

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	[oversat til dansk eller tysk af Rasmus Soelberg].
Titel Title:	[<u>Samling af italienske Syngestykker</u>]
Alternativ titel Alternative title:	Soelbergs Oversættelser.
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 4
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kbh., [1748-78]
Fysiske størrelse Physical extent:	7 bd.

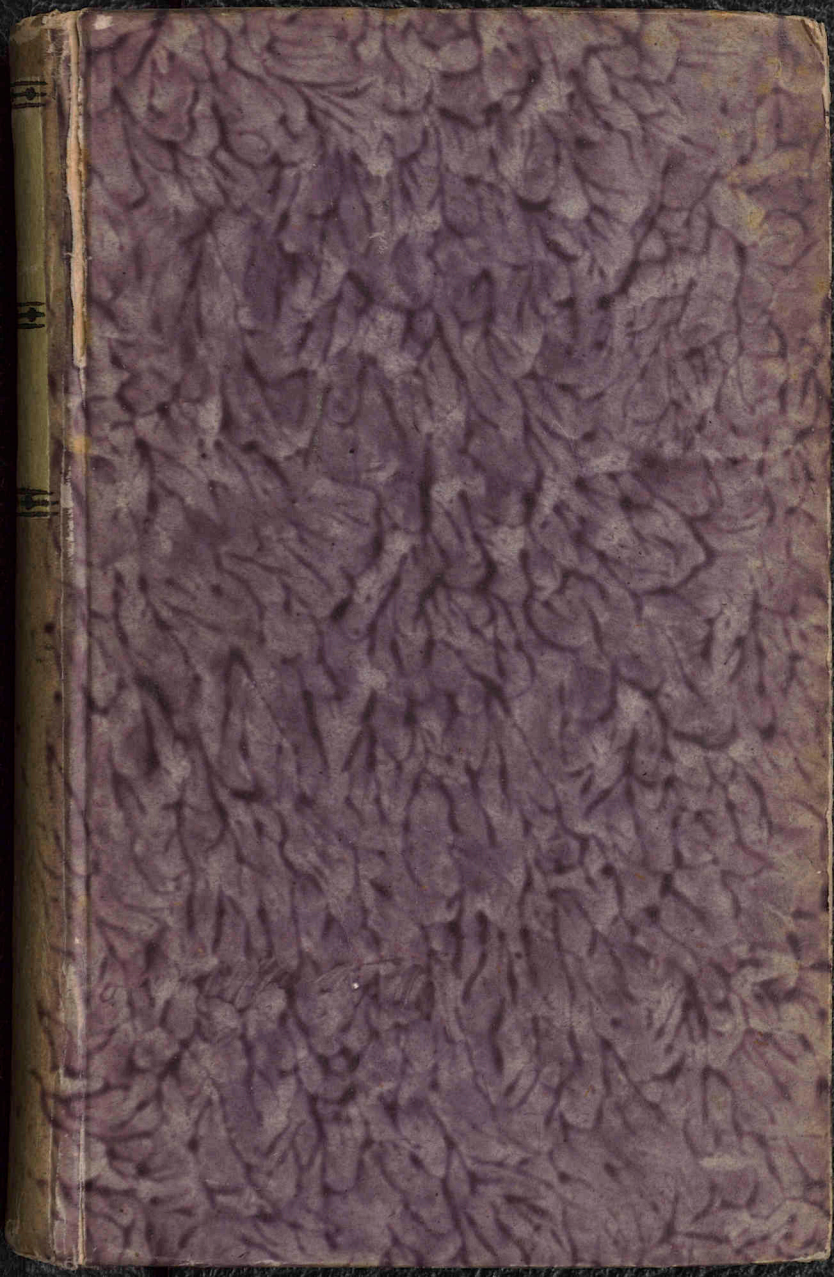
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Rom. 12300.

8'

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

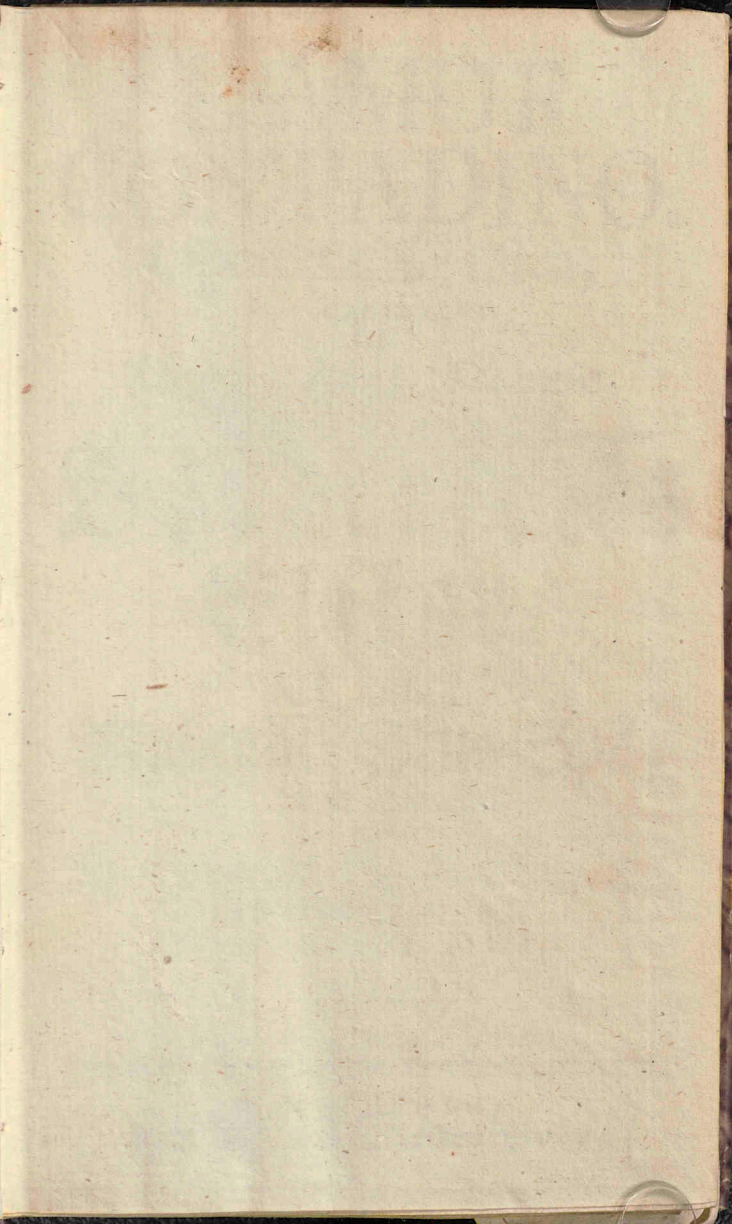

130002588634

UB-boks

Bibl. Dan. IV,

sp. 415 ff.

X 55147234X

L AMOR CONTADINO.

Operetta Comica,

Da rappresentarsi

ful

Teatro Reale Danese,

Nell' autunno dell' Anno 1763.

B O N D E R F O L L S E I S T O V .

Et lystigt

Musicalt Skue=Spil,

til at opføres

paa

den Kongelige Danske Skueplads,

i Esterhøsten af Aaret 1763.

Oversadt paa Dansk,

af

R. Soelberg,

Dansere ved de Kongelige Skuespil.

Risbenhavn,

Trykt hos Lars Nielsen Svare.

ATTORI.

Timone, Vecchio Contadino.

Il Signor *Giuseppe Secchioni*.

La Lena, Sua Figliuola.

La Signora *Vittoria Galeotti*.

Ciappo, Lavoratore, amante della *Lena*.

Il Signor *Antonio Boscoli*.

Fignolo, Famiglio, amante della *Lena*.

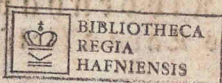
Il Signor *Gianò Musted*.

Contadini, che non parlano.

La Poësia, e del celebre Sigr. *Carlo Goldoni*.

La Musica, è composta dal Sigr. *Giovan Battista Lampugnani*, Maestro di Capella milanese.

Per

Personerna

Timon, en gammel Bønde.

Monsr. Joseph Seechioni.

Lene, hans Datter.

Madsell. Victoria Galeotti.

Ciappo, Avelskarl, forelsked i Lene.

Monsr. Anton Boscoli.

Signolo, Gaardskarl, forelsked i Lene.

Monsr. Jens Musted

Bønder, som ey taler.

Poesien er af den berømmelige Hr. Carl Goldoni.

Musicqven er componeret af Monsr. Johan Baptista
Lampugnani, en Meylandsk Capellmester.

Atto Primo.

Scena I.

Vasta Campagna arativa sparsa di fasci di grano mietuto. In lontano colline deliziose ingombrate d'alberi, e vigneti; con caduta d'acque, che formano un vago rivo; sopra il quale si vedono degli albergi villerecci.

Timone, La Lena, Ciappo, Fignolo, tutti distesi al suolo dormendo, appoggiati ai fasci di grano. Vilani, e villanelle sparse per le colline.

Tim. (Svegliandosi.) **O**h dolcissimo ristoro
Delle membra affacciate!
S'è dormito, ed al lavaro
Tempo è ormai di ritornar.
Sù svegliatevi,
Sù rialzatevi,
Ritornate a faticar.

Ciap. (Svegliandosi.) Dal bollor d'estivi ardori
Mi conforta il riposar.
Ed Amor co' suoi martori
Non mi viene ad insultar.
Presto presto
Son quà lesto
A far quel, che si hà da far.

Fign.

Første Act.

Første Scene.

En stor Bang, med afhøstet Korn, som hisset og her ligger opbunden i Neeger. Langt borte sees lystbare Høje, beskyggede af Træer, og Binnranke, med Vandfald som bliver til en Bæk, paa hvis behagelige Bredder sees Bønder-Huse.

Timon, Lene, Ciappo og Signolo, ligger alle udstrakte og sover med Korn-Neeger under Høvederne. Bønderkarle og Bønderpiger hisset og her her paa Høyene.

Tim. (i det han vogner) **D**hvillen sød Hvile Forde udmattede Lemmer! Nu har vi sovet, og det er Tid at gaae til arbejdet igien. Naar da, vogner op, Hør I, staaer op, Og kommer og arbejder.

Ciap. (i det han vogner) Sønnen vederqvæger mig Imod Sommerens Heede. Og Kierligheds Bekymringer Foruvoliger mig en. Gesvindt gesvindt, Jeg er her færdig At gjøre hvad der skal bestilles.

Fig. (*Svegliandosi.*) Oh che sonno saporito!

Che piacevole dormir!

Or mi par che l'appetito

S'incominci a far sentir.

Ragazzine

Sù carine,

Che il lavor s'ha da finir.

La Len. (*Svegliandosi.*) Ah sparito è il mio bel Sogno;

Hò perduto il mio piacer.

Vorrei dirlo, e mi vergogno;

Nò neffun l'hà da saper.

Son destata,

Sono alzata,

Vengo a fare il mio dover.

Tutti.

Dai sudori, e dallo stento

Bella cosa è il riposar:

Ma chi il cor non hà contento,

Pace mai non può sperar.

Bel diletto,

Quando il petto

Non si sente a tormentar.

Tim. Animo via, poltroni

Del gran mietuto a collocare i fasci

Ite all'aja vicina. Và tu Ciappo

Sign. (i det han vogner) O hvilken sød Hvile!
 Hvilken behagelig Søvn!
 Nu synes mig at jeg
 Havde Lyst til at spise noget
 Iaten.

Hør I sinnae Piger
 Her op kicere,
 At Arbejdet kand faae Ende.
Len. (i det hun vogner) Ach min denlige Drom er
 bleven til intet;

All min Fornøielse har ende.
 Jeg vilde fortælle den men jeg
 undseer mig.

Nej ingen skal faae den at vide.

Jeg jer vogen,
 Jeg er alt oppe.

Nu kommer jeg at gjøre hvad
 jeg skal.

Alle. Efter Sveed og efter Møne
 Er det endenlig Ting at hvile sig
 Men den som ey har et fornøyet
 Hierte

Kand aldrig haabe Roelighed

Det er en Fornøielse

Naar Hiertet ey er bedrøvet.

Tim. Nu frisk, I dovne Kroppe
 Gaaer hen og sætter Neegerne
 Hisset ved Laden; gaae du Ciappo

A provveder il focolar di legna.
 Và intanto tu per la campagna amena
 (a Fignolo.)

Di grasse quaglie a provveder la cena.
 E tu mia Figlia a un tratto
 Prepara a noi di buoni gnocchi un piatto.
 (intanto osserva i fasci.)

Len. Subito Padre mio.
 (vuol prendere un fascio.)

Fign. Ti dò una mano.

Ciap. Eh t' ajuterò io.

Len. Deh vanne via di quà.
 (Egli è il mio caro ben, ma non lo sà.)
 (Si vuol mettere in spalla il
 il fascio.)

Fign. Son quà cara Lenina.
 (nell' ajutarla le fà cadere il fascio.)

Ciap. Sei iguajato.

Len. Oh, oh tu m' hai seccata.

Ciap. Ah Lena mia vezzosa.
 (piano.)

guardami un poccolin.

Len. Lasciami stare.

Ciap. Pazienza.
 (prende il fascio.)

Len. (Il mio Ciappin fà innamorare.)

Fign. Lena gentil, pietade a un' poveretto.
 (piano.)

Len. Lascia questo scherzar. (Mi fà dispetto.)

Fign. Lena a Ciappo è cortese
 Fuori che a me.
 (prende il suo fascio.)

Ciap.

Og skaf Brænde til Fyrstedet.
Gaae du imedens ud paa Engen

(til Signolo)

Og skaf os et Aftensmaaltid af feede Bagtler.
Og du min Datter gaa strax
Og lav os et got Fad Klumper.

(imens seer han paa Meegerne)

Len. Ja strax Fader.

(hun vil tage et Meeg)

Sign. Lad mig hielpe dig med en Haand.

Ciap. Mey jeg skat hielpe dig.

Len. Ach gaae din Bey.

[Han er min Allerkiæreste, men han veed det ey.]

(hun vil tage Meeg et paa Skuldrene.)

Sign. Her er jeg kiære lille Lene.

(i det han vil hielpe hende kommer han hende til at tabe Meeg et.)

Ciap. Du er ret Saasset.

Len. Naa det er ikke din Sag.

Ciap. Ach min yndige Lene.

(sagte.)

See lidt paa mig.

Len. Lad mig være.

Ciap. Saalmodighed.

(tager Meeg et.)

Len. (Min lille Ciappo er elskværdig.)

Sign. Min artige Lene hav Medlidenhed med en
stymper.

(sagte)

Len. Lad denne Spøg være. [Jeg kand ey lide ham.]

Sign. Lene er artig imod Ciappo

Men mod mig ikke.

(tager sit Meeg.)

Ciap

Ciap. Che cosa importa a te?

Tim. Via spicciatevi, e poi

(alterato.)

Aneh' io farò con voi. Gli altri lavori
Pria visitar mi preme.

Frà poco alfin ci troveremo insieme.

Tutti. Dai sudori, e dallo stento

Bella cosa è il riposar.

Ma chi il cor non hà contento,

Pace mai nou può sperar.

Bel diletto, quando il petto

Non si sente a tormentar.

Scena II.

Timone solo.

Se l' occhio non tenessi di frequente

Ai miei lavoratori, oh guai a me!

Al certo tutta quanta la mia entrata,

Qual nebbia al vento andrebbe dissipata.

Quest' infingardi lavoratori

Se non ci sono, fò cosa fanno:

Nel campo oziosi seduti stanno

Del suo Padrone a mormorar.

Io di soppiatto gli salto adosso,

Gli sbranco a un tratto, sgrido

così:

Ara quel solco: scava quel fosso:

Quell'

Clap. Hvad kommer det dig ved?

Tim. Saa skynder jer, siden

(med Brede.)

Skal jeg komme til jer igien. Jeg maa

Først see til det andet Arbejde.

Jeg skal endeligen ey blive længe borte.

Alle. Efter Sved og efter Møye

Er det en deylig Ting at hvile sig.

Men den som ey har et fornøyet

Hierter,

Kand aldrig vente Koelighed.

Det er en stor Fornøelse

Naar Hiertet ey bedrøves og længes.

Anden Scene.

Timon allene.

Dersom jeg ey bestandig holdt Dye

Med mine Arbejdsfolk, ach saa gif det mig ilde!

Ja alle mine Indkomster vilde gandske vist

Blive spredte ad som Taagen af Binden.

Disse lade Arbejdsfolk,

Er jeg ey hos dem, saa veed jeg hvad

de gjør:

De sætter sig need paa Marken i

Leedighed

Og taler ilde om deres Husbonde.

Jeg er over dem som en Bind,

Og faaer dem til at løbe fra hver-

andre, og raaber saaledes:

Blø den Fuure: grav den Groft

dybere:

Lung

Quell' erba schianta: tronca la
 pianta,
 Zappa la terra, vangala qui.
 Senol facessero, se resistessero,
 Con un bastone gliel faccio far.

Scena III.

Orticello contiguo alla Casa di Timone.

La Lena colla rocca scacciando alcuni villani.

Len. Via di quà impertinenti.

Faticato hò fin' ora a fare i gnocchi.

Se ne toccate un sol vi cavo gli occhi.

(siede sopra d'un sasso.)

Sono stanca un pocchetto; hò quasi sonno.

Per non dormir comincerò a filare.

E lavorando ancor voglio cantare.

Oh me l' hà fatta brutta

Quel briconcel d' amor.

Da scaltro, astuto, e furbo

Ei m' hà rubbato il cor.

E poscia il poverino

L' hà dato al mio --- Ciappino

(Comincia ad addormentarsi.)

Che lo tormenta --- ognor.

Scena

Læg den Urt af: Hug det Træe om,
 Haf den Jord op, skuf den herhid.
 Saa gaaer enhver strax hen og
 arbejder.
 Og om de ey gjorde det, eller sagde
 mig imod,
 Saa faaer jeg dem med en Stok
 strax til at giøre det.

Tredie Scene.

En liden Have ved Simons Huus.
 Lene med en Haandteen som giænger nogle
 Bønder bort.

Len. Gaaer bort I Uforskammede.

Jeg har haft Umage lige til nu med at lave
 Klumperne.

Dersom I rører een, saa skal jeg rive jeres
 Dyne ud.

(Sætter sig paa en Steen.)

Jeg er lidet træt; og jeg er næsten sovning.

Jeg vil begynde at spinde for ey at falde i Sovn,
 Og jeg vil og synge imens jeg spinder.

O den skielske Kierlighed
 har ret bedraget mig.

Han har paa en listig, trædsff og
 Lumsk Maade stiaalet mit Hierte.
 Og siden har dog den lille Stakkell
 Givet det til mig - - lille - - Ciappo

(hun begynder at falde i Sovn.)

Som altid foruroeliger ham.

Fier-

Scena IV.

Lena. Fignolo collo Schioppo, e tasca d' uccelli,
indi Ciappo in osservazione, anch' esso
collo schioppo.

Fign. Or dorme la mia lena - - -

(penso, e poi dice.)

La penso ben. Io voglio divertirmi.

A quel labbro amoroso

Uno scherzo vò far vago, e giocoso.

*(mentre suona un breve ritornello, con una
paglietta le fà il soletico nelle labbra.)*

Len. *(Mezza svegliata dandosi
al labbro.)* Maledetta farfalletta

Il mio sonno vuoi turbar.

Fign. *(ridendo.)* Per mia fè già và da re.

Io lo voglio replicar.

(come sopra.)

Len. *(Svegliandosi.)* Ma tu sei una importuna;

Io ti voglio Stritolar.

(Percotendosi il labbro, ed esce Ciappo.)

Fign. *(ridendo forte.)* Io mi sento dalle risa

Il mio core, oimè! crepar.

Len. *(alzandosi.)* Tu di me ti prendi gioco?

(a Ciappo.)

Ciapp.

Giungo' adesso in puesto loco.

Fign. a 3.

Io con te non sò scherzar.

Io mi sento il cor crepar.

(ride fortissimo.)

Len.

Non mi stare più a seccar.

(a Ciappo, e torna a flare.)

Ciapp.

Fjerde Scene.

Lene. Signolo med Glinde, og Fægertaske med Fugle udi, derefter Ciappo som staaer og passer paa, ligeledes med Flint.

Sign. Nu sover min Lene = = =
(betænker sig, og derpaa siger han.)

Jo jeg tænker vel nok. Jeg vil fornøje mig.
Og gjøre hendes kjerlige Mund
Et ret behageligt og lystigt Puds.

(Smens at der spilles en kort ritornelle, Filbrer han hendes Læber med et lille Straae.)

Len. (halv opvakt) Den forbandede Sommerfugl.
flaaer sig paa Bil: gjøre mig Uroe i min
Munden.) **Søvn.**

Sign. (leende.) Jo min troe, det gaaer brav.
Jeg vil gjøre det nok eengang.
(som forhen.)

Len. (opvaaguende.) Men du er uforstaaet,
Saaer jeg dig saa riiber jeg
dig i tu.

(idet hun flaaer sig paa Munden kommer Ciappo.)

Sign. (leer stærk.) O jeg kand en meere af Latter
Mit Hierte brister i mig.

Len. (staaer op.) Driver du spøg med mig?
(til Ciappo.)

Ciap Nu kom jeg først herhid.

Sign. a 3. **[** Jeg bruger ingen Spøg med dig.
Mit Hierte brister af Latter.
(han leer stærk.)

Len. **[** Staae du en længere og nar mig.
(til Ciappo og begynder at spinde igjen.)
Ciap.

Ciap. Fignolo fù, che teco quì scherzò.

Figù. Oh questo non è vero.

Len. Tu fei un menzognero.

(a Ciappo.)

Fignolo mio, hai preso delle quaglie?

Figù. Guarda mò. Quest' altro cacciatore

(accennando Ciappo.)

Và civettando, e trappollando il core.

Ciap. (Maledetto costui.)

Len. Son pur grasse! se me 'ne dai a me,

(osservandole lascia di filare.)

Io ti dò delli gnocchi immantinate.

Ciap. Ed a Ciappo meschin?

Len. A te niente.

Ciap. Or non ti preme più di lavorare?

Len. Vuò far quel che mi pare.

(sdegnosa.)

Figù. Sei tu che le comanda?

Ciap. Ti darei la risposta.

(alterato.)

Len. (Fignolo impertinente.)

Ciap. Lena per cagion tua - - -

Len. Taci insolente.

Ciap. A me?

Len. Sì a te.

Figù. Sì a te sguajato.

Ciap. Più resister non sò, m' hai ingiuriato.

(cala lo schioppo.)

Len. Oh poverina me!

(dà adietro spaventata.)

Figù. Ehi Ciappo, guarda veh - - -

(anch' esso cala lo schioppo.)

Ciap.

Ciap. Det var Signolo som spogte med dig.

Sign. Ach det er ikke sandt.

Len. Du er en Løgnere.

(til Ciappo.)

Min Kiære Signolo har du faaet nogle Bagter?

Sign. Jo see her. Denne anden Fæger

(visende paa Ciappo.)

Gaaer med Rimstøngen, og stiller Slagbuur i
Hierttet.

Ciap. [Den forbandede Knegt.]

Len. De ere ret feede! Der som du giver mig nogle,
(i det hun beser dem holder hun op at spinde.)

Saa skal jeg strax give dig nogle Klumper.

Ciap. Og hvad skal den stakkels Ciappo have.

Len. Du? Ilet intet.

Ciap. Nu har du ingen Hast med at arbejnde?

Len. Jeg vil gjøre hvad mig lyster.

(med Fortrybelighed.)

Sign. Har du hende noget at befale?

Ciap. Jeg vilde nok svare dig.

(med Brede.)

Len. [Hvor Signolo er uforstammed.]

Ciap. For din Skyld Lene = = =

Len. Hold din Mund Næseviis.

Ciap. Siger du det til mig?

Len. Jo til dig.

Sign. Jo, jo, til dig du Taasse.

Ciap. Mey det kand jeg ikke lide, du sfielder mig.

(spænder Hanen paa Glindten.)

Len. O jeg arme Stakkel!

(løber med Banghed tilbage.)

Sign. Hør Ciappo, tag dig i agt, hør du = = =

(han spænder og Hanen paa sin Glindte.)

B

Ciap.

Ciap. Ora vedremo affé chi hà il polso giusto.

Fig. Io l' hò equilibrato, e ancor robusto.
(*si mettono lo schioppo al collo.*)

Scena V.

Timone con villani, ch' hanno zappe, vanghe,
&c. e Detti.

Tim. Termatevi bricconi, Questa lite
Sò da cosa provien.
(*calano gli schioppi, e prendono in mezzo il vecchio.*)

Ciap. Fimone udite.

Fig. Ora ve lo dirò.
(*strappando a se il vecchio.*)

Ciap. Prima ascoltate me.
(*come sopra.*)

Fig. Non voglio per mia fé.
(*come sopra.*)

Ciap. Sappiate o mio Timone - -
(*come sopra.*)

Fig. Uditemi Padrone - - -
(*come sopra.*)

Tim. Oimè! che stordimento!
Toglietegli li schioppi.
(*alli villani, che gli disarmano.*)

Se in avenir non baderete a voi,

Se voi civetterete con la Lena,

Con un baston vi vuò fregar la schiena.

(*parte colli villani.*)

Sce-

Clap. Nu skal vi see hvem der er vis paa Haanden.
 Sign. Jo jeg fand og holde min Arm lige og den
 har Kræfter.
 (de lægger an med Flintene.)

Femte Scene.

Timon med nogle Bønder, som har Hakker og
 Spader &c. og de Forrige.

Tim. Holder inde 3 Kieltringer. Jeg ved nok
 Hvoraf dette Klammerie kommer.
 (de lader Hauen need igien paa Flintene,
 og tager den Gamle inellem dem.)

Clap. Hør Timon.

Sign. Nu skal jeg sige jer det.

(trækker den Gamle til sig.)

Clap. Ney hør mig først.

(som forhen.)

Sign. Ney min Troe vil jeg ikke.

(som forhen.)

Clap. 3 maa vide Timon : : :

(som forhen.)

Sign. Hør Høsbond : : :

(som forhen.)

Tim. Ah hillemænd! hvilken Forvirring!
 Tager Flintene fra dem.

(til Bønderne som tager Flintene fra dem.)

Der som 3 herefter en tager jer i agt,
 Og gaaer og lofede forlene for at forsøre hende,
 Saa skal jeg smørge jeres Rygge med en god
 Prøgl.

(gaaer bort med Bønderne.)

ATTO I.

Scena VI.

Lena, Fignolo, e Ciappo.

Len. Brutto Fignolo ardito,

(piano a Fignolo.)

Me l' hò contro di te legata al dito.

Fign. Chi si vuol metter meco non la vince.

Non cedo ai Cittadini.

In brillanti parole, in dolci amori.

Povero babuino ascolta, e mori.

Coricino, mio bel fegatello,

Mongibello del foco d'amor

(alla Lena.)

Ah che dici? che dice il tuo cor?

Senti meglio, ascoltami, impara

(a Ciappo.)

Gioja bella, giojetta mia cara,

(alla Lena.)

Principessa, Regina, Tiranna.

Ah lo veggo, la rabbia ti scanna.

(a Ciappo.)

Madama, Monsieur che s'inchina,

(alla Lena.)

Vi

Siette Scene.

Lene, Signolo og Ciappo.

Len. Du hæffelige dumdriftige Signolo.

(sagte til Signolo.)

Jo troe du mig jeg skal haffke dig det.

Sign. Hvem som sætter sig imod mig, han taber.

Jeg giver ikke Riobstedsfolkene noget efter.

J jurlige og i søde Kierligheds Ord.

Hør til engang du arme Dumrian, du skal
døe af Forundring.

Mit lille Hierte, min lille Deylige lever,
Kierligheds ildsprudende Bierg.

(til Lene.)

Ach hvad siger du? hvad siger dit
Hierte?

Hør endnu bedre, og pas paa, og lær:

(til Ciappo.)

Min deilige Klenodie, min lille
kicere Stat.

(til Lene.)

Min Prinsesse, min Dronning,
min Tyran.

Jo jeg seer, at du er færdig at døe
af Harme.

(til Ciappo.)

Madam, Monsieur som bukker
for hende,

(til Lene.)

Vi protesta la fede, l'amor.
Mori, crepa, ch'io rido di cor.
(a Ciappo.)

Scena VII.

Ciappo, e la Lena.

Ciap. (Non m'arrabbio per lui, ma che la Lena
Soffra quel disgraziato.)

Len. (Che stolido fgarbato! Il mio Ciappino
Ha tal grazia che pare un amorino.)

(*si rimette a filare, e fila tutta
la Scena.*)

Ciap. Ed or torni a filare?

Len. Perché così mi pare.

Ciap. Quando Fignolo v'era nol facesti.

Len. Oh questa è molto buona!

Voglio far a mio modo. Io son Padrona.

Ciap. Guardami Lena mia solo un pocchino.

Len. Hò da guardar questo cattivo lino,

(*con ruvidezza.*)

Che mi fa disperare.

Ciap. Lascia per poco almen di lavorare.

Len. Vò spogliar questa rocca, e poi un' altra,
E vuò far della tela,
E vuò far le lenzuola, e un grembial fino;
(E vuò far due camiscie al mio Ciappino.)

Ciap.

Tilsværger hende sin bestandige og
oprigtige Kierlighed.

Uergre dig til døde, thi jeg leer i
mit Hierte deraf.

(til Ciappo.)

Syvende Scene.

Ciappo og Lene.

Ciap. [Jeg ærgrer mig ey over ham, men over det
at Lene lider den skamløse Knegt.]

Len. [Hvilken en uartig Tølper! ney min lille Ciappo
Er saa artig som en lille Cupido.]

(hun sætter sig til at spinde igien, og
spinder heele Scenen.)

Ciap. Og begynder du nu igien at spinde?

Len. Ja fordi det saa lyster mig.

Ciap. Da Fignolo var her gjorde du det ey.

Len. Ach dette er ret artig!

Jeg vil gjøre som jeg vil. Jeg meener jeg har
lov dertil.

Ciap. See dog lidt til mig min lille Lene.

Len. Jeg maae see paa denne stemme Hør,

(mudt)

Som kommer mig til at gaae af mit Skind.

Ciap. Lad dog være et Øyeblik med at arbende.

Len. Jeg vil først spinde dette Rokkehoved af, og
siden et andet,

Og jeg vil gjøre Lærred.

Og jeg vil gjøre Lagen, og et fint Forklæde;

[Og jeg vil gjøre toe Skiorter til min
lille Ciappo.]

B 4

Ciap.

Ciap. Vuoi tu farti la dote? Ormai è tempo,
Che pensi a maritarti.

Len. Vartene via di quà,

(con isdegno.)

Ciap. Non adirarti,
E' pur vergognosetta!

Len. (Caro il mio Ben!)

Ciap. (Che amabile grazietta!)

(accostandosi.)

Io sò ben che ti piace
Fignolo più di me,

Len. Oh!

(fa segno di burlarsi.)

Ciap. Dì che l' ami

Len. Io non amo nessuno.

Ciap. Non ti vuoi Maritare?

Len. No, sempre vuò filare.

Ciap. Guardami un pò - - -

Len. Va via,

(si scosta.)

Ciap. Lena mia per pietà - - -

(seguirandola.)

Len. Lasciami stare.

Ciap. Che t' hò fatto, o crudel?

Len. Non mi toccare.

Se ti piace di far lo sguajato,

Lo puoi fare con questa, e con
quella;

Io non sono nè ricca nè bella;

Io non sono ragazza per te.

Vog-

Ciap. Vil du giøre din Medgift? Nu'er det Tid
At du tænker paa at gifte dig.

Len. Ach gaae din Bey.

(med Breebe.)

Ciap. Bliu ikke vred.

[Hun er dog bluefærdig!]

Len. [Min allertiereste Stat.]

Ciap. [Hvilken elskværdig Yndighed!]

(han narmer sig til hende.)

Jeg veed nok at Signolo behager dig
meere end jeg.

Len. Ach hvad!

(viser at hun narrer ham.)

Ciap. Siig kuns at du elsker ham.

Len. Jeg elsker ingen.

Ciap. Vil du ey gifte dig?

Len. Nej, jeg vil altid spinde.

Ciap. See lidt paa mig = = =

Len. Gaa bort.

(flatter sig fra ham.)

Ciap. Min lille Lene hav Medlidenhed = = =

(han følger efter hende.)

Len. Lad mig være.

Ciap. Hvad har jeg giordt dig, o ubarmhertige?

Len. Rør mig ey.

Har du Lyst til at spøge,

Saa kand du spøge med hvem andre
du vil,

Jeg er hverken riig eller smuk,

Jeg er ikke Pige for dig.

Voglio filare ,

(filando.)

Vuo lavorare ,

E voglio fare

Quel che mi ipare ;

Voglio pensare solo per me.

(Se vedesse il mio core Ciappino ,
Lo vedria che crudele non è.)

Stimo più questa rocca di Lino ,

Che di Ciappo l' amore, e la fè.

Non voglio amare ,

Mi vò spassare ,

Voglio cantare ,

Voglio ballare ,

Lasciami stare' , non son per te.

Scena VIII.

Ciappa solo.

Oh Ciappo sfortunato !

Son bello , e lizenziato Ma chi sà ?

Voglio sperar ancor che la mia Lena

Abbia un giorno pietà della mia pena.

Vez-

Jeg vil spinde,

(hun spinder.)

Jeg vil arbejnde

Jeg vil gjøre

Hvad mig lyster;

Jeg vil allene tænke paa mit eget
Beste

(Derfor du saae mit Hierte min
lille Ciappo,

Saa skulde du see at det ey er
ubarmhiertig.)

Jeg holder mere af dette Kofke-
hoved med Hør,

End af Ciappo med hans Kierlig-
hed og Oprigtighed.

Jeg vil ey elske

Jeg vil forlyste mig,

Jeg vil synge, og

Jeg vil dandse;

Lad mig være, jeg er ikke for dig.

Attende Scene.

Ciappe allene.

O du ulshffelige Ciappo!

Jo, jo, jeg har faaet Kurven. Men hvem
veed det?

Jeg vil endnu haabe at min Vene en Dag

Bil have Medynk med min Kummer.

Vezzofette Villanelle,
 Siete care siete belle,
 Ma vi fate un pò pregar.
 Superbette, quest' è l'uso;
 E pregarvi non ricuso:
 N' hò vedute ancor dell' altre
 Ragazzine innamorate,
 Cogli amanti far il grugno,
 Dare a loro qualche pugno;
 Ma poi, quando vien quel punto.
 L' hò vedute giù cascar.

Scena IX.

Stanza rustica interna nell' albergo di Timone col fo-
 colare, e foco acceso, sopra di cui vedesi la caldaja
 per cuocere i gnocchi. Da un lato tavola per la cena
 con sedie, ed altri apprestamenti per
 la medema.

Timone a seder presso la tavola. *La Lena* che bada
 a cuocere i gnocchi. *Fignolo* che
 ammanisce l' occorrente.

Tim. Ciappo non si è veduto?

Fign. Egli verrà, non vi mettete in pena.
 Ciappo verrà per consolar la Lena.

Lena.

J yndige Bønderpiger,
 I ere elskværdige, og smukke,
 Men I lader eder bede lidet for-
 meget.

I har høye Tanker om jer selv,
 det er sædvanligt;
 Og jeg nægter en heller at tilbede
 eder.

Jeg har og seet andre
 Forliebte Smaaepiger,
 At giøre juure Ansigtet til deres
 Kierefter,

Ja give dem Drefigen;
 Men siden, naar den Tid er kommen,
 Saa har jeg seet at de ere faldne
 til føye.

Riende Scene.

En Bondestue i Timons Huus med Fyrstæd, som
 Ilden brænder paa, over hvilken sees en Kiedel til
 at koge Klumperne udi. Paa den eene Side et Bord,
 dækker til Aftensmaaltid, med Stole, og andre
 Tilberedelser til samme.

Timon siddende ved Bordet. Lene som passer paa
 at koge Klumperne. Signolo som gaaer
 og laver til at dække.

Tim. Har der ingen seet Ciappo?

Sign. Han kommer nok, vær kuns en bange.
 Ciappo kommer nok, at trøste Lene.

Len

Len. Cosa parli di me?

(venendo dal focolare colla mestola in mano.)

Fign. Nulla; dicea che farai consolata.

Len. Essere io non voglio corbellata.

Tim. Bada a cuocere i gnocchi.

(alterato.)

Fign. Dico il ver.

Len. Fignolo l'hà con' me.

Mi perseguita sempre quel birbone.

Fign. Forse non hò ragione?

Len. Via di là.

(scacciandola.)

Fign. Ed io voglio star quà.

Scena X.

Ciappo e detti.

Ciap. Son qui, ed hò appetito.

Fign. Ecco il tuo Bel gradito.

Len. Non mi stare a seccare.

(a Fignolo.)

Ciap. Lena mia che cosa hai?

Len. Lasciami stare.

Tim. Che si fà? Non si cena?

(sdegnato.)

A chi dich' io? Tu Lena

Fà che sian lesti i gnocchi.

Prendi tu Ciappo il pan della dispensa.

Fignolo ad ammanir venga la mensa.

(ciascuno fà la sua inombenza.)

Quando l' ora è della cena,

Aspettar mi reca pena.

E' de' vecchi il sol diletto

Stare in letto, e masticar.

Fign.

- Len. Hvad siger du om mig.
 (Hun kommer fra Fyrstedet med Sløven i Haanden.)
- Sign. Inter; Jeg sagde at du bliver trostied.
- Len. Jeg vil ikke være narret af dig.
- Tim. Pas paa at fuge Klumperne.
 (med Alvorlighed.)
- Sign. Jeg siger hvad der er sandt.
- Len. Signolo kand ey lade mig være.
 Han forfølger mig altid den Kieltring.
- Sign. Maaskee at jeg ey har Aarsag dertil?
- Len. Gaae bort derfra.
 (hnu jager ham bort.)
- Sign. Og jeg vil være her.

Tiende Scene.

Ciappo og de Forrige.

- Ciap. Her er jeg, og jeg er sulten.
- Sign. Her er din Skat som du kand lide.
- Len. Staae ey og narre mig.
 (til Signolo.)
- Ciap. Hvad fattes dig min lille Vene?
- Len. Lad mig være.
- Tim. Naah, hvad bestiller vi? Skal vi ey have
 Aftensmad?
 Hvem taler jeg til? Hør du Vene
 Lad Klumperne blive færdige.
 Ciappo, tag du Brødet ud af Spisekammeret.
 Signolo, kom og lav Bordet til.
- Naar Timen er kommen at spise til Aften,
 Saa gjør det mig ondt at jeg skal bie.
 Det er gamle Folkes eneste Fornøelse
 At sove, eller og gnave noget i sig.
- Sign.

Fig. Quà il padrone, e qua la Lena.
(mettendo le salviette.)

E quest' altro è il posto mio - - -

Ciap. Signor nò, ci vuò star io.

Tim. Tu hai da star vicino a me.

(a Ciappo.)

Len. State pur ove v' aggrada,
A me sò che non si bada;
Date quì la mia salvietta
Che soletta io mangerò.

(si ritira.)

Tim. Vien quì Lena, dove vai?

Fig. Cos' è stato?

Ciap. Che cos' hai?

Tim. Non badate a quella pazza.

Len. Ciascheduno mi strapazza,
Non mi ponno piú veder.

(Piange.)

Fig. Gioja mia - - -

Len. Mi crepa il core.

Ciap. Lena bella - - -

Len. Traditore - - -

Tim. Traditor! perche l' hai detto?
Ah se a Ciappo porti affetto,
Dillo pur senza timore - - -

Len.

Sign. Her skal Husbond, og der skal Lene
sidde.

(I det han legger Servietterne.)

Og dette andet Sted er mit . . .

Ciap. Næj gode Herre, der vil jeg sidde.

Tim. Du skal sidde ved siden af mig.

(til Ciappo.)

Len. Sætter jer kuns hvor I lyster,
Jeg veed nok ingen kier sig om mig;
Giv mig min Serviette,
Ehi jeg vil sidde og spise allene

(sætter sig af vejen.)

Tim. Kom hid Lene, hvor gaaer du hen?

Sign. Hvad er der?

Ciap. Hvad fattes dig?

Tim. Kierer jer intet om den Taasse.

Len. Alle holder ilde Huus med mig,
Jugen kand lide mig meere.

(græder.)

Sign. Ach min Stat . . .

Len. Mit Hierte brister.

Ciap. Deylige Lene . . .

Len. Din Forrædere . . .

Tim. Forrædere? Hvorfore siger du det?

Aah dersom du har Kierlighed til

Ciappo,

Saa sig det kuns uden Frygtag-
tighed . . .

E

Len.

Len. Vado via, non posso star.
(*Timone la ferma.*)

Tim. Di se l'ami.

Len. Messer nò.

Tim. Vuoi tu Fignolo?

Len. Non lo vuò.

Ciap. E il tuo Ciappo - - -

Len. Taci un pò - - -

Fign. Se un Fanniglio non vi spiace,
Io la Lena prenderò.

Ciap. Ah Padrone se vi spiace,
La Lenina sposerò.

Len. Ah mi sento venir meno,
Ah mi manca il cor nel feno,
Più resistere non fò.

(*sviene.*)

Tim. Aqua fresca presto presto - - -

Ciap. Son quà pronto.
(*prende dell' acqua della tavola.*)

Fign. Son quà lesto.

Tim. Mi dispiace della Lena,
Mi dispiace della cena;
Che risolvere non fò.

Len. Dove sono? Voi chi siete?
(*rinviene.*)

Tim. Son tuo Padre.

Ciap.

- Len. Jeg maae gaae, jeg kand ikke blibe her.
(Simon holder paa hende.)
- Tim. Siig om du elsker ham.
- Len. Nej Fader.
- Tim. Vil du have Signolo?
- Len. Nej jeg vil ikke.
- Ciap. Og din Ciappo = = =
- Len. Holdt din Mund = = =
- Sign. Dersom en Gaardskarl en mishager jer,
 Saa vil jeg tage Lene.
- Ciap. Ach Husbond om det staaer jer an,
 Saa vilde jeg gifte mig med Lene.
- Len. Ach jeg fornemmer at jeg faaer ondt,
 Ach mit Hierte standser i mit
 Bryst,
 Jeg kand ikke mere.
- Tim. (besvimer.)
 Koldt Vand, gesvindt, gesvindt = = =
- Ciap. Her er jeg.
(tager Vand paa Bordet.)
- Sign. Her er jeg strax.
- Tim. Det gior mig ondt for Lene
 Og det gior mig ondt for mit Aftens
 Maaltid;
 Jeg veed en hvad jeg skal giøre.
- Len. Hvor er jeg? Hvem er J?
(kommer til sig selv igien.)
- Tim. Jeg er din Fader.

Ciap. Son Ciappino.

Len. Ti conosco malandrino;
Sei un Lupo, che ' agnelle
Mefchinelle vuoi rapir.

Tim. Ah delira!

Ciap. Poverina!

Fign. Via Lenina - - -

Ciap. Sù bellina

Len. Lupi, cani quanti siete
Mi volete divorar.

a 3. { Presto presto, la ragazza
| Perde il fenno, divien pazza;

Tim. Sangue, fangue - - -

Fign. Corda, corda - - -

a 3. { Presto' a letto 'poverina
| Conduciamola di là.
| E una buona medicina
| Dal suo mal la guarirà.

Len. Nò, non voglio via di quà.

Fine dell' Atto Primo.

Atto

Ciap. Jeg er lille Ciappo.

Len. Jeg kiender dig du Lurendreher
Du er en Ulv, som vil snappe
De smaae Staffkels Lam.

Tim. Ach hun snakter over sig!

Ciap. Ach den lille Staffkel!

Sign. Frisk lille Lene . . .

Ciap. Naah min lille denlige Bige . . .

Len. Jere Ulve og Hunde, der vil
Sluge mig, saa mange som Jere.

a 3. | Gsvindt, gsvindt, Bigen
| Taber al Sands, hun bliver reent
| affindig.

Tim. Hun maa aarlades . . .

Sign. Strikke at binde hende . . .

a 3. | Lader os strax føre den Staffkel
| Hisset ind i Sengen.
| Og en god Medicin
| Hielper hende nok fra hendes
| Sygdom.

Len. Ney jeg vil ikke, gaaer jeres Bey.

Ende paa den første Act.

Atto Secondo.

Scena I.

Ruine d'antichi acquedotti.

Ciappo, e due Contadini.

Lena, lena ah dove sei?

Sei fuggita, ma perchè?

Ti nascondi agli occhi miei;

Torna al Padre, e torna a me.

Oimè! che in un momento

Ci è sparita dagli occhi.

Già suo Padre è in furia, ed io meschino

Per piani, e monti rintracciar mi provo.

Corro, falgo, discendo, e non la trovo.

Voi cari amici a ricercarla andate.

A me la vita, e al genitor recate.

(Partono i Contadini, ed egli per parte opposta.)

Scena II.

La Lena Sola.

Dòve vado, io non lo sò.

Tiro innanzi, o resto qui?

Di paura morirò,

Se tramonta il chiaro dì.

Oimè!

Anden Act.

Første Scene.

Levninger af gamle forfaldne Bandspringe.
Ciappo og to Bønder.

Lene, Lene ach vor er du?

Men hvorføre er du flygtet bort?

Du skyvler dig for mine Døne;

Kom igien til din Fader og til mig.

O jeg elændige! i et Døeblik

Kom hun mig af Sigte.

Hendes Fader er gandske forbitret, og jeg
Strymper

Gjør mig al Umage at søge hende over Bierge
og Dale.

Jeg løber op af Bakke og neer af Bakke, og
finder hende en.

Kære Venner, gaaer I og leeder efter hende.

I skaffer baade hendes Fader og mig til
Live igien.

(Bønderne gaaer til den eene og han til den anden Side.)

Anden Scene.

Lene allene.

Jeg veed en hvor jeg gaaer hen

Skal jeg gaae længere, eller skal
jeg blive her?

Jeg døer af Frygt,

Dersom Solen gaaer need.

Oimè! che feci mai? Rabbia, e dispetto
Mi fece allontanar dal nostro tetto.

Mi figuro 'mio Padre inviperito.

Nò, a casa più non torno, ormai è notte,
Ed avrei delle grida, e delle botte.

Me povera Figliuòla,

Che farò mai quì sola? Aimè! pavento

Fra questi ermi dirupi,

Biscie, rospi, serpenti, e corbi, e lupi.

Ah mi pare - - - di sentire - - -

Ah mi sento - - - il cor tremare - - -

Veggio un ombra - - - brutta
brutta - - -

Sudo tutta - - - sento gente - - -

Che sian ladri? Oh me meschina,

Poverina! che farà?

Zitto zitto vien di quà

Una bella villanella:

Mi consola, non son sola,

Qualche ajuto mi darà.

(*si ritira indietro.*)

Scena

Ach hvad har jeg vel giordt? Brede og
Forbittrelse

Kom mig til at forlade vort Huus.

Jeg forestiller mig min Fader gandske ophidset.
Ney, hiem gaaer jeg en, nu er det strax Nat,
Saa faaer jeg Skieldsord og Hug.

O jeg arme Barn,

Hvad skal jeg vel gjøre her allene? ach! jeg
forstrækkes

Her imellem disse øde gamle Bygninger og blant
Enoge, Tudsler, Slanger, Ravnne og Ulve.

Ach mig synes = = = at jeg hører = = =

Ach jeg finder = = = at mit Hierte
slaaer = = =

Jeg seer en Skygge = = = gandske
hæsselig = = =

Jeg svæder af Angest = = = Jeg
hører Folk = = =

Om det er Røvere? = = = O jeg
elændige

Arme Stakkels! Hvad vil der blive af?

Tys, tys der kommer

En kion Bondepige:

Hun kand trøste mig, og saa er jeg
en allene,

Og hun hielper mig vel noget.

(gaaer til side.)

Scena III.

Fignolo vestito dá villanella, e detta.

Fign. In cerca della Lena vò vestito
Così da Villanella. In questa guisa
Non mi conoscerà,
Da me non fuggirà. La condurrò
Al Padre suo, se mi vien di trovarla,
A lui la chiederò per isposarla.

Len. (Non m' arrischio a parlarle. Hò il cor
tremante.)

Fign. (Quello di Lena parmi il suo sembante.)

Len. (Ah coraggio non hò.)

Fign. (A lei me n' anderò.)

(s' avvanza.)

Len. Andate pure in là,

(si scansa.)

Fign. (Al certo è dessa.) Eh via venite quà.
(vuol prenderla per mano.)

Len. Nè uomini, ne donne io non tocco mai.

(tremante.)

Fign. (Affè mi toccherai.) E perchè sei
Si timida, e tremante?

Len. Perchè fuggita son di casa mia.

Ne sò dove mi vada, e dove sia.

(piange.)

Fign. Per qual ragion? (Or ora è in mio potere.)

(accostandosi.)

Len.

Tredie Scene.

Signolo klæd som en Bondepige, og forrige.

Sign. For at opsoge Lene har jeg klædt mig
Som en Bondepige. I denne Dragt
Skal hun ey kiende mig;
Hun skal ey løbe fra mig. Jeg skal føre hende,
Hiem til hendes Fader, dersom jeg slipper til
at finde hende,
Og af ham skal jeg forlange hende til ægte.

Len. [Jeg tør ey driste mig til at tale. Mit Hjerte
skielver.]

Sign. [Mig synes at det er Lenes Ansigt.]

Len. [Ach jeg har ey Driftighed.]

Sign. [Jeg vil gaae til hende.]

(kommer frem.)

Len. Gaae kuns bort.

(gaaer af veien.)

Sign. [Det er gandske vist hende.] Ey kom kuns hid.
(vil tage hende ved Haanden.)

Len. Jeg rører aldrig hverken Fruentimmer eller
Mandsfolk.

(skielvende.)

Sign. [Jo du skal min Troe røre ved mig,] og
hvorfore er du

Saa frygtsom og skielvende?

Len. Fordi jeg er bortløbet af min Faders Huus.
Og jeg veed hverken hvor jeg gaaer hen, eller
hvor jeg er.

(græder.)

Sign. For hvad Ursag? [Du er hun strax i min
Buld.]

(nærmende sig.)

Len.

Len. Perché - - - aimè! un' ombra là parmi vedere.
(*da addietro.*)

Fign. Eh via nulla non c' è.

Len. Giuratelo.

Fign. Lo giuro per mia fè.

Andiam: tu verrai meco in compagnia.

Len. Per ricondurmi forse a casa mia?

Fign. Quello s' intende.

Len. Oibò.

Più non ci voglio andar; da te verro.

Ma prima vuò saper che donna sei.

Fign. Sono una donna che hò pietà di te.

Len. (Così non parla il cor dentro di me.)

Fign. (Quant' è astuta costei! m' hà ravvisato.)

Len. Andiamo dunque - - -

Fign. Ah scaltra, a furbastrella,

Tu fingi ora con me. M' hai conosciuto,

Ch' io sono il tuo Fignolo - - -

Len. Ajuto, ajuto.

(*Fugge velocemente, e s' incontra in Ciappo,
Fignolo fugge via.*)

Scena IV.

Ciappo colli due Villani, e detta.

Ciap. Eccomi in tuo soccorso - - -

Len. Vanne via - - -

Ciap.

Len. Fordi = = = ach! mig synes jeg seer hiffet en
Skygge.

(gaaer tilbage.)

Sign. O snak, der er intet.

Len. Svær paa det.

Sign. Ney min Troe er der ikke.

Lad os gaae: Du kand følges i Selskab
med mig.

Len. Maaskee for at følge mig hjem.

Sign. Det forstaaer sig.

Len. O Ney.

Jeg vil en mere gaae hjem; jeg vil komme til dig.
Men jeg vil først vide hvad du er for et
Fruentimmer.

Sign. Jeg er et Fruentimmer som har Medynk
med dig.

Len. [Det siger mit Hierte mig en.]

Sign. [Hvor hun er lumsk! Hun har kiendt mig.]

Len. Lad os gaae = = =

(med frugt.)

Sign. Ach du sneedige, og listige Tos,
Du lader som du en kiender mig; men du
kiender mig dog,

At jeg er din Signolo = = =

Len. Hielp, hielp.

(hun flyr hastig bort og mødes med Ciappo,
og Signolo løber bort.)

Fjerde Scene.

Ciappo med de to Bønder og Lene.

Ciap. Her er jeg for at hielp dig = = =

Len. Gaae bort = = =

Ciap.

Ciap. In grazia almeno
D' averti dalla Donna liberata - - -

Len. La donna era Fignolo - - -

Ciap. Perchè in abito mentito?

Len. Io non lo so,

Ciap. Tu l' ami.

Len. Non l' amo, e non l' amerò.

Ciap. Ma dimmi almeno, o cara

Se mi amasti fin' or, se m' amerai.

Len. Non lo dissi, nol dico, e nol saprai.

Ciap. Misero Ciappo. Almen ritorna meco - - -

Len. Non vòglio venir teco.

Con questi Contadini me n' andrò.

A casa tornerò. non parlo in vano.

Non ti vuò mai con me, stammi lontano.

S' io ti piaccio, a questo patto,

Forse un dì mi cangierò.

Guarda poi non fare il matto,

Male grazie io non ne vuò.

E se far con me saprai,

Forse amante un dì m' avrai;

Ma

- Ciap. I det ringeste siden jeg
Har friset dig fra denne Kierling = = =
- Len. Den Kierling var Signolo = = =
- Ciap. Hvorfor var han forklæd?
- Len. Det veed jeg ikke.
- Ciap. Du elsker ham.
- Len. Jeg elsker ham ikke, og vil aldrig elske ham.
- Ciap. Men siig mig i det ringeste, allerkiæreste,
Om du hidtil har elsket mig, og om du vil
elske mig.
- Len. Jeg hverken har sagt det, eller siger det; og
du skal en faae det at vide.
- Ciap. O elændige Ciappo. Følg i det ringeste
hiem med mig = = =
- Len. Nej jeg vil en følge med dig.
Jeg vil gaae med disse Bønder.
Jeg skal komme hiem. Jeg lyver ikke, troe
mig kun.
Jeg vil aldrig have dig med mig, bliv fra mig.
Derjom jeg behager dig, med dette
Bilkaar,
Saa maaskee at jeg engang kand
forandre mig.
Men tag dig iagt at du en narres
for dig,
Uartighed vil jeg ikke lide.
Og om du kand lempe dig efter mit
Sind,
Saa kand du maaske en Dag faae
mig til Kiereste;
Men

Ma per ora l' amorino,
Bel visino non mi far.

Scena V.

Ciappo solo.

Siamo sempre da capo, e sempre peggio.

Se io parlo ella s' adira, e s' io non parlo.

E se al Padre in Isposa io non la chiedo,

Altra via per averla, oimè! non vedo.

Non mi volle con lei per ritrosia.

Ma io per altra via

Vò al Padre anticipar la nuova grata,

Che la sua Figlia alfine è ritrovata.

La Lenina mia carina

Sempre cruda non farà.

Quel bocchino graziosino

Forse un dì risponderà.

Vergognosa, schizzinosa

Far l' amore ancor non sà.

Ma la bella villanella

Far l' amore imparerà.

Scena

Men for nærværende Tid maa du
Hverken stille dig forliebt an, eller
sinigre for mig.

Femte Scene.

Ciappo allene.

Altid maa jeg begynde paa nyt, og altid værre.
Enten jeg taler eller tier saa bliver hun vreed.
Og hvis jeg ey forlanger hende til Bruud af
hendes Fader
Saa seer jeg arme Karl ingen anden Bey til
at faae hende.
Hun vilde af Blufærdighed ey have mig
med sig;
Men jeg skal gaae en anden Bey
Og sige hendes Fader dette gode Nytt, førend
hun kommer,
At hans Datter endelig er funden igien.

Min lille kiere Lene

Bliver ey altid haard imod mig.
Den yndige lille Mund
Svarer mig maaskee vel engang.
Hun er blufærdig, og lidet sær-
sindet,
Og veed ey hvad Kierlighed er;
Men den lille kionne Bondetige
Skal nok lære hvad det er at elske.

Scena VI.

Boschetto.

Timone infuriato con Villani.

Mifero mè! Ma qual difastro è il mio!

La fuga di mia Figlia

Hà di costei tutto l'onor macchiato,

Ed hà *Timone* ancor difonorato.*(penfa.)*

Povero Padre!

Povera Figlia!

Chi mi foccore?

Chi mi consiglia?

In ogni loco

Sarai materia

Di scherno, e gioco:

Ah! che mi sento

l'rangere il cor.

Se ritrovo l' indegna --- ove trovarla?

(penfa.)

Forse in casa di Ciappo,

O pure di Fignolo --- ah se ci fosse,

La vorrei ammazzar --- Rio pensiero

Vanne, parti da me --- ma in qualche albergo

Celata ella farà ---

Dov' è? --- chi me lo dice? --- e chi lo sà?

Di

Siette Scene.

En liden Skov.

Timon gandske vred ; med nogle Bønder.

Jeg arme Mand ! men hvor er jeg ulykkelig !

Min Datters Flugt

Har reent beklirket hendes Ære

Og har tillige giordt Timon skam.

(betænker sig.)

Jeg elcendige Fader !

Min arme Daatter !

Hvem hielper mig ?

Hvem raader mig ?

Overalt

Bliver jeg talt om

Med Foragt og Spot.

Ach jeg finder

Mit Hierte brister.

Dersom jeg finder det Skarn : : : Hvor
skal jeg finde hende ?

(tænker.)

Maaskee i Huse hos Ciappo,

Eller hos Signolo : : : ach dersom hun var der
(med Brede.)Saa vilde jeg slaae hende ihjel : : : ubarmhjer-
tige haarde Tanke

Pak dig, viig fra mig : : : men i noget Huns

Maa hun dog være : : :

Hvor er hun ? : : : Hvem kand sige mig det : : :

Og hvem veed det ?

Di costei ad ognuno chiedete . . .

(*alli villani.*)

Tacete non mi vuò svergognar.

Ma se taccio? fo male, lo veggio.

Ma se la chiedo? faccio affai peggio.

Mi confondo . . . m'imbroglio . . .

mi perdo.

Disperato non sò che mi far.

(*nel partire s'incontra in Fignolo.*)

Scena VII.

Fignolo vestito da Villanella, e detti.

Fig. Timone allegramente.

La Figlia che fuggì s'è ritrovata

Tim. (Ah ti ringrazio O ciel!) La mia Figliuola
Io non l'hò mai perduta.

(*Fingendo meraviglia.*)

Fig. Delirate?

Tim. (E come mai lo sà questa pettegola?)

(*smanioso.*)

Se una donna lo sà,

Tutta la villa or ora lo saprà.)

Fig. D'effet contento in vece

Voi siete affai pensose. che pensate?

Tim.

Spørger alle og enhver om hende . . .

(til Bønderne.)

Nej tier stille. Jeg vil ingen Skam
gøre mig.

Men dersom jeg tier? saa gjør jeg
ilde, det seer jeg,

Spørger jeg om hende, da gjør jeg
endnu værre.

Jeg er gandske forvildet . . . jeg er
fortabt;

Jeg fortvivler, og veed en hvad jeg
skal gjøre.

(i det han vil gaae møder han Signolo.)

Syvende Scene.

Signolo klæd som en Bondepige, og de forrige.

Sign. Frisk lystig, Timon.

Jeres Datter som løb bort, er funden igjen.

Tim. [O Himlen skee Lov!] Min Datter
Har jeg aldrig mistet.

(ladende som han forundrer sig.)

Sign. Hvad, er i gal?

Tim. [Og hvorledes veed vel denne Sladder-
Kierling det?

(bedrøvet.)

Dersom et freuntimmer veed det,
Saa vil heele Byen strax saa det at vide.]

Sign. I steden for at være glad
Viser I jer meget tankesuld. Hvad tænker
I paa?

D 3

Tim.

Tim. Al menzogner maligno, che inventò
Questa falsa novella.

Fig. Caro Padrone, a qual gioco giochiamo?
Noi non ci conosciamo?

Tim. Non ti conosco affè.

Fig. Non conoscete me; Sù via guardatemi ---

Tim. Ehi, sei tu, o non sei?

Fig. Fignolo io sono.
(ridendo.)

Tim. Che tu possi crepar!

Fig. Bene obligato.

Tim. Perchè sei mascherato?

Fig. Per rintracciar la Lena. A tutto ignoto,
Senza metter nè lei, ne voi in piazza,
Cercar potuto avrei della ragazza.

Tim. Buon amico mi sei.
(abbracciandola.)

Fig. Colà negli acquedotti la trovai.
Quando l'ebbi ridotta
Di venirsene a casa, e ehe per mano
Io già l'avea, io mi scopersi a lei.
allor di mano a un tratto mi scappò,
E nel fuggire in Ciappo s'incappò.

Tim. Verrà a casa con lui?

Fig. Oh certamente.
E' già di lei innamorato e cotto.

Tim.

Tim. Paa den skammelige Fognerer, som har
opfundet

Dette falske Rygte.

Sign. Kiære Husbonde, jeg veed ey om vi narres?
Kiender vi ikke huerandre?

Tim. Ney min troe kiender jeg dig ikke?

Sign. Kiender J mig ey? Saa see paa mig

Tim. Ei, er det dig, eller ikke?

Sign. Jeg er Signolo.

(leende.)

Tim. Jh gid du faaer en Wispke!

Sign. Jeg takker ydmyst.

Tim. Hvorfore er du forklæd?

Sign. For at opsøge Lene. Saaledes kunde ingen
kiende mig;

Og uden at enten jeg eller J skulde blive omtalt,
kunde jeg søge overalt efter Pigen.

Tim. Du er min gode Ven.

(omfavnende ham.)

Sign. Hisset imellem Bandspringene sandt jeg hende
Og da jeg havde faaet hende til
At gaae hjem igien, og jeg havde hende alt
Bed haanden, saa gav jeg mig tilkiende,
hvem jeg var.

Derpaa slap hun mig paa eengang løs af
Haanden,

Og i det hun vilde undlobe, mødtes hun med
Ciappo.

Tim. Kommer hun hjem med ham?

Sign. Alah ja vist.

Han er jo gandske forliebt i hende.

Tim. Viene'amato da lei?

Fign. Credo di nò.

Lena in Moglie io vorrei - - -

Tim. Te la darò.

Tu sei un buon figliuolo.

Fign. Lena mi odia.

Tim. Di ridurla al tuo amor n'avrai l'intento.

Di maritarla a te ne son contento.

Son contentissimo, te lo protesto,
 Quandò al mio Fignolo posso
 giovar.

Se il cielo provido cidà del bene,
 La gratitudine si deve usar.
 Pacificatevi, e poi sposatevi,
 E poi servitevi come vi par.

Scena VIII.

Fignolo solo.

Se la mia Lena di cor mi sposerà,

Godrò davver, e Ciappo creperà.

Che bella moglie avrò! Benchè villana

Non invidia qualunque Cittadina.

Ella è bella, galante, e graziosina.

Tim. Elsker hun ham.

Sign. Jeg troer nej.

Men jeg vilde have Lene til Kone : : :

Tim. Jeg skal give dig hende.

Du er et got stykke Karl.

Sign. Men Lene kand en lide mig.

Tim. Jeg skal nok make det saa at hun skal elske dig.

Jeg er fornøyet med at gifte hende med dig.

Jeg er meget fornøyet, det forsikrer
jeg dig,

Naar jeg kunde hielppe dig Signolo.

Naar Himlens Forsyn gjør vel
imod os,

Saa maa man være taknemmelige.

See at I bliver gode Venner, og
gifter jer saa,

Og omgaaes siden indbyrdes det
beste I kand.

Attende Scene.

Signolo allene.

Derksom min Lene gifter sig med mig med et
Eierligt Hierte,

Saa vil jeg være fornøet, og Ciappo vil ærgre
sig til døde.

Hvilken Eion Kone faaer jeg! Skiondt Lands-
bne Pige

Saa agter hun haant om hvad Riobstedpige
det maatte være.

Hun er smuk, artig og yndig.

Mi fanno ridere le cittadine,
 Quando disprezzano le contadine,
 Che cosa sono di più di queste?
 Hanno ancor esse quel, ch' hanno
 loro.
 Hanno già gli occhi, la bocca il
 naso;
 E tutto quello, che vien dal caso,
 Non gli da merito, non è virtù.
 Si stima assai più
 Chi hà grazia, e beltà.
 E tanto in città
 Che in villa si danno
 Bellezze, che fanno
 Gli amanti cascar.
 Signore pettegole
 Lasciatele star.

Scena IX.

Prato dietro la casa di Timone circondato d' alberi,
 con veduta in prospetto di colline ingombrate d' arbori,
 di vigneti, e di capanne. Fuochi di letizia,
 che illuminano la Scena.
 Luna risplendente.

Timone, e vari Contadini.

Tim. Bravi Figliuoli, bravi!
 Obligato vi sono,

D'aver

Disse Riobsted-Møer kommer mig til
at see,

Naar de foragter Landsbyepigerne,
Hvad er de mere end disse!

Disse har og det samme, som de
andre.

De har jo og Dyne, Mund og Næse;
Og alt det som kommer af Skiebnen,
Giver hiine ingen Fortieueste, og
det er ingen Dyd.

Man agter meget mere
Den som har Vndighed og Skionhed
Og der findes lige saavel
Paa Landet, som i Staden,
Skionheder, som faaer
Kierester, der tilbeder dem.
I Jomfruer Sladderhauker
I kand lade dem være i roe.

Niende Scene.

En Eng bag ved Timons Huus omringet med Træer,
langt borte sees der nogle smaa Høye, med Træer,
Biiinranker og Bondehytter. Tid som Bønderne
har optændt af Glæde, og som oplyser
Skuepladsen. Klar Raanestkin.

Timon, og adskillige Bønder.

Tim. I dette er jo herligt, mine Børn!

Jeg er jer forbunden,

D' aver con fuochi, ed allegrezze tante
 Secondato il piacer della Famiglia,
 Perchè a casa tornò la cara figlia.

A casa vostra andate,

E i compagni per me voi ringraziate.

(Partono i Villani.)

Parmi veder colà se non m' inganno

(verso la Scena.)

E Ciappo, e la mia Lena. Sì son dessi.

Vuò ritirarmi un poco,

Per Scoprir del lor cor, qual' è il suo juoco.

Scena Ultima.

Timone nascosto. *La Lena* che fugge da *Ciappo*; e
 poi *Fignolo* vestito da contadino.

Len. Lasciami star. So che mi porti affetto,
 Ma fai quel, che t' hò detto.

Ciap. E fino a quando hò da penar così?

Len. Soffri, che forse un dì non penerai.

Ciap. Quando il giorno verrà?

Len. Può esser mai,

Ciap. Nò, che davver non posso

Più vivere così. Sù via crudele ---

Odimi: ho già risolto.

O tuo sposo, o morir. Non v'è più tempo.

Non

At J med Blus, og saa megen Fornoyelse
 Tager Deel i mit Huses Glæde,
 Doer det at min kiere Datter er kommen
 hiem igien.

Gaaer nu hver hiem til sit Huus,
 Og taak eders Camerater paa mine Begne.
 (Bønderne gaaer.)

Mig synes at see der, om jeg ey tager fejl,
 Baade Ciappo, og min Lene. Jo det er dem.
 Jeg vil gaae lidet til side,
 For at erfare hvad Kierlighed de har til
 hverandre.

Den sidste Scene.

Timon skiult. Lene som flyer for Ciappo; og siden
 Signolo i Bondedragt.

Len. Lad mig være. Jeg ved at du elsker mig,
 Men du veed hvad jeg har sagt dig.

Ciap. Og hvortlænge skal jeg quæles saaledes?

Len. Hav Taalmodighed, Maaskee at Tiden eens-
 gang kommer at du ey skal længes.

Ciap. Naar skal den dag komme?

Len. Maaskee aldrig.

Ciap. Men jeg kand sandeligen ey
 Længere leve saaledes. Hør du haardhiertede?
 Jeg har alt sadt mig fore, enten at blive
 Din Mand, eller at døe. Der er ey længer
 Tid.

Jeg

Non vuò più lusingarmi.

Se sposarmi non vuoi, vò ad annegarmi.

Len. (Oimè! mi fa tremar!).

Ciap. Non mi rispondi?

Quest' è l' ùlrima volta,

Che mi senti parlar. Crudele addio.

Len. Fermati Ciappo mio.

(con ansietà.)

Ciap. Oh Dio! Son quì.

Sarai mia?

Len. Sarò tua.

Ciap. Ma quando?

Len. Un dì.

Ciap. Ma gual giorno?

Len. Non lo dire a mio Padre.

Ciap. Ah m' avveggo che mi lusinghi in vano,

Len. Giuro che farò tua.

Ciap. Dammi la mano.

Len. (Povera me!) Oh questo Signor nò.

Ciap. Tu non dici davver, me n' anderò.

(in atto di partire.)

Len. Prendi: Ti dò la man.

(tremante.)

Ciap.

Jeg vil ey længere smigre mig i Haabet.
Derfor du ey vil gifte dig med mig, saa gaaer
jeg hen og drukner mig.

Len. [Aah han gier mig bange.]

Ciap. Svarer du mig ey?

Dette er den sidste Gang,
At du hører mig tale. Farvel du Ubarmhiertige.

Len. Vie dog min Ciappo.

(med Begierlighed.)

Ciap. O Guder! Her er jeg.

Vil du være min?

Len. Ja jeg vil blive din.

Ciap. Men naar?

Len. En gang naar det kand blive.

Ciap. Men hvilken Dag?

Len. Siig det ey til min Fader

Ciap. Ah jeg mærker at du vil fixere mig.

Len. Ney, jeg sværger dig til, at jeg skal høre
dig til.

Ciap. Saa giv mig din Haand.

Len. [Hvad skal jeg nu gjøre!] aah ney min Herre.

Ciap. Du meener ey hvad du siger, og jeg gaaer
min Bey.

(vil gaae.)

Len. See der, jeg giver dig da min Haand.

(skielvende.)

Ciap.

Ciap. Man adorata.

(stringendola.)

Tim. Ci hò da essere anch'io.

(esce alterato.)

Fig. Io per la maggior parte.

(esce alterato.)

Len. Và via di quà.

(scacciando Ciappo con finto sdegno.)

Ciap. Perdonate Signore.

(a Timon.)

Len. Io non lo voglio.

(a Timon.)

Fig. (Senz' altro vuole me.)

Tim. Non lo vuoi? Non lo vuoi? Senza del
Padre

Facevate le cose infra di voi,

E ora dici con me che non lo vuoi?

Subito quà la mano.

(Prende la mano di Lene.)

Len. Povera me!

Tim. La tua.

Fig. Son quì Padrone.

(s' avvanza allegro.)

Tim. Non dico a te. Sfociatella, briccone,

(prende la mano di Ciappo.)

Son proprio inviperito.

- Ciap. O tilbedelige Haand.
(i det han klemmer den.)
- Tim. Jeg faaer vel og at være med i Denne Leeg.
(kommer vred ud.)
- Sign. Og jeg og for en stor Deel.
(kommer vred ud.)
- Len. Gaae bort herfra.
Hun jager Ciappo bort, anstillende
sig vreed.)
- Ciap. Forlad mig Hosbonde
(til Tim.)
- Len. Jeg vil ey have ham.
(til Tim.)
- Sign. [Hun vil uden Tvivl have mig.]
- Tim. Vil du ey have ham? Vil du ey have ham?
Uden din Faders
Biidende gjorde I jo Sagen af imellem jer
selv;
Og nu siger du mig, at du ey vil have ham?
Giv strax din Haand hid.
(tager Lenes Haand.)
- Len. Nu er jeg ilde deran!
(rystende.)
- Tim. Og din Haand.
- Sign. Her er jeg Hosbond.
(kommer fornøyet frem.)
- Tim. Jeg taler ey til dig. Hør du Næseviis, og
du Slynge,
(tager Ciappo ved Haanden.)
Jeg er ret opirret.

Voglio farvi pentir - - - | Moglio, e Marito.

(gli unisce le mani.)

Ciap. Viva, viva il Padrone.

Len. Caro Papà - - -

Fig. Jo resto un bel minchione.

Ciap. Or che Spofa mi fei

Deve andare il roffore in abbandono.

Len. Più vergognofa, o caro, | io già non fono.

Ah mi fento un tal contento,

Che col labbro nol sò dir.

Ah Ciappino mio carino,

Tu m' avresti da capir.

Ciap. Ah nel petto hò un tal diletto ;

Che non vaglio ad ifpiegar.

Ah Lenina mia carina

Te lo puoi immaginar.

a 3. | Benedetta quella ftella,

| Che cì vuol felicitar

Fig. | Dalla rabbia avrò a crepar.

(agitato.)

Ciap.

Jeg skal faae jer til at fortryde det = = baade
Mand og Kone.

(giver deres Hænder i hverandre.)

Ciap. Sid det gaaer Jer vel Husbond.

Len. O kiære Fader = = =

Sign. Jh jeg blev ret narret.

Ciap. Nu du er min Bruud,

Maa du lade din Bluesfærdighed lidet fare.

Len. Ney min Kiereste, nu er jeg ey meere saa
bange.

Ach jeg er saa fornøied,

At jeg ey kan udsige det.

Ach min lille allerkiæreste Ciappo,

Du forstaaer mig nok.

Ciap. Ach jeg er saa inderlig glad,

At jeg ey er i Stand til at sige det.

Ach min lille allerkiæreste Lene,

Du kand nok indbilde dig det.

a 3. { O lykkelig Stierne,

Som foreener os.

Sign. { Jeg døer af Harmen.

(uroelig.)

Ciap. La tua Lenina più non ti tocca.
(a Fignolo burlandolo.)

Len. Tu puoi adesso spassar la bocca.
(a Fign. spazzandoglila col grem-
biale.)

a. 2. Sì buon boccone non è perte.

Tim. Voi lo volete mortificar.
(*Ciap.* e *Len.* passeggiano per la Scena
tenendosi per mano.)

Fign. Ah voi mi fate avvelenar.

Len. M'inchino a lei - - -
(Passando avanti a *Fign.*
inchinandosi.)

Ciap. Oh padron moi - - -
(come sopra.)

a. 2. Ella ci venga ad onorar,

Fign. Ah voi volete farmi crepar.

Tim. Stà pur bonino, mio Fignolino,
Con l'altra figlia ti vuò sposar.

Fign. Ora mi pare di respirar!

a. 3. Adesso a cena si deve andar.

Fign.

Ciap. Din lille Pene faaer du ey meere.
(han narrer Signolo.)

Len. Nu kand du slikke dig om Munden
med Taalmodighed.
(til Signolo, i det hun tørrer ham om
Munden med sit Forklæde.)

Begge. Sligt et Stykke er ey for dig.

Tim. J vil jo reent gjøre Nar af ham.
(Ciap. og Peene spadserer paa Skueplads
sen med hverandre ved Hænderne.)

Sign. Ach J dræber mig jo.

Len. Hans Tienerinde = = =
(i det hun gaaer forbi Sign. og neyer.)

Ciap. Ah min Herre = = =
(som forhen.)

a 2. Gior os den Ære og besøg os

Sign. Ach! J vil jo gjøre det reent af
med mig.

Tim. Siv dig kuns til taals, min lille
Signolo,
Jeg skal gifte dig med min anden
Datter.

Sign. Ach! nu synes mig jeg faaer til Live
igien.

a. 3. Nu skal vi gaae hen og spiise Af-
tensmad.

Fig. Comincio adesso a giubilar.

{ Che bella notte! Che bell' amore!
Del nostro core felicità.

a. 4.

{ Viva pur sempre il Dio bambino,
Viva l' amore il contadino,
E ancor la sua semplicità.

Il Fine.

Sign. Nu begynder jeg at bliv glæde igien.

{ Hvilken en denlig Nat? Hvilken
en sød Kierlighed

Alle 3. Som gjør vore Hierter lykkelige.

{ Divat altid Kierlighed Gud.

{ Divat Bønderfolks Elskov,

{ Og dens jevne Eenfoldighed.

E N D E.

IL NARCISO.

Dramma Pastorale,

Da rappresentarsi

ful

Regio Teatro Danese,

Il Carnovale dell' Anno 1763.

Narcissus.

Et

Musikalsk Hjerde-Spil,

til at opføres

paa

den Kongelige Danske Skueplads,

i Fastelavns-Tiden, Mar 1763.

Kiøbenhavn,

Erykt hos Lars Nielsen Svare.

Argomento.

Essendo la favola di Narciso abbastanza nota nella terza Metamorfofi d' Ovidio, non è necessario lo spiegarla. Il carattere di Eco riuscirà tanto nobile quanto nuovo, perche in esso si scorgerà una finezza propria al sesso, per introdursi nell' amore di Narciso col fingersi totalmente nimica d' amore, e solo amica della fatica, e della caccia. Gli episodj ingegnosamente intrecciati nell' amore d' Alceste con Eco, di Cidippe con Narciso, d' Uranio con Cidippe e Tirreno Sacerdote, padre di Cidippe formano la presente Pastorale.

La Scena si rappresenta nella Beozia.

Indhold.

Da Fabelen om Narcissus i den Tredie Ovidii Metamorphosi noksom er bekiendt, behøver samme ingen videre Forklaring. Den Character af Echo vil blive lige saa ædel som nye, fordi man i samme mætker et af Kønnet's Egenstaber, Skarpsindighed, som en Indledning til Narcissi Kierlighed, ved at forstille sig aldeles som Fiende af Kierlighed, og eeneste Elskere af Arbeide, og af Jagt. De smaae Historier som Konstigen ere indviklede i Alcestis Elskov med Echo, i Oidippes med Narcisso, i Uranit med Oidippe, og Tirreno Præsten, Fader til Oidippe, udgiøre nærværende Hvrde-
Spil.

Skuepladsen forestilles i Beotien.

Attori.

Narciso.

Il Signor *Domenico Scogli.*

Eco, amante di *Narciso.*

La Signora *Marianna Galeotti.*

Cidippe, amante di *Narciso.*

La Signora *Vittoria Galeotti.*

Tirreno Sacerdote, padre di *Cidippe.*

Il Signor *Giuseppe Secchioni.*

Uranio, amante di *Cidippe.*

Il Signor, *Antonio Boscoli.*

Alceste, amante di *Eco.*

Il Signor, *Giano Musted.*

Coro.

{ di Pastori.

{ di Cacciatori.

{ di Ninfe.

La Poesia è del Sigr. *Apostolo Zeno*, già Poeta Cesareo.

La Musica è tutta nuova composta dal Sigr. *Giuseppe Sarti*,
Mastro di capella di S. M. Il Rè.

I Balli sono d'Invenzione e Direzione del Sigr. *Antonio*
Como, Mastro di ballo alla Corte di S. M. Il Rè.

Le nuove Decorazioni sono d'invenzione del Sigr. *Pietro*
Cramer.

Il Vestiario è del Sigr. *Giuseppe Mazzioli.*

Atto

Syngende Personer.

Narcissus ,

Monfr. Dominicus Scogli.

Echo , forelsket i Narcisso.

Madseil. Marianna Galeotti.

Eidippe , forelsket tillige i Narcisso.

Madseil. Victoria Galeotti.

Tirrenus , Præst , Fader til Eidippe.

Monfr. Joseph Secchioni.

Uranus , forelsket i Eidippe.

Monfr. Anthonius Boscoli.

Alcestes , forelsket i Echo.

Monfr. Jens Musted.

Chorus

} af Hyrder,
} Jægere
} og Nympher.

Poesien er af Herr Apostolo Zeno, forðum Keyserlig Poet.

Musikken er gandske nye componeret af Herr Joseph Sarti, Capel-Mesier hos Hans Kongelig Majestæt.

Dansene ere af Herr Antonio Como, Kongelig Hof-Danses Mesters Opfindelse og Direction.

De ny Decorationer ere af Herr Peter Cramer.

Klædedragterne ere af Herr Joseph Mazzioli.

Atto Primo.

Scena Prima.

Monte Parnasso con due cime tutte intorno fiorite.
A piedi del monte si stende una vaga pianura circon-
data da piante di varie forti. Nel mezzo del
monte alcuna capanna pastorale.

Cidippe, e *Narciso* vengono discendendo dalle due
cime del monte, e alle radici poi
s' incontrano.

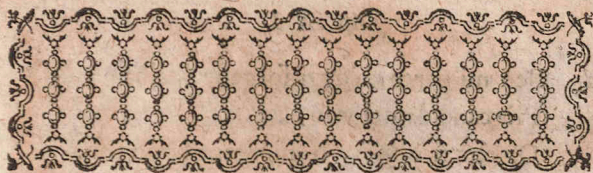
Cid. Se non }
Nar. Se tu } volevi amar,

a 2. Cor mio, chi ti formò,

Cid. } D' una tempra [men] forte
Nar. } [più]

a 2. Doveati allor formar.

Cid.

Første Act.

Første Scene.

Bierget Parnassus med Evende Spidser, gandske omkring med Blomster besatte. Ved Foden af Bierget udbreder sig en yndig Slette, omgivet med alle slags Planter. I Midten af Bierget nogle Hyrde-Hytter.

Cidippe og Narcissus kommer nedstigende fra Spidserne af Bierget, og møder hinanden siden neden for.

Cid.	} Dersom du ikke	} vilde elske,
Narc.		
a. 2.	Mit Hierte! den som har dannet dig.	

Cid.	} Af en Hærdelse	[mindre]] stærk
Narc.			
a. 2.	Burde da tillave dig.		

Cid. Ben mi pareva ch'oggi forgesse l' alba
Più candida nel viso,

Or che ti veggo, o mio gentil Narciso.

Narc. E a me pareva veggendoti, importuna,
Che impura nube intorno

Togliesse agli occhi miei gli rai del giorno.

Cid. Perché ti fer le stelle
Si bello, e sì crudel?

Narc. Sol perché avessi
A piacerti, e a fuggirti.

Cid. Io dunque a lidi, a venti
Ognora spargerò pianti e lamenti?

Narc. Lascia, lascia d' amar, o parti, o ch'io - - -

Cid. Deh almeno per pietà - - -

Narc. Cidippe addio.

Cid. Partirò come a te piace;
Partirò, ma senza pace,
Tutta affanno, e tutta amor.

Crude belve, oscure felve,
A voi torno e forse avrete
Più pietà del mio dolor.

Scen-

Cid. Mig syntes vel at Morgenrøden opstod meere klar til Anseende, nu jeg seer dig, o min artige Narcisse.

Narc. Og mig syntes, da jeg saae dig, ubelejlige, at en omringende mørk Sky borttog Dagens Straaler for mine Øyne.

Cid. Hvorfor har Stierne gjort dig saa smuk, og saa grim?

Narc. Eeneste fordi jeg skulle behage dig, og flye for dig.

Cid. Saa skal jeg da altid udøse min Graad og Klage for Band og Bind?

Narc. Lad af, lad af at elske, eller gaa bort, eller jeg . . .

Cid. Al i det mindste for Himlens Skyld . . .

Narc. Cidippe, Farvel.

Cid. Jeg vil gaae bort, som dig behager; Jeg vil gaae bort, men uroelig, gandske bekymret, og gandske forelsket.

Grumme Dyr, mørke Skove, til Eder vender jeg mig, og maaskee I skal have meere Medlidenhed over min Sorrig.

Scena II.

Coro di Cacciatori con levrieri, che parte vengono dal monte, altri dalle capanne, e parte dai lati delle scene; e *Narciso*.

Prima parte del Coro.

Non v'ha piacer più grato,
Che viver senza amore,
Senza carene al core,
E in piena libertà.

Seconda parte.

Le selve, il monte, e il prato
Di belve impoverir.

Terza parte.

Ne prigioner languir
D'una crudel beltà.

Coro.

Non v'ha piacer più grato &c.

Narc. Voi pastori, e voi Ninfe
Cui non di molli effeminati amori
Punge cura lasciva,
Mà di onesto piacer nobil desio;
Già dell' usata caccia
Giunta è l'ora opportuna.

Andi-

Anden Scene.

Chor af Jægere, med Jagt: Nynder, som Deels
 Kommer fra Bierget, andre fra Hyrde: Hytterne,
 og andre fra Siderne af Skuepladsen;
 Og Narcissus.

Første Deel af Chorus.

Ingen Lyst er behageligere end denne, at
 leve uden Elskov, uden et fæng-
 slet Hierte, og i fuldkommen
 Frihed.

Anden Deel.

At giøre Skovene, Bierget og Engene
 fattige paa Dyr.

Tredie Deel.

Og ikke forsinægte som en Fange over en
 haard Skønhed.

Chorus:

Ingen Lyst er behageligere icke.

Narc. 3 Hyrder, og 3 Nympfer, som ingen
 vellystig Tanke indtager af blød og qvindag-
 tig Elskov, men drives af ædel Attraae estee
 en sømmelig Fornøielse; Den beleylige Tiid
 til den sædvanlige Jagt er alt ankommen.

Lader

Andiam ninfe, e pastori.
 Altro diletto è questo
 Che sospirar d' amor: e in ozio vano
 Gli anni passar, perche ne resti solo
 In vecchia etade il pentimento, e il duolo.

Coro.

Non v' hà piacer più grato &c.

Scena III.

Eco, Narciso, ed il Coro.

Eco. Narciso, i passi arresta. A partir teco
 Gli rischi, e le fatiche sen vien Eco.

Narc. Tu cara a me, vien pur, ninfa gentile,
 Poiche non siegui amor; e il casto udito
 Il tuo dolce parlar mai non m' offende.

Eco. (Oimè! l' essemplio altrui cauta mi rende.)

Narc. Vedi gli stolti amanti se già sono
 Essemplio di pietade, e di terrore:
 Sol così premia i suoi vassalli amore.

Eco. Così in amor si pena
 Quando è crudel, come tu sei, chi s' ama.
 Mà di amor corrisposto
 Gioja non v' hà, che ben pareggi il prezzo.
 Fortunato pastor, ninfa beata,
 Cui tocca in forte far quel dolce cambio

Di

Fader os gaae, I Nympfer og Hyrder.
 Dette er anden Lyst end at sukke af Kierlighed,
 og i en forfængelig Leedighed at fortære
 sine Aar, saaledes at der paa den gamle Alder
 bliver blot Fortrydelse og Sorrig tilbage.

Chorus:

Ingen Lyst er behageligere ic.

Tredie Scene.

Echo, Narcissus, og Chorus.

Echo. Narcisse, gaa ikke bort. Echo kommer
 for at deele Gaver og Besværligheder med dig.

Narc. Du min fiere yndige Nympse, kom kua,
 siden du ikke følger Elskov; Dine kydske
 Dret og din søde Tale fortørner mig aldrig.

Echo. [Af Himmell! Andres Exempel gjør mig
 forsigtig.]

Narc. See til de daarlige Elskende, de ere et
 fuldkomment Exempel paa Medlidenhed og
 Skræk: Blot saaledes belønner Kierlighed
 sine Trælle.

Echo. Saaledes liider man i Elskov, naar den
 som man elsker er saa haard som du er. Men
 ingen Glæde kan vel liignes mod den Bærd
 af en belønnet Kierlighed. Lykkelige Hyrde,
 Ulyksalige Nympse, i hvis Lod det falder at
 gjøre

Di cor con cor, d'alma con alma. Oh forte
 Degli Elisi più dolce! aure felici,
 Che que' labbri baciando
 Più soavi spirate! Ove la mente
 Figurarsi può mai destin migliore?
 Così anche premia i suoi vassalli amore.

Narc. Sento dir che Cupido è un tiranno,

Eco. Ma un tiranno, che reca diletto.

Narc. Che avvelena col labbro, che ride,

Eco. Cheravviva col labbro, che uccide,

Narc. } Cruda morte di un debole cor.

Eco. } Dolce vita d' un nobile cor.

Narc. Ninfa, se men mi fosse

Noto il tuo cor, di giusto sdegno acceso

Direi - - -

Eco. A garir teco

Un mio delirio, e non amor mi guida.

Narc. Non di garir, ma di partirsi è tempo.

Fuggon rapide l' ore, e il di s' avvanza.

Eco. (Cor mio, non disperar, ci vuol costanza.)

Narc. Fuor della tana, il bosco

Già circondon le belve, e impazienti

Danno i molossi il lor latrato ai venti.

Coro.

giøre den søde Omverling med Hierte mod Hierte, Siel mod Siel. Af Skiebne, sødere end de Elfske Sielles! I draget den lykkelige Aande meget sødere ved at kysse hine Læber! Hvor kan vel Tanken forestille sig nogentiid en bedre Skiebne? Saaleedes belønner ogsaa Kierlighed sine Tralle.

Narc. Jeg hører sige, at Cupido er en Tyran.

Echo. Men en Tyran, som giver Fornøelse.

Narc. Som udøser Forgift med sin leende Tunge,

Echo. Som opliver med sin dræbende Mund,

Narc.] Haarde Død for et skrøbelig Hierte

Echo.] Søde Liv for en ædel Siel.

Narc. Nympfe, dersom dit Hierte var mig mindre bekiendt, vilde jeg, optændt af retfærdig Bredde, sige

Echo. Mit Spog, og ikke Kierlighed fører mig i Snak med dig.

Narc. Det er ikke Tiid til at snakke, men til at gaae bort. Timerne flyer hastigen, og Dagen tager af.

Echo. [Fortvivl ikke, mit Hierte, der udfordres Bestandighed.]

Narc. Uden for Hulen vanker de vilde Dyr omkring i Skovene, og de utaalmodige Hunde gisler i Lusten.

Chorus.

Coro.

Alla caccia, alla caccia.

Narc. Scorriam per ogni intorno
I boschi, e ancor le selve,
E col funesto corno
Portiamo nelle belve
La morte ed il terror.

Così nel fiero ardore
Uccider noi poteffimo
Le fiere, e ancora amore,
Che delle fiere insieme,
E' fiera assai peggior.

Scena IV.

Eco solo.

Crudel destin! Narciso è il mio tesoro,
E non gli posso dir t'amo, t'adoro.
Io per piacergli, oh Dio! con lui mi fingo
Innimica d'amor, quando più l'amo,
Quando il suo cor di possedere io bramo.
E pur talor mi lice, o mio tiranno,
Stringer la mia colla tua destra, e mostri
Qualor mi vedi in volto il core afflito,

Seb-

Chorus.

Paa Jagt, paa Jagt.

Narc. Lader os giennemvandre Skove og Kratter rundt omkring, og med det grueltige Jagt-Horn paaføre Dyrene Død og Skræk.

Saaledes kunde vi, i den grumme Hidsighed, fælde de vilde Dyr, og Kierlighed tillige, der er nok saa slemt et Dyr som de vilde Dyr Selv.

Fjerde Scene.

Echo alleene.

Haarde Skiebne! Narcissus er min Skat, og jeg kan ikke sige ham, at jeg elsker og tilbeder ham. For at behage ham, af Himmel! Forstiller jeg mig for ham, som en Siende af Kierlighed, da jeg elsker ham høiere, og ønsker at øie hans Hierte. Og dog undertiden tilstedder du mig, o Tyran, at trykke min Haand til din, og udviiser et bedrovet Hierte i dit Ansigt, naar du seer mig; Du viiser en slags

B

Med:

Sebben tu non gl'intendi, e non gli senti,
 Mostri qualche pietà de' miei tormenti.

Occhi belli, occhi vezzosi,
 Benchè fieri, e disdegnosi,
 Godo almeno a mio talento
 Di potervi vagheggiar.

Se voi foste a me pietosi,
 Nel mirarvi io non potrei,
 Per il troppo mio contento,
 La mia morte riparar.

Scena V.

Uranio, ed Alceste.

Uran. Ah sì, mio caro Alceste,
 Nell' amor di Cidippe
 Fui felice una volta. L' infedele
 Accolse i miei sospiri,
 Arse al mio foco, e pianse a miei martiri,
 Ora è d' altrui accesa. Allorchè incontro
 Mi faccio a que' begli occhi,
 Piena di sdegno, e d' ira,
 O s'infinge, o mi fugge, o non mi mira.

Alc. Te felice, o pastor, che almen provasti
 Quante gioje dar possa un grato amore!

Solo

Medlidighed over mine Lidelser, omend skiont
du ikke forstaaer dem, og ikke hører dem.

Smukke Dyne, yndige Dyne, omend,
skiont I ere grumme og foragtende,
fornoyer jeg mig i det mindste, ef-
ter mit Forlangende, med at kunde
bestue Eder.

Dersom I vare mig medlidende, da
kunde jeg ikke, ved at betragte
Eder, afværge min Død, forme-
delst min alt for heftige Fornøjelse.

Femte Scene.

Uranus og Alcestes.

Uran. Al ja, min kære Alceste, jeg har engang
været lykkelig i Kierlighed med Cidippe. Den
utroe optog mine Sukke, brændte ved min
Kierligheds Ild, og græd ved mine Lidelser.
Nu er hun antændt af Kierlighed til en anden.
Naar jeg nu gaaer disse smukke Dyne i Møde,
da, fuld af Harm og Brede, enten forstiller
hun sig, eller slyer for mig, eller og hun seer
ikke til mig.

Alc. Du er lykkelig, o Hyrde, at du i det ringeste
har forsøgt hvor store Fornøjeser en behagelig

Solo Alceste si strugge, pena, e solo
 Pasce la rimembranza
 Dell' altrui crudeltà, nel proprio duolo.
 Tu per Cidippe, ed io per Eco ardiamo.

Uran. Dunque che far dobbiamo?

Alc. A Narciso, e di noi, e d' esse amico,
 Benchè d'amor nemico
 Chiederemo l'aita; chi fa - - -

Uran. Tirreno
 Il padre di Cidippe
 So che arride al mio amor. Venere istessa
 Là nel grottesco tempio
 Ascoltò di Cidippe il giuramento
 Di non tradirmi mai - - -

Alc. Eh Uranio poco è dolce
 Quell' Imeneo cui non strigne amore,
 Che poco, o nulla v'acconsente il core.

Uran. Non ben l'intendi, Alceste. Oh quante volte
 Quella che amor non vinse, hà vinto un bacio!
 D'ogni beltà più ritrosa
 E' un incanto il piacer. Pastore addio.

Alc. Secondi il tuo desire, e il mio

Uran.

Kierlighed kan give! Allene Alcestes fortærer sig selv, liider, og blot føder sin Erindring med en andens Grumhed, i sin egen Sorrig. Vi brænder begge af Kierlighed: Du til Eisdippe og jeg til Echo.

Uran. Hvad bør vi da gjøre?

Alc. Vi vil bede Narcisso om Hielp, som en Ven baade af os og dem, omendkiønt han er en Fiende af Kierlighed. Hvo veed = = =

Uran. Tirrenus, Eodipes Fader, veed jeg, er min Kierlighed gunstig. Venus selv hissed i Nympfernes Grotte, har hørt Eodippes Sed, at hun aldrig vilde forraade mig = = =

Alc. Ey Uranie, det Egteskabs Baand er lidet sødt som Kierlighed ikke knytter, hvori Hiertet lidet eller slet intet samtykker.

Uran. Alceste, du forstaaer hende ikke vel. Af hvor ofte har et Kys ikke overvundet den, som Kierlighed ikke har fundet vinde! For enhver Skionhed, endog den grumme og haardeste, er denne Lyst en Fortryllelse. Farvel Hyrde.

Alc. Himlen komme dit og mit Forlangende til Hielp.

Uran. Pieghi Imeneo quel core,
 Che un dì col suo rigore
 D' amore il forte dardo
 Seppe così spezzar.]

E vinca un bacio solo
 Chi ben potè resistere
 Al lagrimar d'un guardo,
 D' un labbro al sospirar.

Scena VI.

Alcesto solo

Che non vince in amor lunga costanza?
 Benchè abbia la mia ninfa
 Più di quercia, e di felce
 Duro, e gelido il cor: Spero che a forza
 Di lungo amor, di falda fè deponga,
 Pietosa al dolor mio,
 E l' antica durezza, e il gel natio.

Chi sà che un giorno
 La mia costanza
 Pietà non trovi
 Nel fiero cor?

Uran. Hymen bryde det Hierte, som en-
gang med sin Haardhed vidste saa-
ledes, at bryde Kierligheds stærke
Puil.

Og et eeneste Kys overvinde den, som
vel kunde modstaae et Ansigts
Graad, og en Munds Suf.

Siette Scene.

Alcestes alleene.

Hvad vinder ikke, i Kierlighed, en lang Bestan-
dighed? Omendskiont min Nymfse kan have
et Hierte, haardere end en Eeg, og koldere
end Flint: haaber jeg dog, at hun, ved en
lang Kierlighed og oprigtig Troeskab, af Med-
lidenhed over min Sorrig, skal aflegge den
den gamle Haardhed, og medfødde Koldsin-
dighed.

Hvo veed om min Bestandighed ikke en-
gang maae finde Medlidenhed hos
det grumme Hierte?

Mi sento intorno
 Una speranza,
 Che mi lusinga
 Il mio dolor.

Scena VII.

Grotta di Ninfe a foggia di Tempio, dedicato a
 Venere. Nel mezzo il Simulacro
 della Dea.

*Tirreno, Cidippe, Uranio, e Coro di Sacerdoti,
 Ninfe, e Pastori.*

Coro.

Tu gran Diva che proteggi
 Queste selve, e questi fiori,
 Deh gradisci i nostri cori,
 E gli nostri doni ancor.

*Il Coro innalza in forma d' altare, un
 rogo, o sia catasta, in cui tutte le
 Ninfe gettano i loro fiori.*

Prima di ciò dice:

Tir. Unite, o voi sacri ministri, e voi
 Innocenti Pastor, vergini caste
 L' odoroso alimento alle cataste.

Coro.

Tu gran Diva che proteggi &c.

Tir.

Jeg finder hos mig et Haab, som siniger
 mig i min Sorrig.

Syvende Scene.

En Grotte for Nymferne, i Form af en Tempel,
 helliget Gudinden Venus. I Midten
 Gudindens Billede.

Tirrenus, Cidippe, Uranius; og Chorus af
 Præster, Nymfer og Hyrder.

Chorus:

Du store Gudinde som beskytter disse
 Skove, og disse Blomster, af an-
 tag med Behag vores Hierter, og
 tillige vores Gaver.

(Chorus opreiser, i Form af et Alter, et
 Baal, paa hvilket alle Nymferne
 kaster deres Blomster.

Forher siger:

Tirr. Foreener, o I hellige Tienere, I uskyldige
 Hyrder, og I kydske Jomfruer denne vellug-
 tende Føde for Baalet.

Chorus:

Du store Gudinde som beskytter &c.

Tirr. Or d'incenso, e di nardo
 Spargete il rogo acceso, onde alle stelle
 In odorati nemi il fumo ascenda,
 Ecco dall' aureo nappo
 Su la fiamma, che stride, io verso questo
 Dolce licor cretense, e questa verso
 Del cristallo più terso
 Linfa innocente, e pura.
 Also, il vassel d' argento
 Dammi perche ne spruzzi
 Del più candido latte
 Le leggere faville, e voi frà tanto
 Accordate giulivi
 A prò di questi sposi
 All' alma Venere un soave canto.

Coro.

Tu gran Diva, che proteggi
 Queste selve, e questi fiori,
 Di due sposi i casti cori
 Lega e stringi
 Con il bel laccio d'amor.

Tirr. Avvicinati all' ara, o figlia amata;
 Accostati Uranio. Son tutti fausti
 Del sacrificio i segni.

La

Tirr. Bestrøer nu det antændte Baal, med Rø-
gelse og Nardus, saa at Røgen kan opgaae
til Stierneerne i vellugtende Taager. See
hvorledes jeg af dette gyldene Kar, udsøser
denne søde Eretensiske Bædske, paa den
brændende Lue, og dette uskyldige og reene
Band øser jeg af det reenste Crystall. Alse!
Giv mig Solv-Beggeret, at jeg kan over-
sprønte de lette Geister med den hvideste Mælk;
og I opstemmer imidlertid den gode Venus
en sød Sang, for disse Elskende.

Chorus:

Du store Gudinde, som beskytter disse
Skove, og disse Blomster, sam-
menbind og knyt de tvende Elsken-
des kydske Hjerter, med det smukke
Kierligheds Baand.

Tirr. Nærme dig til Alteret, Elskelige Dotter;
Kom nærmere Uranie. Dsringens Tegn
ere alle lykkelige. Kierligheds Gudinden
saa

Coro.

Che notte! che tenebre!
 Che lampi! che fulmini!
 Andiamo, fuggiamo:
 Aita, pietà.

(tutti fuggono.)

Scena VIII.

Portico pastorale in casa di Tirreno:

*Cidippe inseguita da Tirreno, e da Uranio.**Cid.* Così hò risolto: mi tentate in vano.*Tirr.* Contumace che sei - - -*Uran.* Tu sei spergiura - - -*Cid.* Oh legge troppo dura!

E quale ingiusti padri,

Autorità vi diede

Sul nostro arbitrio il Cielo? Il genio deve

Dar legge agli affetti del nostro core,

Mà non mai la violenza, ed il rigore.

Tirr. Io ti violentai? Sposo ti scelsi Uranio,
 Mà sol col tuo consenso. Non ti rammenti,
 Che la mia scelta allor tanto ti piacque,
 Che me ben mille volte ringraziasti,
 Or ardita il rifiuti, e mi contrasti?

Chorus:

Hvilken Nat! Hvilket Mørke!
 Hvilken Lyntid! Hvilke Tordenflag!
 Lader os gaae, lader os flye:
 Hielp, Medlidenhed.

(De flyer alle.)

Ottende Scene.

En Forgaard paa Landet, i Tirreni Huus.

Cidippe, efterfulgt af Tirreno, og af Uranio.

Cid. Saaledes har jeg besluttet: I frister mig
 forgieves.

Tirr. Du trodsige = = =

Uran. Du er en meenedig = = =

Cid. Ak alt for haard en Lov! Men hvad Myndighed, ubillige Fædre, har Himlen givet Eder over vores Billie? Tilbøieligheden bør give vor Hjertes Affecter Love, men aldrig Evang, og Haardhed.

Tirr. Har jeg rounget dig? Jeg har udvalgt Uranium til din Brudgom, men blot med dit Samtykke. Erindrer du ikke, at mit Val behagede dig saa meget paa den Tid, at du vel Tusinde Gange takkede mig derfor; Nu er du saa dristig at afslaae ham, og strider mig imod?

Der

Se al mio voler resisti,
Figlia sleale, ingrata,
Almeno a quel de' numi
Empia non contrastar.

Tu della Diva irata
La strada all'ira apristi:
Vedrai l'acceso fulmine
Sopra di te piombar.

Scena IX.

Uranio e Cidippe.

Uran. A che Ninfa, a che fuggi?

Son io libico mostro, o qualche Serpe?

Cid. Più di serpe, e di mostro a lumi miei;

Terribile e importuno tu mi sei

Forse vinta mi credi

Da un paterno comando? E' questo il modo

Di farti amar da me? Nò nò, non cede

A sì deboli assalti questo core - - -

Uran. Deh per l'antico ardore

Per poco almen m'ascolta. Io son pur quello,

Che ognor t'amò? Che tu altre volte amasti?

Questo è pure quel sen, quest'è quel volto - - -

Cid.

Derfom du, troeløse og utaknemmelige
Dotter, imodstaaer min Villie,
da vær i det mindste ikke saa ugu-
delig at stride imod Gudernes.

Du har aabnet dig Veyen til den fortør-
nede Gudindes Brede; Og du skal
see den antændte Lynild at falde
saa tung som Blye over dig.

Niende Scene.

Uranus, og Cidippe.

Uran. Hvorfore Nympse, hvorfore flyer du? Er
jeg et Udyr fra Lybien eller nogen Slange?

Cid. Du er forfækkelig og ubeleilig for mine Dy-
ne, meere end en Slange og et Udyr. Maa-
ske du meener mig at være overvunden af en
Faderlig Befaling? Er dette Maaden at
gøre dig elsket paa hos mig? Ney ney, dette
Hierte viiger ikke for saa svage Anfald ∴ ∴

Uran. Al for din gamle Kierlighed, hör mig i det
mindste korteligen. Jeg er dog den, som al-
tid har elsket dig? Som du tilforn har elsket?
Dette er dog dette Bryst, dette Aasiun ∴ ∴

C

Cid.

Cid. Che follie mi rammenti? Ah che sei stolto.

Vanne, t'invola,
Lasciami sola:
Mai non t'amai,
Sei mentitor.

Uran. O ninfa ria,
Da te s' obblia,
Con una frode,
Il nostro amor.

a 2. Dei lo soffrite;
E non punite
Un tristo, e nero
Buggiardo cor?

Scena X.

Bosco.

Narciso, Alceste, ed Eco in disparte.

Narc. Così dolente Alceste?

Alc. Gentil Narciso, oh Dio!

Narc. La tua pena è d'amor.

Eco. (Che farà mai?)

Alc. Ardo per una Ninfa

La più ingrata, e sleal, la più rubella - - -

Narc.

Cid. Hvad for Daarligheder erindrer du mig?
 Al du er en Gief.

Gak, flye bort,
 Lad mig alleene:
 Jeg har aldrig elsket dig,
 Du er en Løgner.

Uran. Al haarde Nymfse,
 Bed et Bedragerie,
 Forglemmer du
 Bore's Kierlighed.

a. 2. Guder! Taaler I dette;
 Og straffer ikke
 Et u-mild og ond
 Løgnagtigt Hierte?

Tiende Scene.

En Skov.

Narcissus, Alcestes, og Echo affides.

Narc. Saa forrigfuld, Alceste?

Alc. Artige Narcisse, af Himmel!

Narc. Din Liidelse er af Kierlighed.

Echo. [Hvad er vel dette?]

Alc. Jeg brænder af Kierlighed til en Nymfse som
 er den uraknemmeligste, troeløseste og oprø-
 riske * * *

Narc. Vedila . . .

(mostrandogli *Eco.*)

Alc. Oh Dio! non men crudel, che bella!

Eco. (Parlan di me.)

Alc. Narciso,

Deh se in te alberga umanità; per quella
Sacra amistà, che a me giurasti, e ch'io
Sin da primi anni a te serbai, da lei
Pietà m'impetra; o mi vedrai fra poco,
Vittima essangue,
Versar da questo sen l'ultimo sangue.

Narc. Le follie degli amanti
A me non fan pietade. Al duro uffizio,
Sol la nostra amicizia, oggi m'impegna.
Ora le parlerò. Sarà mia cura,
Benchè d'amor sia poco avvezzo all'arti,
Il placar la tua ninfa, e il consolarti.
Ninfa.

(ad *Eco.*)

Eco. (Già il tutto udij.) Signor, che chiedi?

Narc. Alma v'è che t'adora, e tu la sprezzi?

Eco. V'è cor che per te pena, e tu nol curi?

Narc. Perche sorda a tuoi prieghi?

Eco. Perche duro a tuoi pianti?

Narc. Oh cor troppo crudele!

Narc. See der er hun = = =
(vitsende ham Echo.)

Alc. Af Himmel! ikke mindre haard, end smuk!

Echo. [De taler om mig.]

Alc. Narcisse, af dersom Mennekelighed haver Sted hos dig; For det hellige Benskab, som du har soeret mig, og som jeg, fra de første Aar, bevarede for dig, forhverve du mig Medlidenhed hos hende; eller du skal see mig, inden kort Tid, som et blegnende Offer, at udose mit sidste Blod af dette Bryst!

Narc. De forliebtes Daarligheder opvækker ingen Medlidenhed hos mig. Blot vores Benskab forbinder mig i Dag til denne haarde Forretning. Nu skal jeg tale med hende. Det skal være min Omhue, [skiont jeg er lidet vandt ved Kierligheds Konster] at tilfredsstille din Nymfse, og at trøste dig. Nymfse.
(til Echo.)

Echo. [Jeg har allerede hørt Alting.] Min Herre, hvad forlanger du?

Narc. Der er en Siel som tilbeder dig, og du forsmaaer den?

Echo. Der er et Hierte som liider for dig, og du agter det ikke?

Narc. Hvorfore tillukker du dine Dorer for hans Bønner?

Echo. Hvorfor er du ubevægelig ved hendes Graad?

Narc. Af alt for grumme Hierte!

Eco. Oh cor troppo inumano!

Narc. Io già sapea che la pregava in vano.

(ad Alceste.)

Deh tu rifana i tanti mali fui.

Eco. Deh tu appaga l'ardenti brame altrui.

Narc. Rendi amor per amore.

Eco. Rendi core per core

Narc. Alceste omai più t'avvicina.

Alc. Ah temo - - -

Narc. Mira, spietata, in quel sembiante impressa

La tua ferezza, e la tua pena. E tanta

Fede ancor non ti vince? Ancor resti?

Eco. Hai tu pietà di chi t'adora?

Narc. Udisti?

(ad Alceste.)

Ah non può donarti amor,

(ad Alceste mostrandogli Eco.)

Eco. Ah non può impetrarti amor,

(ad Alceste mostrandogli Narciso.)

a 2. Chi non sà che cosa è amar.

Alc. Ah pietà de' mali miei:

Non mi fate disperar.

Narc. Dentro a quel cor per te

Vorrei trovar pietà.

Echo. Al alt for umenneskelige Hierte!

Narc. Jeg vidste allerede, at jeg had hende for-
giæves. (til Alcestes.)

Al læg du hans saa store Smerter.

Echo. Al tilfredsstil du en andens brændende Ønsker.

Narc. Giv Kierlighed igien for Kierlighed.

Echo. Giv Hierte for Hierte.

Narc. Alceste, kom nu nærmere.

Alc. Al jeg frygter = = =

Narc. See, ugudelige, din Grumhed, og din
Straf indtrykt i dette Ansigt. Og endnu
overvinder dig ikke saa stor en Troeskab? End-
nu modstaaer du?

Echo. Har du Medlidenhed med den som tilbeder
dig?

Narc. Har du hørt?

(til Alceste.)

Al den kan ikke give dig Kierlighed,

(til Alceste, viisende ham Echo.)

Echo. Al den kan ikke forskaffe dig Kier-
lighed,

(til Alcestes, viisende paa Narcissum.)

a. 2. Som ikke veed hvad det er at elske.

Alc. Al hav Medlidenhed med mine Lid-
delsler: Lad mig ikke fortvivle.

Narc. For dig, i dette Hierte vilde jeg
søge Medlidenhed.

Eco. Dentro al mio cor per te
Vorrei destar pietà.

a 2. { Mà come farlo, o Dei!
Non è in mia libertà

Alc. La morte a me pietosa
Almeno mi farà

a 3. Amore dà solo
Affanni, e tormenti,
Mà gioje, e contenti,
Amore non dà.

Fine del Primo Atto.

Atto

Echo. For dig i mit Hierte vilje jeg
opvække Medlidenshed.

a. 2. Men hvorledes skal jeg bære mig
ad, af Himmel! det staaer ikke i
min Frihed.

Alc. Døden skal i det mindste være mig
medlidende.

a. 3. Kierlighed giver eeneste
Bekymringer og Piine;
Men Glæde og Fornoyelse
Giver Kierlighed ikke.

Ende paa den første Act.

Atto Secondo.

Scena I.

Campagna con fiume.

Tirreno ed Uranio.

Tirr. **N**on ti atterrir. Come l'amor depose
L' odio ancor deporrà. Nota hò la figlia:
Cangia col nuovo di pensieri, e voglie.

Uran. Confidarsi nel tempo è duro impegno
Alle presenti mie barbare doglie.

Tirr. Finiran di placarla gli timori
De' castighi del Ciel, i detti miei,
E gli tuoi forti prieghi.

Uran. Aita, o Dei.

Tirr. Orsù l'ora è vicina
De' giochi usati. Io là ti attendo; in tanto
Serena il ciglio, e tregua imponi al pianto.

Uran. Verrò, mà con qual core!
Con un cor pien di duolo, e pien d' orrore.

Care' pupille

Chi vi potea
Formar si belle,
Se non l' idea
D' ogni beltà?

Voi

Anden Act.

Første Scene.

En Mark med en Flod.

Tirrenus og Uranius.

Tirr. Forfækkles ikke. Ligesom hun har aflagt
Kiærlighed, skal hun og aflegge sit Had. Jeg
kiender min Dotter: Hun forandrer hver
Dag baade Tanker og Lyst.

Uran. At forlade sig paa Tiden, er en haard Evang
for mine nærværende barbariske Sorger.

Tirr. Frygt for Himlens Straf, mine Formanin-
ger, og dine heftige Bønner skal endeligen
omfider stille hende tilfreds.

Uran. Hielp, o Guder.

Tirr. Velan, Timen er nær for de sædvanlige
Leege. Jeg venter dig hissed; Imidlertid
opklar dit Ansigt, og opsæt din Graad.

Uran. Jeg skal komme, men med hvad Hierte!
Med et Hierte fuld af Sorrig, og fuld af Skræk.

Kiære Dyr,

Hvo kunde vel
Danne eder saa smukke,
Uden Indbildningen,
Om al Skønhed.

Voi lo sapete
 Quanto v'adoro;
 E se voi siete
 Il mio tesoro:
 Se da voi merito
 Qualche pietà.

Scena II.

Tirreno solo.

Bella madre d'amor, pria di punire
 La contumace figlia,
 Tu vivamente destale nel core
 Il pentimento, e insieme l'antico amore.

Salvami la mia figlia,
 O bella Dea d'amor,
 Sò quanto il tuo bel cor
 Portato è alla pietà.

Farò d'incensi rari
 Fumar gli tuoi altari,
 E sempre il tuo gran nome
 Da me si esalterà.

Sce-

J veed det

Hvor høyt jeg tilbeder Eder;

Og om Jer

Min Skat:

Om jeg fortiener hos Eder

Noget Medlidenhed.

Anden Scene.

Tirrenus alleene.

Smukke Kierligheds Moder, forend du straffer den trodsige Dotter, da opvæk hende levende i Hiertet, Fortrydelse og tillige den gamle Kierlighed.

Frels min Dotter o smukke Kierligheds Gudinde, jeg veed hvormeget dit smukke Hierte er bøvelig til Medlidenhed.

Jeg skal med faldene Kogelser give Lugt paa dine Altare, og altid skal dit store Navn ophøyes af mig.

Tredie

Scena III.

La Valle d'amore sparfa di varie piante, in vaga ordinanza; una delle quali di una mole più larga e maestosa innalzasi nel mezzo, come sede d'amore, in cui stanno collocati, tutti i suoi arnesi, cioè: archi, dardi, faretre, bende, e fiaccole accese.

Narciso, ed *Eco* frà gli alberi nascosta.

Narc. Ogni petto arde d'amore:
Non sa amar solo narciso.

Eco. Narciso.

Narc.

(Sentendo chiamarsi, e non vedendo alcuna segue a cantare.)

Non mi fa
Mai pietà l'altrui dolore,
Nè m'incanta un bel sorriso.
Ogni petto arde d'amore,
Non sa amar solo Narciso.

Eco. Narciso.

Narc. Parmi, o m'inganno! Olà chi parla meco?

Eco. Eco?

Narc.

Tredie Scene.

Kierligheds Dal, besat med adskillige Træer, i en
 yndig Orden; Et af samme reiser sig i Midten af Stor-
 relse og Pragt, som Kierligheds Sæde, hvorpaa
 hænger alle Rustninger: Buer, Pille, Røg-
 ger, Baand og antændte
 Fakler.

Narcissus, og Echo skiult blant Træerne.

Narc. Et hvert Bryst brænder af Kier-
 lighed. Den eeneste Elskende er
 ikke Narcissus.

Eco. Narcissus.

(Da han hører sit Navn nævne, og ingen
 seer, bliver han ved at synge.)

En andens Sorrig opvækker aldrig
 Medlidenhed hos mig, ey heller
 fortryller mig en yndig Smil.
 Et hvert Bryst brænder af Kier-
 lighed, den eeneste Elskende er
 ikke Narcissus.

Eco.

Narcissus.

Narc. Synes mig, eller bedrager jeg mig! Holla
 hvem taler med mig. (*)

Echo.

Echo.

Narc.

(*) Naar her skal continueres med en nye Overfættelse af
 Ordene, maae Skonheden selv søges i det Ita-
 lienske, hvor Echo svarer ved at igientage hvert
 sidste Ord af Narcissi Tale.

Narc. Sei tu ninfa gentil? Dove t'ascondi?
Il tuo labbro soave a che mi chiama?

Eco. ama.

Narc. Tu di amor sì rubella
Tu ad amar mi configli? E ancor ti sembra
Così vile il mio cor? Mà qual farebbe
Degna ninfa di me, dell'amor mio?

Eco. Io.

Narc. E che non r'amo? e forse
Disdegnoso ti fuggo?
Forse non hò pietà de' tuoi tormenti?

Eco. menti.

Narc. Teco io mentir? Sai pur che mi sei cara:
Tu accompagni i miei passi, io sieguo i tuoi;
E voi ch'io r'ami? e tanto amor non basta?

Eco. non basta.

Narc. Troppo mi sembri oggi importuna - Ah senti.
Son io ben folle a contrastar co' venti.

Eco. Gentil garzone.

(*esce.*)
Narc. Amata ninfa.

Eco. O Dio!

Narc. E qual ti turba affanno così grave?

Eco. Oimè vorrei

Narc.

Narc. Er det dig artige Nympse? Hvor skjuler du dig? Hvorfor falder din søde Mund paa mig?

Echo.

elst.

Narc. Du, som er saa ophidsset mod Kierlighed, raader mig til at elstke? Og synes dig endnu saa ringe mit Hierte? Men hvad for en Nympse skulle være mig og min Kierlighed værd?

Echo.

Jeg.

Narc. Men hvad elstker jeg dig ikke? Men Ayer jeg dig maaskee foragtende? Har jeg maaskee ikke Medlidenhed med dine Lidesser.

Echo.

Du lyver.

Narc. Jeg lyve for dig? Beed du vel at du er mig kjer: Du ledsager mine Skridt, jeg følger dine; Og vil du at jeg skal elstke dig? Og fra stor Kierlighed er ikke nok?

Echo.

ikke nok.

Narc. I Dag forekommer du mig alt for besværlig = = = Ak hor = = = Jeg er vel daarlig at striide med Bindene.

Echo.

Artige unge Karl.

(Kommer frem.)

Narc. Elstkelige Nympse.

Echo. Ak Gud!

Narc. Men hvad for tung Bekymring forvirrer dig?

Echo. Ak Himmel jeg vilde.

D

Narc.

Narc. Parla pur: che vorresti?

Eco. Pietà - - - che tu - - -

Narc. Siegui.

Eco. Temo, non oso - - -

Narc. Getta l' inutil tema.

Eco. Amassi al fine - - -

Narc. E chi?

Eco. Non più, già t'intendo.

Narc. Che?

Eco. In linguaggio più muto il tuo pensiero,
Quanto il labbro è pietoso, il guardo è fiero.

La pietà che giura il labbro,
Nega il ciglio, e mi spaventa.
Tu lusinghi i mali miei:
Mà la speme mi tormenta,
In conoscere il tuo cor.

Io lo so, fiero tu sei;

Io lo veggio a quello sguardo;

Onde dir non posso, oh Dei!

La cagion del mio dolor.

Uran. Utroe og sinukke Anstigt, du for-
agter min Troeskab; jeg vil dog
tilbeede dig bestandig, og leve al-
leene for dig.

a. 2. Kierlighed, du som formaaer Al-
ting, og er Herre over vores Til-
bønheligheder, bring vore Skionnes
Hjerter til Medlidenhed.

Narc. I Nedrige, og Daarer!

(staaer op.)

For en forsængelig og ubestandig Skionhed at
at fornede og bedaare sig? At tilbede, ære
og dyrke en Guddom, som er meere daarlign
end eder = = = I Daarer! Af hvilken
Tiid spilder I!

Tirr. Narcisse, hold din forbovne Mund i Tømme.

(de staaer alle op.)

Banhellige ikke en Gud, som er større end
alle Guder, og som pleyer at straffe de Ugud-
delige.

Narc. Nej, det skal aldrig blive sandt, at jeg ef-
terfølger en løgnagtig Gud, som er en Letsin-
dig og Bedrager. Det skal aldrig blive sandt,
at jeg kan taale, at denne skal erholde Ly-

(gaaer til Træet.)

dighed

Che dai ciechi mortali abbia costui
 E Vassallaggio, e fede. Andate a terra
 Vergognose divise
 Del più malvaggio nume.

*(dall' albero getta a terra gli archi,
 farette &c.)*

In quella guisa ch'io già vi calpesto,

(le calpesta.)

Il vostro impuro Dio sprezzo, e detesto.

*(Subito s'apre il tronco dell' albero, e n' esce
 un mostruoso serpente, che afferra Nar-
 ciso. Tutti spaventati si ritirano fra
 le piante. In un momento scende dall'
 alto Venere nel suo carro, ed uccide
 il serpente; ciò fatto torna al Cielo;
 e Narciso resta immobile.)*

Coro.

Dal giusto furore

Del Dio d' amore,

Ringraziane Venere,

Che alfin ti salvò.

Narciso parte.)

Tir. Or che il funesto evento

In gioja si cangiò: che alfin Narciso

Venere liberò,

Per

Dighed og Troeskab af de blinde Menneſker.
Til Jorden med Eder, I ſkammelige Tegn af
den ſlemmeſte Gud.

(Kaster Buerne, Koggerne ic. fra Træet til
Jorden.)

Paa denne Maade, ſom jeg nu alt træder
eder med Fodder,

(træder paa dem.)

foragter jeg, og bærer en Afſkye for eders ureene
Gud.

(Straxen aabnes Stammen af Træet, og en
ſtor Slange kommer derud af, ſom
anfaldt Narciffum. Alle forbau-
ſede gaaer tilſide blandt Træerne.
I et Øyeblik nedſtiger Venus fra
det Høye, i hendes Bogn, og dræ-
ber Slangen; Derefter vender hun
til Himlen igien; og Narciffus bli-
ver ubevægelig tilbage.

Chorus.

Tak Venus, ſom endelig omſider har
frelſt dig fra Kierligheds Gudens
Brede.

(Narciffus gaaer bort.)

Tirr. Nu, da denne ſorgelige Hændelse har for-
andret ſig til Glæde: da Venus omſider har
frelſt Narciffum; for at ære og takke Gudins-
den,

Per onorar la Dea, per ringraziarla
 Del massimo favor; Ninfe e Pastori,
 Intrecciate una danza
 Tutta lieta, e giuliva,
 Che sia cara ad amor, grata alla Diva.

(ballano e poi partono.)

Scena VII.

Folta Selva.

Cidippe.

Oscure selve, della pace amiche;
 Voi solitarj orrori,
 Sollievo degli amanti, e mesti cori;
 Ah respirar lasciatemi un momento,
 E siate all' alma mia scudo e riparo
 Dall' insidie importune: al foco mio
 Ristoro e calma. Almeno i miei lamenti,
 Con silenzio proffondo ampj, ascoltate,
 E permettete che su quelle piante
 Il nome imprima dell' amato bene,
 Con lui ragioni, e sfoghi le mie pene.

den, fletter, 3 Nymfer og Hyrder, en
 Dans gandske glad og lystig, som maae være
 angenem for Kierlighed, og behagelig for
 Gudinden.

(De danser, og siden gaaer bort.)

Syvende Scene.

En ny Skov.

Cidippe.

Mørke Skove, Fredens gunstige Voeliger: 3 eens-
 omme Forskrækkelser, de forelskes, og bes-
 drovede Hjerters Trost; Af lad mig drage
 Luft et Øyeblik, og værer min Siel et Skjold
 og Bærn for de uroelige Efterstræbber: Bes-
 derqvægelse og Røe for min Kierligheds Ild.
 Hør i det mindste mine store Klager, med en
 dyb Stiltienhed, og tillad, at jeg indgraver
 min Elskeliges Navn paa disse Træer, at jeg
 taler med ham, og udsæer mine Klager.

Ah se lieta non poss'io
 Favellar coll' Idol mio;
 Soffri almen crudele amante
 Che il tuo nome io baci ognor.

*(scrive a sinistra il nome di Narciso poscia
 va a destra a far lo stesso.)*

Scena VIII.

Eco dalla destra, e detta scrivendo, senza
 vederfi l' una e l' altra.

*(Nel tempo della cavatina di Eco, Cidippe dopo
 aver considerato lo scritto vi soggiunge :)*
 e Cidippe.

Eco. Ah dov' è il mio bel Narciso?
 Ditel voi frondose piante.
 Il mio cor da lui diviso
 Si distrugge in rio dolor.

Ma! quai note! - - - *Narciso!*

(vedendo lo scritto alla sinistra.)

Oh dolcissimo nome! oh pianta amata,
 Che il producesti! Lascia ah lascia almeno
 Che il mio v'aggiunga - - -

*(v' a scrivere alla sinistra sotto al nome di
 Narciso ed Eco amante.)*

Cid.

Al dersom jeg ikke fornøyet kan tale med
min Skat; da taal i det mindste,
haarde Elskere, at jeg altid maae
kysse dit Navn.

(Hun skriver Narcissi Navn ved den venstre
Side, derefter gaaer hun til den høyre,
for at gjøre det samme.)

Sttende Scene.

Echo fra den høyre Side, og den forrige skrivende,
uden at den eene sees den anden.

(Imidlertid Echo synger følgende Cavatina, efter at
Cidipe har betragtet Skriften søyer hun
dertil:

Og Cidippe.

Echo. Al hvor er min smukke Narcis-
sus? Siger det I grønne Planter.
Mit Hierte, som er skilt fra ham,
fortærer sig i en fortrædelig Sorrig.

Men! hvad ere disse for Tegn! = Narcissus!

(seende Skriften ved den venstre Haand.)

Al allersødeste Navn! Al elskværdige Plante
som har frembragt det! Tillad, al tillad i det
ringeste, at jeg søyer mit derhos = = =

(gaaer hen at skrive ved den venstre Side under
Narcisse Navn og den forelskte Echo

Cid. Narciso, e Cidippe.
 Non vi sia pianta in questa selva ombrosa,
 Che non porti i due nomi, e siano augurj,
 Poi que' faggi feriti.
 Così 'l dardo d'amore
 Scolpisse il mio tiranno in mezzo al core.

(torna verso la sinistra per scrivere, nello stesso tempo che Eco accorgendosi che a destra v'è un altro scritto vi si accosta, senza veder ne esser vista da Cidippe.)

Eco. Cidippe!

(leggendo.)

Cid. Ed Eco amante!

(leggendo.)

Eco. Ahimè!

Cid. Chi lo scolpì?

Eco. Chi ve l'impresse?

Cid. Ah sei tu la cagion per cui mi sprezza
(avvedendosi d'Eco.)
 Il barbaro Narciso!

Eco. Come? tu ancora di Narciso amante!

Cid. E tu sei quella sì d'amor nemica!

Eco. Così ferbi la fè data al tuo sposo!

Cid. Ninfa crudel!

Eco. Ninfa sleale!

Cid. Mi contendi quel cor!

Eco.

noget Hererie! Toe Dyne ere hine, eller og
 Toe Stierner! Hvad er dette for et Ansigt
 som midt i Bandet antænder, og med en
 usædoanlig Heede opfylder mine Aarer?
 Kierlighed du er visselig = = = Jeg beder
 dig om Forladelse = = = Flye, du nedrige
 Narcisse,

(lader til at gaae bort, men siden opholder
 sig ved Brenden.)

Flye for Kierlighed som anfalder dig = = =
 Af Himmel! Hvilken Kraft holder dig tilba-
 ge, og tvinger dig til at beskue, dine Farer i
 disse Dyne?

Kiere Dyne, jeg beder
 Om Forladelse,
 Saa længe jeg lever
 Skal jeg tilbede eder.

Tillad, o yndige Mund at jeg maae give et
 Kys paa din smukke Mund.

(nærmer sig for at kysse sig i Bandet.)

Af Medlidenhed som giver mig Liv! Jeg ud-
 rekter min Mund, og du gjør det samme.
 Jeg kysser dig, og du kysser mig = = Af!
 den ubillige Bølge afbryder Kysset paa min
 Mund, af Himmel! Og du viiser Fortry-
 delse derover saavel som jeg!

(gaaer vreed tilbage.)

Af udræk dine Arme, paa det at jeg maae
 drag

Fuor dell' invida fonte - - - Ecco cortese
(stende il braccio alla fonte.)

Tu mi stendi il tuo braccio - - -

Ahi! che l' onda frapposta

(ritira il braccio sdegnoso, e dolente.)

Mi ti toglie di novo,

Folle! con chi mi lagno?

Il mio sembante è quello: io mi ravviso,

Oh portento d'amor! Strano successo!

Narciso è innamorato di se stesso.

Scena X.

Eco e Narciso.

Eco. Oh quante grazie hò reso:

Alla madre d'amor: Tu sei già salvo

Bellissimo Narciso,

Mà il terror porti ancor nel tuo bel viso.

Narc. Ahi con qual fronte, o ninfa,

Potrò più sostener degli occhi tuoi

Il rimprovero e l'ira? Deh se m'ami

Tu compisci il mio duol, Vibra il tuo ferro.

Venga a punir pietoso

In questo cor, venga il tuo stral pungente,

L'antico orgoglio, e la viltà presente.

Eco.

Drage dig op af den ugunstige Brønd . . .

See du rækker

(udrækker sin Arm over Brønden.)

mig din Arm . . .

Åh! Den mellemværende Bølge

(tager sin Arm vreed og forrigfuld til sig)

fratager mig dig paa nye. Jeg Daare! over
hvem beklager jeg mig? Dette er mit Ansigt:
Jeg kiender mig selv. Åh et Underværk af
Kiærlighed! En selsom Hændelse! Narcissus
er forelsket i sig selv.

Tiende Scene.

Echo og Narcissus.

Echo. Åh hvor stor Tak har jeg ikke givet til Kiærligheds Moder: Du er allerede frelst, alledyngligste Narcisse. Men Skrækken bærer du endnu i dit smukke Ansigt.

Narc. Åh med hvad Ansigt, o Nympse, kan jeg vel tage imod dine Dynes Bebreidelse og Bredde? Åh dersom du elsker mig, da opfyld min Sorrig. Brug dit Sverd. Lad din spidse Kaarde komme, med din gamle Hovmod, og din nærværende Nedrigheid at straffe, af Medlidenhed, dette Hierte.

Echo.

Eco. Quella morte tu chiedi,
 Che a impetrarti io venia, col dir che t'amo.
 Sì t'amo, o caro, Ecco il mio error. Castiga
 L'ardir del cor. Vibra il colpo. Che tardi?
 Invidj più la destra a tuoi bei sguardi?

Narc. Eco spietata, al mio dolor tu aggiungi
 La pietà ch'hò del tuo.
 Perche l'amor tuo, ahimè! tanto celarmi?
 Avrei data al tuo amore
 Forse allor che più crudo avea il sembiante,
 Quella pietà ch'ora ti nego amante.

Eco. Come! Amante? E di chi?

Narc. Ninfa in me vedi
 Un delirio d'amor, ma strano assai:
 Nell'amor tuo ti son rival. Mi struggo
 Per la beltà che t'arde.
 Tu per me solo avvampi.

Fece le nostre piaghe un sol sembiante;
 Sol di me stesso anch'io mi trovo amante

Eco. Getta il folle pensiero. Ama a chi puoi
 Donar gli amplessi tuoi.
 Se il merta la mia fè - - -

Narc. Se non si placa amor, cangiar non posso
 Di affetto, e compiacerti.
 Addio. M'è forza abbandonar la vista

Echo. Du forlanger den Død, som jeg kom at forhverve dig, ved at sige at jeg elsker dig. Ja jeg elsker dig, o Kiere. See min Bildfarelse. Straf mit Hjertes Driftighed. Stod til. Hvad tover du efter? Misunder du meere din høyre Haand for dine smukke Dyne?

Narc. See Troeløse, du forøger min Corrig med den Medlidenhed jeg har over din. Hvorfore skjuler du saa meget, af Himmel! din Kierlighed? Jeg vilde maaskee, da du havde et grummere Udsyn, have givet din Kierlighed den Medlidenhed, som jeg nu nægter dig Elskende.

Echo. Hvorledes! Elskende? og i hvem?

Narc. Nympse du seer i mig et Kierligheds Raserie, men meget sølsomt: Jeg er din Medbejlerke. Jeg fortærer mig selv, for den Skionhed som antænder dig. Du antændes for mig alleene. Et eneste Ansigt gjorde vores Saar; alleene i mig selv finder jeg mig at være forelsket.

Echo. Forkast den daarlige Tanke. Elsk den, som du kan give dine Omarmelser. Dersom min Troeskab fortjener den = = =

Narc. Dersom Kierlighed ikke lader sig tilfreds stille, kan jeg heller ikke forandre min Tilbøielighed, og behage dig. Farvel. Jeg kan
neppe

Dij quella fonte, ov'io bevei quel foco,
Che mi divora e sface.

Addio, mostro d'amore:

Vado a morire, e tu rimanti in pace.

Vado co' miei martiri

Là fra le selve inospite,

Vado co' miei sospiri

Ad insegnar pietà.

Al suon de' miei lamenti

Il sasso duro, e gelido,

Il tronco forte e rigido

Forse sospirerà.

Scena XI.

Eco solo.

Che sventura è la mia!

Hò per rival chi adoro, e son gelosa

Che s' amino frà lor quegli occhi amati.

Ove's' intese ugual miseria! Oh fonte,

Fonte per me fatal! Tu sola, e prima

Cagion del mio dolor, fonte odiosa.

A te rabbia di vento, ira di nembo

Dal margine fiorito

Svelga le amiche piante.

A te

ueppe forlade at see denne Brønd, hvor jeg
 har druffet den Ild, som opsluger og bort-
 smelter mig. Farvel, Kierligheds Bidunder:
 Jeg gaaer hen at døe, og du kan forblive i
 Fred.

Jeg gaaer med mine Lidelser

Hen i de ubeboede Skove,
 Jeg gaaer med mine Sukke
 At lære andre Medlidenhed.

Ved Lyden af mine Klager

Bil den haarde og kolde Steen;
 Det stærke og haarde Træ
 Maaskee sukke.

Ellevte Scene.

Echo alleene.

Hvor er jeg ikke ulykkelig? Min Medbenler er den,
 som jeg tilbeder, og jeg er misundelig over at
 disse elskværdige Dyne elsker hinanden indbyr-
 des. Hvor har man hørt en lige Elendighed!
 Af Kilde, ulyksalige Kilde for mig! Du alleene
 er den første Aarsag til min Sorrig, forhadte
 Kilde. Bindenes Kaserie, Regnens Brede op-
 rykke de skyggesulde Træer ved din med Bloms-
 ter bevoxede Bredde. En ulykkelig Sugls raa-
 bende

A te d'infauſto augel ſtridulo canto
 Rompa i ſacri ſilenzj. I ſozzi armenti
 Turbin col piè fangoſo
 L'antico letto a tuoi tranquilli argenti,
 Miſera! Io perdo i voti, e tu frattanto
 Più ſuperba ne vai del mio gran pianto!
 Che vaneggio! che penſo! a chi ragiono!
 Ove parlo! ove ſono! ah forſe adeſſo
 Spira l'Idolo mio. Dal ſen trafitto
 Verſa tiepido il ſangue - - - oh rimembranza!
 Oh viſta! oh duol! che ogni dolore avanza!

Vadaſi - - - dove? - - - oh pena! - - -

Palpito - - - ſmanio - - - tremo:

Vorrei - - - ne poſſo appena

L'affanno mio ſpiegar.

In ſi fatal periglio

Sento il martire eſtremo,

Bagno di pianto il ciglio,

Ridotta a delirar.

Fine dell' Atto Secondo.

Atto

bende Sang forstyrre din hellige Roe. Det
 skidne Næg nedtræde med sin dyndefulde Fod
 den gamle Dæmning om dit stille Solvklare
 Vand. Jeg Elendige! Jeg spilder mine Øn-
 sker, og du gjør dig imidlertid meere stolt over
 min heftige Graad! Hvad søger jeg for daarl-
 lig Snak! Hvad tænker jeg! Med hvem taler
 jeg! Hvor taler jeg! Hvor er jeg! Al maas-
 skee min Skat opgiver nu sin Aand. Afhans
 giennemboiede Hierte udøser han det lunkne
 Blod = = = Al Erindring! Al Syn!
 Al Sorrhig! som overgaaer al Sorrhig!

Jeg maae gaae . . . hvorhen? . . .
 Al Pine! . . . Jeg zitterer = = =
 jeg raser = . . . jeg skielver: Jeg
 vilde = = = men jeg kan neppe for-
 klare min Sorrhig.

J saa ulykkelig en Fare finder jeg den
 yderste Pine, jeg væder mit An-
 sigt med Graad, og er bragt til
 Raserie.

Ende paa den Anden Act.

Atto Terzo.

Scena I.

Portico pastorale nella casa di Tirreno,

Cidippe fuggendo da *Uranio*.

Cid. **P**artiti - -

Uran. Ascoltami - - -

Cid. Pastor nojoso - - -

Uran. Ninfa crudel - - -

Cid. Lascia il cor nel suo riposo,

Uran. Rendi al core il suo riposo.

Cid. Perche in seguirmi - - -

Uran. Perche in tradirmi - - -

Cid. } Tanto ostinata

Uran. } Tanto infedel.

Uran. Sì partirò, spietata;

Partirò, perche il vuoi.

Cid. E ancor non parti?

Uran. Tempo verrà che piangerai mia morte;

Poi verrai sconfolata

Di lagrime; e di fiori a sparger l'urna,

E su le freddi ceneri a laguarti.

Sì partirò spietata.

Tredie Act.

Første Scene.

En Forgaard paa Landet i Tirreni Huus.
Cidippe flygtende for Uranio.

Cid. Gaa du bort = = =

Uran. Hør mig = . =

Cid. Fortrædelige Hyrde = . . .

Uran. Haarde Nymfse = = .

Cid. Lad mit Hierte i sin Frihed.

Uran. Siv mit Hierte sin Rolighed igien.

Cid. Hvorfore i at følge mig = = .

Uran. Hvorfore i at forraade mig = .

Cid. | Saa haarnakked.

Uran. | Saa utro.

Uran. Ja jeg vil gaae bort, Troeløse; jeg vil gaae bort, fordi du vil have det.

Cid. Men er han ikke gaaet bort endnu?

Uran. Den Tiid vil komme at du skal begræde min Død; Siden skal du trostesløs komme at strø Graad og Blomster paa min Grav, og over den kolde Aske at beklage dig. Ja, jeg vil gaae bort Troeløse.

Cid. E ancor non parti?

Uran. Nessun meco più resti, pria ch'io vada,
Testimonio infedel di tua inco stanza,
Prendi il dardo, che un dì tu mi donasti.

*(le da il dardo, ed ella attentamente
lo guarda.)*

Per far paghi i tuoi voti
Armi non mancheranno ond'io m'uccida,
Se a svenarmi non basti il dolor mio
Ecco ch'io parto. Ingrata ninfa, addio.

Cid. Ferma Uranio - - -

(l' arresta.)

Uran. Che chiedi?

Cid. (Ei m'è fedele; io pur l'amai. Sprezzarlo
Perche infido mio core?)

Uran. (Mi guarda, e impallidisce! aita amore.)

Cid. (Narciso m'è spietato,
M'adora Uranio, egli mi sprezza ingrato.

Uran. Eh lascia ch'io parta - - -

Cid. Parti, ma prima osserva
Le tue vendette, Uranio, e il mio dolore:
Or con questo dardo io mi passo il core.

Uran. Che fai Cidippe, ohimè!

Cid. Partirai più crudele?

Uran. Sì partirò, mà partirò con te.

Cid.

Cid. Men er han ikke gaaet bort endnu?

Uran. Ingen blive meere hos mig tilbage, førend jeg gaaer, da tag den Piiil, som du engang har givet mig, det utroe Vidnesbyrd paa din Ubestandighed.

(Giver hende Piilen, og hun seer nøye paa ham.)

For at tilfredsstille dine Onsker, vil der ikke fattes mig Baaben til at dræbe mig med, dersom min Sorrig ikke er nok til at qvæle mig. See jeg gaaer. Utaknemmelige Nympse, Farvel.

Cid. Bliv her Uranie = = =

(holder ham tilbage.)

Uran. Hvad forlanger du?

Cid. [Han er mig troe; jeg har dog elsket ham. Hvorfore forsmaaer mit utroe Hierte ham?]

Uran. [Hun seer paa mig, og bliver bleg! Hielp Rierlighed.]

Cid. [Marcissus er utroe, Uranius tilbeder mig, den Utaknemmelige foragter mig.]

Uran. Ey lad mig gaae = = =

Cid. Gaf, men giv først Afgt paa din Hevn, Uranie, og paa min Sorrig: Nu giennemboer jeg mit Hierte med denne Piiil.

Uran. Hvad gjør du Cidippe, af Himmel!

Cid. Vil du endnu gaae bort, du Grumme?

Uran. Ja jeg vil gaae, men med dig.

Cid. L'ire deponi?

Uran. L' antico amor ripigli?

Cid. Più di prima t' adoro: odio Narciso.

Uran. Non m' inganni?

Cid. Di sposa ecco la destra.

Prendila e non temere, o mio diletto.

Uran. L'ire depongo, e mi ti stringo al petto.

Pur cede alla mia fede

L' orgoglio del tuo cor.

Nell' amor tuo diventa

Mia gloria il tuo dolor.

Scena II.

Cidippe sola.

Dalla tua fede imparo, amato Uranio,

Ad esser più fedel. Io di bel novo

Ti torno in questo seno.

Venere lo comanda;

Il Genitor l' impone;

Gratitudine il chiede.

Dove più spero, o core

Ritrovar tanta fede, e tanto amore,

Vien

Cid. Nedlægger du din Brede?

Uran. Antager du igien den gamle Kierlighed?

Cid. Jeg tilbeder dig meere end tilforn: jeg hader
Narcissum.

Uran. Bedrager du mig ikke?

Cid. See der er min Haand som Brud. Tag den
og frygt ey, min Effelige.

Uran. Jeg nedlegger min Brede, og omfavner dig.

For min Troeskab viiger dog

Dit Hiertes Stolthed.

I din Kierlighed bliver

Min Ære din Sorrhig.

Anden Scene.

Cidippe alleene.

Alf din Troeskab lærer jeg, effelige Uranie, at være
meere troe. Jeg vender paa nye i dine Arme.
Venus befaler det; Min Fader paalægger
det; Taknemmelighed udfordrer det. Hvor
haaber du meere, o Hierte, at finde saa stor
Troeskab, og saa stor Kierlighed.

Vien serpendo nel mio petto
 Un diletto lusinghiero,
 Che mi desta un dolce giubilo,
 Che provato mai non hò.
 Mi figura il mio pensiero,
 Che farà vieppiù m'aggiore,
 Quando al seno il mio diletto
 In isposo stringerò.

Scena III.

Prato con fonte all'innanzi, e bosco, in lontananza, come prima.

Alceste solo.

A miei pianti, a miei lamenti
 Pur rispondono le selve,
 Chi è cagion de' miei tormenti
 Sol non piange al mio dolor.

Eco ninfa adorata,
 Com'esser può che tu non senta ardore,
 Se tanto in me n'accendi?
 Certo il sen ti circonda il caspio verno,
 O pur ne tuoi begli occhi, e nel mio core,
 Tutto il suo foco hà consumato amore.

Sce-

J mit Bryst udbreder sig en smigrende
Lyst, som opvækker en sød Glæde
hos mig, hvilken jeg aldrig tilforn
har forsøgt.

Min Tanke forestiller mig, at den vil
blive langt større, naar jeg faaer
min Elskelige til Brudgom.

Tredie Scene.

En Eng med Brønd for til, og Skov langt
borte, som forhen.

Alcestes alleene.

Til min Graad, og mine Klager svarer
dog Skovene; Den som er Marsag
til mine Plager, er den eeneste som
ikke græder ved min Sorrig.

Echo, elskværdige Nympse, hvorledes kan dette
være, at du ikke finder Jlden, naar du med
den antænder mig saa meget? Bisselig den
Caspiske Vinter omgiver dit Hierte, eller og
Kierlighed har fortæret al sin Tid, baade i
dine deylige Dyne, og i mit Hierte.

Fierde

Scena IV.

Narciso, ed Alceste.

Narc. Fugge il pin dal sordo scoglio.
Per timor di naufragar,
Sol io torno a quella fonte,
Ch'è cagion del mio penar.

Alc. Dove, o gentil Narciso?

Narc. A quella fonte Alceste, anzi alla morte.
(torna a vedersi alla fonte.)

Alc. (Qual mai dolor l'opprime! O cruda fonte!)

Narc. Oimè! che volto è quel? Dove son giti
(osservandosi nella fonte.)

Delle guance, e dei labbri i bei colori?

Chi v'hà tolto, o pupille, i dolci rai?

Ah che più non ravviso

In Narciso Narciso.

Alc. (Ei se stesso vagheggia, e duolsi, e piange!)

Narc. Tornate a serenarvi,
Bellissime pupille,
Tornate, oh Dio tranquille,
O pure io morirò.

Fierde Scene.

Narcissus og Alcestes.

Narc. Skibet flyer fra den døve Klippe,
 Af Frygt for at strandes;
 Jeg alleene vender til den Brønd,
 Som er Aarsag i min Lidelse.

Alc. Hvorhen, o yndige Narcisse?

Narc. Til denne Brønd, Alceste, og snarere til
 Døden.

(Sætter sig igien ved Brønden.)

Alc. [Hvad Sorrig undertrykker ham vel! Af
 haarde Skiebne!]

Narc. Af Himmel! Hvad er dette for et Ansigt?
 (betragtede sig i Brønden.)

Hvor ere de Kinder, og de smukke farvede Læber
 blevne af? Hvo har betaget eder, O
 Dyne, de søde Straaker? Af jeg kiender ikke
 Narcissum igien i Narcisso.

Alc. [Han betragter sig selv, beklager sig, og græder!]

Narc. Klarer op igien
 Allerdenligste Dyne,
 Bliv igien roelige, af Himmel!
 Eller jeg døer.

Derfom

Se liete non tornate,
 Se più non risplendete,
 Care pupille amate,
 Più viver non potrò.

Alc. (Come il vezzo in ful labbro gli vien meno,
 E perde della fronte il bel sereno!)

Narc. Ahimè! già tu sparischi, imago ingrata!
 Resta, deh resta almen non m'abbandona - - -
 Mà così vil son io? Dov'è l'antica
 Fermezza? E qual divenni?

(sorge dalla fonte.)

Fuggiam - - - ma dove? Oh Dio!

Come potrò d'amore

Fuggir, se l'ho nel core?

Ma già scritta mi veggo

La mia morte nel volto. In fen ne fento

Tutto quanto l'orror. La morte mia

Si compisca una volta,

Tu, tu fonte che fosti

La cagion perche io mora,

Servi di tomba alla mia morte ancora.

(si getta nella fonte.)

Alc. Oimè! ferma Narciso - - - Ei more oh Dio!
 Dall'acque ingorde appresso - - -

Derfom J ikke bliver glade

Derfom J ikke meere giber Glands,
Kierte elskværdige Dyrne,

Da kan jeg ikke meere leve.

Alc. [Hvorledes, falder han i Afmagt, med fine røde
Læber, og taber den smukke Klarhed i hans
Pande!]

Narc. Af Himmel! Du forsvinder allerede, utak-
nemmelige Billede! Bliv, af forbliv, i det
mindste forlad mig ikke = = = Men er jeg saa
nedrig? Hvor er den forrige Kierhed? Og
hvad er jeg bleven til?

(ftaaer op fra Brønden.)

Lad mig flye = = = men hvorhen? Af Him-
mel! Hvorledes kan jeg undflye Kierlighed,
naar jeg har den i Hiertet? Men jeg seer
allereede Døden skreven i mit Anfigt. Jeg
finder alt Skrækken deraf i mit Bryst. Min
Død fuldføres dog engang. Du Kilde, du
fom har været Aarsag til min Død, maae
ogsaa tiene mig til Grav.

(kaster sig i Brønden.)

Alc. Af Himmel! Holdt Narcisse = = = Han
doer, af Guder! undertrykt af det flugende
Bånd

Ma qual novella forge
 Delizia agli occhi, ed ornamento al prato?
 Certo Narciso s' è cangiato in fiore,
 Tu che spunti dal suol, fiore odorato,
 Con un vago pallore,
 Nelle tue foglie è scritto il tuo dolore,

Scena V.

Eco ed Alceste.

Eco. Dov' è Narciso?

Dov' è il mio amante?

Ditel pietose,

Aure vezzose,

Amiche piante

Ove n'andò?

Alc. Con qual coraggio, oh Dio!

Dirti potrò che l' Idol tuo morio?

Eco. Morto dunque è Narciso?

E il Ciel lasciò perire un sì bel viso?

Crudelissimo Ciel! - - - Tiranno amore! - -

Ma dove son l' ossa adorate? E dove

Quel bellissimo volto?

La bellissima bocca?

L' ultimo onor del rogo a me sol tocca.

Alc.

Band : : Men hvilken nye Lust for Dy-
nene, og Siir for Engen opstaaer igien?
Bisselig Narcissus er forvandlet til et Blom-
ster. Du elskværdige Blomster som opspirer
af Jorden, har din Sorrig skreven paa dine
Blade, med en yndig Bleeghed.

Femte Scene.

Echo og Alcestes.

Echo. Hvor er Narcissus?

Hvor er min Elskelige?

Sig det medlidende,

Yndige sagte Binde,

Og gunstige Træer,

Hvor er han blevet af?

Alc. Med hvad Mod, af Himmel! kan jeg sige
dig, at jeg døer din Skat!

Echo. Saa er da Narcissus død? Og Himlen har
ladet saa smukt et Ansigt forgaae? Aller-
grummeste Himmel! : : : Tyranniske
Kierlighed! : : : Men hvor ere de elsk-
værdige Beene? Og hvor er det allersmuk-
feste Ansigt? Den allerdeyligste Mund?
Den sidste Ere af hans Begravelse tilkom-
mer mig alleene.

G

Alc.

Alc. Dalla pietà de' Numi eccolo, o bella
Cangiato in fior. Da quelle sponde istesse
Ond' ei cadè, poiche in fiore rinacque;
Torna se stesso a vagheggiar nell' acque.

Eco. Oh amabil fior, che in te ritiene intera
Dell' antica beltà l' orme primiere,
Ne' miei baci ricevi
Gli ultimi miei respiri. Ohimè! perch'io
Tutta voce non sono,
Per dir i pregi tuoi, l' affanno mio?

Poichè il mio Ben morì
Per mè s'oscura il dì:
In vita sì fatal,
Che più dimoro?

moro

(si v'è cangiando in voce ritirando fra gli alberi.)

Sciogliersi miro
Le membra languide:
Mancarmi sento
Il mio respiro
 spiro:
E veggio solo
L' aspetto orribile
Del mio martoro.

Alc.

Alc. Ved Gudernes Medlidenhed see ham, O
Smukke, forvandlet til et Blomster. Ved
den samme Brønd, hvori han faldt, da han
blev til et Blomster; beskuer han sig nu atter
igien i Vandet.

Echo. O elskværdige Blomster, som beholder al-
deles hos dig de første Godspor af den forrige
Skionhed. Ved mine Kys, annammer du
mit sidste Vandedræt. Af Himmel! Hvor-
fore er jeg ikke aldeles en Røst, for at udsige
din Værd, og min Sorrig?

Siden min Skat døde,
Formørkes Dagen for mig:
Hvorfore forbliver jeg,
I saa sørgelig et Liv? = = =
Jeg døer. (*)

(Hun forvandles til en Røst, og
gaaer bort, blant Træerne.)

Jeg seer de matte Lemmer
At opløses:
Jeg finder, at jeg ikke
Kan drage min Aande = = =
Jeg opgiver min Aand.
Og jeg seer eeneste
Det forstrækkelige Syn
Af min Lidelse.

G 2

Alc.

(*) Her giver det sidste Ord af Echo Gienlyd, i den Italienske
Text, som forhen.

Alc. Qual denso vel, qual fosca nube, o ninfa
Ti toglie alli miei sguardi? ah che il mio stato
Si fà sempre peggior: Me sventurato!

Dove fei, o Sole amato?

Sei in terra, o fei in Ciel?

In ciel.

(si volge dall' altra parte.)

In qual luogo tu mi chiami

Sempre a te risponderò.

a te risponderò.

Scena VI.

Tempio di Venere. Statua in mezzo
della medema.

*Tirreno, Uranio, Cidippe, Coro di Ninfe
e di Pastori.*

Coro.

Vita del mondo,

Vener tu fei,

Piacer giocondo

D' uomini, e Dei,

Seme fecondo

D' ilarità.

Alc. Hvilket tykt Forhæng, hvilken mørk Skye,
 O Nympse, borttager dig fra mit Øyeshyn?
 Af min Tilstand forverres altid: Jeg Unfs-
 salige!

Hvor er du, o elskværdige Soel?

Er du paa Jorden, eller i Himlen?
 i Himlen.

(vender sig til den anden Side.)

Paa hvilket Sted du kalder mig,
 Vil jeg altid svare dig.
 svare dig.

Siette Scene.

Veneris Tempel, med Hendes Billede
 i Midten.

Tirrenus, Uranius, Tidippe, Chorus af
 Nympfer og Hyrder.

Chorus:

Verdens Liv,
 Er du Venus,
 En behagelig Lyst
 For Mennesker og Guder,
 En frugtbar Sæd
 Af Glæde.

Uran. Io temo Idolo mio, che non mi fugga
Tanta felicità.

Cid. Mio dolce sposo
Di che più temi? Ora tu sei già mio;
Io son tutta di te.

Uran. Negl' Elisi una gioja ugual non v'è.

Coro.

Vita del mondo &c.

Scena VII.

Alceste e detti.

Alc. Oh frali beni! oh troppo
Fuggitiva allegrezza! Oh morte acerba!

Tirr. Cieli che mai farà!

Cid. } Qual male arrechi?
Uran. }

Alc. Son morti, oimè son morti'
L'onor di questi colli: Eco e Narciso,
Io disperato, ahimè! ne fui presente,
Si cangiano per doglia

(si apre il prospetto e vedesi un Cielo.)

Sù i giulivi apparati i risi, e i canti
In funeste gramaglie, in strida, in pianti.

Tirr.

Uran. Jeg frygter, min Skat, at saa stor Lyksalighed skal undflye mig.

Cid. Min søde Brudgom, hoorfore frygter du meere? Nu er du allerede min; Jeg horer dig altsammen til.

Uran. I de Elisæiske Marker, har denne Glæde ingen liige.

Chorus.

Verdens Liv ic.

Syvende Scene.

Alcestes og de forrige.

Alc. Af forgiengelige Gode! Af alt for flygtige Lystighed! Af bittere Dod!

Tirr. Himmel! Hvad er vel dette!

Cid. }
Uran. } Hvad Ondt bringer du?

Alc. Vren for disse Høye: Echo og Marcissus, de ere døde, af Himmel! de ere døde. Jeg Fortviolende, af Himmel! Jeg var derved tilstæde. De lystige Tilberedelser, Latter og Sange forvandles af Bedrøvelse til dødelig
(Prospecten aabnes, og en Himmel sees.)

Sorrig, Klage og Graad.

Tirr. Mâ qual nuovo || portento!

(*compare Eco e Narciso.*)

Ecco dal Cielo aperto in bianca nube
 Scendere a noi Narciso, ed Eco, oh quanto
 In sembianze più belle,
 E luminosa assai più delle stelle!

Scena Ultima.

Narciso, ed *Eco* in macchina, e i suddetti.

Narc. Ripigliate, o pastori,

La primiera allegrezza. Non vi turbi

L'esser privi di noi

Sciolti dal mortal velo.

Eco. Godete pur; che noi godiamo ancora:

Voi lieti in terra, e voi felici in Cielo.

Cid. [Godiamo pure se voi godete ancora:

Uran. [Noi lieti in terra, e voi felici in Cielo.

Coro.

Tirr. Men hvilket nyt Undertegn!

(Echo og Narcissus lader sig see.)

See Narcissum og Echo fra den aabne Himmel, i en klar Skye, at nedstige til os, af i hvor smuk en Anseelse, og endnu meere skinnende end Stierne!

Sidste Scene.

Narcissus og Echo i en Glorie, og de forrige.

Narc. Antag, o Hyrder, eders forrige Lystighed. Lad dette ikke forstyrre Eder, at I ere skildte ved os, som ere løste fra det dødelige Skjul.

Echo. Glæd Eder kun; Thi vi glædes ogsaa: I glæde paa Jorden, og vi lykkelige i Himlen.

Cid. } Vi vil da glæde os, dersom I ogsaa glæder Eder.

Uran. } Vi ere glæde paa Jorden, I lykkelige i Himlen.

Voi godete , e noi godiamo ;
 Noi quì in terra lieti siamo ,
 Voi felici fiete in Ciel.

Tirr. Or si cangia l'orrore in allegrezza ;
 Cidippe è sposa a Uranio : oh che contento !
 Gli passati miei guai più non rammento.

Eco. Mio bel Sol - - -

Narc. mia bella speme

Eco. Cara vita - - -

Narc. amato Bene.

Eco. }
Narc. } a 2. Pur ti stringo.

Cid. }
Uran. } a 2. Pur t'abbraccio.

Eco. }
Narc. } a 2. Dolce è il nodo.

Cid. }
Uran. } a 2. E dolce è il laccio,

a 4. Che l' ugal nè in Ciel, nè in terra
 Mai non strinse il Dio d'amor.

Chorus:

J glædes, og vi glædes:

Vi ere glade her paa Jorden,

J ere lykkelige i Himlen.

Tirr. Nu forvandles Skrækken til Lystighed; Ei-
dippe er Uranii Brud: Af hvilken Fornøjelse!
Jeg erindrer ikke meere mit forgangne Onde.

Echo. Min smukke Soel = . . =

Narc. Mit smukke Haab = . . =

Echo. Kiere Liv = . . =

Narc. Elskelige Skat.

Echo. } Endelig omfavner jeg dig.
Narc. }

Cid. } Endelig omarmer jeg dig.
Uran. }

Echo. } Den Knude er saa sød.
Narc. }

Cid. } Dette Baand er saa sødt.
Uran. }

a. 4. At Kierligheds Gud, hverken i
Himlen eller paa Jorden, nogentid
har knyttet dets Liige.

Alle.

TUTTI.

Di chi si strigne al petto
L'amato, e caro Bene,
Non prova alcun fra noi
Gioja che sia maggior.

Godete amanti Eroi
Del vostro fido amor,
Che al vostro almo diletto
Ne gode il mondo ancor.

Il Fine.

Alle.

Ingen blant os finder
En Glæde, som er større,
End dens, som omfavner
Sin elskelige og kiere Skat.

Glæder Eder I elskende Helte
Over Eders troe Kierlighed;
Thi ved Eders hellige Lyst
Fornøyer sig ogsaa Verden.

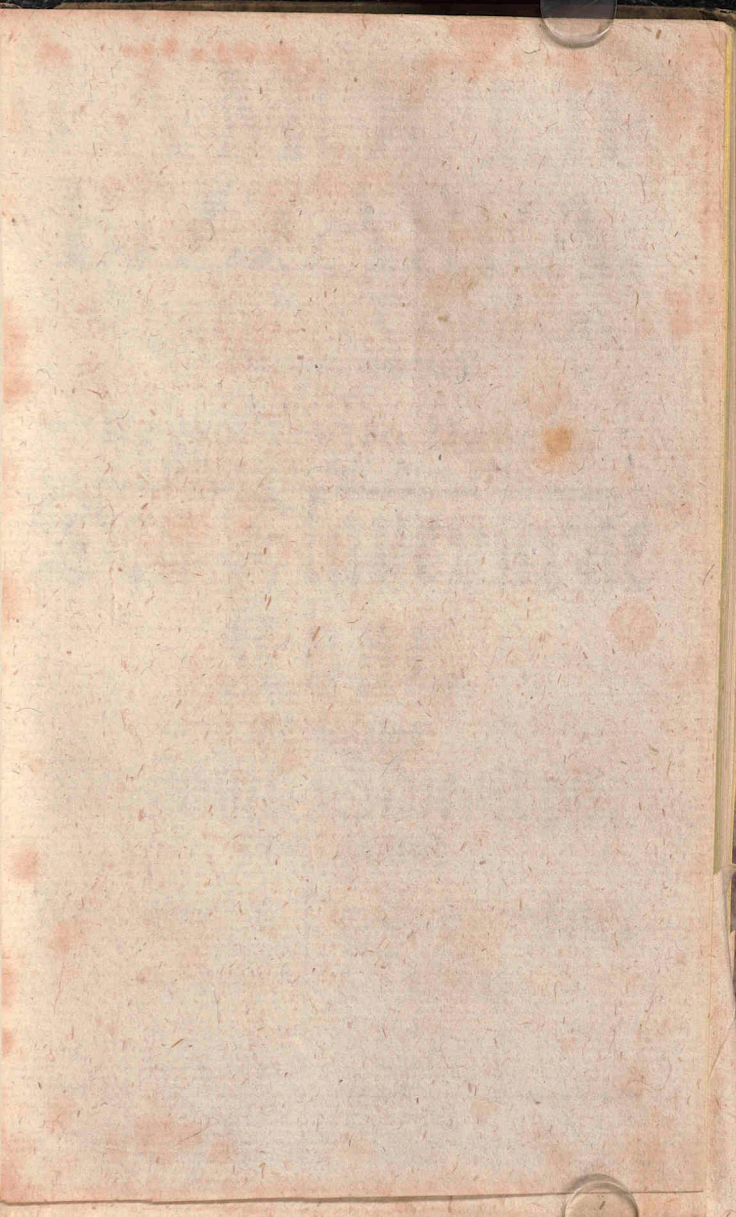
Ende.

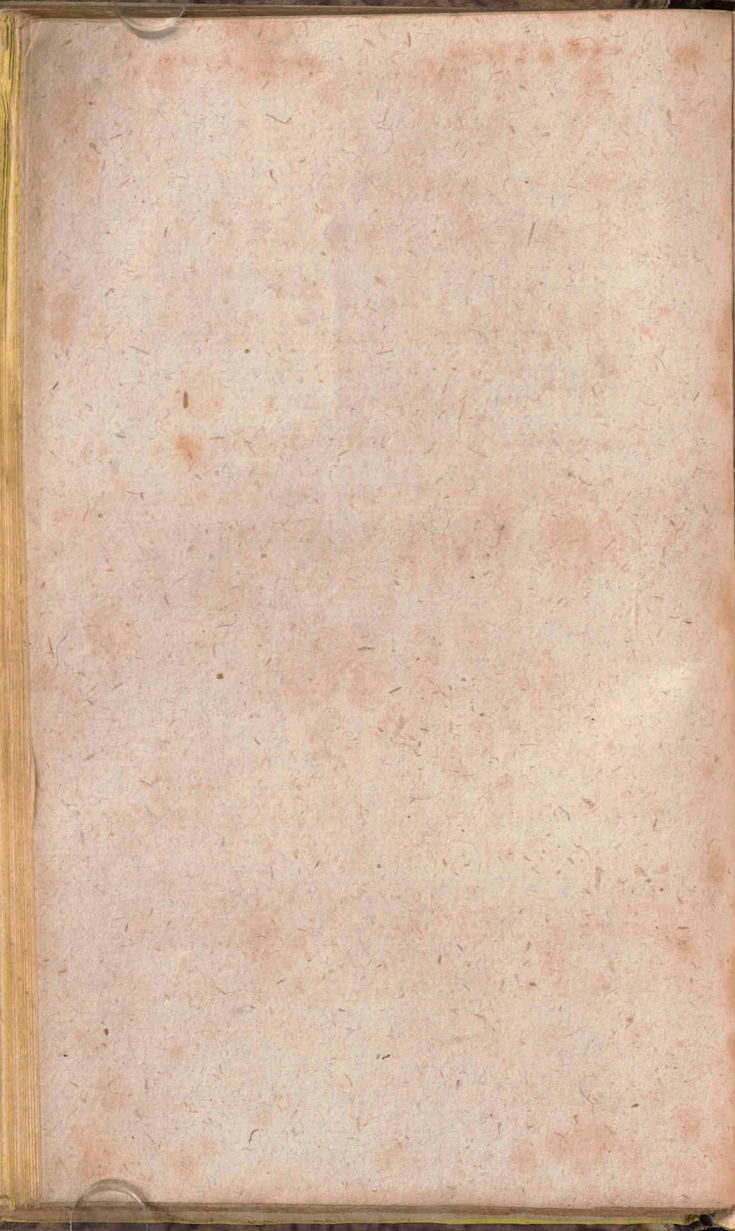

1711

John Smith
of the County of
King and Queen
in the Colony of Virginia
do hereby certify
that the within
is a true and
correct copy
of the original
as the same
is now
deposited
in the
office of the
Secretary of
War.

1711

LA MOGLIE BIZZARRA.

Operetta Comica,
Da rappresentarsi
sul

Regio Teatro Danese,
nell' autunno dell' Anno 1763.

Den Flaneburne Kone.

Et lystigt
Musicalsk Skue-Spil,
til at opføres

paa

den Kongelige Danske Skueplads,

i Esterhøsten af Aaret 1763.

Oversat paa Dansk,

af

R. Soelberg,

Dandsere ved de Kongelige Skuespil.

Kiøbenhavn,

Erykt hos Lars Nielsen Svare.

Attori.

Lucinda, Moglie di Don Orazio.

La Signora *Vittoria Galeotti*.

Il Conte *Eugenio*, Suo Cavalier fervente.

Il Signor *Antonio Boscoli*.

Don Orazio, Uomo Vecchio.

Il Signor *Giuseppe Secchioni*.

Mingone, Contadino.

Il Signor *Giano Musted*.

La Scena è in un casino di Campagna di Don Orazio.

La Poesia è del celebre Sigr. Abate Chiari.

La Musica è del Sigr. Galuppi detto Buranello.

Atto

Personerne:

Lucinda, Don Horatii Kone.

Madf. Victoria Galeotti.

Grev Eugenius, Hendes forliebte Cavallier og
Opvartere.

Monsr. Anton Boscoli.

Don Horatius, en gammel Mand.

Monsr. Joseph Sechioni.

Mingone, en Bonde.

Monsr. Jens Musted.

Skuepladsen er paa Don Horatii Lystgaard
paa Lander.

Poesien er af den berømmelige Hr. Abbed Chiari.

Musiquen er af Hr. Galuppi kaldet Buranello.

Atto Primo.

Scena I.

*Camera terrena con porte aperte in faccia a vista
della Campagna.*

*Lucinda alla Toletta, che stà, acconciandosi la testa.
Don Orazio in disparte leggendo un libro delle
spese. Mingone in piedi.*

Luc. **S**ì Signor la vuol così.
Io Commando; Oh questa è bella!
Non mi state più a seccar.

D. Ora. Io son quel, che sol comando.
Più rispetto, e meno orgoglio.
Non mi state ad annojar.

Min. La dovrete bastonar.
(piano a D. Orazio.)

Luc. Ve lo dico, sono stanca.

D. Ora. La mia flemma ormai mi manca.

Min. Lo dovrete bastonar.
(piano a Lucinda.)

Luc. Mio marito . . .
(arrabbiata.)

D. Ora. Moglie mia.

Luc.

Første Act.

Første Scene.

Et Kammer ved Jorden med aabne Dørre som vender ud til Marken.

Lucinda ved et Natbord, som sidder og pyndter sit Hoved. Don Horatius Affsides som læser i en Bog over sine Udgifter.
Mingone staaende.

Luc. Ja min Herre, jeg vil saa have det. Jeg befaler det. Ach det var artig! Staa ey her og bryd mig længere.

D. Hor. Jeg allene er den som befaler. Brug meere Høragtelse, og vær ey saa stolt. Gior mig kuns ey Hovedet kruuset.

Min. Han burde prygle hende.
(sagte til Don Horatius.)

Luc. Jeg siger jeg at jeg er ked af at høre jer.

D. Hor. Jeg troer og min Taalmodighed forgaar mig.

Min. Hun burde prygle ham.
(sagte til Lucinda.)

Luc. Men min Mand = = =
(vreeb.)

D. Hor. Men min Kone = = =

Luc. Si finisca.

D. Ora. Tocca a voi.

Luc. A me tocca il comandar.

(s' alza, e getta il mantiglione.)

D. Ora. A vi tocca l' obbedir.

(s' alza.)

a. 3. { Oh che disordine!
Che precipizio!
Se così seguita
La cosa a lungo,
A un brutto termine
N'andrà a finir.

D. Ora. E' un anno sol, che siamo maritati,
E in pace un giorno almen non siamo stati.

Luc. Tutto per vostra colpa,

D. Ora. Vorreste che il Marito ad occhi chiusi,
Tanti vostri amoretti, e frascherie
Sapesse tollerar? Non è così?

Min. (Nel punto egli colpì.)

Luc. Deì moderni mariti
Voi all' opposto siete, e d' altre tempre:
Torbido in volto, e dispettoso sempre.

D. Ora. Guardate se ho raggion di star allegro:

(accennando il libro.)

Queste sono le spese, che in un anno
Hò fatte già per voi. Eh Signorina,
Mi volete mandar, ohimè! in ruina.

Luc. Finite di seccarmi.

(gli getta a terra il libro.)

Io voglio follazzarmi, Giorno, e notte

Luc. Hold dog op en gang.

D. Gor. Det kommer Jer til.

Luc. Ney det kommer mig til at befale.

(hun staaer op og kaster Pudderkaaben aff sig.)

D. Gor. Ney det kommer Jer til at adlnde.

(han staaer op.)

Alle 3. Ach hvilken Uorden! Hvilken Allarm! Dersom dette gaaer længe saaledes, saa vil det see ilde ud tilsidst.

D. Gor. Det er kuns et Aar, at vi haver været gistede sammen, og i det heele Aar har vi ikke en Dag levet i Fred og Eenighed.

Luc. Alt for Jeres Skyld.

D. Gor. Bilde I at en Mand med tillukte Dyne skulde kunde taale alle Jeres friepostige og uanstændige Forliebelse? Hvad? er det ikke saaledes?

Min. [Just her kommer han til sagen.]

Luc. Jer tværtimodslandre Rodens Mænd, og af en anden Art: I seer altid forvirret og suur ud.

D. Gor. See her om jeg har Aarsag til at være fornøyet.

(viser Bogen.)

Disse ere de Udgifter jeg har gjort for Jeres skyld i et Aar. Ney Madam, I vil jo reent ødelegge mig arme Mand.

Luc. Vil I holde op med at ærgre mig.

(slaaer ham Bogen af Hænderne.)

Jeg vil forlyste mig.

Jeg vil gjøre Dag

Voglio far trattamenti
Colli miei cari Cavalier Serventi.

(parte.)

Scena II.

Don Orazio, e Mingone.

D. Ora. Mi sono proccacciato in questo matrimonio
Una peste, un Demonio. Sei capace,
O caro mio Mignone,
Di tener un segreto?

Min. Anche un milione.

D. Ora. Guardiam se a forte mai . . .

(guardando intorno.)

Min. Io non veggio nessuno.

D. Ora. Vedi tu questa borsa?
Questa è per te, se fido mi farai.

Min. Non parlerò giammai.

D. Ora. Voglio che mi nascondi in casa tua.
A lei dirò, che vado alla Citta.
Quando con qualche amante la vedrai,
Tosto m' avviserai.

Min. V' ho capito. Lasciate far a me.

D. Ora. Prendi. Se ti troverò un uomo onesto,
Un regal ti farò maggior di questo.

(li dà la borsa.)

Quan-

og Nat Giestebuder med mine fiere Cavalie-
rer som opvarter mig.

(han gaaer.)

Anden Scene.

Don Horatius, og Mingone.

D. Hor. Jeg har i dette Egteskab skaffet mig en
Pest og en Dievel paa Halsen. Men hor
min fiere Mingone, er du i stand til at tie no-
get, som jeg vil skal holdes hemmelig?

Min. Ja vel en Million Hemmeligheder.

D. Hor. Lad os see ad, om der ey ved en Hens-
delse

(seer sig om.)

Min. Jeg seer ingen.

D. Hor. Seer du denne Pung? Den er for dig,
om du vil være mig troe.

Min. Jeg skal aldrig tale et Ord til nogen.

D. Hor. Jeg vil at du skal skyde mig hiemme i
dit Huus. Og jeg vil sige til hende, at jeg
gaaer til Staden. Naar du da skulde see
at der var nogen Snushane hos hende, saa
maae du strax lade mig det viide.

Min. Jo nu forstaaer jeg ham. Lad kuns mig
raade.

D. Hor. See der da. Dersom jeg siden seer at
du er en ærlig Karl, saa skal jeg give dig en
Foræring endnu større end denne.

(giver ham Pungen.)

Naar

Quando vedi il Damerino,
 Che alla Moglie se ne v` - - -
 Zitto zitto, sento gente
 (*sotto voce.*)
 Par che venga per di quà:
 Dunque appena che tu il vedi,
 Vienni tosto ad avvistar.
 Zitto zitto, viene alcuno,
 (*come sopra*)
 Parmi udire a caminar.
 Ma non dir ch'io sia celato,
 Che nessun l'ha da saper.
 F` pur quanto t'ho ordinaro,
 E ricordati il tacer.

Scena III.

Mingone solo.

Oh benedetta borsa! Un' altra io spero
 D'aver dalla Padrona. Io tengo tutti due
 In piena, e buona fede. J miei ragiri
 L'uno, e l'altro non s`a. Me fortunato!
 Voglio far le gran spese!
 Voglio vestirmi d'oro, e di Diamanti.
 Vuò figurar nel mondo, e andare avanti.

Lar-

Naar du seer denne Sausbane at gaae
til min Kone . . . Tys tys, jeg
hører Folk, jeg synes de kommer
(sagte.)

herin. Saasnart som du da har
seet ham, saa kom strax og vaer
mig ad. Tys, tys, der kommer
nogen, jeg synes at jeg hører nogen
gaae. Men sig en at jeg er gaaet
(som forhen.)

i Skyvl, thi der maae ingen vide
det. Gjør du nu kuns som jeg
har befalet dig, og huusk paa at du
maaе tie.

Tredie Scene.

Mingone allene.

O du velsignede Pung! Jeg haaber at faae endnu
en anden af min Frue. Jeg holder dem begge
ge Troe i meget god Troe. Mine Kneeb veed
hverken den eene eller den anden. Hvor er
jeg lykkelig! Jeg vil nu gjøre store Bekost-
ninger, jeg skal klæde mig i Guld og Edels-
steene. Jeg vil gjøre mig til i Verden, og
leve frisk.

Blads.

Largo largo o pover' uomini
 Finchè passa sua Eccellenza:
 Non si guarda a Galantuomini,
 Vi vuol solo prepotenza:
 Convien farsi rispettar.
 Tutti allor verranno intorno,
 Per bacciarmi questa mano,
 Ed io duro come un corno,
 Passerò senza guardar.

Scena IV.

Gabinetto con sedie.

Lucinda, e poi Mingono.

Luc. Che Conte malcreato! A visitar mi
 Non è venuto ancor questa mattina.
 E credergli dovrò che innamorato
 Sia di questo bel volto, e spasimato?

(siedi.)

Min. Il Padron vuol che ascolti, e che riporti.
 Or or il servirò.

(mettesi a sedere vicino a Lucinda.)

Luc. Asinaccio che fai?

Min. Per asinaccio non risposi mai.

Luc. Levati sù di quà brutto bestione.

Min. Elta sà che mi chiamo il bel Mingone.

Luc. Oh questa è bella affè!

Min. Da ridere che c'è?

Luc.

Plads, plads, I fattige Folk I mens
 Hans Excellence kommer forbie;
 Man seer ikke til skikkelige Folk,
 Man bruger kunns Magt og Myn-
 dighed: Man maae viide at lade
 sig respectere. Saa vil alle kom-
 me om mig, for at kysse mig paa
 Haanden, men jeg vil gaae dem
 forbie saa strunk som der var en
 Bæl i Ryggen paa mig, uden at
 see til dem.

Fjerde Scene.

Et Cabinet med Stoele.

Lucinda og derefter Mingone.

Luc. Hvilken uhyggelig Grebe! Han er ey endaa i
 denne heele Morgenstund kommet at besøge
 mig. Og skulde jeg vel troe ham at han er
 forliebt i dette deylige Ansigt, og at han
 brænder af Kierlighed til mig?

(setter sig.)

Min. Min Husbonde vil at jeg skal høre til, og
 bringe ham nyt. Nu skal jeg forrette hans
 Erinde.

(setter sig ved Siden af Lucinda.)

Luc. Hvad gjør din store Æsel?

Min. Det Navn svarer jeg aldrig til.

Luc. Staa op herfra dit hæffelig Beest.

Min. Hun veed dog nok at jeg kalder mig den
 kionne Mingone.

Luc. Jeg maae sige dette er ret artig.

Min. Men hvad er her at lee af?

Luc.

Luc. Serva umilissima

(s' alza.)

Bel Signorino,
Un gran piacere
Mi potria far.

Min. E' padronissimo
Quel bel visino
A un cavaliere
Di comandar.

Luc. Dunque, o Caro Signorino
La si vadi a far squartar.

(scacciandolo.)

Min. Ma questo e troppo - - - basta.

Luc. Con te mi prendo questa confidenza,
Perche fido tu sei al mio partito,
E sei contrario a quel di mio marito.

Min. Sempre farò per voi. (E ancor per l' altro.)

Luc. Tu sei un uomo scaltro,
Ma fido all' alto segno.
Di questo grato cor prendine un pegno.

(gli dà una borsa.)

Min. Con queste ceremonie - - -

Luc. Chiudi la bocca,
Il mio caro Contino in questo giorno
Deve pranzar con me. Già mio Marito
Il diavol l' ha portato alla Città,
E quì solo dimani riederà.

Min.

Luc. Nybygste Tienerinde

(Staaer op.)

min smukke lille Herre, han kunde
giøre mig en stor Fornøjelse.

Min. Hendes deylige Ansigt har ald
eenevolds Magt til at befale over
en Cavalier.

Luc. Altsaa min kiere lille Herre vil
han behage at gaae hen og lade sig
hænge op.

(hun jager ham bort.)

Min. Men dette gaaer forvidt = = = Naah naah
da.

Luc. Jeg bruger denne Fortroelighed i at spøge
med dig, fordi du holder med mig, og er min
Mand imod.

Min. Jeg skal altid holde med hende. [Men
ogsaa med ham.]

Luc. Du er en listig Syhr, men du er troe. See
der har du et Pandt paa mit taknemmelige
Hierte.

(giver ham en Pung.)

Min. Med disse Complimenter. = = =

Luc. Hold din Mund. Min lille kiere Greve skal
i Dag spise med dig. Fanden har alt ført
min Mand til Staden, og han kommer en
igien, førend i Morgen.

Min.

Min. (Non sà la furberia.) Or vado, e volo
Tutto a sollecitar.

Luc. Bravo Mingone.

(Torna a sedere.)

Min. (Io vado ad avvisare il mio Padrone.)

(parte.)

Scena V.

Il Conte, e Luccinda.

Il Con. M'è permesso introdur l'umile piede
(appena sortito.)

In questa angusta foglia, ove risiede
Sul trono di beltade,
Quella che in ferri tien mia libertade?
Dunque posso, o mia bella . . .

(s' avvanza.)

Luc. Eh s' inganna Signore, io non son quella.
Io tal merto non hò.

Il Con. N' avete molto.
E' la reggia d' amore il vostro volto.

Luc. (Lo sò ancor io.) Ah voi mi deridere.

Il Con. No, mio Nume. Oh quanto mai m'alletta
Quella voce gentil! Bel Nume amato,
Idolo mio Sovrano,
Lascia ch'io stempri il cor sù questa mano.

Luc. (Ei spasma per me!) Ma voi intanto
Se davvero mi amaste,
Verreste a visitarmi assai più presto.

Il Con.

Min. [Hun veed intet af det Puds han vil spille hende.] Nu skal jeg flyve og rende for at tilslave al ting.

Luc. Det var ret, Mingone.

(hun setter sig need igien.)

Min. [Og jeg gaaer hen og varer min Herre ad.]
(han gaaer.)

Femte Scene.

Greven og Lucinda.

Greven. Er det mig tilladt at indføre min ydmyge
Goed (saasnart han knap er kommen ud.)
i dette eensomme Sted, hvor den, som har
min Frihed fangen i Lænker, sidder paa
Skionheds Trone? Kan jeg da, o min
Deylige " " "

(nærmer sig.)

Luc. Han tager fejl min Herre, det er ey mig.
Slige Fortienester har jeg ey.

Greven. Jo hun har mange. Hendes Ansigt er
Kierligheds Slot.

Luc. [Det veed jeg og.] Ach han fixerer mig.

Greven. Ney min Gudinde, o hvor glæder mig
denne behagelige Røst! Allerkierefte Deyligste
Gudinde, min eeneste Herskerinde, tillad
at jeg smelter mit Hjerter paa denne Haand.

Luc. [Han døer af Kierlighed til mig.] Men dersom
han elskede mig oprigtigen, saa kom han
oftere at besøge mig.

B

Greven.

Il Con. Ahimè! che colpo è questo?
 Bella Diva perdono.
 Lo confesso ch'io delinquente sono.

(*si prostra.*)

Eccomi à piedi tuoi.

Un mancator son io;
 Mira Bell' Idol mio
 Un reo dinanzi a te.

Luc. Io vi perdono, o caro mio Contino.
 Alzatevi; non più.

Il Con. Me lo comandi

Uno sguardo pietoso - - - oh che ferita!

(*Lucinda lo guarda.*)

Un più pietoso ancor - - - non più mia vita.

(*Lucinda come sopra.*)

Se me ne date un altro,

Mi ridurrete in cenere senz' altro.

(*s' alza!*)

Luc. Gentile mio contino, e chi sà mai

A Quante Donne avete

Promesso il vostro cor! se mi fidassi,

Si potria dar che il vostro volto amassi.

Il Con. Tutto tutto è per voi. Ma qual bellezza

Sorpassa mai la vostra? A fronte d' essa;

Dè suoi vivi splendori,

Divengon tutte l' altre nebbie, e orrori.

Quegli occhi son due stelle! quelle labbra

Sono vivi coralli, e perle i denti!

Le guancie d' Alabastrò, il sen di neve!

Che

Grev. Ach! hvilket Slag er dette? Deylige Gudinde forlad mig. Jeg bekiender at jeg har forsyndet mig.

(falder paa Knæ.)

See her ligger jeg for dine Fødder. Jeg har forseet mig; See her min deylige Gudinde en som har forsomt sin Pligt, for dine Dyne.

Luc. Jeg tilgiver ham da, min kiere lille Greve. Staa op, det er nok.

Grev. Lad et medlidende Dyekast befale mig det = = = O hvilket Hierte-Saar!

(Lucinde seer paa ham.)

Endnu et mere medlidende = = = Holdt op min Siel.

(Lucinde seer igien paa ham.)

Dersom hun endnu giver mig et Dyekast, saa opbrænder hun mig gandske vist til Aske.

(han staaer op.)

Luc. Min artige lille Greve, hvem veed vel til hvor mange Fruentimmer at han har lovet sit Hjerter! Om jeg kunde forlade mig paa ham, saa kunde det maaskee hende sig at jeg kunde elske ham.

Grev. Det høyr hende gandske og aldeles til. Men hvilken Skionhed kan vel overgaae hendes? I ligevægt med den, og dens klare Glands bliver alle de andre til Taage og Græssetigheder. Disse Dyne ere to Stierner! De læber ere levende Coraller, og Tænderne Perler! Kinderne Alabaster, og Brøster saa

Che brío! che Maestà! che Gentilezza!
 Ah voi siete la Dea della bellezza!

(guardandola con tenerezza,)

Luc. Mio Contino v' intendo.

Eh quel guardo furbetto io ben comprendo.

Se quel cor non fosse instabile

Ci potremmo accordar.

Amerei quel volto amabile,

Mi fareste sospirar.

Ma furbetto non ti credo.

Io ti vedo dentro il petto.

La v' è un core traditore,

Che potrebbemi ingannar.

Scena VI.

Mingone, ed il Conte.

Min. Il pranzo è ormai all' ordine.

Il Con. Ora vengo.

Min. Che Diamine faceste alla Padrona?
 Anch' essa si è di voi innamorata.

Il Con. Anch' io avvampo per lei.

Min. Sian belle, siano brutte,

Avvampate per tutte.

Il Con. E ver. Per esse avvampo tutto l' anno.

Min. Ma che Diavolo avete in quella testa?

Di cosa siete fatto,

Ch' ogni donna vi fa diventar matto?

Il Con.

hviidt som Snee! Hvilket Bæsen! Hvilken
Undighed! Ach hun er Skionheds Gudinde!

(han seer forliebt til hende.)

Lue. Jeg forstaaer ham min lille Greve. Og jeg
begriber nok hans fielmste Døekast.

Hvis det Hierte en var ubeständig, saa
kunde vi nok komme til rette. Jeg
kunde vel liide hans elskværdige
Afsigt, ja han kunde saa mig til
at sukke af Kierlighed. Men jeg
troer dig en, du lille Skielm, jeg
seer at der inden i dit Bryst er et
angstigt ubeständig Hierte, som
kunde narre mig.

Siette Scene.

Mingone og Greven.

Min. Middags-Maden er alt færdig.

Greve. Nu kommer jeg strax.

Min. Hvad Ganden gjorde han ved Fruen? Hun
er jo alt forliebt i ham.

Greve. Jeg brænder og af Kierlighed til hende.

Min. Enten de ere smukke eller grimme, saa bræn-
der han for dem alle.

Greve. Det er sandt; Jeg brænder heele Aaret
igiennem.

Min. Men hvad Dievelen har han i det Hoved?
Hvad er han gjort af, siden alle Fruentim-
mer saaer ham til at blive gal?

Il Con. Tu parli molto bene.
Io nacqui sol per viver sempre in pene.

Quando sono vicino a una femmina,
Non v'è caso, non posso più star.
Sento un fuoco, una smania, un
furore,
Che pian piano crescendomi al core,
Mi farà tutto di dentro avvampar.

Scena VII.

Don Orazio, e Mingone.

D. Ora. Già l'ora di pranzar è omai vicina,
Quando faranno a Mensa, vieni tosto
A rendermi avvifato.

Min. Il pranzo è preparata.

D. Ora. Vanne pur a servir cogli altri a tavola,
Per non gli dar sospetto.

Min. Qualche gran scena di veder m' aspetto.

(parte.)

Scena VIII.

Don Oratio solo.

Femmina indiavolata! Moglie ingrata!
Voglio ben che ti costi assai salata.
Anche il Conte in mia casa? Oh maledetta!
Convien gire a Corneto per staffetta.

(parte.)

Sce-

Grev. Du taler meget vel. Jeg er sødt til at leve altid i Befyringer.

Naar jeg er nær ved et Fruentimmer saa er der ingen Redning for at jeg kan holde mig. Thi jeg finder strax en Jld, en Uroe, en Hidsighed, som lidet efter lidet kommer mig om Hjertet, og som optænder mig gandske indvortes.

Syvende Scene.

Don Horatius og Mingone.

D. Hor. Nu er det strax Spiisetiden. Og naar de ere ved Bordet, saa kom gesvind og lad mig viide det.

Min. Middags-Maden er færdig.

D. Hor. Ja gaa du kuns og vart op ved Bordet tillige med de andre, for ey at give dem Mistanke.

Min. Jeg venter at saa nogle store Optøyer at see.
(gaaer.)

Attende Scene.

Don Horatius allene.

Den Djevleblænde Qvinde! Urafnemmelige Kone! So jeg vil at det skal komme dig dyrt at staae. Grevens er og i mit Huus? Ach du Forbandede! So, jo, jeg er rigtig! paa Rejse i fuld Galop til Hornborg.

(gaaer.)

Scena IX.

Sala con tavola apparecchiata.

*Il Conte, e Lucinda seduti a tavola, Mingone in piedi.
Servitori che servono alla mensa, e poi
Don Orazio.*

a. 3. { Non v' è cosa più gioconda
D' una buona Compagnia,
Che a una tavola rotonda
Se la mangi in allegria
Con amore, e libertà.

Luc. Se quel vecchio importun di mio marito
Figurar si potesse questo invito,
Io credo che da rabbia, e gelosia
In quattro, o cinque giorni creperia,
Fece pur bene andarsene in città:
Ma vorrei che per sempre stasse là.

a. 3. { Viva il buon vecchio,
Che se n' andò.

Luc. Stia pur lontano,
Più non ritorni,
Che lieti giorni
Io passerò.

a. 3. { Viva il buon vecchio,
Che se n' andò.

D. Ora.

Niende Scene.

En Sal med et dækket Bord.

Greven, og Lucinda siddende ved Bordet,
Mingone staaende; Tienere som varter op
ved Bordet; og siden Don Horatius.

Alle 3. { Der er ingen behageligere Ting
til, end et godt Selskab, som
ved et sluttet Bord spiser og
drikker med Fornøjelse, med
Kierlighed og Frihed.

Luc. Dersom min gamle Enarvorne Mand kunde
indbilde sig at jeg havde Buden nogen til mig,
saa troer jeg gandske vist at han inden fire el-
ler fem Dage vilde døe af Harmen og Jalou-
sie. Han gjorde ret vel i At gaae til Staden,
men jeg vilde at han altid blev der.

Alle 3. { Hvad den gode gamle Mand,
lfordi han gif sin Bey.

Luc. Lad ham kun være borte, og gid
at han aldrig meere kommer igien
saa vilde jeg leve mine Dage med
Fornøjelse.

Alle 3. { Hvad den gode gamle Mand,
lfordi han gif sin Bey.

D. Ora. Ben trovati miei Signori.
(s' alzano artoniti.)

Riverisco la Consorte.
Questa è ben felice forte,
Di poterli riverir.
Viva il buon vecchio,
Che se n' andò.

(burlandoli.)

Stia pur lontano,
(a Lucinda.)

Più non ritorni,
Che lieti giorni
Così godrò.
Ma il buon vecchio, o miei Signori,
Il buon vecchio non andò.

a. 3. { Oh che caso sfortunato!
Chi l' avrebbe immaginato!
Dunque il vecchio --- come fù?

D. Ora. - Non v' è cosa più gioconda
(con ironia.)

D' una buona Compagnia,
Che a una tavola rotonda
Se la mangi in allegria
Con amore, e libertà.
Ma il bon vecchio, o miei Signori,
Ma il bon vecchio, eccolo quà.

a. 3.

D. Hor. Det er mig kiert at finde dem her.

(de reiser sig op forbausede.)

God Dag min Kone. Det er jo en Lykke for mig, at trefse dem an her. Hvad den gode gamle Mand, Fordi han gif sin Ven.

(spottende dem.)

Lad ham kuns være borte,

(til Lucinda.)

og gid at han aldrig kommer mere igien, saa vilde jeg leve mine Dage med Fornøielse. Men den gode gamle Mand, min Herre, den gamle Mand han gif en bort.

Grev.]

Luc.]

Min.]

alle 3.

[Hvilken en uhykkelig
Hændelse! Hvem kun-
de have indbildt sig det!
Utsaa den Gamle . . .
hvordan var det?

D. Hor. Der er ingen behageligere Ting til, end et godt Sælfskab, som ved et sluttet Bord spiser og drikker med Fornøielse, med Kierlighed og Friehed. Men den gode gamle Mand, min Herre, den gode gamle Mand han er her.

Grev.

a. 3. { Oh che caso innaspettato!
 Chi l' avrebbe indovinato!
 Io stupisco sempre più!

D. Ora. Senti Femmina insolente,
 Questa sì la pagherai.
 Io per or non dico niente,
 Parlerem con libertà.

Luc. Son restata sbalordita;
 Ma timor non mi farà.

D. Ora. Quando ha fame sua eccellenza,
 (al conte.)
 Doni ali' Oste l' incombenza
 Di portarle da mangiar.

Luc. Ma cospetto questo è troppo:
 Dovrò poi precipitar.

Min. Deh tacete per pietà,
 Che mi fate palpitar.

D. Ora. Che fà quà il Signor Conte?

Il. Con. Servo umilissimo,
 (Facendo inchini.)

Ossequiosissimo,
 Ha qualche cosa
 Da comandar?

D. Ora.

Grev.

Luc.

Ming.]

alle 3.

[O hvilken uforventet
Hændelse! Hvem kunde
de havet giettet dette!
Jeg forundrer mig mee-
re og meere!

D. Hor. Her du uforfammede Fruen-
timmer, dette skal du vist betale
mig. Nu siger jeg intet, men vt
skal tales ved naar vi bliver allene.

Luc. Jeg blev gandske forbausset; Men
han skal dog ey giøre mig bange.

D. Hor. Naar deres Excellence er sulden,
(til Greven.)

saar giv en Spiisevært det i Ovsigt
at han bringer dem noget at spise.

Luc. Men for pokker det gaaer for vidt:
skal jeg da reent undertrykkes.

Min. Jeg beder hende dog at tie, thi
mit Hierte slaae i mig af Frygt
for større Allarm.

D. Hor. Hvad giør min Herre Greven
her?

Grev. Ydmygste og Indigste Tienere,
(aior Complimenter.)
har de noget at befale?

D. Hor.

D. Ora. Mio padronissimo,
(*contrafacendolo.*)

Arcigrandissimo,

A far si vada

Giradonar.

Il Con. Ad no, che un cor sì barbaro
(*renero.*)

Voi non chiudete in sen.

D. Ora. Io non sò di rio barbaro,
(*lo stesso.*)

Per me la mando ben.

Luc. } a. 2. Questa è troppa indiscre-
Il Con. } zione.

D. Ora. Della Casa son padrone.

Luc. } a. 2. Con creanza almen trattate.
Il Con. }

D. Ora. Se riscaldar mi fate,

Ve ne farò pentir.

Luc. } a. 2. Ah tacete per pietade,

Il Con. } Che ci fate intimorir.
(*burlandolo.*)

D. Ora. Viva il bon vecchio,

Che se n' andò.

Ma il bon vecchio. o miei Signori,

Gli desidera un bon prò.

(*parte.*)

Min.

D. Zor. Min allerhøystærede og
(efterabende ham.)

Høystfornehmme Herre, vil han behage at gaae og pakke sin Kram ind.

Grev. Ach han har dog ey et Hierte
(berøgeligen.)

saar reent barbarisk.

D. Zor. Jeg veed ey hvad I snakker om
Keobarbara, (efteraber ham.)
jeg for min Person viiser Jer
Binterven.

Luc. } Dette er en alt for stor
Grev. } Begge 2. Uhöfslighed.

D. Zor. Jeg er Herre i mit Huus.

Luc. } Vær dog i det ringeste
Grev. } Begge 2. höfslig.

D. Zor. Derksom I gjør mig bister saa
saa skal jeg faae eder til at fortryde
det.

Luc. } Ach tie dog, vi beder
Grev. } Begge 2. Jer, for I gjør os ret
bange.

(spottende ham.)

D. Zor. Vihat den gode gamle Mand
fordi han gif sin Bey. Men, min
Herre, og Madam, den gode gamle
Mand ønsker at det maae vel
bekomme dem.

(gaaer.)

Min.

Min. Oh che caso sfortunato!

Il Con.

Luc.

} a 2. Che accidente inaspettato!

a. 3. Chi il poteva indovinar!

Quel vecchiaccio indemoniato

Ci ha voluto corbellar.

Il Fine dell' Atto primo.

Atto

Min. Ach hvilken ulykkelig Tilfælde!

Luc. } Begge 2. Hvilken uformodentlig
Grev. } Hændelse!

alle 3. { Hvem kunde giette at dette skul-
de skee! Den gamle Dievelske
Knark har vildet narre os.

Ende paa den Sørste Act.

Atto Secondo.

Scena I.

Corrile.

*Il Conte, Don Orazio, Mingont. e poi
Lucinda.*

Il Con. Dunque da Casa vostra mi scacciate
Con questa indiscrezione?

D. Ora. Perdoni mio padrone, in casa mia
non la vuò più. Presto la vadi via.

(spingendolo.)

Luc. Oh che bella creanza! Contino mio
Non gli badate punto.

D. Ora. La finirò per Bacco,

(a Lucinda.)

Ma con un vostro smacco.

Il Con. Avete forse gelosia di me?

D. Ora. In casa non vi voglio per mia fè.

Il Con. Ah s' io deggio partire, io morirò.

(a Lucinda.)

Luc. Eh mio marito a modo mio farà.

D. Ora. Si faccia, o mio Signore, un pò più in là.

(spingendolo.)

Luc. Mi si riscalda il sangue.

Il Con. Io v' amo vel protesto.

D. Ora. Tiratevi più in là; che gioco è questo?

*(spingendolo.)**Il Con.*

Anden Act.

Første Scene.

En Gaard.

Greven, Don Horatius, Mingone og
derefter Lucinda.

Gre. Jager I mig da ud af jeres Huus med
flig en Uforskammenhed?

D. Hor. Forlad mig min Herre, i mit Huus vil
jeg ey have at de skal komme tiere. Gaa strap
deres Bey.

(Stoder paa ham.)

Luc. Ach hvilken smuk Hoflighed! Min lille Gre-
ve, kier dem slet intet om ham.

D. Hor. Jeg skal for Skam giøre en Ende herpaa,
(til Lucinda.)
men saaledes at vil blive en Skam for Jer.

Gre. Er han maasse jalouy over mig?

D. Hor. I mit Huus vil jeg, min Troe, ikke have
jeres Gang.

Gre. Ach dersom jeg skal gaae herfra, saa dser jeg.
(til Lucinda.)

Luc. Ach hvad? min Mand skal giøre som jeg vil.

D. Hor. Min Herre, gaae liden bedre hisset hen.
(Stoder til ham.)

Luc. Mit Blod bliver ophidset.

Gre. Jeg elsker hende, det forsikrer jeg hende
paa.

D. Hor. Fortræk bedre derhen; hvad er dette for
en Leeg?

(Stoder til ham.)

E 2

Gre.

Il Con. Di voi mi meraviglio. I pari miei
Trattando vostra moglie onor vi fanno.
L' amabil vostra moglie ringraziate,
Se non curo l' affronto, che mi fate.

Figlio del Rè Pipino

Fù il Padre del Fratello
Del Padre del Cugino
Del Nonno di mio zio,
Fratel del Padre mio:
Ed io per conseguenza
Figlio di Sua Eccellenza
Son Cavalier, che conta
L' origine d' un Rè.

Voi ringraziar potete

La vostra amica forte,
Che dentro a queste porte
In oggi conterete
Un Cavalier, di cui
Più nobile non v' è.

Scena II.

Don Orazio, Mingone, Lucinda.

D. Ora. Cospetton! cospetton! Dè scorni miei
Tu la cagion ne sei.

Luc.

Orev. Jeg forundrer mig over ham. Mine Egemænd naar de omgaaes med hans Kone, saagior de ham en Ære. Han kan takke sin Elskværdige Kone, for det at jeg ey bryder mig om den Fort han her gior mig.

En Søn af Konge Pipino var Fader til en, som var sødskende Barn til min Farbroders Bestefader. Min Farbroder var Broder til min Fader: Og jeg altsaa følgerigen Hans Excellences Søn, er en Cavallier, som regner min Herkomst fra en Konge, I kand takke den milde Skiebne, at I inden for jeres Døre kand i Dag see en Cavallier, af saa gammel en Adel, saa ingen findes ældere.

Anden Scene.

D. Zor. Ach Hillemænd! Hillemænd! Du er
 Ursagen til al min Skam.

Luc. Sono donna d' onor. Voi fiete un pazzo.
Jo soffrire non voglio un tal strapazzo.

D. Ora. La v`a detta così.

Luc. (Per ingannarlo
Vuò pigliar questo sciocco colle buone.)

D. Ora. Mostrato a dito son dalle persone.

Luc. Perch' io tratto il mio Conte, e ancor tant' altri
Insidio al vostro onor? Quest' è una offesa,
Che mi porta a morir. Lunge da voi,
O crudo, me n' andrò;
E frà la rabbia, e l' ira io morirò.

Conoscerete un giorno

Quanto fedel vi sia:

Direte: Moglie mia,

Cara dove sei tù?

Ma l' innocente moglie

Nò non sarà più viva,

Dopo che da voi priva

Dell' onor suo già fù.

Eppur convien ch' io pianga

(singhiozzando.)

Al solo immaginar . . .

(Il vecchio troppo buono

L' ho fatto già cascar.)

Sce-

Luc. Jeg er en ærlig Kone. Men J er en Nar
Jeg vil ey liide sig en ond Medfart.

D. Hor. Ja det maae du sige.

Luc. (For at narre ham, vil jeg tage Taassen med
det gode.)

D. Hor. Alle Folk peeget Fingre efter mig.

Luc. Gjør jeg Jer nogen Skam med det at jeg
omgaaes med Greven, og med saa mange an-
dre? Dette er en Uret J gjør mig, som nær-
ger mig til Døden. O J Grummie, jeg ska-
gaae langt bort fra jer, og doe af Harmen og
Brede.

J skal faae at see en Dag hvor troe jeg
er Jer; Saa vil J sige: Min
Kone, Allerkiereste hvor er du?

Men saa er den uskyldige Kone ey mere
i Live, efter at hun af Jer er ble-
ven skilt ved sin Ære.

Og jeg maae dog græde

(Hilfende af Graad.)

allene ved at forestille mig . . .

(jo jeg fik den gamle Taasse til at
falde til Føye.)

Scena III.

Don Orazio, e Mingone.

D. Ora. Ah sì la passion mia
 Mi fà talor veder ciò, che non è,
 M' ha confuso quel pianto. Da quì innanzi
 Voglio pensar di lei un pò più dritto.

Min. Or sì Padrone mio che siete fritto,
 Credere ad una donna?

D. Ora. Ma quel suo lungo pianto?

Min. Piangeva l' occhio, e il cor rideva intanto
 Da un uomo, che ha viaggiato, ho inteso a dire
 Questa storiella; statemi ad udire:

Sappiate che raccontano

Alcuni Naturali,
 Che nell' Egitto trovansi
 Non sò quali animali,
 Che quando fame provono,
 Dietro a una folta macchia
 Si metton forte a piangere;
 A quelle voci gli uomini
 Incauti al varco corrono,
 E gli animali sbuccono,
 Gli afferrano, gli ammazzano,
 Gli mangian fra di lor.
 Facciam punto. L' animale
 Voi vedeste, voi sentiste.
 Io non sò, se ho detto male,
 E vi son buon servitor.

Scen-

Tredie Scene.

Don Horatius, og Mingone.

D. Hor. Ach ja, min Hid sigthed kommer mig til at see det, som dog ey er saaledes. Den Graad har gjort mig forvirret. Herefter Dags vil jeg tænke lidet bedre om hende.

Min. Jo nu er I fogt Hoshonde. Vil I troe et Fruentimmer?

D. Hor. Men hun græd dog saa længe?

Min. Dyrnene græd, men Hierttet loe i det samme. Jeg har hørt fortælle af en berentst Mand, denne lille Historie; Her nu paa mig;

J maae viide, at visse Naturkundige fortæller, at der findes i Ægypten, jeg veed ey hvad det er for Dyr, som, naar de ere sultne, saa skybler de sig bag ved en tvr Buss, og ligger og græder; Naar Folk hører denne Røst, saa tænker de paa ingen Fare, og gaaer hen hvor de har hørt den, i det samme springer Dyrene ud, griber dem, dræber dem, og æder den op imellem sig. Lad os her gjøre Punctum. Dyret har I seet, og hørt. Jeg veed ey om jeg har talt ilde, og jeg er Jeres ydmyge Tienere.

Scena IV.

Don Orazio solo.

Ed eccomi imbrogliato più di prima.

Mingon non dice male.

La Donna è un' animale

Difficile a conoscersi - - - Possibile

Che fosse menzogner quel pianto? - - - E come?

Se a quella poveretta

Se li spezzava il cor! - - - quest' è impossibile.]

Ma mi stanno sul cor quegli' animali!

Le Donne hanno le lagrime in scarsella.

Non v' è da dubitar: Son tutte uguali.

Son tutte uguali? Nò - - - Son frà due scogli,

E non mi sò sbrigar da quest' imbrogli.

Se sapeste, o Giovinotti,

Qual imbroglio fian le Donne,

Non fareste sempre cotti,

Fuggireste più le gonne:

Cominciate a far giudizio,

Od un qualche precipizio

Doverete poi provar.

Fjerde Scene.

Don Horatius allene.

See nu jeg er meere forvirret end forhen. Mingone har ikke Uret. Fruentimmeret en et Dyr som er vanskeligt at forstaae sig paa : : : Er det mueligt at hendes Graad var falskerie? : : : Og hvorledes? Den lille Stakels Hjerter var jo færdig at briste! : : : Nej, det er umueligt. Men disse Dyr ligger mig paa Hjertet! Fruentimmerne har Taa-rene i Kommen. Der er intet at tvivle paa: De ere alle lige gode. Hvad, alle lige gode? Nej : : : jeg er imellem to haarde Steene og jeg veed en hvorledes jeg skal redde mig ud af denne Forvirring.

Derfor som I unge Mandspersoner vidste hvad forvirring Fruentimmer er, saa blev I en altid saa forliebte ja I vil slye for Skjørterne. Begynder derfor at fatte Forstand, eller og vil I falde engang i stor Ulykke.

Femte

Scena V.

*Gabinetto con sedie, e tavolino con sopra
due lumi.*

*Il Conte prostrato avanti la serva di Lucinda,
poi Lucinda.*

Il Con. Belle luci d' amor; anima mia,
Lascia che il labbro mio sulla tua mano,
Mano di latte, e di candido giglio,
Un dolce bacio imprima ---
(*volendo baciarle la mano. Lucinda lo sorprende,
e la serva scappa.*)

Luc. T' hò acchiappato briccone.

Il Con. Ohime! Son morto.

Luc. Io non sò chi mi tenga
Che non ti graffi il volto;
E' questa la maniera di trattare?

Il Con. Voi avete ragion mia Principessa ---

Luc. Vanne via di quà ---

(Respingendolo.)

Il Con. Lo giuro à sommi Dei, voi siete il lume
A cui m' aggiro intorno
Farfalletta innocente ---

(prende una sedia.)

Luc. Ma vanne via di quà: non credo niente.

Il Con. Ah cara m' uccidete.

(prende un' altra sedia.)

Sediamo quì un pocchino.

(siede.)

Luc.

Femte Scene.

Et Cabinet med Stoele, og et lille Bord med Lys paa.

Greven paa Knæe for Lucindes Pige,
derefter Lucinda.

Greven. Denlige Dyen, Kierligheds Fakler; Min
søde Siæl, tillad at min Mund, paa din
Hand som er hoidere end Melk, og Lilier, ud-
trykker et sødt Kys = = =

(S. det han vil kysse hende paa Haanden kommer Lucinda
over ham, og Pigen løber bort.)

Luc. Jo jeg har grebet dig din Skielm.

Grev. Ach jeg er Dodsens!

Luc. Jeg veed ey hvem der holder mig at jeg ikk
riiber dig Ansigtet i tu; Er det en Maade at
omgaaes mig paa?

Grev. Hun har Ret, min Princesse = = =

Luc. Pak Jer her fra = = =

(støder ham tilbage.)

Grev. Jeg sværger ved de høyeste Guder, at hun
alene er det Lys, om hvilket jeg slagter som en
uskylldig Mng = = =

(han tager en Stuel.)

Luc. Men gaae dog bort: Jeg troer det ikke.

Grev. Ach Allerkierefte hun dræber mig.

(han tager nok en Stuel.)

Lad os sette os lidet ned.

(han setter sig.)

Luc.

Luc. Non vuò seder.

Il Con. Sedete, o mio corino.

Luc. Mai più ti crederò.

Il Con. Sedete.

Luc. (Eh batti pur.) Non vuò sedere.

Il Con. Voi l' avete con me?

Luc. Non hò ragione?

Il Con. Che mal vi feci mai? La Damigella - - -

Luc. L' amante è del tuo cor; Io non son quella.

Il Con. Di lei non sono amante;
Se a lei sparsi dolcezze, il feci solo
Per stare in esercizio - - -

Luc. Sù partite, o quì nasce un precipizio.
(*il Con. s' alza.*)

Il Con. Vado vado, vi lascio in libertà.

Luc. Per Lucinda, e per voi meglio sarà.

Il Con. Le mie discolpe udite.

Luc. Andate via. badate ai fatti vostri.
(*Respingendolo.*)

Il Con. Dunque sciolti sono i legami nostri?

Luc. Disciolti, e lacerati.

Il Con. Se così è,
(*Cava fuori delle lettere.*)

Questi fogli non vuò presso di me.
(*gli lacera.*)

Luc. Quello, che voi de' miei n' avete fatto,
(*cava fuori delle lettere.*)

Lo fò de' vostri; Io gli straccio a un tratto.
(*gli lacera.*)

Il Con.

Luc. Jeg vil en sidde.

Grev. Set dig dog ned, mit lille Hierte.

Luc. Jeg skal aldrig troe dig meere.

Grev. Set sig ned.

Luc. (Ja skadder Funs.) Jeg vil ikke sidde.

Grev. Er hun vreed paa mig?

Luc. Har jeg ikke Marsag dertil?

Grev. Hvad Ondt har jeg da gjort hende? = = =
Mademoisellen. = = =

Luc. Det er hende dit Hierte elsker; og en mig.

Grev. Jeg elsker hende ikke; Og om jeg udøste nogle søde Ord for hende, da gjorde jeg det allene for at blive i Dvølsen. = = =

Luc. Nu gaa strax Jeres Bey, eller her bliver Al-larm af.
(Grevens staaer op.)

Grev. Jeg gaaer, jeg gaaer, og lader hende hendes Frihed.

Luc. Ja det vil blive det beste baade for Lucinda, og for Jer.

Grev. Men hør dog mine Undskyldninger.

Luc. Gaae bort, og slyt jer selv.
(hun støder ham fra sig.)

Grev. Altsaa ere vores Baand opløste?

Luc. Ja baade opløste og sendervegne.

Grev. Ja naar saa er,
(tager nogle Breve frem.)

saa vil jeg en længere have disse Breve hos mig.
(river dem i tu.)

Luc. Det som J har gjort ved mine,
(hun tager og nogle Breve frem.)

Det gjør jeg og ved Jeres; Jeg river dem i tu paa engang.
(river dem i tu.)

Grev.

Il Con. Fra' noi tutt' è finito.

(rabbiato.)

Luc. Sì.

(volgendogli le spalle.)

Il Con. Me n' andrò.

Luc. Non siete ancor partito?

(La rabbia mi divora.)

Il Con. Vi son fervo, o Signora. (Nel mio interno
Provo tutto l' averno.)

Luc. Povere Donne amanti,

(siede parlando fra se.)

Credete pure agli uomini. Chi vide

Un amante di lui più spasimato?

Oh core menzogner! Spergiuro! Ingrato!

(cava fuori il fazzoletto,
e piange.)

Il Con. Io v' amo come pria - - -

Luc. Ecco un'altra bugia.

Il Con. Per poco almeno - - -

Luc. Ho il cor tutto veleno.

(le cade il fazzoletto, ed il Conte lo
vuol raccogliere.)

Fermatevi, non voglio.

(lo ferma.)

Il Con. Ma perche?

Luc. Lo prenderò da me.

Il Con. Raccoglierlo vogl'io.

(contrastando con i bracci.)

Luc. Non si dirà - - -

Il Con.

Grev. Altting er ude imellem os.

Luc. Ja.

(med Breede.)

(hun vender ham Ryggen.)

Grev. Jeg vil gaae min Ven.

Luc. Er I ikke gaaet endnu? (Jeg brister af Breede.)

Grev. Jeg er hendes Tienere Madame. (I mit Hjerter finder jeg dog Helvedes Piine, ved at forlade hende.)

Luc. I stakkels forllebre Fruentimmer,

(hun sidder og snatter for sig selv.)

troe I kuns paa Mandfolkene. Hvem har seet en meere inderlig forliebt end han? O loagnagtige Hjerter! Forsvorne! Uafnemmelige!

(tager et Torklaede frem, og græder.)

Grev. Jeg elsker hende som tilforn = = =

Luc. Det er endnu en anden Lagn.

Grev. I det ringeste saa = = =

Luc. Mit Hjerter er bare Edder og Gift.

(Torklaedet falder fra hende, og Greven vil tage det op.)

Lad være, jeg vil ikke.

(holder ham tilbage.)

Grev. Men hvorfor?

Luc. Jeg vil selv tage det op.

Grev. Men jeg skal tage det op.

(De strides med Armene om at tage det op.)

Luc. Man skal ey sige = = =

D

Grev.

Il Con. Eccolo preso già.

Luc. Il farzoletto a me ---

(strappandolo inutilmente.)

Il Con. Stà in vostra mano.

(Tirandolo a se.)

Luc. Animo dico.

(glielo strappa.)

Il Con. Il vostro cor calmate.

Luc. Non vi posso soffrir; andate, andate.

(s' alza.)

S' io ti potessi il petto
 Sbranar con queste mani,
 Vorrei strapparti il core!
 Vorrei fartelo in brani,
 E poi gettato ai cani
 Vederlo masticar.
 Ma che? del mio Contino
 Potrei far tanta stragge?
 Ah nol potrei carino
 Nemeno immaginar.
 Ma pur --- nò, nò --- briccone;
 Mi voglio vendicar.

Sce-

Grev. Der har jeg det.

Luc. Giv hid mit Tørklæde : : :
(hun vil tage det fra ham men han holder fast.)

Grev. Hun har det jo i sin Haand.
(han trekker det til sig.)

Luc. Naa fias, siger jeg.
(hun river det fra ham.)

Grev. Stil dog sit Hierte tilfreds.

Luc. Ney jeg kan ikke liide Jer; Gaae, gaae.
(staaer op.)

Derfom jeg kunde slide dit Bryst i Stykker med disse Hænder, saa vilde jeg rive dit Hierte ud, og slide det i smaae Stykker, og saa kaste det for Hundene, og see dem tygge det. Men hvad? kunde jeg gjøre min lille Greve saa stor Fortred? Ach Allerkierste jeg kunde ey engang indbilde mig det. Men dog . . .
Ney, Ney, . . . din Skielm.
Jeg vil hævne mig.

Scena VI.

Il Conte solo.

Povero Conte Eugenio, adesso sì
 Che puoi dir di star fresco! E come mai
 Il tuo ben placherai? Ella senz' altro
 Del tradimento mio
 Di duolo morirà - - - Lo vedo, oh Dio!
 Cadere a' piedi miei
 Semivivo il mio Ben. Vedo quel viso
 Pallido farsi di color di Morre.
 Io veggo scolorir quel nero ciglio,
 E quel labbrin vermiglio,
 Coprirsi di morial oscura tinta.
 Odo mancar la delicata voce,
 E dirmi sdegnofetta in tuon pietoso:
 Crudel, perche turbasti il mio riposo?

Parmi d' udirla esangue

Distesa a' piedi miei

Dire: punite, o Dei!

Sì nera infedeltà.

No no, non voglio che Lucinda muoja.
 Le chiederò perdono,

Sietre Scene.

Greven allene.

Ach du arme Greve Eugenius, jo nu kand du sige, du er ret i Flugten! Og hvorledes vil du vel tilfredsstille din Kiereste? uden Tvivl vil hun døe af Sorg over min Utroeskab O Guder! Jeg seer hende alt, min Skat halv død falden for mine Fødder. Jeg seer det Ansigt at blive bleeg og faae Dødsens Farve. Jeg seer hendes sorte Dyne at de taber deres Glans, og den lille røde Mund bliver bedekket med dødelig Sværte. Jeg hører hendes behageligste Stemme forgaaer, og at hun fortørnet med en ynksom Lyd, siger mig: O Grumme, hvorfor har du forstyrret min Roelighed?

Mig synes at høre hende, halv død, og udstrakt for mine Fødder, at sige: O Guder! straffer saa lumpen en Utroeskab.

Ney ney, jeg vil ey at Lucinda skal døe. Jeg vill bede hende om Forladelse. Jeg skal sværge hende

Le giurerò che spasimo per lei,
 Che le farò costante--- Adagio un poco:
 E s' ella non mi crede?
 Iritata, e furente
 Balza da terra, e mi si lancia agli occhi,
 M' accoppa, m' affassina, mi fa in tocchi.
 Convien pensarci sopra.
 Vi vuol tutto il giudizio;
 Perche non nasca un qualche precipizio.

Presto, presto, che l' amore
 Il cervel mi fa voltar.
 Oh cospetto! come il core
 Mi comincia a palpitar.

Bell' Idol mio,
 Ah non vogliate
 Farmi penar.

Corrafi subito,
 Senza far strepito,
 Quel bel visino
 A far calmar.

(parte.)

Sce-

til, at jeg er ude af mig selv af Kierlighed til hende, og at jeg skal blive hende troe. = = =
 Nej holdt lidt. Og om hun ey troer mig? saa bliver hun bister og gal, og springer op fra Jorden, farer mig i Dynene, semlæster mig, dræber mig, og river mig i Pialter. Nej nej, jeg maae betænke mig herpaa. Jeg maae bruge ald min Forstand at her ey bliver en Ulykke af.

Gesvindt, gesvindt, thi Kierlighed kont-
 mer min Hierne til at løbe rundt.
 Ach Hillemand! Hvor Hiertet be-
 gynder at flappe i mig.

Min denlige Gudinde, ach J vil dog ey
 lade mig piines.

Jeg maae strax løbe, uden at giøre Al-
 larm, hen og tilfredsstille det yndige
 Ansigt.

Scena VII.

*Mingone che esce dove entrò il Conte; Don Orazio
per parte opposta.*

D. Ora. Dog' è mia moglie, e il Conte?

Min. La vostra fida moglie in questa oscura
Stanza vicina il suo Contino attende.

D. Ora. Io vado a forprenderli, e se posso,
Gli rompo un legno adosso.

(parte.)

Min. Anch' io verrò a goder sì bella scena,
Bella! se allor che parlan con passione,
Sulle spalle si sentono un bastone.

(parte.)

Scena VIII.

Camera oscura con porte laterali.

Don Orazio, e poi Mingone.

D. Ora. Che oscurità è mai questa?

(attaccandosi al muro.)

Nel muro non vorrei picchiar la testa.

Oh Femina spergiura! --- Sento gente.

(piano.)

Questo il Conte farà ---

Min. Ma quì non ci si vede --- chi v'è là?

(piano.)

Syvende Scene.

Mingone som Kommer ud derfra hvor Greven
gik ind; Don Horatius fra den anden Side.

D. Hor. Hvor er min Kone og Greven?

Min. Deres troe Kone er her næst ved i dette
mørke Kammer, og bier efter sin lille Greve.

D. Hor. Jeg vil gaae og see til jeg kan reeffe dem,
og kan jeg komme til, saa skal jeg slaae en Kiep
i tu paa Ryggen af dem.

Min. Jeg vil og gaae og see dette smukke Optog.
(gaaer.)
Det vil være arrigt! at de, I det de staaer
og snakker i Forliebelse saaer en Stroef at sole
paa Deres Rygge.

(gaaer.)

Ottende Scene.

Et mørkt Kammer med Dørre paa Siderne.

Don Horatius, og siden Mingone.

D. Hor. Hvor er her mørkt?

[holdende sig ved Væggen.]
jeg vilde en gierne slaae Hovedet imod Væg-
gen. Ach den Troeløse Kone! = = =

(sagte.)

Min. Jeg hører Folk. Det bliver nok Greven. = = =
Men man kan jo en see her = = = Hvem
er der?

(sagte.)

D 5

D. Hor.

D. Ora. Dì piano, vieni a me - -

(cercando mingone s' urzano nel capo.)

Oimè! sono accoppato.

Min. Oh povero Mingon! sei fracassato.

D. Ora. Quà ritto son rimasto.

Min. Ed io ho perduto certo mezzo il naso.

D. Ora. Zitto zitto, vien gente.

Min. Nascondiamoci adunque immantimente.

Scena ultima.

Il Conte, poi Lucinda, e detti nascosti.

Il Con. Oh che tenebre son queste!

(piano cercando intorno.)

Non v' è un poco di splendore.

Dentro al seno pel timore

Tich, e Toch il cor mi fà,

Ehm, ehm, ehm anima mia - - -

(piano.)

Min. Ehm, ehm, ehm - - -

(affettando lo voce.)

Il Con. Siete voi là?

Ah venite, dove fiete?

(cercando.)

Deh parlate rispondete;

Ah mia Bella, fiete quà.

(trova Mingone, e s' inginocchia.)

Se

D. Zor. Snak sagte, kom hid til mig . . .
(han søger efter Mingone, og de støder
Hovederne sammen.)

Ach! jeg er slaaet fordervet.

Min. Ach jeg stakkels Mingone! Jeg fik et slemt
Sted!

D. Zor. Jeg stod her gandske stille.

Min. Og jeg har vist mistet det halve af min
Næse.

D. Zor. Tys tys, der kommer Folk.

Min. Lad os da strax skyde os.

Den sidste Scene.

Greven, derefter Lucinda, og de forrige
Skyulte.

Grev. Ach hvor her er mørkt!

(sagte søgende omkring.)

Man seer ikke det ringeste. Mit
Hierte, det slaaer tik tak i mit
Bryst af Angest. Ahem, hem,
hem, min Siel . . .

(sagte.)

Min. Hem, hem, hem . . .

(forandrer sin Kæft.)

Grev. Er hun der? Ach, kom, hvor er
hun?

(søgende.)

Tael dog, svar; Ach min deylige,
er hun her.

(han finder Mingone og falder paa
Knæe.)

Derfont

Se trattai la Damigella,
 Mio bel sole, il cor si pente,
 Ma credete che innocente
 Sono ancora in verità.
 Ah lasciate che la mano - - -

(baccia la mano a Mignone.)

Min. Arrogante v'è lontano:

(alterando la voce.)

Qui all' oscuro che si fa?

Il Con. Oimè! moro. Egli è il demonio,
 Che mi ha fatto spiritar.

(parte.)

D. Ora. } a 2. Oh questa è beffa!

Min. }

(piano.)

Quest' è graziosa!

La bella cosa

Da raccontar.

Luc. Conte Eugenio, fiete qui?

(piano.)

D. Ora. Ehm, ehm, ehm.

(alterando la voce.)

Luc. V' ho inteso sì.

Dunque voi bel Signorino

Più

Derfom jeg talte til Mademoisellen, saa fortryder mit Hierte det, min yndige Soel. Men troe mig at jeg og i Sandhed endnu er uskuldig. Ach giv mig hendes, Haand at jeg

(Kysser Dingones Haand.)

Min. Uforfammede gaae jeres Ben:
(forstærker sin Koff.)

Hvad gjør I her i Mørke?

Grev. Ach! jeg doer. Det er Dievelen som har gjort mig lange.
(gaaer.)

Ach dette er artig!
(sagte.)

D. Gor.] Begge 2. Dette var noget
Min.] kiont! Det er en smuk
Historie at fortælle.

Luc. Grev Eugenius, er han her?
(sagte.)

D. Gor. Hem, hem, hem;
(forandrer sin Koff.)

Luc. Jo jeg horer ham. Utsaa min smukke Herre, elsker I en Lucinda meere.

Più Lucinda non amate.
 Lo sapete che mi fate
 Giorno, e notte sospirar.
 Ma la Serva v' ha incantato,
 Voi m' avete abbandonato;
 Ma però con tutto questo
 Con voi pace voglio far.

(lo prende 'per mano.)

D. Ora. E al marito tu non pensi?

(forte.)

Questo amor come convienfi
 Alla fede conjugal?

Luc. Che raccapriccio! Che orrore è il
 mio!

Sento che moro, che mi vien mal.

(parte.)

D. Ora. Sento che il sangue
 Dentro alle vene
 Mi bolle, e viene
 D'intorno al cor.

meere. I veed det jo dog at I kommer mig Dag og Nat, til at sukke. Men Bigen har indtaget Jer, og I har forladt mig; Men dog med alt dette vil jeg dog gjøre Fred med Jer.

(hun tager ham ved Haanden.)

D. Hor. Og du tænker ey paa din Mand? Hvorledes passer denne Kierlighed sig med Egte Troeskab?

Luc. Hvilken Skræk, og hvilken Angest er jeg nu i? Jeg døer, jeg faaer Ondt.

(gaaer.)

D. Hor. Jeg føler at Blodet i mine Aarer kaager, og kommer mig op omkring Hiertet.

Min.

Min. Zitto, tacete

(piano.)

Per un momento,
Che alcuno sento
Venire ancor.

Il Con. Chi v'è là? Son Cavagliero.

(con spada, e lume in manò.)

Cos' è questa novità?

Luc. Voglio un poco ben vedere.

(col lume.)

Ora sono sì incantata!

D. Ora. Traditori, quanti siete,
Or la pena pagherete,
Tutti vogliovi ammazzar.

(col coltello per ferirli.)

Luc. } a 2. [Ah per pietade]

Il Con. } [La vita almeno - - -]

(in ginocchio.)

D. Ora. (E pur nel seno
Sento pietà.)

Min. Ah ah dal ridere
Convien crepar.

Per

Min. Lys, tie stille

(sagte.)

Et Dyeblik, thi jeg hører at der
kommer endnu nogen.

Grev. Hvem er her? Jeg er en Ca-
vallier.

(med Kaarden i den ene og Lysen i den
anden Haand.)

Hvad er dette for Nytt?

Luc. Jeg vil see ret til.

[med Lys.]

Jeg er saa bange endnu!

D. Sor. I Forrædere, begge Toe, nu
skal I betale det, jeg skal dræbe
jer Begge.

[med en Doll for at stifte dem.]

Luc. } Ach hav Medlidenshed;
Grev. } Begge 2. [stik os Livet i det
ringeste = = =

[paa Knæ.]

D. Sor. (Og dog føler jeg til Medynk
mit Hierte.)

Min. Ach nu maae jeg briste af Latter:
E Hvor,

Perche Signori,
 Que' suoi timori?
 Ah ah dal ridere
 Non posso star.

D. Oru. Traditori, voglio uccidervi.
 (*vuol ferire, Lucinda.*)

Luc. Per pietà, dolce marito.
 Ah credetemi pentito,
 Sì, pentito è questo cor.

Il Con. Ah colendissimo
 Padron carissimo
 Noi non vorremmo
 Oggi morir.

D. Ora. (E pur mi sento
 A mio dispetto
 Il cor nel petto
 A intenerir.)

Luc. Questa man bacciar lasciatemi.
 (*a Don Orazio.*)
 Io vi giuro amore, e fè.

Il Con.

Hvorfore min Herre, er J saa bange? Ha ha ha jeg kan en bare mig for at lee.

D. Hor. Forrædere, jeg skal dræbe jer.

[vil støde til Lucinda.]

Luc. Min søde Mand hav Medlidenhed, Ach troe at jeg fortryder det jeg har giort, ja jeg angreer det i mit Hierte.

Grev. Ach min høystærde kiereste Herre, vi vilde en gierne døe i Dag.

D. Hor. (Og dog finder jeg, imod min Villie at mit Hierte bevæges i mit Bryst.

Luc. Lad mig kysse paa Jeres Haand.

[til Don Horatiue.]

Jeg tilsværger Jer Kierlighed og Troeskab.

Il Con. Ah movetevi a pietade,
 Quale fù, più non farà.
 Deh su dite, in piè levatevi.

D. Ora. Lei di quì se n' anderà.

Il Con. Me n' andrò, perche non vuò
 Don Orazio disturbar.

D. Ora. Via forgete, che più a lungo
 Non mi posso far pregar.
 Se mi fermo anche un momento,
 Mi conviene lagrimar.

Il Con. } a 2. (Noi faremo a modo nostro.
Luc. } (da loro allegri.)

Io mi sento giubilar.)

Min. Riverisco --- ah ah non posso
 (ridendo.)

Grev. Ach lad eder dog bevæge til
Medlidenshed, Hun bliver ey mere,
saaledes som hun har været. Naar
saa svar da; staae hun kun
op.

D. Zor. Han skal pakke sig herfra.

Grev. Ja jeg vil gaae min Vey, fordi
jeg ey vil forstyrre Don Horatii
Roelighed.

D. Zor. Staae da op, thi jeg kan ey
længere lade mig bede. Derfor
jeg bliver her et Øyeblik endnu, saa
kommer jeg til at græde.

Luc.] Begge 2. [Vi vil giøre hvad vi
Grev.] [lyst. Ach hvor er jeg
[Hiertig glad.

(indbyrdes glade.)

Min. Deres Tienere = = = Ach jeg
kan ey holde mig for Latter deres
Tiene

Trattenermi dal gran ridere.
Riverisco --- ah ah lo stomaco
Io mi sento spalancar.

a. 4. Quel ch' è stato, stato sia.
Il passato non si stia
Frà di noi più a rammentar,

Il Fine.

Tienere = = = Ach min Mave er
færdig at sprekke.

Alle 4. [Hvad som er skeet, er skeet; og
vi vil aldrig mere erindre os
idet forbiegangne.

Ende paa dette Skuespil.

17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

IL GRAN TAMERLANO.

Tragedia per Musica,

Da rappresentarsi

ful

Regio Teatro Danese,

nel principio dell' Anno 1764.

Den Store Tamerlan.

En

Musicalsk Tragoedie,

til at opføres

paa

den Kongelige Danske Skueplads,

i Begyndelsen af Aaret 1764.

Oversat paa Dansk,

af

R. Soelberg,

Dandsere ved de Kongelige Skuespil.

Kiøbenhavn,

Erykt hos Lars Nielsen Svare.

Argomento.

E' così nota la storia di Tamerlano, e di Bajazet, che non fà d' uopo d' instruirne il Lettore. Che Tamerlano fosse confederato cò Greci, e che egli si placasse per la morte di Bajazet, il quale se la diede col prendere il Veleno di propria mano, si legge nell' Istoria Bizantina. Gli amori di Andronico Principe Greco con Asteria Figlia di Bajazet, e quelli d' Irene Principessa di Trabisonda, destinata Sposa a Tamerlano, sono tratti dalla Tragedia di Monsieur Pradon, e da tutto ciò si è preso l' argomento per un' azione, che ha per fine la morte di Bajazet.

Indhold.

Historien om Tamerlan og Bajazet, er saa bekiendt, at det ey synes nødvendigt at underrette Læsen videre om samme. At Tamerlan stoed i Forbund med Grækerne, og at han blev tilfredsstillet ved Bajazets Død, kand læses i den Byzantiske Historie. Den Grækkiske Prinzes Andronici Kierlighed til Asteria, Bajazets Daatter, og Irenees Prinzessens af Trabesund, Tamerlans beskikkede Bruds Kierligheds Hendelser ere uddragne af Tragoedien af Monsieur Pradon: og af alt dette tillige er taget Indholden til et Skuespil, hvis Sammenhæng endes ved Bajazets Død.

Attori.

Tamerlano, Imperator dè Tartari.

Il Signor *Giuseppe Secchioni*.

Andronico, Prencipe Greco, alleato di *Tamerlano*;
amante d' *Asteria*.

Il Signor *Domenico Scogli*.

Bajazet, Imperator dè Turchi, prigioniero di
Tamerlano.

Il Signor *Antonio Boscoli*.

Asteria, Figlia di *Bajazet*, amante d' *Andronico*.

La Signora *Marianna Galeotti*.

Irene, Principessa di *Trabifonda*, promessa Sposa
a *Tamerlano*.

La Signora *Vittoria Galeotti*.

Mirteno, Principe Greco, confederato di *Tamerlano*,
amante d' *Irene*.

Il Signor *Giano Musted*.

La Musica è tutta nuova composta dal Sigr. *Giuseppe Sarti*,
Mastro di Capella di S. M. Il Ré di Danimarca,
e Norvegia, &c.

I Balli sono d' invenzione, e composizione del Sigr. *Gio.
Antonio Sacco*.

Le nuove decorazioni sono d' invenzione del Sigr. *Pietro
Cramer*.

Il Vestiario è del Sigr. *Giuseppe Mazzioli*.

Atto

Personerne:

Tamerlan, en Tartariff Keyser.

Monsr. Joseph Secchioni.

Andronicus, en Grækkiff Fyrste, alliered med Tamerlan. Forelsted i Asteria.

Monsr. Dominicus Scogli.

Bajazet, Tyrkiff Keyser, og Tamerlans Fange.

Monsr. Anton Boscoli.

Asteria, Bajazets Daatter, Andronici Efferinde.

Madmoisell Marianna Galeotti.

Irene, Prinzesse af Trabesund, og Tamerlans forelovede Brud.

Mademoisell Victoria Galeotti.

Myrtenus, en Grækkiff Fyrste, Tamerlans Allierede, forelsted i Irene.

Monsr. Jens Musted.

Musiken er gandsie nye, componeret af Monsr. Joseph Sarti, Capel-Mester i Hans Majestæts Tieneste Kongen af Danmark og Norge, ic.

Dansene ere opfundne og indrettede af Monsr. Johan Anton Sacco.

De nye Decorazioner ere af Monsr. Peter Cramers Opfund.

Klæde-Drægterne ere af Monsr. Joseph Mazzioli.

Atto Primo.

Scena I.

*Loggie ov' è il Corpo di Guardia de' Soldati che stanno
in Custodia di Bajazet,*

Bajazet, e Andronico.

Baj. **P**rence, lo sò: ti devo
Questo di libertà breve momento;
E perchè il devo a te, più dolce il sento,

And. Nò, Bajazet; al Tamerlan tu il dei.

Baj. Al Tamerlan? Da lui
Libertà non vogl' io: da lui, che appena
Saria degno portar la mia catena,
M' hai tu pietà?

And. M' affliggi allor, che il chiedi.

Baj. Dammi il tuo ferro.

And. Ah mio Signor, non mai.

Baj. Tu il neghi a me? Per me pietà non hai.
Non mel neghi il mio ardir. Questo mi tragga
Alla mia libertade,
O con la vostra, o con la morte mia.

(Leva ad una Guardia la Sciabla.)

Indietro.

And. Aimè! Tu fei . . .

Baj.

Første Act.

Første Scene.

Udbygninger hvori er en Hovedvagt for Soldaterne som
haver Vagt ved Bajazet.

Bajazet og Andronicus.

Baj. **W**rink, jeg veed det: at jeg har dig at takke
for dette Øyeblik som jeg har Friehed
at gaae ud, og det er mig desto behageligere,
siden det er dig, som jeg har at takke derfor.

And. Nej, Bajazet; det er til Tamerlan, som du
er Tak skyldig.

Baj. Til Tamerlan? Af ham vil jeg ingen Friehed
have; Af ham, den som nesten ey var værd
at bære mine Lænker. Har du Medynk med
mig?

And. Du bedrøver mig, naar du spørger mig
derom.

Baj. Giv mig dig da din Raarde.

And. Ach min Herre, den faaer du ey.

Baj. Negter du mig den? Du har ingen Medlis-
denhed med mig. Mit Driftige moed negter
mig den ikke. Denne skal tilbringe mig min
Friehed igien, enten ved eders, eller ved min
Dod.

(tager Cabelen fra en af Soldaterne.)

And. Ach! du er " " "

Baj. Son Bajazet ancora,
 Benchè sia prigionier, Nò, nò, nè vita,
 Nè libertà dal Tamerlano io voglio.
 Io vuò morire, o sia ragione, o orgoglio.
 (*vuole Ucciderfi.*)

Aud. Ferma, Signor. Che fai?
 Tu morire? Ed Asteria?

Baj. Ah tu mi svegli in seno un molle affetto,
 Per cui sento languir la mia costanza.
 Crudel destìn! Posso morir, e ancora
 M'è fatale il mio amor, ne vuol ch'io mora.
 (*getta la Sciabla, e parte.*)

Scena II.

Andronico, poi Tamerlano.

And. Non si lasci mai solo. Alcun di voi
 (*alle guardie.*)
 Lo siegua or, ch'io non posso.
 Viene il Tartaro.

Tam. Prence, or hanno i Greci
 Posto in mia mano il loro Impero, ed io
 Nella tua il pongo. Il Trono
 Già tuo ti rendo; Or puoi
 Irne a Basanzio.

And. Ah mio Signor, è grande
 Il dono; ma - - -

Tam. Nol vuoi?

And. Più grande è il donator. Scema dè tuoi
 Doni il piacer, l'andar da te lontano.

Baj. Jeg er endnu Bajazet, skiont jeg er fangen. Men, nej jeg vil hverken have Livet eller Frie-
hed af Tamerlan. Jeg vil døe, enten det er
med Niimelighed, eller ved Overmoed.

(han vil dræbe sig.)

And. Holdt, Herre. Hvad gjør du? Du vil
døe? og Asteria?

Baj. Ach du opvekker en Omhed i mit Hierte,
hvorved jeg fornemmer at min Standhaftig-
hed svækkes. Gruesome Skiebne! Jeg
kunde nu døe, men min Faderlige Kierlighed
hindrer mig, og tillader mig det ikke.

(kaster Sabelen og gaaer.)

Anden Scene.

Andronicus, derefter Tamerlan.

And. J maa aldrig lade ham gaae allene. Der
maae nogle af eder følge med ham nu, thi jeg
kand ey. Tartaren kommer.

Tam. Prins, nu har Grækerne nedlagt deres
Herredomme i mine Hænder, og jeg nedlegger
samme igien i dine. Jeg giver dig din Trone
igien; Nu kand du drage til Byzantium.

And. Ach min Herre, din Gave er stor; Men

Tam. Vil du ey have den?

And. Jo, men den som giver den, er langt større.
Den Glæde dine Gaver forarsager mig, for-
mindskes ved det at jeg maae reyse langt bort

Soffri, che ancor nell' armi
Io Serva al Tamerlano.

Tam. Il tuo desio ti rende a me più caro.
Or senti : Ancor mi resta
Da vincer un Nemico.
E questi è L' Ottomano. A te s' aspetta
Vincer quel core altero ;
Gli offro pace, e amistà; Con lui t' adopra;
Sol di te degna, o Prence, è sì grand' opra.

And. La tua amistade! o Generoso! O grande!

Tam. Và Prence. Offri al superbo
La mia man per sua Figlia, e questo sia
Il guiderdon dell' amicizia mia.

And. (Ahi fiero colpo!) E Irene,
Che già sen vien per le tue nozze?

Tam. Un altro
Vuò, ch' abbia le sue nozze, ed il suo Regno.
La destino per te.

And. Per me Signore?

Scena III.

Mirteno, e detti.

Mir. Un lieto annunzio, alto Signor, ti reco;
La tua Sposa Reale, Irene, è giunta.

And. Vedi: il destin la vuol tua Sposa.

Tam. Il mio
Destino, è il mio voler.

And. Signor, tua gloria - - -

Tam.

fra dig. Tillad, at jeg med mine Baaben, endnu maae være Tamerlan til Tieneste.

Tam. Din Begiering, gjør, at jeg endnu elsker dig høyere end forhen. Hør nu: Jeg har endnu en Fiende, som jeg maae overvinde. Og det er Ottomanen. Det kommer nu an paa dig, at overvinde det stolte Hierte. Jeg tilbyder ham Fred, og Venfkab. Gaae om Bord med ham. Slig en stor betydelig Sag er dig allene, min Prins, anstændig.

And. Vil du give ham dit Venfkab! O Edelmødige! O Store!

Tam. Ja, gaa min Prins. Tilbyd den Høvmødige min Haand til hans Daatter, og siig ham at den skal være Beviiis paa, at jeg igiær giver ham mit Venfkab.

And. (Ach hvilket haard Stød for mig!) Og Irene, som allerede er kommet for at holde Bryllup med dig?

Tam. Jeg vil at en anden skal gifte sig med hende, og have hendes Riige. Jeg vil at du skal have hende.

And. Jeg, Herre?

Tredie Scene.

Myrtenus og de forrige.

Myr. Store Herre! Jeg bringer dig et glædeligt Budfkaab: Din Kayserslige Gemahl, Irene, er ankommen.

And. Seer du: Skiebnen vil at hun skal være din Brud.

Tam. Min Skiebne, er min Willie.

And. Herre, din Kere = = =

Tam.

Tam. Mia gloria è il far la tua fortuna. Chiedo
Sol da te Asteria in dono.
Ed in premio ti cedo Irene, e un Trono
Valle incontro per me. Voi, miei Custodi,
Ite seguendo il Prence; e tu, che sei
Noto a Irene, o Mirteno,
Vanne pur, e le esponi i sensi miei.

Mir. Signor, à cenni tuoi
Con piacer del mio cor pronto m' avrai.
(Rivedrò pur colei, che tanto amai.)

Tam. Senti. Questi de Greci
(accennando Andronico.)
Fia Imperator, e questi fia il suo Sposo.
Dille pur, ch' amo Asteria, e n' ho cordoglio;
Ma ch' altro far non posso, altro non voglio.

Nel debellar l' altero,
Preda mi fece amore;
Nel vincere un Impero,
Restò piagato il core:
Perdei la libertà.

Porto della Nemica
I ferri trionfando;
Lei preda è del mio brandò,
Io della sua beltà.

(parte.)

Scena IV.

Andronico, e Mirteno.

And. Mirteno, udisti? Oh avverso Cielo!

Mir.

Tam. Min Ære er at gjøre din Lykke. Jeg forlang-
ger allene Asteria af dig som en Gave. Og
til Belønning afstaaer jeg dig Frene, og en
Throne. Gaae hende i Møde i mit stad. I
mine Soldater, følger med Prinken; og du,
som er kiendt af Frene, fiere Myrtene, gaae
kuns og tilkiende giv hende mine Tanker.

Myr. Herre, jeg skal strax med mit Hiertes For-
nyelse være færdig at fuldføre dine Befalnin-
ger. (Nu faaer jeg dog hende at see igien,
som jeg saa høyt har elsket.)

Tam. Hor. Denne skal være Grækernes
(viisende til Andronicum.)
Kenser, og han skal være hendes Brudgom.
Siig hende kuns, at jeg elsker Asteria, og at
det gjør mig ondt; men derhos at jeg ikke
kand, og ikke vil andet.

I det at jeg bekrigede den Stolte, gjorde
Kierlighed mig til fange; I det jeg
indtog et Kenserdømme, blev mit
Hierte saaret: Jeg tabte min
Frihed.

Jeg bær min Modstanderskes Lænder i
Triumf med mig; Hun blev til
Bytte for mine Vaaben, og jeg for
hendes Skønhed.

(gaaer.)

Fjerde Scene.

Andronicus og Myrtenus.

And. Myrtene, hørte du det? O ubillige Himmel!

Myr.

Mir. Prence,
Perchè sì ingrato al Cielo? Ei ti vuol grande,
E fortunato,

And. Asteria
E' la fortuna mia, la mia grandezza.

Mir. Ah che un Trono val più d' una bellezza,

And. Chi non sà cos' è amor, così favella.

Mir. Il sò ch' è bella Asteria;
Ma quella, che dà un Regno, è la più bella,
(parte.)

Scena V.

Andronico solo.

Ama il Tartaro Asteria!

Oh me infelice! L' ama, ed or la chiede
In prezzo de' suoi doni alla mia fede!
Fier destino! A colei, che m' innamora,
Come mai potrò dire: Altri t' adora?

Mancare il cor mi sento.

Vinto dal grave affanno:
Tutto è per me tormento,
Tutto penar mi fà.

M' affligge l' amor mio,
L' affetto del Tiranno,
Del Padre il bel desio,
D' Asteria la beltà.

Scen-

Myr. Prins, hvorfors er du saa utaknemmelig imod Himmelen? Den vil jo gjøre dig stor og lykkelig.

And. Asteria er min Lykke, og min største Hønhed.

Myr. Ach en Throne er meere værd at agte end en Skønhed.

And. Dem som ey veed hvad Kierlighed er, taler saaledes.

Myr. Jeg veed det at Asteria er deylig; men den som har et riige til Medgift, er den deyligste.
(gaar.)

Femte Scene.

Andronico allene.

Tartaren elsker Asteria! O jeg Ulyksalige! Han elsker hende, og nu forlanger han hende til Besørlag for sine Gaver, som han havde givet mig for mine troe Tieneste! Grumme Skiebne! Hvorledes skal jeg nogen Tid meere komme til at sige til hende, som jeg elsker: Jeg tilbeder dig?

Jeg føler at mit Hierte bliver afmægtig, ja det er overvældet af inderlig Bedrøvelse: Alle Ting foruroeliger mig; Og al Ting er mig til Plage og Pine.

Min Kierlighed, Tyrannens Venkskab, Asteria's Skønhed, og hendes Fader høymodige Driftighed bedrøver mit Hierte.

Siette

Scena VI.

*Campagna con tende Militari, e Padiglione
di Tamerlano.*

Asteria, e Mirteno con Guardie.

Mir. Questa di Tamerlano è la Real tenda.

Ast. Dove son tratta, ohimè! Fido Mirteno!

Mir. Ah non temer.

Ast. Il Vincitor superbo
Che mai vorrà da me?

Mir. Taci: ch' ei viene.

Scena VIII.

Tamerlano, e detti.

Tam. Non è più tempo, Asteria,
Di celarti un segreto, a cui legata
Vedrai la tua fortuna,
Di Bajazet, d' Andronico, e la mia.
Il Tamerlan d' esser feroce oblia.

Ast. Il Mondo già vincesti. Or nostra sorte,
E tua gloria farà vincer te stesso.

Tam. Son vinto, e amor n' ha il merto.
Con Bajazet ne parla il Prence, e solo
Manca il tuo voto al gran trionfo.

Ast. Il Greco - - -

Tam. Sì, parla al Padre, e chiede or la tua mano.

Ast. La mia man? chi la chiede?

Tam. Il Tamerlano.

Ast. (Oh Ciel!) Signor - - -

Tam.

Siette Scene.

En Mark med en Leyr, og Tamerlans Telt.

Asteria og Myrtenus med Dag.

Myr. Dette er Tamerlans Kejserslige Telt.

Ast. Hvor er jeg henbragt; O min troe Ven Myrtene!

Myr. Frygt kuns ikke.

Ast. Hvad kand vel den stolte Seyervindere vilde mig?

Myr. Tie stille: thi han kommer.

Syvende Scene.

Tamerlan, og de forrige.

Tam. Det er ey længere Tiid, Asteria, at skylde en Hemmelighed for dig, hvorpaa du selv skal see at din, Bagazets, Andronici, og min Lykke berøer. Nu begynder Tamerlan at lade af at være Haardhertet.

Ast. Du har allerede overvundet Berden. Nu vil det blive vores Lykke og din Ære, at du overvinder dig selv.

Tam. Jeg er overvunden, og Kierlighed har Æren derfor. Prinken skal tale med Bajazet, og nu fattes allene dit Biesald til denne store Triumph.

Ast. Den Grækske s s s

Tam. Ja, han taler med din Fader, og forlanger nu din Haand.

Ast. Min Haand? Hvem forlanger den?

Tam. Tamerlan.

Ast. (O Himmel!) Min Herre s s s

B

Tam.

Tam. Sì, t' amo;

Io lo dico, e ciò basta.

Ast. Come? Nel Tamerlano

Tenezze d' amor? Signor nol credo.

Tam. Credilo pur.

Ast. Lo crederò; ma sappi,

Ch' io t' odio più, poichè tu m' àmi. Il fangue,

Che nel German versasti,

Che minacci nel Padre ogni momento,

Che in me opprimi col laccio, e con l' affanno,

Potrà unirsi con quel del suo tiranno?

Tam. Asteria, io ben comprendo

La ferezza del fangue onde discendi;

Ma tutto al volto tuo dono il mio sdegno,

Risolvi; e se ricusi,

Tuo Padre è già perduto,

Cruda Figlia, e lo perde un tuo rifiuto.

Ast. Che dirò?

(a Mirteno.)

Mir. Prendi tempo. In sì grand' uopo

Tu sola puoi sottrarti al tuo periglio.

Ast. Signor, col Greco Prence,

Che tratta le mie nozze, io parlar voglio.

Tam. Sì, con lui parla. Intanto

Ei deve oprar per me. Gli rendo il Trono,

E a lui cedo per te la man d' Irene.

Ast. Come? Di chi?

Tam. D' Irene.

Ast. Ad Andronico?

Tam. Sì.

Ast.

- Tam. Ja, jeg elsker dig: Jeg siger dig det, og det er nok.
- Ast. Hvorledes? Er Tamerlan forliebt? Nej, min Herre det troer jeg ikke.
- Tam. Jo troe kuns det.
- Ast. Jeg vil da troe det; men du maae viide, at jeg, siden du elsker mig, haver dig endnu mere end tilforn. Kænd det Blod, som du, ved at dræbe min Broder, har udøst, som du hvert Øyeblik truer, ved at være grum imod min Fader, og som du i mig undertrykker med Lænker, og Hjertesorg, kænd vel dette Blod foreene sig med sin Tyrans?
- Tam. Asteria, jeg begriber nok, at din Høymødighed er dig medfødsli Blodet; men jeg opoffer dog ald min Fortrydelse og Brede til din Dønlighed. Betænk dig; og hvis du afslaar det, saa vær vis paa at det er ude med din Fader, og det er dit Afslag, du gruesomme Daatter, som gjør ham ulykkelig.
- Ast. Hvad skal jeg sige? (til Myrt.)
- Myr. Giv dig Tiid. Du kænd allene hielpe dig ud af denne farlige Kniibe derved.
- Ast. Herre, jeg vil tale med den Grækiske Prins, som du har overdraget at forlange mig til din Bruud.
- Tam. Ja, tal med ham. Imidlertid skal han være anbetroet denne Sag paa mine vegne. Jeg giver ham hans Throne igien, og Trenes Haand, for din skyld.
- Ast. Hvorledes? Hvis?
- Tam. Trenes.
- Ast. Til Andronicum?
- Tam. Ja.

Ast. L' accetta il Prence?

Tam. E dubbio n' hai? Spofa che ha in dote un
regno.

Ast. (Ah numi! Che fia mai!)

Tam. Da te fola dipende
Render del Genitor felice il fato,
Grande un amico, e un vincitor beato.

(parte.)

Scena VIII.

Asteria, e Mirteno, e Guardie.

Ast. Stelle! che intesi! Adunque
Serve Asteria di prezzo al Greco infido?
E tanto amor di Regno in lui prevale,
Che l' ingrato mi cede al suo rivale?

Mir. E ben, scufami, Asteria:
Campo hai maggior di vendicarti almeno;
Spofa di Tamerlano
Chi è più grande di te?

Ast. Taci Mirteno.

Mir. Se vede nel Cielo
La cara sua ftella,
La fiera procella
Al franco Nocchiero
Spavento non dà.

Ma

Ast. Sager Prinszen imod den?

Tam. Og fand du tvivle derpaa? En Bruud som har et Rige til Medgift.

Ast. (Ach Gud! Hvorledes gaaer det til!)

Tam. Det kommer paa dig an allene, at giøre din Faders Skiebne lykkelig, en god Ven stor, og en Seyervindere lykkelig.

(gaaer.)

Attende Scene.

Asteria, Myrtenus og Vagt.

Ast. Himle! hvad hører jeg! tiener altsaa Asteria til Belønnig for den troeløse Græker? Og fand lyst til at eye et riige saaledes betage ham, at den Utafnemmelige afstaaer mig til sin Menbeylere?

Myr. Hør en gang, tillad mig Asteria: du har jo dog i det ringeste den største Leylighed til at hæve dig: thi naar du bliver Tamerlans Bruud, hvem er da større end du?

Ast. Tie dog stille Myrtene.

Myr. Naar den erfarne Søe mand seer paa Himmelen sin Stjerne som han styrer efter, saa gør den stærke Storm ham aldrig bange.

Ma il timido gelo,
 Disciolto dal core,
 In mezzo all' orrore
 Presenta al pensiero
 La calma, che avrà.

(parte.)

Scena IX.

Bajazet, Andronico, ed Asteria.

Baj. Non più.

And. Ma intendi almeno
 La volontà d' Asteria.

Baj. Ella è mia Figlia.
 Asteria, non partir; di te si parla.

Ast. Di me si parla?

Baj. E perchè sò, che al mio
 E conforme il tuo cor, per te risposi.

Ast. Di chè?

Baj. Il nostro nemico, (Ahi, che nel dirlo,
 Avvampo di rossor, fremo di sdegno.)
 Mi chiede le tue nozze.
 Tanto m' espose il Prence.

And. (Che dirà mai?)

Baj. Tu taci? Io mi credea
 Vederti accesa di dispetto, e d' ira
 A rifiutar l' iniquo. Ah Figlia, Figlia!

Ast.

Men ved den, forsvinder ald Frygt i hans
 Hierte, og mit i Faren forestiller
 den ham i hans Tanker det gode
 Beyr, som han siden skal faae.

(gaaer.)

Niende Scene.

Bajazet, Andronicus, og Asteria.

Baj. Tael ey mere herom.

And. Men hør i det ringeste Asteriæ Billie.

Baj. Hun er min Daatter. Asteria, gaae ey bort;
 her tales om dig.

Ast. Taler man om mig?

Baj. Ja; og fordi jeg veed at dit Hierte er overeens-
 stemmende med mit, saa svarede jeg for dig.

Ast. Hvorpaa?

Baj. Bores Fiende, (ach, i det jeg siger det, saa
 baade skammer og ærgrer jeg mig inderligen.)
 Han forlanger dig til Egte. Dette gav
 Prinszen mig tilkiende.

And. (Hvad vil hun vel sige hertil?)

Baj. Lier du stille? Jeg tænkte at see dig optændt
 af Foragt og Brede, at afflaae den skamme-
 lige Beylere. Ach min Daatter! Min Daatter!

Ast. (Vendichiamoci almen di quell' ingrato.)
 Signor, s' altri che il Prence
 Parlasse a prò del Tartaro, direi,
 Che Sorella d' Ortubule, e tua Figlia,
 Col cor d' entrambi il Tamerlan detesto;
 Ma poichè parla il Greco,
 Quel grande Amico, e quel fedele amante,
 Riflettervi convien.

And. (Che ascolto, oh Dei!)

Baj. Dovrebbe anzi irritar più il tuo furore
 Il parlar di quel labbro.

Ast. Nò, Signor, che quel labbro è un mentitore,
 Me forse amò, quand' era
 Al par di me infelice: Ora il superbo
 Sdegna mirar sì basso,
 E con la sua fortuna innalza i voti.
 Del Tartaro son noti
 I vasti doni; a lui rende l' Impero,
 E cede in premio di mie nozze Irene.

Baj. Ed è ciò ver?

(*ad Andronico.*)

And. Odi, Asteria crudele,
 I rimproveri tuoi sono mia pena,
 Non mio rossor. Io le tue nozze ho chieste
 Col timor di ottenerle, o almen pensando
 A far con mio dolor la tua grandezza
 Il generoso Bajazet intanto
 Ti nega al Tamerlano, e tu ancor taci?

Baj.

Akt. (Jeg maae i det ringeste hæbne mig over den utaknemmelige.) Herre, dersom en anden end Prinzen talte paa Camerlans Beste, saa vilde jeg sige, at jeg som en Søster af Ortusbule, og din Daatter, paa begge disses vegne har i mit Hierte affkøe for Camerlan. Men efterdi denne Græker taler, denne store Ven, og denne oprigtige elskere, saa maae jeg betænke mig herpaa.

And. [Hvad hører jeg, o Guder!]

Baj. Du burde tvært imod blive meere forbittred over at høre dette Forslag af denne Mund.

Akt. Nej, Herre, thi den Mund er en Løgnere, han elskede mig maaskee, paa den Tiid at han var ligesaa uhykkelig som jeg: nu foragter den Opblæste at see saa langt need, og faaer-tillige med høyere Lykke høyere tanker. De store Gaver som Tartaren har givet ham, ere beskiendte; Han giver ham sit Rige igien, og afstaaer ham Irene til Bruud, for at faae mig til sin.

Baj. Er det sandt?

(til Andronicum.)

And. Hør, ubarmhiertige Aferia: Dine Bebredelser gjør mig bedroved, men ey Skamsfuld. Jeg har forlangt dig til Gæte, dog ey aldeles uden Frygt for at faae dig, thi jeg tænkte at jeg ey kunde gjøre dig lykkelig paa anden Maade end ved at deele min Sorg med dig. Smidlertid nægter den høymodige Bagazet at give dig til Camerlan, men du tier endnu stille?

Baj. Prence, Aferia è mia figlia.
 Io per lei ti rispondo.
 E la risposta è questa:
 Il rifiuto d' Aferia è la mia testa.

Con mille pene, e mille
 Mi laceri, m' uccida:
 L' alma dal fen divida
 Con quanto ha di più barbaro
 La stessa crudeltà.
 L' empio però non rida,
 Mia Figlia non avrà.

Anzi del suo furore,
 E nel suo stesso core,
 E di mia Figlia in volto
 La pena troverà.

(parte.)

Scena X.

Aferia, e Andronico.

And. Aferia, e taci ancor? Mal corrisponde
 A i rimproveri tuoi questo silenzio.
 Meco ti sdegni, e mostri
 Agitato il pensier, l' alma confusa.

Af.

Baj. Prins, Asteria er min Daatter. Jeg svarer dig i hendes stæd. Og dette er svarer: Asteria bliver ham afflaget, og det maae koste mig mit Hoved.

Han maae med tusinde og tusinde Pinsler martre og piine mig, skille min Siæl fra mit Legeme og dræbe mig paa den allergrofsomste og barbariske Maade; Dog skal den Uguddelige ey see deraf thi han skal dog ey faae min Daatter.

Evertimod skal han i hans egen Forbitrelse, i hans eget Hierte og i min Daatters standhaftige Afsyn finde sin Straf.

(gaaer.)

Tiende Scene.

Asteria og Andronicus.

And. Asteria, og tier du endnu? Denne Taushed svarer ilde til dine mig giorte Bebrejdelser. Du fortørnes over mig, og dog viiser du dig tvivlraadig i dine Tanker, og forvirret i dit Sind.

Ast.

Ast. Credi pur eiò, che più t' aggrada, infido.
 Io credo ciò, che troppo è ver: Tu stai
 Qui bramoso del mio
 Consenso al Tamerlan; ma non l' avrai,
 Perchè t' amai, t' amai crudel; ma senti:
 Or nol direi, se non volessi odiarti.

And. Odiarmi, Asteria?

Ast. Parti.
 Del Padre i sensi al Tartaro palesa.
 Di me dirai, ch'io tacqui,
 O dirai questo sol, che odiarti io voglio.

And. (Ah dirti almen potessi il mio cordoglio.)
 (*Andronico parte.*)

Ast. Chi si fida in amor, spesso s' inganna.
 In van sparge sospiri, e in van s' affanna.

Giovani cori amanti,
 Tanti sospiri, e pianti,
 Perchè in amor spargete?
 Stolti, un gran ben credete
 Quello, che ben non è.

S' ei fosse un vero bene,
 Gioja darebbe, e pace;
 E tanti affanni, e pene
 Non porteria con se.

(*parte.*)

Sce-

Ast. Troe kuns hvad du vil, din Troelose. Jeg troer det som er alt for sandt: du staaer her Kængselsuld og bier efter mit Ja til Tamerlan; Men du saaer det en; fordi jeg elskede dig, ja, jeg elskede dig, Gruesomme; men viid at jeg nu en sagde det, hvis jeg en vilde hade dig.

And. Asteria vil hade mig?

Ast. Gaae bort. Tilkiendegiv Tartaren min Faders Billie. Om mig kand du sige, at jeg taug stille; eller og kand du allene sige, at jeg vil herefter hade dig.

And. (Ach gid jeg kunde i det ringeste viise dig mit Hierres Bedrøvelse.)

(Andronicus gaaer.)

Ast. Hvem der forlader sig paa Kierlighed, bedrager sig ofte: Og sukker, og bedrøver sig forgieves.

J unge forelskede Hierter, hvorforre udsæser J saa mange Suk og Taarer i Kierlighed? J Daarer, troer at det er en stor Lyksalighed, og det er det dog en.

Hvis Kierlighed var saa lykkelig en Sag, saa førte den Fornøvelse og Koelighed med sig, og ikke saa mange Bedrøvelser og Bekymringer.

(gaaer.)

Elleste

Scena XI.

*Appartamenti Reali.**Irene con seguito.*

Questa è pure del Tartaro la Reggia;
 E Irene io son, nè ancor lo Sposo io veggo!
 Forse lungi ei mi crede; inaspettata
 Or or porrò nelle sue stanze il piede.
 Sembrar non deggio al Tamerlan superba.
 Vadasi dunque; un improvviso arrivo
 Sia prova del mio amore
 Ma nol sorprendo più. Veggo i Custodi,
 Il Tamerlan già veggo; In quel sembiante
 Ben raviso dell' Asia il trionfante.
 Mirteno è seco anch' egli. Amico Prence,

Scena XII.

*Andronico con Guardie, Mirteno, e detto.**Mir.* Augusta Irene ---*Ir.* E' questi

L' eccelso sposo, che mi diè la sorte?

Mir. Questi appunto è lo Sposo,

Che destinaro a te benigne stelle.

(E t' involano a me troppo rubelle.)

And. Illustre Principessa,

Dell' Asia onor, cui splende

Sull' alta fronte il gran destin del Soglio ---

Ir.

Elleste Scene.

Keiserlige Gemakker.

Irene med Sølge.

Dette er dog Tartarens Slot; og jeg er Irene, dog seer jeg ey endnu min Brudgom! maaskee troer han at jeg endnu er langt borte; nu kan jeg, uden at han venter paa mig, gaae ind i hans Gemak. Jeg vil ey at Tamerlan skal troe om mig at jeg er hofmodig. Jeg vil da gaae, og min ufornodentlige Ankomst maae være ham en Prøve paa min Kierlighed til ham. Men nu kan jeg ey mere ufornodende besøge ham; jeg seer Bagten, og Tamerlan; Jeg kan af hans Afsyn kiende Asiens triumpherende Seyerherre. Myrtenus er og med ham. Den Prins er min Ven.

Tolvte Scene.

Andronicus med Vagt, Myrtenus og de forrige.

Myr. Naadige Irene " " "

Ire. Er denne; den høye Brudgom, som Skieb-
nen har givet mig?Myr. Ja denne er just din Brudgom, som den
godgiørende Himmel har tilskicket dig. (Og
som, ugunstig mod mig, tager dig fra mig.)And. Naadige Prinzesse, Asiens Kere, i hvis Afsyn den almægtige Skiebne lader see at du er
bestikket til Thronen " " "

Ire.

Ire. Signor, lascia del fatto
I nomi vani; io quei d' amor sol voglio.
Dimmi tua Sposa: E' questo
Il titolo più caro. Io son contenta
Di regnare sul cor, più che sul Trono
Del Tamerlano.

And. Io il Tamerlan non sono.

Ire. Chi fei tu dunque?

Mir. Ascolta:
Fia questi il Greco Imperator. Di lui
Sposa ti vuole il Tamerlan.

Ire. Mi chiede
Per se il superbo, e poi mi lascia altrui?

Mir. Un' altra bella egli ama.

Ire. E chi è costei?

Mir. Dell' Ottoman suo prigionier la Figlia.

Ire. Io posposta a una schiava? Oh infido! Oh vile!
Amici, andiam, giacchè non vuol l' onore,
Ch' io rimanga in poter d' un traditore.

vuol partire.)

Mir. Fermati, Principessa.

Ire. E che vuoi dirmi?

Mir. Ignota ancora al Tamerlan tu fei:
Fingi d' esser d' Irene
Una Compagna; o Messaggiera; e vedi
La sua infedeltade;
E se vuoi, poscia a' regni tuoi tu riedi.
(E allor vi sieguirò, luci adorate.)

Ire. Si faccia. Io vuò veder quel cor sleale;
Ma non vorrei veder la mia rivale.

- Ire.** Herre, lad disse unyttige Titler og Vresbes
viisninger blive borte, jeg vil kunns høre fierlis
ge Ord. Rald mig din Bruud: Det er
den fiereste Titel, som du kand give mig. Jeg
er mere fornøied med at regiere over Camer
lans Hierte, end over hans Throne.
- And.** Det er ey mig, som er Camerlan.
- Ire.** Hvem er du da?
- Myr.** Hør engang: Denne er den Grækiske Keyser;
Camerlan vil at du skal være hans Bruud.
- Ire.** Den Stormodige begierede mig til sin Bruud,
og nu overlader han mig til en anden?
- Myr.** Han elsker en anden Skionhed.
- Ire.** Og hvem er det?
- Myr.** Ottomanens hans fanges Daatter.
- Ire.** Foredrager han en Slavinde for mig? O
Troeløse! Nederdrægtige! Mine Venner, las
der os gaae, thi min Vre tillader mig ey at
blive under en Forræderes Magt.
(hun vil gaae.)
- Myr.** Bie dog Prinzesse.
- Ire.** Og hvad vil du sige mig?
- Myr.** Camerlan veed ey endnu at du er hidkoms
men: Stil dig an, som om du var en af Fres
nes Folgeskab, eller en Udsendt af hende, og
see ret først hans Utroeskab; siden, kand
du, om du vil reyse hjem til dit Rige igien.
(Og saa vil jeg følge med den jeg tilbeder.)
- Ire.** Ja det vil jeg og gjøre. Jeg vil see det Vre
løse Hierte. Men jeg vllde ey gierne see min
Medbenlyerke.

Vorrei da' lacci sciogliere
 Quest' alma prigioniera.
 Tu non mi fai rissolvere,
 Speranza lusinghiera:
 Fosti la prima a nascere,
 Sei l' ultima a morir.

No, dell' altrui tormento
 No, che non sei ristoro;
 Ma servi d' alimento
 Al credulo desir.]

(parte.)

Scena XIII.

Andronico, e Mirteno.

Mir. Prence, la sieguo, acciò si plachi; forse,
 Che ella non parta, può giovare un giorno,
 (E può far che al mio amor faccia ritorno.)

(parte.)

And. Ah non fia ver, che mai
 D' Irene io sia. Nel ricusarla, o Asteria,
 Il Costante amor mio per te vedrai.

Del caro bene
 Le luci amate
 Vedrò placate.
 Soffrir conviene,
 Per poi goder.

Suol

Jeg vilde gierne løse min Fangne Stæl
af sine Lænker og Snarer. Men
du, o smigrende Forhaabning, gjør
mig tvivlraadig, og forvirret: Thi
du var den første som opkom hos
mig, og den sidste som vedvarer.

Ney, ney: du er ingen Trost for andre
i deres Bekymringer; Du tiener
kun til at forsøge et godtroende
Hiertes Længsel.

(gaaer.)

Trettende Scene.

Andronicus og Myrtenus.

Myr. Prins, jeg vil følge efter hende, for at stille
hende tilfreds; maaske en Dags Opsættelse
kand forvolde, at hun ey reyses bort. (Og
at hun maaskee kand elske mig igien.)

(gaaer.)

And. Ach det skal aldrig see, at jeg skulde høre
Trene til. O Asteria, du skal see, hvor bestans-
dig min Kierlighed er til dig, ved at afflaae
hende.

Jeg skal dog enaang faae min Kiereste
Slats Ansigt at see fornøved, og
tilfredstillet. Jeg maae nu liide,
for siden at blive lykkelig.

Suol spesso amore
 Dopo i tormenti
 Dare ad un core
 Gioje, e contenti,
 Grato piacer.

(parte.)

Scena XIV.

*Gran piazza trionfale, in cui vien condotto in magnifico
 trionfo Tamerlano Vincitore, preceduto
 da' suoi Soldati, e prigionieri.*

Bajazet fra gli Schiavi, poi Mirteno, ed Asteria.

Tam. L' Ottomano superbo,
 Che sprezza l' amistade, e la mia destra,
 Provi le mie vendette
 Venga, e prono al mio piè - - -

Baj. Chi?

Tam. Bajazette.

Baj. Vile, in vano lo spero.
 Pria di svenarmi - - -

Tam. E ancora

Si oppone al mio voler? Si assalga, e mora,
*(mentre alcuni Soldati vanno contro Bajazet
 per trucidarlo, Asteria si frappone.)*

Ast. Per questo petto al Padre
 Si passa o Tamerlan. Vieni, ferisci;
 Compisci l' odio in me. Nel gran cimento
 Eccomi inerme, e sola; io non pavento.

Tam.

Kierlighed pleyer ofte efter Bekymringer
at give et Hierte behagelig For-
nyelse og Glæde.

(gaaer.)

Fiortende Scene.

En Triumph-Plads, paa samme fremføres Tamerlan som
Sejer-Herre med prægtig Triumph, for ved ham gaaer
hans Soldater, og de Fangne.

Bajazet imellem Slaverne, derefter Myrtenus,
og Asteria.

Tam. Den stolte overmodige Tyrk som foragter
mit Benskab, og min Haand, maae prøve
min Hævn. Lad ham komme, og blive ned-
bøjed for mine Fodder " " "

Baj. Hvem?

Tam. Bajazet.

Baj. Ach du Foragtelige, det haaber du forgieves.
Dræb mig først " " "

Tam. Og endnu sætter han sig op imod min Villie?
andfalder og dræber ham.

(Imedens at nogle Soldater gaaer imod Bajazet
for at dræbe ham, løber Asteria imellem.)

Ast. Man maae først igiennemboere dette Bryst,
sørend nogen skal gjøre min Fader noget ondt.
Kom du, Tamerlan, dræb mig, fuldfør din
Brede og Had paa mig. See her er jeg al-
lene, ubevæbnet, og usforsærdet for alt hvad du
kand udøve.

E 3

Tam.

Tam. (Oh ardir, che m' innamorà!)

Mir. (Mi fà pietà.)

(parte.)

Baj. Che senti incauta Figlia?
Ah lascia, che il Tiranno
Disperato m' uccida,
Ma che sempre io lo sprezzì, e lo derida.

Tam. Nè d' insultarmi cesserai?

Ast. Deh placa,
Amato Genitore,
L' intempestivo sdegno.

Baj. Eh non fà quell' indegno
Spavento a questo cor.

Tam. Dono d' Asteria
Alla beltà sì temerario ardire.
Ma in questo giorno, ad onta
D' un ostinato orgoglio,
E la sua destra, ed il suo core io voglio.

Superbo al tuo dispetto

(a Bajazet.)

Tua figlia mia farà.

Baj. Indegno! Un vile affetto
Mia Figlia odiar saprà.

Ast. Cessate, oh Dei, cessate
Di lacerarmi il core.

Tu placa il tuo furore.

(a Tamerlano.)

Tu vivi almen per me.

(a Bajazet.)

Baj.

Tam. [O Driftighed som indtager mig!]

Myr. [Jeg ynker hende.]

(gaaer.)

Baj. Hvad begynder du paa, ubetænksomme Daatter? Ach lad kunns Tamerlan, i sin forrovende Brede dræbe mig; jeg vil dog altid foragte og beleie ham.

Tam. Vil du en holde op med at spotte mig?

Ast. Jeg beder dig, kære Fader, stil dog denne din utiidige Hidsighed.

Baj. En hvad? Den Uværdige kan en gjøre dette Hierte bange.

Tam. Jeg tilgiver dig din saa formastelige Forrov-
venhed, formedelst Asterice Skionhed. Men
jeg vil i Dag, til Trods for din forstokkede
Stolthed, baade have hendes høyre Haand,
og hendes Hierte.

Du Hoffærdige! Din Daatter skal blive
min, til Trods for dig.

(til Bajazet.)

Baj. Uværdige! Min Daatter skal nok
viide at have Afsky for saa nedræg-
tig en Kierlighed.

Ast. Holder op, o Guder! Holder op
med at søndergliide mit Hierte.
Still du dog din Breede.

(til Tamerlan.)

Lev du i det ringeste for min Skyld.

(til Bajazet.)

Baj. Nò, nò, la morte io voglio.

Tam. Sì, sì, morir dovrai.

Ast. Senti - - -

(a Tamerlano.)

Tam. Che infano orgoglio!

Ast. Padre - - -

Baj. Che rio Tiranno!

Ast. Del mio mortale affanno
Abbate almen pietà.

Baj. Rossor m' accresci, e affanno;
Non domandar pietà.

Tam. Non curo il vostro affanno,
Non sento in sen pietà.

Fine dell' Atto Primo.

Atto

Baj. Men, nej, jeg vil døe.

Tam. Ja, ja, du skal døe.

Ast. Hør dog = = =

(til Tamerlan.)

Tam. Hvilken affindig Stolthed!

Ast. Fader = = =

Baj. Hvilken gruesom Tyran!

Ast. Jeg beder eder, at I dog vil have
Medynk med min dødelige Sorg.

Baj. Du forøger min Skamfuldhed og
Bedrøvelse: Bed en om Medynk
af ham.

Tam. Jeg tier mig en om eders Bedrø-
velse, og jeg har ingen Medlidenhed
med eder.

Ende paa den Første Act.

Atto Secondo.

Scena I.

*Anticamera, che poi s'apre, con veduta del
Gabinetto di Tamerlano.*

Tamerlano, Andronico, e Mirteno.

Tam. Amico, alfin vinto è d' Asteria il core,
E devo all' opra tua sì bel Trionfo.

And. Come, Signor, e donde
Un tal merito mi dai? Creder poss'io
Che la tua gran nemica
Sì forte nell' odiarti,
Vincer possa il suo sdègno, e voglia amarti?

Tam. T' infingi in van.

And. Ma Bajazet?

Tam. Feroce
S' oppone ancor; ma non mi cale. 'Asteria
Più della sua vendetta ama il mio Trono.

And. Chi ti fè noto il suo pensier?

Tam. Mirteno.
Ma troppo in ciò t' affanni,
Amato prence; oprasti assai: ciò basti.
Vedrò quel volto amato
A me volgersi amante, o almen placato.

(parte.)

Mir.

Anden Act.

Første Scene.

Et Forgemaal som aabnes, hvor igiennem man sees
Tamerlans Cabinet.

Tamerlan, Andronicus, og Myrtenus.

Tam. Na da min Ven, Asterica Hierte er endeligen overvundet, og har jeg din Umage at takke for saa herlig en Geyer.

And. Hvorledes, Herre, og hvorsfore tillegger du mig denne Fortieneste? Kan jeg vel troe, at hun, som var saa stoer en Fiende af dig, og som hadede dig saa hoyligen, kan overvinde sin Breeede, og kan vilde elske dig?

Tam. Det er unyttig at du anstiller dig saa frems med heri.

And. Men Bajazet?

Tam. Han er uregierslig og setter sig endnu deris mod; men jeg bryder mig ey om ham. Asterica elsker min Throne meere end hendes Hævn gierrighed.

And. Hvem har tilkiendegivet dig hendes Tanker?

Tam. Myrtenus. Men du tager dig dette alt for nær, Fiere Prins; Du har udvirket meget: Det er nok. Jeg skal da nu faae dette hønt-elskte Ansigt, at see, med Kiertlighed, eller i det ringeste tilfredstillet at vende sig til mig.

(gaaer.)

Myr.

Mir. Soffrilo in pace, or ora
 Al Tamerlano volge i passi Aferia;
 E se qui ti trattiene,
 Tu stesso, o amico, spettator sarai
 Del suo trionfo, e dè tuoi fieri guai.

And. Se tanto, o sorte avversa, ho da soffrire,
 Che di viver così, meglio è il morire.

Mir. Di Primavera
 Son dono i fiori.
 Porta l' Estate
 Seco gli ardori,
 E sol col Verno
 S' unisce il gel.

Pensier di morte
 Non è per te.
 Giovin' etade
 non vuol con se;
 Con la canuta
 Stiasi il crudel.

(entra nel Gabinetto di
 Tamerlano.)

Scena II.

Andronico, e Aferia, poi Mirteno.

And. E l' ascolto, e non moro?

Ast. (L' Infido è qui. Si colga
 Tutto il frutto, e il piacer della vendetta.)

And.

Myr. Bær taalmodig med din Skiebne. Nu strax gaaer Asteria til Tamerlan; Og hvis du opholder dig her noget, min Ven, saa bliver du selv en Tilskuere af hendes Triumph, til din egen store Bedrøvelse.

And. O umilde Skiebne! Derksom jeg skal liide saa meget, da er det bedre at døe, end at leve saaledes.

Myr. Blomsterne ere Foraarets Gaver. Sommeren fører Varme og Heede med sig; Og om Vinteren allene fryser der Is.

Det er ey for dig, at tænke paa at vilde døe. De unge Folk maae ey have slige Tanker; Det bør den graahærdede Alder til, at plage sig med denne Bedrøvelse.

(gaaer ind i Tamerlans Cabinet.)

Anden Scene.

Andronicus, og Asteria, derefter Myrtenus.

And. Og fand jeg høre paa ham, uden at døe?

Ast. (Her er den Troeløse. Nu skal jeg tilfulde have den Fornøjelse at hævne mig paa ham.)

And.

And. Con tanto fasto, me presente, o Asteria,
Al Trono vai, che ti contrasta il Padre?

Ast. M' accusi il genitor, non chi un delitto
Di rotta fede, e d' incostante amore
Porta sul volto, e si fa sposo altrui.

And. Se il duol, che in seno io provo,
Fosse eguale nel tuo, fida, e costante
Si ti vedrei nel rifiutar un Trono,
Qual me vedrai nel rifiutar la Sposa.

Ast. Oh di schivo amator alma ritrosa!
Non tanti sforzi, o Prence:
Guarda, che Irene non t' ascolti.

And. Irene?

Ast. E' la tua Sposa, e tua Regina,

And. E come?

Ast. Nò, nò. Vanne ad Irene, Irene è bella,
E per Irene sol fia, che tu regni.
Una infelice io son, cui basta solo,
Che d' ascoltarla il suo Signor si degni.

And. Ah non sprezzar di questo core i voti.

Ast. Offrili a Irene. anch' io

*(Mirrenò viene a parlar all' orecchio
ad Asteria, e parte.)*

Saprò imitarti. Or vanne omai, t' affretta;
Ella te attende, e il Tamerlan me aspetta.

And. Asteria, gaaer du, i min Nærværelse, med
 sliig Storagtighed, paa den Trone, som din
 Fader en vil du skal have?

Ast. Min Fader maa anklage mig, men en den,
 som med et forvirret Ansigt viiser sin Misgier-
 ning, i at have brudt sit Løfte, og som ubes-
 standig i Kierlighed, bliver en andens Brud-
 gom.

And. Dersom du følede ligesaa stor Smerte i dit
 Hierte som jeg i mit, saa vilde jeg faae dig at
 see, ligesaa troe og bestandig i at forskyde en
 Trone, som du skal see mig forskyde en Brund.

Ast. Hvilken en Kræsen elskere; Hvilken indgetogen
 Siæl! Prink, tving dig dog en saa meget:
 Tag dig i agt at Irene en hører hvad du siger.

And. Irene?

Ast. Ja hun er jo din Brund og din Dronning.

And. Og hvorledes?

Ast. Ney, ney. Gaae kuns til Irene; Irene er
 denlig, og for Irenes skyld allene faaer du et
 riige. Jeg er en ulykksalig, som har allene nok
 deri, at min Herre vil værdige sig at anhøre
 mig.

And. Ach foragt dog en dette Hiertes Kierlighed.

Ast. Byd Irene den. Jeg skal og see til at jeg
 kan træde i dine Godspoer.

(Myrtenus kommer og visker i Bret til
 Asteria, og gaaer.)

Gaae nu strax, og skynd dig, hun bier efter
 dig, og Camerlan venter efter mig.

Du

La bella Irene

Sol devi amar.
 A lei gli affetti
 Hai da serbar.
 Che bel conforto
 Di tua costanza!
 Tu farai sempre
 La sua speranza,
 Tu la sua sola
 Felicità.

Son Prigioniera,

Porto catene,
 Degna non sono
 Di fè sincera:
 Per me tu resta
 In libertà.

Quel vago seno

Sol nel mirar,
 Mortali, e Numi
 Fà innamorar.
 Piacere immenso
 Proverà l' alma:
 Tu darai sempre
 Al cor la calma:
 Tu godrai lieto
 Di sua beltà.

Son

Du bør elske den denlige Irene allene.
 Hende bør du vedligeholde din
 Kierlighed. Hvor denlig vil hun
 bestyrke dig I at blive bestandig i
 din Kierlighed! Du vil altid blive
 Hendes Haab, og hendes eeneste
 Lyksalighed.

Jeg er en Fange, og jeg bær mine Læn-
 ker, jeg er ingen oprigtig Kierlig-
 hed værd. For mig beholder du
 din Frihed.

Baade Mennsker og Guder forelsker sig
 i hendes denlige Bryst, allene ved
 at see det. Din Siæl vil fornem-
 me en overmaade stor Fornøielse:
 Dit Sind vil alletider være roeligt:
 Du vil inderlig glæde dig over hen-
 des Skionhed.

D

Jeg

Son sventurata,
 In che t' offesi?
 Più tua non sono,
 Sono spietata;
 Per te il cor senti,
 Come si stà. La, ce.
 (parte.)

Scena III.

Andronico solo.

Andronico infelice! Va l' infida
 Sul Trono, e non m' ascolta, e mi disprezza!
 Corrafi al Padre: Il solo
 Suo sdegno potrà far, che non v' ascenda;
 O vinto dal mio duolo
 Alla mia fede, e al suo dover s' arrenda.
 (parte.)

Scena IV.

*S' alzano le tende del Gabinetto, in cui si vedono seduti
 Tamerlano, ed Asteria sopra Origlieri;
 serviti da schiavi.*

*Tamerlano, Asteria, e Mirteno che giunge;
 poi Irene.*

Mir. Signor, donzella illustre
 Chiede parlarti per Irene.

Tam. Venga.
 Legga in volto ad Asteria
 Il destin del mio core, e la mia scusa.

Ire.

Jeg er ulykkelig, og elendig, men hvori
 har jeg forført dig? Jeg er en
 længer din, jeg er umæltidende;
 Du kand nu høre, hvorledes mit
 Hierte er findet mod dig.

(gaaer.)

Tredie Scene.

Andronicus allene.

Ulykkelige Andronice! Den Troeløse gaaer paa Thro-
 nen, og hører mig en, men foragter mig! Jeg
 vil skynde mig til hendes Fader: Hans Bre-
 de allene kan mage det, at hun en bestiger
 den; eller kan han maaskee lade sig overvinde
 af min Sorg, og faae hende til at vende om
 igien til min troe Kierlighed og hendes Pligt.

(gaaer.)

Fierde Scene.

Gardinerne for Cabinetted trekkes op, og sees inden for Sa-
 merlan, og Asteria siddende paa hynder;
 opvartede af Slaver.

Tamerlan, Asteria, og Myrtenus som
 kommer; derefter Irene.

Myr. Herre, et fornemme ungt Fruentimmer for-
 langer at tale med dig paa Irenes vegne.

Tam. Lad hende komme og see I Asterice Ansigt
 mit Hiertes Skiebne, og min Undskyldning.

D 2

Ire.

Ire. (La schiava affisa, e la Regina in piedi!)
Signor, di Trabifonda
L'erede a te - - -

Tam. Non t' inoltrar. M' è noto
Ciò che deve sperar la grande erede.

Ire. Se non ha le tue nozze, altro non chiede.

Ast. Al maggior de' Monarchi
(s' alza da sedere.)

Inchina Asteria il suo voler, e umile
Stende la destra al vincitor del mondo.

Mir. (Spera mio cor.)

Ire. Eh Tamerlan, t' arreستا:
Quella tua man prima è dovuta a Irene.
E tu Donna superba,
Sappi, che il Soglio, a cui ti porti, è pria
Dovuto a un' altra. Temi
D' un empio donator l' ingiusto dono.

Tam. Che più direbbe Irene?

Ire. (E Irene io sono.)

Tam. Affai, donna, dicesti - - -

Ire. Ah se Irene non stringe la tua mano,
Ritornerà qual viene.

Tam. Fà che mi spiaccia Asteria, e sposo Irene.
(ad Asteria.)

Cara, se ancor sdegnosa
Tu mi piacesti affai;
Or che mi sei pietosa,
Nò, non potrò giammai
Lasciarti, oh Dio, d' amar.

Nel

Ire. [Slavinden sidder her, og Dronningen maae staae.] Herre, Arve-Prinzessen af Erabizund til dig = = =

Tam. Tael en viidere. Det er mig bekiendt hvad denne store Arving kand vente sig.

Ire. Hvis hun en bliver din Bruud, saa forlanger hun intet andet.

Ast. Asteria bøyer sin Billie for den Største af
(hun staaer op.)
alle Monarker, og ydmyg rækker sin høyre Haand til Verdens Overvindere.

Myr. [Frisst haab mit Hierte.]

Ire. Hør Tamerlan, holdt: Denne din Haand hør først Irene til. Og du hovmodige Fruentimmer maae viide, at den Throne som han fører dig paa, er forhen givne en anden. Frygt dig for en ugudelig Giveres uretsfærdige Gave.

Tam. Hvad kunde Irene vel sige meere?

Ire. [Og jeg er Irene.]

Tam. Fruentimmer, du har talt nok = = =

Ire. Ja hvis Irene en faaer din høyre Haand, saa vender hun tilbage som hun kom.

Tam. Gjør det at Asteria kan mishage mig, saa egter jeg Irene.

Allerkiereste, du behagede mig meget endog da du var forbittred paa mig, nu du har Medlidenhed med mig O Guder! ney nu kunde jeg aldrig lade af at elske dig.

Nel volto del mio bene,
 Se fissa un guardo Irene,
 Pur mi saprà scusar,

(parte)

Scena V.

Asteria, Irene, Mirteno.

Ast. Odimi, qual tu sia, che a prò d' Irene
 Tanto dicesti - - -

Ire. Anche insultar vorrai - - -

Ast. Conosci prima il cor d' Asteria, e apprendi,
 Ch'io non bramo regnar.

Ire. Ma non può Irene
 Su quel Trono salir, se tu v' ascendi.

Ast. Vanne tu dunque, e dille pur che venga.
 E se la sua fortuna,
 Quand'io dispiaccia al Tamerlan, risorge,
 Non ad altra la man, che a Irene ei porge.

(parte.)

Scena VI.

Irene, Mirteno.

Ire. Gran cose espone Asteria.

Mir. E troppo grandi,
 O mia Regina, e intanto - - -

Ire. Intanto io spero;
 E ogn' arte adoprerò, per far, che mio
 Sia chi adoro, a dispetto

della

Der som Irene engang saa min Skat ret
i Ansigtet, saa skulde hun vist und-
skyldte mig.

(gaaer.)

Femte Scene.

Asteria, Irene, og Myrtenus.

Ast. Hør mig, hvem du er, som har talt saa me-
get paa Irenes Beste " " "

Ire. Vil du vel og bespørte " " "

Ast. Kiend først Asteria's Hierte, og viid at jeg ey
forlanger at regiere.

Ire. Men Irene kan jo dog ey betræde den Thro-
ne, naar du er steegen paa den.

Ast. Gaa du alligevel, og siig hende kuns at hun
kommer, og hvis at hendes Lykke kan op-
vogne, ved det at jeg kan mishage Tamerlan,
saa giver han vist sin Haand til ingen anden
end Irene.

(gaaer.)

Siette Scene.

Irene og Myrtenus.

Ire. Asteria udelader sig med store Ting.

Myr. Ja alt for store. Imidlertid min Dron-
ning " " "

Ire. Imidlertid haaber jeg. Og jeg skal bruge ald
Kunst for at mage det saa, at den, som jeg
tilbeder, skal til Trods for den forrørnede, ubil-
lige,

della forte sdegnata, empia, e severa.
Fà lo stesso ancor tu, Mirteno, e spera,

Peni tu per un' ingrata;
Un ingrato adoro anch' io:
E' il tuo fato eguale al mio;
E nemico ad ambi amor.

Ma s' io nacqui sventurata,
Se per te non v' è speranza,
Sia compagna la costanza,
Come è simile il dolor.

(parte.)

Scena VII.

Mirteno, poi Bajazet.

Mir. E puoi sperar' mio core,
Che ascolti i tuoi sospiri
Sì orgogliosa beltà!

Baj. Dov' è mia Figlia?

Mir. Or or farà sul trono

Baj. In sù qual Trono?

Mir. Sù quel di Tamerlano.

Baj. Oh indegna! Io fremo

Seguiamla; o Prence; e s' io la miro in Trono,

O vuò che scenda, o Bajazet non sono.

A' suoi piedi Padre esangue
La superba mi vedrà.

lige, og haarde Skiebne, høre mig til. Gjør du og det samme, Myrtene, og haab.

Du bekymrer dig over en utaknemmelig, jeg tilbeder ogsaa en utaknemmelig: Du har samme Skiebne; somt jeg; Kierlighed er vores Fiende.

Men efterdi jeg er fød ulykkelig, og der en hells er noget Haab for dig, saa lad os begge være lige standhaftige, siden vi har lige stor Sorg og Bekymring.

(gaaer.)

Syvende Scene.

Myrtenus og Bajazet.

Myr. Og fand du vel, mit Hierte haabe, at en saa stormodig Skionhed, skulde vilde høre dine forliebte Suk!

Baj. Hvor er min Daatter?

Myr. Nu er hun nok paa Thronen.

Baj. Paa hvilken Throne?

Myr. Paa Tamerlans.

Baj. O Uværdige! Jeg bruster af Harm. Prins, lad os følge efter hende; og hvis jeg seer hende paa Thronen, saa skal hun enten gaae need igien, eller jeg er en Bajazet.

Den Overmodige skal see mig, som er hendes Fader, død for hendes Fødder.

Se non ha

Del mio sdegno, e del mio sangue
O timore, o almen pietà.

Scena VIII.

*Sala Reggia con Trono, che introduce a varj
Appartamenti.*

Tamerlano, Asteria, poi Bajazet, e Andronico.

Tam. Asteria, eccoti al Soglio. E' sì deforme,
Qual lo fingeva Bajazet? Che dici?

Ast. Nò. (Perche bello il fà la mia vendetta.)
Signor, già il tuo voler si fa mia legge.

Tam. Al Soglio dunque, o Bella

Ast. Andiamo sì. (ma poi la morte aspetta.)

Baj. Dove, Asteria?

Tam. E tu, dove, o Bajazette?

Baj. Ad arrestar colei.

Tam. Tant' osi prigionier?

Baj. Le mie catene
La libertà m' han tolto,
Ma non già la ragion, ch' ho sù mia Figlia.

Tam. Favella, Asteria, e fà, ch' ei taccia, o parta.

Ast. Padre, sì, vado al Trono, e il soffri il pace,
(Il resto l' hò nel core, e il labbro tace.)

Baj. Ch' io il miri, e il soffra in pace;
Perfida, indegna figlia!

Tam.

Hvis hun en frygter for min Brede, eller
i det ringeste har Medynk med mit
Blods Udgydelse.

Uattende Scene.

En Kongelig Sal med Throne, som vender ind til
andre Gemakker.

Tamerlan, Asteria, derefter Bajazet, og
Andronicus.

Tam. Asteria, see nu er du paa Thronen. Er
den saa græffelig som Bajazet har forestilt dig
den? hvad siger du?

Ast. Nej. [Fordi min Hævn vil giøre den endnu
smukkere.] Herre, din Billie bliver mig en Lov.

Tam.. Gaae da paa Thronen, min Deylige.

Ast. Ja lad os gaae. [Men du kand vente dig
Døden.]

Baj. Hvorhen Asteria?

Tam. Og hvor skal du hen, Bajazet?

Baj. Jeg vil holde hende tilbage.

Tam. For du som Fange være saa dristig?

Baj. Mine Lænker har betaget mig min Frihed,
men ey den Ret jeg har over mine Daatter.

Tam. Gaael du Asteria, og lad ham enten gaae,
eller tie.

Ast. Ja Fader, jeg gaaer paa Thronen, vær til-
freds dermed. (Det øvrige har jeg i Hiertet,
men Munden tier.)

Baj. Skal jeg see det, og være tilfreds dermed;
Troeløse, uværdige Daatter!

Tam.

Tam. Olà, si taccia:
 Stanco son di tue furie,
 E se il volto d' Asteria
 Non arrestasse il colpo,
 Ne porterebbe il capo tuo la pena.

Baj. Eccolo. Via, che tardi? Indarno spero
 Altrimente placarmi.

Ast. (Il cimento è funesto, o taccia, o parli.)

Tam. Ti vuol avvilito almen se non placato.
 Olà, piegarsi a terra
 Il superbo Ottomano;
 E quell' ardito capo
 Mi serva di sgabello a gir sul Trono.

(*si avvicinano le guardie per piegar
 a terra Bajazet, che da se stesso
 si getta a terra.*)

Baj. Non mi s' accosti alcuno. Eccomi io stesso
 Prostrato a terra. Ascendi, ascendi, iniquo.
 Venga pur teo Asteria;
 E con crudele, ed inaudito esempio
 Oggi si veda al Soglio del nemico
 Sul capo al Genitor passar la Figlia.

(*Tamerlano prende per mano Asteria, e vuole
 strascinarla al Trono, col farla pas-
 sare sopra il capo di Bajazet.*)

Tam. Andiamo, Asteria.

Ast. Ah mio Signor, ti sieguo;
 Ma il Genitor' è quel, ch' il passo ingombra.
 Tecò verrò, se quel sentier si sgombra.

Tam. Sorgi.

Baj. Nò; poichè ingombro
 Alla superba almen le vie del Trono.

Tam.

Tam. Jeg befaler dig at tie stille: Jeg er kied af din Fremfusendhed. Og hvis Asteria Deyss lighed en forhindrede min Brede, saa vilde dit Hoved sole Straffen derfor.

Baj. Her er det. Hurtig, hvi bier du? Du haaber forgieves at tilfredsstille mig paa anden Maade.

Ast. [Jeg er i Kniibe enten jeg tier, eller jeg taler.]

Tam. Jeg vil underkue dig i det ringeste, om jeg en kan stille dig tilfreds. Jeg befaler, at man skal nedbøye denne opblæste Tyrk til Jorden, og at det dumdriftige Hoved, skal tiene mig til Skammel naar jeg stiger paa Thronen.

(Baaten nærmer sig for at bøye Bajazet til Jorden, men han kaster sig selv ned.)

Baj. Ingen maae komme mig nær. Her er jeg selv nedkasted paa Jorden. Stiig op, stiiig op, du uretsfærdige. Lad Asteria kuns kommen med dig; at man i Dag kand see, det gruesome og uhorte Exempel, at en Daatter er over hendes Faders Hoved steeget paa en Fiendes Throne.

(Lamerlan tager Asteria ved Haanden, og vil med Magt føre hende paa Thronen, ved at vilde lade hende gaae over Bajazets Hoved:)

Tam. Kom da Asteria.

Ast. Ach min Herre, jeg følger med dig; Men min Fader er jo i Beyen og forhindrer mig. Jeg vil følge med dig, naar Beyen bliver ryddelig.

Tam. Staae op.

Baj. Ney; fordi jeg dog i det ringeste ligger i Beyen, og forhindrer hende, den Stolte, Beyen til Thronen.

Tam.

Tam. Sorgi, ti dico. Olà.

(due Gaardie alzano Bajazet.)

Baj. Perverse Stelle!

Tam. Vien meco in ontà al tuo malnato orgoglio.

(Mentre Asteria vien condotta da Tamerlano sul trono. si volta a Bajazet, è di poi ad Andronico dicendo piano.)

Ast. Padre, perdon. Saprai qual vado al foglio.
Andronico, e tu taci?

And. Compisci il tuo trionfo, infida amante.
Ed è tua Figlia quella?

Baj. Deh rivolgiamo attrove,
Andronico, le ciglia;
Colei di Bajazet, nò, non è Figlia.

(Volge le spalle al Trono.)

Scena IX.

Irenè, e detti.

Ire. Che veggo! E tu sei quella,
Che di regnar non brama,
E che saprai spiacere al Tamerlano?

Ast. (Il rimprovero suo non esce in vano.)

Tam. Ancor l'ardita è qui? Ma dov' è Irene?

Ire. Irene non verrà, se pria non fia
Sgombro il suo Trono.

Tam. Fà che Asteria discenda, e Irene è mia.

Ire. Io far scendere Asteria?

Principi, Ah chi di voi mi presta il braccio?

Tam. Staae op, siger jeg dig. Jeg befaler det.

(to af Bagten reyser Bajazet op.)

Baj. O urimelige Skiebne!

Tam. Kom med mig, til Trods for hans grove Stolthed.

(Smidleriid at Asteria bliver fulgt paa Thronen af Tamerlan, vender hun sig til Bajazet, og derefter til Andronicum sigende sagte.)

Ast. Forlad mig Fader. Du skal faae at viide med hvad Hierte jeg gaaer til Thronen. Andronice, tier du stille?

And. Guldfor din Triumph, Troelose Etskerinde. Og er hun din Daatter?

Baj. Ach Andronice, lader os vende vores Dyne andensteds hen; Ney, ney hun er en Bajazets Daatter.

(vender Ryggen til Thronen.)

Niende Scene.

Irene og de forrige.

Ire. Hvad seer jeg! Og er du den som en forlangede at regiere og som vilde mishage Tamerlan?

Ast. (Hendes Bebreydelse skal en blive giort mig forgieves.)

Tam. Er hun her endnu, denne Dumdriftige? Men hvor er Irene?

Ire. Irene kommer ikke, hvis hendes Throne en først bliver ryddelig.

Tam. See du kan faae Asteria til at stige need, saa tager jeg Irene.

Ire. Skal jeg faae Asteria til at gaae need? Prinzer, ach hvem af eder vil hielpe mig? Men Irene

Ma verrà Irene; e tu superba aspetta
La tradita Regina, in campo armata,
Per far contro di te la sua vendetta.

(vuol partire, e vien richiamata da Bajazet.)

Baj. Fermati: O non son Padre,
O scenderà mia Figlia.
Odi, Perfida; e tu fiero nemico,

(a Tamerlano.)

Lascia, ch' io parli, e poi fà pur ch' io mora.
Asteria, che per Figlia
Non ti ravviso più: dimmi, sei quella
Tu del Sangue Ottoman? Perfida, menti;
Or conosco il tuo cor. Senti; ti resta
Fra tuoi delitti, ancora
L'ultimo ad eseguir che tardi! Omai
Tuo comando primier sia la mia morte;
Padre, o nemico a te la chiedo; ascolta:
Mi si neghi, o si dia, voglio morire:
M' udisti favellar l' ultima volta.

(vuol partir disperato.)

Ast. Padre, ferma.

(si leva per scendere.)

Tam. Che fai?

Ast. E' mio Padre, che parla.

Tam. Io son tuo Sposo.

Ast. Non ancora; e di quà partir poss' io,
Ne v' è più il Padre, che il sentiero ingombri.

Ire.] a 2. Scende Asteria dal Trono!

And.]

Ast. Eccomi scesa.

Tam.

Irene skal komme; og du Overmodige kand vente dig, at den forraadte Dronning skal, bevæbnet i Feldten skaffe sig Hævn over dig.

(Irene vil gaa, men bliver kaldet tilbage af Bajazet.)

Baj. Vie: Enten er jeg en Fader; eller og skal min Daatter stige need. Hør du Troeløse; og du grumme Fiende,

(til Tamerlan.)

lad mig først tale, og siden kand du lade mig dræbe. Hør du Asteria (thi for min Daatter erkjender jeg dig en længere) siig mig, er du af det Ottomanniske Blod? Troeløse, du lyver; Nu kiender jeg dit Hierte. Du har endnu den sidste af dine Misgierninger tilbage at fuldføre. Hvi tøver du! Lad nu din første Befalning, blive min Død; baade som din Fader, og som din Fiende beder jeg dig derom; Og hør: du maa nægte eller give mig den, saa vil jeg døe: Du har hørt mig tale den sidste gang.

(han vil gaae bort fortviiblet.)

Ast. Fader, vie.

(hun reyser sig for at stige ned.)

Tam. Hvad gjør du?

Ast. Det er min Fader som taler.

Tam. Jeg er din Brudgom.

Ast. Endnu ikke; og jeg kan gaae herfra, thi nu ligger min Fader mig en meere i Been.

Ire. }
 And. } Hvad! Gaaer Asteria ned af Tronen!

Ast. Nu er jeg nedsteegen.

E

Tam.

Tam. Ah infida! A' vostri ceppi
Andate; o Superbi.

(Si leva in piedi.)

Baj. Andiam.

Ast. Udite,

Padre, Andronico, e tu d' Irene amica,
Io presso voi d' ambizion son rea,
Di sangue offeso, e di tradita fede;
Or perchè alfin s' intenda,
Quale al Soglio n' andai, qual ne ritorno,
Mirate Asteria, e più d' ogni altro ancora
Fissa in me gli occhi, o Tamerlano, e mira:

*(Mostra uno stile, e lo posa sugli scalini
del Trono.)*

Quest' era il primo destinato amplesso,
Ch' io portava al mio Sposo; Or ti sia noto,
Qual era il tuo destin, quale il mio voto.

Ire. Gran donna!

Baj. Oh illustre Figlia!

And. Oh cor costante!

(Tamerlano scende furioso dal Trono.)

Tam. Sdegni d' amante, e di Monarca offeso,
Accendetemi il core.

Asteria, e Bajazet tornino a ceppi.

Io vò punir con cento pene, e cento

Nel Padre, e nella Figlia il tradimento,

Tam. Ach Frolse! gaar hen i eders Lænker igien,
I Hofmodige.

(han sjaer op.)

Baj. Lad os gaae.

Ast. Hører mig, Fader, Andronice, og du Trenes
Beninde, for eder kan jeg agtes skyldig i have
været Regiereshg, at have fortrønet mit eget
Blod, og at have brudt mit givne Egteskabs-
Lofte; Nu paa det man endeligen skal kunde
begriibe, med hvad Sind jeg steeg paa Tro-
nen, og hvorledes jeg nedstiger af den, saa seer
paa Asteria, og du Tamerlan, kast du, i sær
frem for nogen anden, dine Dyne paa mig,
og see:

(hun viiser en Dolk, og sætter den paa
Trappen til Tronen)

Dette var det første Favnetag som jeg havde
sat mig fore at byde min Brudgom; Nu kan
du viide, hvorledes din Skiebne, og min Kier-
lighed var.

Tre. Hvilket ædelmodig Fruentimmer!

Baj. O Høypriiselige Daatter!

And. O hvilket bestandigt Hierte!

(Tamerlan gaaer forbitret ned af Tronen.)

Tam. Mit Hierte maa forbitte sig over det de fors-
tørner mig som uskere, og som Monark. Lad
Asteria og Bajazet igien komme i Fængsel.
Jeg skal, med utallige Piinsler, straffe dette
Forræderie baade paa Faderen og Daatteren.

Entro il tuo sangue, o Barbaro,
 Nelle tue vene, o perfida,
 Il giusto mio furore
 Tutto si lazierà.

Dalle tue sparse viscere,
 Dalle tue membra lacere,
 La sua vendetta il core,
 E la sua calma avrà.

(parte.)

Scena X.

Asteria, Bajazet, Irene, e Andronico.

Ast. Padre dimmi; Son più l' indegna Figlia?

Baj. Nò, che dentro il mio seno,
 Nascer per te l' amor, di nuovo io sento,
 E mi rende il tuo sdegno appien contento.

Ast. Amica; Son quella superba donna?

Ire. Nò, che uscì dal mio petto
 Al lume di tua fede il mio sospetto.

Degna sei di miglior sorte:
 Ben a torto ti condanna
 Empio Fato a sospirar.

(parte.)

Sc-

I dit Blod, du Barbar, og i dine Aarer,
du Troeløse, skal min retmæssige
Forbittrelse tilfredsstille sig.

Mit Hierte, skal faa sin Hævnd, ved at
lade dine indvolde udrive og adspre-
de, og det skal faae sin Roelighed,
ved at lade dig glide led fra led.

(gaaer.)

Tiende Scene.

Asteria, Bajazet, Andronicus og Irene.

Ast. Fader, siig mig; er jeg nu længere den vær-
dige Daatter?

Baj. Nej, thi jeg føler i mit Hierte, at min Kier-
lighed for dig paa nye igien opvogner, og din
Foragt og Brede mod Tyrannen gjør mig
gandske fornøjet.

(Bajazet gaaer.)

Ast. Veninde; Er jeg vel det hovmodige Fruen-
timmer?

Ire. Nej ald min Mistanke er forfunden, ved
at see din Reedelighed.

Du er en bedre Lykke værd: Den uret-
færdige Skiebne har Uret I at for-
dømme dig til at sukke.

(gaaer.)

Scena XI.

*Asteria, e Andronico.**Ast.* Andronico, son più l' amante infida?*And.* Nò, che la tua bell' alma

Allai più ch' io non merto, è forte, e fida.

Vedo, che m' ami, e vedo,

Quanto fedel tu sei;

Ma, oh Dio, che non vorrei

Un tanto amor da te.

Strano destino è il mio,

Che mentre t' amo, o cara,

La pena mia più amara

Sia la tua bella fè.

(parte.)

Scena XII.

Asteria sola.

Spento è l' amor nel Tamerlano. Ma ancora

Vendicata non sono,

Se con la di lui morte

Il caro Padre non ripongo in Trono.

Omai l' empio s' uccida,

S' atterri, e si divida

Dalla più iniqua falma

La tiranna, e perversa orribil alma.

Ma

Elleste Scene.

Asteria og Andronicus.

Ast. Andronice, er jeg endnu den utroe Elskerinde?

And. Ney, din ædelmodige Siæl, er meget standhaftigere, og oprigtigere, end jeg fortjener det.

Jeg seer at du elsker mig, og jeg seer hvor bestandig og troe du er mig, men, o Guder! Jeg vilde ey at du skulde elske mig saa høyt.

Min Skiebne er forunderlig, deri, at, imens jeg elsker dig, Allerkierreste, saa er din bestandige Kierlighed mig, til den bittreste Sorg og Bedrøvelse.

(gaaer.)

Tolvte Scene.

Asteria allene.

Kierligheden er nu udsukt i Tamerlan. Men jeg har ey endnu hævnnet mig, hvis jeg ey ved hans Død sætter min kiere Fader igien paa Tronen. Den Uretfærdige maae døe, ihvorledes det gaar, og hans tyranniske, og uretfærdige græffelige Siæl, maa skilles fra det allerfæmmeligste Regeme. Men, o Guder! mig

Ma, oh Dei! mancano i mezzi alla grand' opra,
E in mezzo a tante pene
Manca il consiglio ancor, Manca la speme,

Son qual guerriero audace,
Cui la sonora tromba
Già chiama alla vendetta;
E solo in campo aspetta,
La Morte minacciar.

Ma a fronte del periglio,
Benchè l'ardir non manchi,
Prender non sà consiglio,
E chiaro all' ora ei scorge,
Che nulla può sperar.

Fine dell' Atto Secondo.

Atto

fattes Hielp til dette store foretagende, jeg er omringet af saa megen Sorg og Bedrøvelse, jeg har ingen som raader mig, jeg mistvivler.

Jeg er, som en forboven Krigsmand, som den lydende Trompet har fremraabt til Hævn, og som alle ne bier paa Marken, for at true og skrække Døden.

Men skjøndt ham ey fattes Driftighed til at gaae Faren under Døne, veed han dog ey, naar den bliver ham overlegen, hvad han skal gribe til, og seer da klarligen at der intet Haab er for ham om Redning.

(gaaer.)

Ende paa den anden Act.

Atto Terzo.

Scena I.

Sotterranei, ove sono ristretti Bajazet, ed Asteria.

Bajazet, Asteria.

Baj. L'ingiusto empio Tiranno
Vivo ancora mi vuol per suo trionfo.
Per fasto suo m' ha tolto
Sino il poter morir; ma spera in vano,
Ch' io viva ancor. Già la mia morte ho in mano.

Ast. E come, o Genitor?

Baj. Questo è veleno.

Ast. Ah Padre, ho core anch' io
Per imitarti, e chiedo
Parte a te di quel tofco.

Baj. Ah sangue mio,
Ti riconosco. Ecco il velen. Mia Figlia,
*(da porzione del Veleno
ad Asteria.)*

Dalle catene esciamo omai. Non altro
Attendo più, che l' esito fatale
D' un' impresa, che tenta il Duce Orcamo.
Al primo infausto avviso
Bevo il succo letal: In van si crede
Tenerci un fier destino i ferri al piede.

Non

Credie Act.

Første Scene.

Kielder under Jorden, hvori Bajazet og Asteria
siddet fangne.

Bajazet og Asteria.

Baj. Den uretfærdige ugudelige Tyrann, vil at jeg
skal leve for at føre mig om i Triumph.
Hans Stolthed har betaget mig al Ting lige
indtil Døden; men han haaber forgiaeves at jeg
lever længere; thi jeg har allerede min Død i
Hænderne.

Ast. Og hvorledes, min Fader?

Baj. Dette er forgift.

Ast. Ach Fader, jeg har og Hierte til at træde i dit
Fodspor, og forlanger af dig en Deel af denne
Gift.

Baj. Ach jeg kiender dig igien for at være af mit
Blod. Der er giften, min Daatter.

(han giver en Deel af Giften
til Asteria.)

Lad os engang komme af disse Lænker. Nu
venter jeg ey paa andet end det uforbiegienges-
lige Udfald paa Plutonis foretagende med
mig. Ved det første ulykkelige Nytt jeg hø-
rer, drikker jeg denne dødelige Gæst: Den
grumme Skiebne tænker forgiaeves at holde
vores Fodder i Lænker.

Et

Non ha terror il forte
 Stanco di tante pene,
 Quando d' horror, d' affanno
 Manca con il morir.

Andar incontro a morte
 Può con ardir, e Speme,
 Che termina ogni danno,
 Che cessa ogni martir,

(parte.)

Scena II.

Tamerlano, Andronico, ed Asteria.

Tam. Purchè Asteria si plachi, io tutto oblio.
 E tu ancor temi di parlarle in vano?
 Poss' io sperar questo favor?

And. Lo puoi.
 Vieni: Voglio esser grato a' doni tuoi.

Ast. (Vile! E s' arrese,)

And. Asteria.

Ast. Infido!

And. Lascia,
 Ch' io pria ti parli, e poi mi guarda irata.
 Il Tamerlan vuol teco pace; oblia
 Le sue offese, i suoi sdegni, e torna ancora
 A chieder le tue nozze.
 Tanto espongo per lui; ma ti rammento,
 Che il tuo fedel' amante ancora io sono.

Tam

Et behiertet Menniske, som er kied af mange Elændigheder, frygter ey for Døden, thi ved den ophører hans Angest og Bekymring.

Han kan med Dristighed og Haab gaae den i Møde, thi den gjør Ende paa ald hans Ulykke, og kommer alle Piinsler til at ophøre.

(gaaer.)

Anden Scene.

Tamerlan, Andronicus, og Asteria.

Tam. Naar kuns Asteria vil lade sig tilfredsstille, saa vil jeg glemme al Ting. Frygter du endnu at det bliver forgieves at du taler til hende? og fand jeg vente at du vil have denne Godhed for mig?

And. Jo gierne, kom: jeg vil være taknemmelig for dine Gaver.

Ast. (Den neederdrægtige! nu har han overgivet sig!)

And. Asteria.

Ast. Troeløse.

And. Lad mig dog først tale med dig, og see siden vreedt til mig. Tamerlan vil forlige sig med dig; han glemmer sin Fortørnelse og Breeede, og kommer igien for at forlange dig til Egte. Det er hvad jeg har at sige dig paa hans vegne; men jeg erindrer dig desuden, at jeg endnu er din Troe og oprigtige Elskere.

Tam.

Tam. Qual favellar!

Ast. Ah Prence

Taci, non dir d' amarmi or, che t' ascolta
Sì possente rival.

And. Ma non temuto.

Rifiuto Irene, e cento
Regni con lei. L' Impero mio raccolto
Tutto stà nel tuo cor, stà nel tuo volto.

Tam. Principe ancor non basta, e il soffro? or senti:
Si tronchi il capo a Bajazet, e Asteria
Allo Schiavo più vil sia fatta Sposa.

Ast. Ah mio Signor - - -

(s' inginocchia.)

Scena III.

Bajazet, e detti.

Baj. Al piè del mio nemico
Mia Figlia? Ah forgi. E tu potesti, o vile,
Soffrir, che a te prostrata
Una donna regal mercede implori?

Tam. Ma si scuota una volta
Questa pietà, ch' è stupidezza. Asteria
Venga all' onor delle mie mense, e seco
Venga il Padre, e l' amante.
L' uno, e l' altro vedrà qual poi riferba
Vendetta il Tamerlan per la superba.

Soffrir

Tam. Hvilken Tale!

Ast. Ach Prins, tie stille, og' siig ey at du elsker mig, nu da en saa mægtig Medbeylere hører hvad du siger.

And. Men jeg er ey bange for ham. Thi naar jeg maatte saa dig, saa vilde jeg forskyde hundrede som Irene, og hundrede Kiiger med hende; mit Kiige som jeg ønsker mig, er allene dit Hierte, og dit deylige Ansigt.

Tam. Prins, har du endnu meere at sige? Skal jeg liide det? Mey Hør: Bajazet skal Hals-hugges, og Asteria skal giftes med den aller ringeste og gemeeneste Slave.

Ast. Ach min Herre " " "
(hun falder paa Knæ.)

Tredie Scene.

Bajazet, og de forrige.

Baj. Hvad? Ligger min Daatter for min Fiendes Fodder? Ach staae dog op. Og kand, du lumpne Siæl, taale at en Prinzesse ligger paa Knæ for dig, og beeder dig om Naade?

Tam. Men jeg saae dog tilsidst engang at sætte min Medynk til Siide, thi den bliver til en Taabelighed. Asteria skal komme og varte op ved mit Taffel, og med hende skal og hendes Fader og Beylere komme. Saa skal de saae at see hvad Hævn Tamerlan vil tage over dette opblæste Fruentimmer.

Jeg

Soffrir più non voglio
 L'ardire, l'orgoglio;
 Son tutto furore,
 Avvampo di sdegno;
 Per te più d'amore
 Nò, nò, non respiro;
 Ma fremo. e m'adiro,
 Mi vuò vendicar.

Ti voglio negletta.

(ad Asteria.)

Ti voglio avvilito.

(a Bajazet.)

E tu l'ira aspetta

(ad Andronico.)

D'un Prence tradito
 Ben giusta provar.

(parte.)

Scena VI.

Bajazet, Asteria, e Andronico.

Baj. Figlia, con atto vil tutta perdesti
 Del passato vigor la lode, e il merto.

And. Sì minacciò la vostra testa.

Ast. D'un servo vil mi fù prescritto il nocò.

Baj.

Jeg vil ey længere lide denne Dumdriftige Hovmod; Jeg er forbittred, og optændt af Brede; Ney, ney, jeg elsker dig ey længere; Jeg maa fnyse af Harmie, og jeg vil hævne mig.

Jeg vil foragte dig.

(til Asteria.)

Dig vil jeg underkue.

(til Bajazet.)

Og du kand vente dig at

(til Andronicum.

komme til at føle en Regents retmæssige Breede, for det du har bedraget ham.

Fierde Scene.

Bajazet, Asteria, og Andronicus.

Baj. Daatter ved den needrige Gierning tabte du ald Noes og Fortieneste for din forrige Modighed.

And. Han truede jo at du skulde miste dit Hoved.

Ast. Og han befalede at jeg skulde giftes med en gemeen Slave.

§

Baj.

- Baj.* Non hai come sottrarti? Ben m' intendi.
 Andiam, Principe, Figlia; ei frema in vano;
 La costanza, i dispreggi
 Sono l' armi da usar contro il Tiranno.
- Ast.* E' ver, mio Genitor; vedrai fra poco,
 Se nella Figlia tua
 Il gran nome Ottoman fia che abbia loco.

Padre --- Mio Prence, --- addio

Il sangue tuò son io;

(a Bajazet.)

M' avrai seguace ancor.

Mio bene, in questo addio

(ad Andronico.)

Ti fido il genitor.

Ah proteggete, o Dei!

La mia costanza.

Ciò che il mio cor già trama,

(ad Andronico.)

Ah non lo posso dir.

Ben mio, deggio morir;

Non v' è speranza.

(parte.)

Sce-

Baj. Har du ikke det, hvorved du kand undgaa ham? Du forstaar mig jo vel? Fader os gaae, Prins, min Daatter; Lad ham harme sig forgieves; Standhaftighed, og Foragt ere de Vaaben, som vi maa bruge imod denne Tyran.

Alf. Det er sandt, min Fader; du skal og inden faae Øyeblik see, om din Daatter, fortienet at bære Navn af den store Ottomanniske Slegt.

Fader . . . **Min Prins,** . . . **Farvel.**
Jeg er dit Riød og Blod;

(til Bajazet.)

Du skal og endnu have mig til Følgeskab. Min Skat, i dette Farvel

(til Andronicum.)

anbetroer jeg dig min Fader. O Guder! hielper, mig til at være standhaftig.

Det som mit Hierte nu overlegger,

(til Andronicum.)

ach det kand jeg en sige. Min Skat, jeg maa døe; Der er ingen Haab for mig.

(gaaer.)

Scena V.

Bajazet, Andronico.

Baj. Seguiamola, e vedrete,
 Se ne' cimanti fuoi
 Il cor di Bajazet basta anche a voi.

(parte.)

And. Sì, sì, qual or fia d' uopo, io per te sola
 Deggio, Aferia, morir, e morir voglio,
 Ma non senza vendetta. Ai Greci miei
 Di sdegno armando il cor, saprò sprezzato
 Portar sù questo Regno, e guerra e morte;
 Tingerò le odiate, empie contrade
 Coll' ostil fangue, e intorno
 Ove manchin le spade,
 Spargerò il foco a funestar il giorno;
 Ovunque andrò, verrà l' orror, e il pianto.
 E per punir un infedel regnante,
 Sarò nel mio furor sempre costante.

Che fiero tormento

Mi lacera il core,
 La Sposa in periglio
 Mi colma d' orrore;
 E pena sì accerba
 La morte mi dà.

Per

Femte Scene.

Bajazet, og Andronicus.

Baj. Lader os følge efter hende; og J skal see at Bajazets Hierte skal i sine Ulykker være dristig nok til at tale baade for sig og for eder.
(gaaer.)

And. Jo, jo; Nu er Nøden her, jeg skal døe for dig, Asteria, og jeg vil døe, men ey uden at hævne mig. Jeg skal ophidsse mine Grækers Hierter til Bredde, og skiont han foragter mig, skal jeg føre Krigen og døden ind i hans Riige; Jeg skal farve disse min Fienders Gader med hans Hadesfulde og ugudelige Blod, og overalt, hvor Sverdet ey kand komme, skal jeg lade Jldens Lue med sin røg fordunkle Dagens Lys; hvor jeg kommer, der skal Angest og Graad følge efter. Og for at straffe denne uretsfærdige Regent, skal jeg altid blive bestandig i min Forbittrelse.

Hvilken haard Hierte. Græmmelse pinner mit Hierte: den Fare min Kiereste er udi overvælder mig med Angest; Og denne bittre Sorg dræber mig.

Per questa mia destra,
 Lo giuro ad amore,
 Quel fiero tiranno
 Con pena, ed affanno
 Al suolo cadrà.

(parte.)

Scena VI.

*Gran salone preparato per le mense di Tamerlano illuminato,
 da cui si passa a varj Appartamenti.*

Irene, e Mirteno.

Ire. Contro il Tartaro in van tu mi favelli.
Mir. E un rifiuto d' Asteria ha da piacerti?
Ire. Lo Sposo a me sì caro
 Or non è più infedel. Vuò che mia gloria
 Sia il perdonarli, e quanto
 Fù di sua infedeltà grave il delitto,
 Tanto maggior sia di mia fede il vanto.

Vorresti esser contento,
 Povero amante core;
 E pure, oh Dio! ti sento;
 Che pace ancor non hai.
 Dite, che cosa è mai,
 Dite, che mai farà?

Un

Jeg sværger Kierligheds Gud det til, ved denne min høyre Haand, at denne græffelig Tyran skal med Angst, og Forvirring falde for samme til Jorden.

(gaaer.)

Siette Scene.

En stor Sal tilberedet til Tamerlans Taffel, og illumineret; af hvilken man gaaer ind i andre Gemakker.

Irene, og Myrtenus.

Ire. Du taler forgieves ilde om Tartaren til mig.

Myr. Har du da Lust til den som Asteria har forskudt?

Ire. Min allerkiereste Brudgom, er mig nu ey længere utroe: Jeg vil gjøre mig en Ære af at tilgive ham, og saa meget stor som hans Forselsse var i Utroeskab til mig, saa meget større bliver min Roes for min bestandige Kierlighed til ham.

Mit arme forelskede Hierte, du vilde være fornøyd; Men jeg fornemmer dog, o Guder! At du ey endnu har Roe. Siger mig, hvad land det vel være, siger, hvad skal her blive af?

§ 4.

En

Un' ombra di timore

Appoco , appoco in seno

Il freddo suo veleno

Tutto spargendo v`a.

*(Irene, e Mirteno si ritirano
in disparte.)*

Scena VII.

*Tamerlano, Bajazet, ed Andronico; e detti
in disparte.*

Tam. Eccoti, o Bajazet, tolto all' orrore
Del carcer tuo: Aferia venga, e intenda,
Dal vincitor offeso il suo destino.
E tu Andronico, impara, e segui ancora
Ad essermi rival, ch' io ti perdono.

And. (O la difendo, o Andronico non sono.)

Scena VIII.

Aferia, e detti.

Af. Eccomi. Che si chiede?

Tam. Accostati, superba.
Bajazet; che non volle

En inderlig Frygt udspreeder sin
solde Gift, meere og meere i mit
Hierte.

(Grene og Myrtenus gaaer
affides bort.)

Syvende Scene.

Tamerlan, Bajazet, og Andronicus;
og de forrige affides.

Tam. See nu, Bajazet, nu er du ude af dit mørke
Fængsel: Lad Asteria komme og høre hendes
Skiebne af en fortørnet Senervindere. Og
du, Andronice, viid, at du kand kun blive
ved at være min Medbeylere, thi jeg tilgiver
dig det.

And. (Enten forsvarer jeg hende, eller og er jeg ikke
Andronicus)

Attende Scene.

Asteria og de forrige.

Ast. Her er jeg; Hvad vil man mig?

Tam. Kom hid, du Stolte. Bajazet vilde ikke
have hans Datter paa min Trone nu kand

Il sangue suo sopra il mio trono, il miri
 In servil ministero alla mia mensa.
 Una tazza ad Alteria, e al basso impiego
 Innanzi al suo Signor pieghi il ginocchio
 Dell' orgoglio Ottoman l' unica crede.

(*Tamerlano siede a Mensa.*)

And. Ah ingiusto!

Baj. Temerario!

Ast. Ah non temete:

Ho meco da schernirlo.

(*Numi, che in cor voi m' ispirate il colpo,
 Voi lo guidate.*) Eccomi pronta all' opra.

(*Asteria v' a prender
 la Tazza.*)

Baj. Che pensa Asteria?

And. Che risolve?

Tam. Or vedi,

Donde comincio ad avilirti, o fiero.

(*a Bajazet.*)

E di te a vendicarmi, o Prence altero.

(*ad Andronico.*)

Ast. (La forte almeno a questo colpo arrida.)

(*getta nella Tazza il veleno, ed è
 veduta da Irene, che v' acco-
 standosi alla mensa.*)

Pren-

han faae hende at see at opvarte og tiene mig ved mit Taffel. Giv Asteria en Skaal, og lad hende bringe den til hendes Herre, og fald de paa Knæ for ham naar hun finer ham den, hun som er den eneste Arving af den Otomanniske Stolthed.

And. Ach den Uretfærdige!

Baj. O du Uforfammede!

Ast. Ach frygter en: Jeg har med mig, det som jeg fandt foragte ham med. (Guder, I som haver indgivet mig dette Anslag, hielpver mig at fuldbringe det.) Her er jeg færdig til hvad jeg skal gjøre.

(Asteria gaar og tager begæret.)

Baj. Hvad har Asteria i Sinde?

And. Hvad mon hun vil gjøre?

Tam. See nu hvorved jeg begynder at foragte dig du Overmodige.

(til Bajazet.)

og at hævne mig over dig, du stolte Fyrste.

(til Andronicum.)

Ast. (I dette Anslag holder Skiebnen dog med mig.)

(hun kaster Gift i Bægeret, og Irene seer det, som derpaa nærmer sig til Taffelet.)

See

Prendi, superbo, bevi,
 E in questa tazza, che ti porge Asteria,
 D'ambizion l'immenfa sete estingui.

*(Nell'atto che, Tamerlano
 prende la tazza per bere,
 Irene l'arresta.)*

Scena IX.

Irene, e detti.

Ire. Tamerlan ferma il forso.

Asteria s'alza in piedi.)

Tam. Ancora qui la temeraria?

Ire. Sappi,

Che nuota entro quel nappo

La morte tua; che Asteria

V'infuse occulta; un dono;

Che, se vien da sua man, certo è veleno.

Sappi che parla Irene, e Irene io sono.

Tam. Tu Irene? Ah mia regina! E tu sì audace?

(ad Asteria.)

Baj. Ah che mia Figlia, oh Dei!

Perduta ha la vendetta, e la difesa.

Tam.

See der, du Hovmodige, drik, og still din
ulæskelige Eregierrigheds Tørst i dette Bæ-
gere, som Asteria rekker dig.

(S det Tamerlan tager Bøgeret
for at drikke, forhindrer Ire-
ne ham.)

Niende Scene.

Irene og de forrige.

Ire. Tamerlan, lad være at drikke.

Tam. Er endnu denne Dumdriftige her?

Ire. Du maa viide, at din Død svømmer i dette
Bægere; Asteria har usformærkt fast den-
deri; thi en Gave som kommer fra Asteria
Haand, maa gandske vist være gift. Og du
maae viide at det er Irene som taler, og jeg
er Irene.

Tam. Du Irene? Ach min Dronning! Og du
saa forbovne?

(til Asteria.)

Haj. Ach, o Guder! min Daatter har nu mistet
baade sin Hævn, og sit Forsvar.

Tam.

Tam. Siedi, Irene. E tu, iniqua,
Il cui pallor già fece rea, che dici?

Ast. Eh bevi, Tamerlan. Vano sospetto
Fermar non dee su Reggio labbro il forso,

Tam. Prima l' amante, e il Genitor ne beva,
E poi lo bevo anch' io.

Ast. (Legge crudel! Che si risolve Asteria?)
Il Padre mio! l' amante!
Ah per salvar entrambi io morirò sola.
Padre, questa è la morte,
Che mi desti in difesa: ecco l' accolgo,
E al mio nemico intrepida mi volgo.
Empio, questo è velen; n' andaro a vuoto
Per la seconda volta il colpo, e il voto.
Ma perchè al fallo mio la pena io devo,
A tuo dispetto, e alla mia morte io bevo.

And. Sconfigliata che tenti?

(getta di Mano ad Asteria
la Tazza.)

Baj. Incauto amante!

Ast. Ah stolto, e che pretendi!
Nel tormi a morte, al mio Tiran mi rendi.

(parte furiosa.)

Tam.

Tam. Sæt dig ned Irene. Og du skammelige, hvis blege Ansigt viiste nok at du var en Misdæderse, hvad siger du?

Ast. Ach drif kuns Tamerlan. En ugrundet Frygt bør en holde en Regent fra at drikke naar Bæggeret er for Munden.

Tam. Lad først din Kiereste, og siden din Fader drikke, saa drikker jeg og deraf.

Ast. (Gruesomme Befalning! Hvad skal Asteria nu giøre?) Min Fader! min Kiereste! Ach jeg vil døe allene, for at frelse dem begge. Fader, dette er døden, som du gav mig, til at forsvare mig med: nu tager jeg imod den, og vender mig uforsærdet til min Siende. Uretfærdige, dette er gift; og baade mit Anslag og mit Dnske er nu den anden Gang gaaet mig Glip. Men siden min Uforsigtighed er skyld i min Fortred, saa vil jeg drikke den til Trods for dig, at jeg kand døe.

And. Forvirrede, hvad har du i Sinde?

(kastet Bæggeret af Asteriæ Haand.)

Baj. Ubetænksomme Elskere!

Ast. Ach du Ubefindige, hvad tænker du! I det du betager mig at døe, saa giver du mig jo i min Tyrans Magt.

(hun gaaer forbittred bort.)

Tam.

Tam. Empia! Lo scempio suo
 (s' alza, e seco Irene.)

Dall' infamia si cerchi; e Bajazette
 Ne fia lo spettator.

Baj. Tu fai, spietato,
 Che non mi fai timor; e ancor non fai,
 Qual fia lo scampo mio, ma lo saprai.
 (parte, ed Andronico vuol seguirlo.)

Scena X.

Tamerlano, Irene, ed Andronico.

Tam. Fermati, Prence. E questa
 La mia Sposa Real?

And. E' questa Irene.

Tam. Perchè celarti a me?

Ire. L' amor d' Asteria
 Mi fuggerà l' inganno.

Tam. Or t' assicuro, o bella,
 Che il dispiacer d' averti offesa io sento;
 Più caro a te mi renda il pentimento.

Sce-

Tam. Den Misdæderſke! Hendes Død ſkal blive den alleruærligſte; og Bajazet ſkal være en Tilſkuere ved ſamme.

(han og Irene ſtaar op.)

Baj. Du veed det, Gruesomme, at du en Kænd gjøre mig bange; men du veed ikke hvorledes jeg Kænd undgaae dig; men det ſkal du ſaae at viide.

(han gaar, og Andronicus vil følge med ham.)

Siende Scene.

Tamerlan, Irene, og Andronicus.

Tam. Wie her, Prins. Er denne min tilkommende Gemal?

And. Det er Irene.

Tam. Hvorfore har du holdt dig ubekjendt for mig.

Ire. Din Kierlighed til Aſteria gav mig Anledning til denne Forſtilling.

Tam. Da forſikrer jeg dig nu, o Deylige, at jeg ſoler Fortrydſſe over at have fortrønet dig; Og lad min Fortrydſſe mage det at du elſker mig deſto meere.

Elleſ

Scena IX.

Bajazet, Asteria, Mirteno, e detti.

Baj. Oh per me lieto avventuroso giorno!
O Figlia cara, o Imperator, o amico,
Già son nel cor, qual son tranquillo in volto,
E fai perchè, mia Figlia?

E'l fai, Tiran? Dà lacci tuoi son scolto.

Tam. Ma chi di man può trarti al furor mio?

Baj. Chi lo può? Lo poss' io.
Fremi, minaccia; io rido
Del tuo furor, di tue minaccie. Ho vinto
L' orgoglio tuo col mio velen; ne puoi
Farmi morire, o far sì, ch' io non mora:
E questa morte, in mio trionfo eletta
Già diventa tuo scorno, e mia vendetta.

Tam. Come?

Ast. Ah Padre!

And. Cieli! Tu dunque - - -

Baj. Indietro.

E se per me pietade in sen tu senti,

Tutta, amico, l' adopra

In difendere Asteria

Da un empio vincitor - - - Ma già vacilla

Il piè - - - grave la vista

Fugge

Elleste Scene.

Bajazet, Asteria, Myrtenus og de
forrige.

Baj. O glade og lykkelige Dag for mig! O Kiære Daatter, o Kønser, o min Ven, nu er jeg ligesaa roelig i mit Hierte, som i mit Ansigt. Og veed du hvorfore, min Daatter? Veed du det Tyran? Jo, jeg er nu løs af dine Lænker.

Tam. Men hvem fand uindsrie dig fra mine Hænder, og fra min Breede?

Baj. Hvem der fand? Det fand jeg. Snys nu, og true; jeg leer af din Forbittrelse og dine Trusler. Jeg har overvunden din Stolthed med Forgift. Og nu fand du hverken dræbe mig, eller forbyde mig at døe: denne min Død har jeg udvaldt mig til at triumphere over dig; Og den bliver en Skam for dig, og en Hævn for mig.

Tam. Hvorledes?

Ast. Ach Fader!

And. Himle! Har du da = = =

Baj. Gaae til Siide. Og hvis du i dit Hierte søler Medynk over mig, min Ven, saa anvend den allene og aldeles til at forsvare Asteria, fra en uretsfærdig Seyervindere = = =
men mine Fodder begynder alt at rave = = =
mine Dyne taber deres Syn, og Døden ha-

Fugge dal giorno, e morte
 S' avvicina a gran passi - - - Asteria, oh Dio!
 Io più non ti vedrò. Tu resti, io parto:
 Per sempre io parto. In questo amplesso almeno
 Nel tuo bel cor la mia virtù sen passi,
 E viva sempre il mio valor. Ah Prince,
 Andronico, pietà. Tu il sangue mio
 Dagli oltraggi difendi d' una forte
 Troppo crudel - - - Se poi
 Sordi sono a' miei prieghi,
 E gli uomioi, e gli Dei - - -
 Forte combatti - - - Vincerai, e questo,
 Questo è il sentier - - - Il genitor l' addita - - -
 Mirami, o vile - - - io moro - - -
 Figlia - - - Andronico - - - Addio - - -

*(Entro sostenuto da Asteria,
 e da Mirteno.)*

Scena Ultima.

Asteria che torna, e detti.

Ast. Barbaro, alfin sei sazio ancor? Lo vedi
 Già steso a terra. Or manca solo il mio
 Morir al tuo trionfo.

Tu ch' hai di me pietà, tu quì mi svena.

*(ad Andronico, ponendogli la mano
 sulla Spada.)*

Eccoti

ster at nærme sig til mig : : : Asteria, ach
 Guder! Jeg faar dig ey meere at see. Du
 bliver tilbage, jeg gaar bort. Jeg gaar for
 altid fra dig. Gid at min Dyd maatte i
 dette sidste Favnetag gaae af mit Hjerre i
 dit, og at min tappre standhaftig altid kunde
 leve i det. Og du, forsvar du dette mit Blod
 fra Forurettelser, og fra en alt for uhykkelig
 Skiebne : : : hvis siden at baade Mennis-
 skene og Guderne ere dove, og ey horer mine
 Bønner, saa forsvar dig selv standhaftigen
 : : : du skal overvinde, og denne, denne er
 Beyen og Maaden, : : : som din Fader
 viiser dig. : : : See paa mig, du slette Mens-
 niske. : : : Jeg dser. : : : Min Daatter
 : : : Andronice : : : Farvel. : : :

(han gaaer bort, holdt under Armene
 af Asteria og Myrtens.)

Den sidste Scene.

Asteria som kommer igien, og de forrige.

Ast. Barbar, er du ey endnu fornøyet? Du seer
 ham alt udstrakt paa Jorden. Nu fattes al-
 lene at jeg dser til din Triumphs Guldsforelse.
 Du som har Medynk med mig, dræb mig
 nu her.

[til Andronicum, i det hun legger hans
 Haand paa hans Kaarde.]

Det

Eccoti il ferro. Affretta
 Il mio morire: Il Genitor m' aspetta.
 (*parte furiosa.*)

Ire. Signor. pietà di lei - - -

And. Io più non posso
 Viver, o Tamerlan. Il suo destino,
 E il mio amor disperato è troppo forte,
 (*inuda la Spada.*)
 Perch' io non stringa il ferro a darmi morte.

Tam. Fermati. M' ha placato
 Di Bajazet il fato.
 Abbia Asteria la pace, A te la dono.
 Irene è mia; ti rendo, e sposa, e Trono.

Coro.

Coronata di gigli, e di rose
 Con gli amori ritorni la pace:
 E tra mille facelle odorose
 Perda i lampi dell' odio la face.

Fine della Tragedia.

Der er Kaarden. Skynd dig at dræbe mig:
Min Fader bier efter mig.

[hun gaar forbittred bort.]

Tre. Herre, hav Medynk med hende : : :

And. Jeg fand ey længere leve, Tamerlan. Hens-
des Ulykke, og min fortviolende Kierlighed
er alt for stærk,

[trekker sin Kaarde.

at jeg ey fand andet end tage Kaarden og
dræbe mig.

Tam. Lad blive. Bajazets Død har tilfredsstillet
mig. Asteria skal have Fred. Jeg giver dig
hende til Bruud. Irene er min. Jeg gi-
ver dig Bruud og Trone igien.

Chorus.

Fred, og Kierlighed, kronede med Lillier
og Roser, skal komme igien. Og
Ueenigheds Blus skal gaae ud,
imellem tusinde velsugtende Sam-
drægtigheds Faller.

Ende paa denne Tragoedie.

IL NAUFRAGIO DI CIPRO.

Dramma Pastorale

per Musica ,

Nuovamente Composto

per essere rappresentato

ful

Regio Teatro di Copenaga,
nel carnevale dell' Anno 1764.

Skibbruddet ved
Cypren.

Et

Musicalst Hverdestykke,

Skrevet gandske nyt,

til at opføres

paa den

Kongelige Skueplads i Kiøbenhavn,
i Begyndelsen af Maret 1764.

Oversadt paa Dansk,

af

R. Soelberg,

Dandsere ved de Kongelige Skuespil.

Kiøbenhavn,
Trykt hos Lars Nielsen Svare.

Argomento.

Viaggiando Dalisa nel Mare mediterraneo assieme con suo Padre, a cagione d' una fierissima, burasca, naufragò con tutte le sue robbe, morì suo Padre, ed essa per sua buona sorte si salvò, e dall' onde fù gettata alla spiaggia dell' Isola di Cipro. Aminta la voleva raccogliere per ristorarla dagl' incomodi del sofferto viaggio ma ella tutto ricusò. Aminta s' invaghì fortemente di lei, e Dalisa ancora in mezzo alle sue disgrazie, sentì per Aminta un veemente amore. Come questi due amanti fosserò sventurati, e poi felici, si vedrà nel Dramma.

*La Scena è nell' Isola di Cipro sul
mare mediterraneo.*

At-

Indholdet.

Da Dalisa, tilligemed hendes Fader reysede til Soes i det Middellandske Hav, opkom en meget stærk Storm, saa at hun leed skibbrud, og mistede hendes Fader, og alt hendes Gods, men ved en særdeeles god Lykke bærgede sig selv, og blev af Bølgerne kasted til Landbredden af Den Cypren. Amyntas vilde tage imod hende, og vederqvæge hende efter de paa Reysen udstandne Besværligheder, men hun afflog ald Hielp. Amyntas forelskede sig inderligen i hende, og Dalisa, skøndt midt i sine Ulykker fandt og en hæftig Kiærlighed for Amyntas. Hvorledes disse tvende Elskere bleve baade uhykkelige, og siden lykkelige, kand sees af dette Skuespil.

Skuepladsen er paa Den Cypren i det Middellandske Hav.

Attori.

Dalifa.

La Signora *Marianna Galeotti.*

Aminta.

Il Signor *Domenico Scogli.*

Argene, Amante d' *Aminta.*

La Signora *Vittoria Galeotti.*

Melibeo, Vecchio padre d' *Alceste,* e d' *Aminta.*

Il Signor *Giuseppe Secchioni.*

Licandro, Possessor della Magia, Padre d' *Argene.*

Il Signor *Antonio Boscoli.*

Alceste, Amante d' *Argene* non corrisposto.

Il Signor *Giano Musted.*

La Poesia è tutta nuova composta espressamente per questo Teatro dal Sigr. *Pietro Antonio Zani,* Bolognese. P. A.

La Musica è tutta nuova composta dal Sigr. *Giuseppe Sarri,* Mastro di Capella in Servizio di S. M. il Rè di Danimarca, Norvegia &c.

I Balli sono d' invenzione, e composizione del Sigr. *Gio. Antonio Sacco.*

Le nuove decorazioni sono dell' invenzione del Sigr. *Pietro Cramer.*

Il Vestiario è dell' invenzione, e direzione del Sigr. *Giuseppe Mazzioli.*

Atto

Personerne.

Dalisa.

Mads. Marianna Galeotti.

Amyntas.

Monsr. Dominicus Scogli.

Argene. En Hyrde forelsket i Amynta.

Mads. Victoria Galeotti.

Meliboeus. En gammel Mand, Fader til Alcestes og Amyntas.

Monsr. Joseph Secchioni.

Lycander. En Hjeremester, Fader til Argene.

Monsr. Anton Boscoli.

Alceste. Forelsked i Argene, men en igien-elsked.

Monsr. Jens Musted.

Poesien er gandske nye skrevet til at opføres paa dette Theatre, af Monsr. Pietro Antonio Zani; En Bologneser, Arcadisk Poet og Academicus.

Musiquen er gandske nye componeret af Monsr. Joseph Sarti, Capelmester i Hans Majestets Tieneste, Kongen til Danmark og Norge ic.

Dansene ere inventerede og componerede af Monsr. Johan Anthon Sacco.

De nye Decorationer ere inventerede af Monsr. Peter Cramer.

Klædebrugterne ere forfærdigede under Ofsigt af Monsr. Joseph Mazzioli.

Atto Primo.

Scena I.

Foltissima foresta dalli due lati della Scena; nel mezzo resta spaziosa col solo impedimento di pochi alberi quà, e là sparsi. Al fondo d' essi scopresi un seno di Mare, con una nave in distanza. Sotto l' ombre delle piante s' affidono sopra delli sassi Argene, Melibeeo, Aminta, ed Alceste, tutti vestiti da cacciatori con arco, strali, e faretra. Altri cacciatori in piedi colli veltri legati, i quali al suono dell' Orchestra mostrano di suonare gli corni. Daini, e cignali uccisi giacenti nel suolo.

Bel piacer dopo la caccia
a 4. { Riposar frà i dolci orrori;
Le fatiche, ed i sudori
Già si senton ristorar.

Am. E' la preda affai più cara.

Arg. Riesce dolce la fatica.

Mel. { E si sente un nuovo invito
Alc. a 2. { Alla caccia stimolar.

Bel

Første Act. Første Scene.

En meget tyk Skov paa begge Sider af Skuepladsen; i Midten er en aaben Plads, med nogle faae Træer hisset og her. Bagst i Midten sees en Bugt af Havet, med et Skib langt borte. Under Trærnes Skygge sidder Argenes, Meliboæus, Ar-yntas og Alceste, paa nogle Steene; De ere alle klædte som Jægere med Buer, Vile og Raaggere. Nogle Jægere staaende, med bundne Jagthunde; samme, Jægere, ved Lyden af Orchestret lader som de blæse paa Balthorn.

Kaae Dyr og Bild-Sviin, dræbte og liggende paa Jorden.

Alle 4.) **D**et er en smuk Fornøielse, efter Jagten at ligge sig til Hvile i den kjole Skygge; Man finder der strax en Bederøielse for sin Uimage og Sved.

Am. Ja det er det kjaereste Vildt man kand faae.

Arg. Thi siden husker man ey paa den forrige Uimage.

Mel. (begge) Og saa faaer man paa nye
Alc. Lust til at gaae paa Jagten igien.

a 4. { Bel piacer dopo la caccia
 Riposar frà i dolci orrori;
 Le fatiche, ed i sudori
 Già si senton ristorar.

Mel. Ora il peso degli anni
 Gli omeri m' aggrava. Nell' età mia
 Verdeggiante, e fresca, in queste selve,
 Sempre chiamato fui terror di Belve.

Alc. Ma una belva di tutti assai maggiore
 La vincesti tu mai?

Mel. E qual' è?

Alc. Amore.

Mel. Caro Figlio t' intendo. Argene solo
 Per me risponderà.

Arg. Per me risponda Aminta.

Am. Amor m' è un Nume ignoto.

Arg. (Ahimè! Che pena!)

Alc. Aminta ti disprezza, e tu l' adori?

Arg. Ch' importa a te? Non curo i tuoi amori.

Am. (Ed io non curo i tuoi.)

Alc. Tormentarmi tu vuoi.

Mel. V' è noto, o Figli miei, per voi qual sia
 La tenerezza mia. Decida Argene
 Qual di voi due le piace. Allora quando
 Scelto di voi avrà.

Il più felice, suo sposo farà.

Arg. Il caro, e bello Aminta

Mi tiene l' alma avvinta.

Am. (Non la posso soffrire.)

Alc. Che pena! che martire!

Mel.

Alle 4. Det er en smuk Fornøjelse, efter Jagten at ligge sig til Hvile i den tiøle Skygge; Man finder der strax en Bederqvægelse for sin Umage og Sveed.

Mel. Nu betynger Aarenes Byrde mine Skuldre. I mine unge og friske Aar da kaldte man mig altid her i Skovene en Skræk for de vilde Dyr.

Alc. Men har du aldrig overvundet et Dyr, som er større end alle de andre?

Mel. Og hvad er det for et Dyr?

Alc. Kierlighed.

Mel. Jeg forstaaer dig, min kiære Søn. Argene allene skal svare for mig.

Arg. Amyntas, svar du for mig.

Am. Kierlighed er en ubekiendt Gud for mig.

Arg. (Ach! hvilken Bedrøvelse for mig!)

Alc. Amyntas foragter dig, og du tilbeder ham?

Arg. Hvad kommer det dig ved? Jeg skiotter intet om din Kierlighed.

Am. (Og jeg kierer mig intet om hendes.)

Alc. Du vil altid være haard imod mig.

Mel. Mine Sømmen, I kiender den Godhed, som jeg bær for eder. Lader Argene affige Dommen, hvem af eder Toe som behager hende. Naar hun da har udvalt, saa skal den Lykkeligste af eder, være hendes Brudgom.

Arg. Min kiære og deylige Amyntas har indtaget mit Hierte.

Am. (Jeg kand ikke liide hende.)

Alc. Hvilken Qual, og Smerte for mig!

Mel. Aminta, Argene udisti?

Am. L' ascoltai.

(con disprezzo.)

Arg. Quel fiero cor non cangerassi mai?

(ad Aminta.)

Mel. Ma questi vostri amori

Non son troppo felici - - -

(si comincia a veder dei lampi sopra
del mare.)

Miei cari figli, amici,

(si sentono i tuoni in lontano, e poi impetuosi
s' avanzano.)

Il Ciel pioggia minaccia,

S' oscura già del Sol tutta la faccia.

(s' alzano.)

{ Nel mare nel Cielo

(spaventati.)

a 4.

{ Tempesta si desta!

{ Andiamo, fuggiamo,

{ Che tempo non c' è!

(La Tempesta del mare va urtando la nave
verso la spiaggia.)

Scena II.

Aminta solo frà mezzo agli alberi laterali il quale osservando il mare, parla a norma dello sconvolgimento del medesimo.

Quella nave è in periglio!

Quante gioje godrei, quanti piaceri,

S' io potessi salvar quei passeggieri!

Quan-

Mel. Amyntha, hørde du hvad Argene sagde?

Am. Jo, jeg hørte det.

(med Foragt.)

Arg. Skal det haarde Hierte da aldrig forandre sig?

(til Amynthas.)

Mel. Men denne eders Kiærlighed er ikke alt for lykkelig og fornøielig . . .

(man begynder at see Bøn over Havet.)

Min Kiære Sønnen, og 3 mine Venner,

(man hører Torden langt borte, og siden kommer den nærmere og bliver stærkere.)

Himmelen truer med Regn, Solen er reent overtrokken med Skyer.

(de staaer op)

Alle 4. Der oprenser sig en Storm

(de bliver bange)

Baade paa Havet og i Luften! Fader os gaae, og flye herfra, her er en Tid at bie.

(Det oprørte Hav kaster Skibet imod Havbredden.)

Anden Scene.

Amynthas staaer allene imellem Træerne som ere ved Siden, og betragter Havet, og taler, da hand seer at det er oprørt.

Det Skib er i Fare! Hvor stor en Glæde og Fornøielse vilde jeg have, dersom jeg kunde frelse hiine Reysfende! Hvilken en Storm! o Himmel!

Quante procelle, o Ciel! che nemi irati! --
 Che pena, oime! Molti son naufragati ---
 Ma la nave dov' è? L' onda crudele
 Nel mare l' affondò --- Nò nò, la veggo.

(il mare comincia a calmarfi.)

Grazie al Ciel m' ingannai --- Ma sù la prora
 Qual beltà sbigottita! --- Ciel che volto!
 Che vaghi, e vivi lumi!
 Deh salvatela, o Numi --- Il vento cessa.
 Già si tranquilla il mar, si placa l' onda,
 Salva la bella Dea giunge alla sponda.

(la Nave giunge alla riva.)

Scena III.

*Dalifa, scende sbigottita dalla nave,
 e detto.*

Dal. Infelice! dove sono?
 Chi m' addita qualche aita ---
 M' incamino, e poi m' arresto ---
 Crudi Dei, che mai farò!

Se tu degli infelici
 Senti qualche pietade, almeno dimmi
 In qual Terra mi trovo,

Am. Nell' Isola di Cipro.

Dal. Ah' questo è un mondo affatto ignoto a me.

Am. Ma qui regna l' amor, decoro, e fè.
(Che vezzoso sembante!)

Dal.

mel! Hvilke stærke Tilinger! = = = Ach hvor
gior det mig ondt! Mange ere omkomne = = =
Men hvor er Skibet? De gruesomme Bølger
har nedscænket det til Havets Bund = = = Nej
nej jeg seer det.

(Havet begynder at blive stille)

Himlen see Lof jeg saae feyl = = = men hvilket et
deyligt Fruentimmer sidder der paa Forstavnen,
hvor er hun beængsted! = = = Himmel hvilket
et Ansigt! Hvilke deylige Dyne! O Gud!
jeg beder: Frels hende = = = Binden lægger
sig, Havet bliver roeligt, og Bølgerne holder
op at bruse, nu kommer den deylige Gudinde
fresst til Landet.

(Skibet kommer til Havbredden.)

Tredie Scene.

Dalifa som stiger i Land af Skibet gandske beængsted,
og Amyntas.

Dal. Ach jeg Ulyksalige! Hvor er jeg?
Hvem skaffer mig Hielp = = = Jeg
gaaer, og derefter standser jeg
igien = = = O Jubarmhiertige Gu-
der, hvad skal jeg vel giøre?

Hvis du har nogen Medynk med ulyksalige Folk, saa
siig mig i det ringeste hvad Land jeg er udi?

Am. Paa den De Cypren.

Dal. Ach dette er mig et gandske ubekiendt Land.

Am. Men her regierer Rærlighed, Anstændighed og
Ærlighed. (Hvilket et yndigt Ansigt!)

Dal.

Dal. (Che bel tratto, e gentil!)

Am. (Son quasi amante.)

Se il mio albergo t'è grato,

Te l'offro volontier; (ma più il mio core.)

Dal. Grata sono al tuo amore.

Am. Deh vieni a riposar le stanche membra.

Il sofferto disagio - - -

Dal. Infelice Dalifa! Oh fatal viaggio!

(piange.)

Am. Mi fà pietà!

Dal. Nel mar tutto perdei.

Mio Padre naufragò. Io son restata

Infelice, raminga, e desolata.

Am. Qui troverai ricetto.

Nelle perdite tue, Bella vedrai

Che compensata in parte almen farai.

Dal. L'offerta, che mi fai,

E' poi tutta pietà del tuo bel core?

Am. Tutta pietà. (Ma n'ha gran parte amore.)

Deh vieni a riposarti - - -

(vuol prenderla per mano.)

Dal. Eh scostati. La tua pietà m'offende.

Am. Vuoi qui sola restar?

Dal. Questo s'intende.

Am. E senz'appoggio, e sola?

Dal. Taci, non più. Dagli occhi miei t'invola.

Am. Partirò: ma se sapesti

La pietà di questo core,

Anche a me, sò ben che avresti

La pietà, che ho già di te.

Dal. (Hvilket et smukt og artig Bæsen!)

Am. [Jeg er nesten forliebt.] Hvis mit Huus behager dig, saa tilbyder jeg dig det meget gierne; [Men dog hellere mit Hierte.]

Dal. Jeg takker dig for din kjerlige Omfarg.

Am. Jeg beder dig da kom og hvil dine trætte Lemmer. Din udstandne Fare = = =

Dal. Ulyksalige Dalisa! O Ulykkelige reyse!

Am. Jeg ynker hende! (græder.)

Dal. Jeg har mistet al Ting i Havet. Min Faeder forgik. Jeg er bleven tilbage ulyksalig, vildfarende, og trøstløs.

Am. Her kand du finde Tilflugt, du skal see, min Deylige, at en Deel af dit Tab skal blive dig her erstattet.

Dal. Er da det tilbud som du gjør mig allene Meddnyk og Godhierrighed?

Am. Ja allene Meddnyk. [Men Kierlighed har og stor Deel deri.] Jeg beder dig, kom og hvil dig = = =
(vil tage hende ved Haanden.)

Dal. Men gaae af Benen. Din Meddnyk fortørner mig.

Am. Vil du da blive staaende her allene?

Dal. Det forstaaer sig.

Am. Og det uden Hielp, og allene?

Dal. Tie stille. Flye bort fra mine Dyne.

Am. Jeg vil gaae bort: Men hvis du kiendte dette Hiertes samme Medlidendhed, saa veed jeg vist at du vilde have samme Meddnyk med mig, som jeg har med dig. Du

Tu sei cruda al tuo dolore,
 Tu disprezzi il mal presente,
 Ma più cruda, e sconoscente
 Or tu sei verso di me.

Scena IV.

Dalifa sola.

Oh periglio impensato!

Oh povera Dalifa! Oh crudo fato!

Frà questi alberghi intanto me n' andrò

A mendicar pietà. Stelle crudeli,

A qual passo son giunta! Agiata, e ricca,

Lieta, e paga vivea sotto il mio tetto,

Ora m' è d' uopo il mendicar ricetto.

Scena V.

Da un lato della scena aspetto esteriore dell' albergo di Melibeo con porta aperta, circondato da foltissime piante.

Argene inseguita da Alceste.

Arg. E quando mai audace

Mi lascerai in pace?

Alc. Un che t' ama

Audace tu lo chiami.

Arg. Io men aspra farò se tu non m' ami.

Alc. Ah per pietà cangia quel cor tiranno.

Arg.

Du vil ey lade dig raade i din Bedrøvelse, du agter intet om din nærværende slette Tilstand, men du er endnu meere haard og uerkjendtlig mod mig.

Fjerde Scene.

Dalisa alleene.

O uventede Fare! O du arme Dalisa! O grusomme Skiebne! Jeg maa dog gaae hen til disse Huuse, og overtrygle nogen til at have Medynk med mig. Ubarmhertige Himmel! hvor stor er ey min Elendighed! Jeg levede før i mit eget Huis rolig, riig fornøjet og tilfreds, nu er jeg nødt til at tigge om at nogen vil tage imod mig.

Femte Scene.

Paa den eene Side af Skuepladsen sees Udsiden af Melstboei Hus, hvorpaa Døren staaer aaben, omplandret med skoggefulde Træer.

Argene, og Alceste, som følger efter hende.

Arg. Og naar vil du Uforskammede vel eengang lade mig blive i Roe?

Alc. En som elsker dig, Kalder du den usforskammede?

Arg. Jeg vilde være mindre vreed, hvis du ey elskede mig.

Alc. Ach for Gudernes Skyld forandre dog dit grumme Hierte.

B

Arg.

Arg. Io dunque a sincerarti in van m' affanno,
Odimi ben: L' ultima volta è questa,
Che rispondo al tuo amor. Non posso amarti,
In poco hò detto tutto: Vanne, e parti.

Alc. Ah se sapessi tu - - -

Arg. Non annojarmi più - - - Vedi chi giugne?
(verso la Scena.)

Alc. Io veggo il mio Germano.
Io so ch' è il fortunato.

Arg. Solo aminta il mio cor m' ha incatenato.

Scena VI.

Aminta frettoloso, e confuso, e detto.

Am. La cerco, e non la trovo.

Arg. Anima mia.

Am. Ah chi sà dove fia!

(non le dà retta.)

Alc. Vedi come t' accoglie.

(ad Argene.)

Arg. Tu sei confuso assai.

(ad Aminta, che avidamente cerca.)

Quegli impazienti, e curiosi sguardi

Di che cercano mai?

Am. Sarà partita.

Arg. Se tu cerchi di me, son quì mia vita.

Am. Ad ogni costo io vòglio ritrovarla.

Andrò negli antri tutti a rintracciarla.

(entra nell' albergo.)

Scena

Arg. Det er da forgieves at jeg søger at viise mig alvorlig mod dig. Ney, hør Ben: Denne er den sidste Gang, at jeg giver dig Svare paa din Kierlighed. Jeg kan ikke elske dig. Jeg har nu sagt dig det altsammen med saa Ord; gaae.

Alc. Ach hvis du vidste,

Arg. Staae en og brød mig længere. Seer du hvem der kommer.

Alc. (til Siden af Skuepladsen)
Jeg seer min Broder.
Jeg veed nok at han er den Lykkelige.

Arg. Amynthas allene har indtaget mit Hierte.

Siette Scene.

Amynthas hastende og forvirret, og de forrige.

Am. Jeg søger hende, og jeg finder hende ikke.

Arg. Min Siæl.

Am. Ach hvem veed hvor hun er!

(han hører hende ikke)

Alc. Seer du hvorledes han tager imod dig?

(til Argene)

Arg. Du er meget forvirret.

(til Amynthas, som søger med stor Begierlighed)

Disse dine utaalmodige og nysgierrige Dyne hvad kand de vel søge om?

Am. Hun maa være gaaet bort.

Arg. Hvis du søger efter mig, da er jeg her, Aller-
kierreste.

Am. Jeg skal finde hende igien, det maa koste hvad det vil. Jeg skal gaae og søge efter hende i alle Braaer.

(han gaaer ind i Huset.)

Scena VII.

Alceste, ed Argene.

Arg. Sventurato mio core!

(piange)

Ale. Come ti tratta Aminta

Or tu lo vedi Argene.

Io t' amo; abbi pietà delle mie pene!

Arg. Ma taci tiranno,

Tu vedi l' affanno,

Tu vedi la pena,

Che il cor m' avvelena,

E l' uno, e ancor l' altra

Tu vuoi innafric

Se perder dovessi

Il caro mio amore,

Non mai lusingarti

D' avere il mio core.

Pria voglio, che amarti,

Più tosto morir.

Scena VIII.

Alceste solo.

Fuori che il cor d' Alceste, ogni altro core

Nella sventura mia

Disperato faria; ma pure io spero,

Di ridurla al mio core.

Così vuole ch'io spero il Dio d' amore.

Nel

Syvende Scene.

Alceste og Argene.

Arg. O mit ulykkelige Hierte!

(græder)

Alc. Nu seer du Argene hvorledes Amynthas holder
 Huus med dig. Jeg elsker dig; Hav da
 Medynk med min Qual og Smerte.

Arg. Men tie dog Tyran. Du seer
 den Kummer og den Smerte, som
 dræber mit Hierte og du vil endda
 gjøre den større.

Hvis jeg skulde miste min Allerkiæreste,
 saa maa du dog aldrig smigre dig
 med Haab om at faae mit Hierte.
 Førend jeg vilde elske dig, saa vil-
 de jeg for døe.

Ottende Scene.

Alcestes allene.

Alle andre Hierter, Alcestis undtagen, hvis de kom
 i min Ulykke, maatte fortvirole; men jeg haa-
 ber dog at bringe hende til at elske mig.
 Saaledes vil Kierligheds Gud at jeg skal
 haabe.

Nel verno argente, nel Sol cocente
 Quel cacciatore mai non s'arresta;
 Avido scorre per la foresta
 Qualunque belva a rintracciar.

Per la speranza d'aver la preda,
 Sparge sudori, sprezza terrori,
 E arriva poi nè lacci suoi
 La cara preda ad allacciar.

Scena IX.

Dalifa, e poi Aminta, indi Melibeo.

Dal. Più non mi regge il piè!
 Io sono lassa, e stanca.
 Tutto il vigor mi manca. Ah! che farà;
 A questo albergo chiederò pietà.

(s' accosta all' albergo.)

Una povera infelice
 Soccorrete per pietà;
 Che si lagna, che s'affanna,
 Poichè ajuto alcun non hà.

Am. Entra pur nell' albergo.

(sulla foglia non vedendola.)

Deh vienti a ristorar --- ma dove sei?
 Ecco l' idolo mio!

Dal. (Che veggo, o Dei!)

Mel. Sei tu ---

Dal. Son io che un foccorso vi chiedo.

Mel.

En Jægere standser aldrig, hverken i den
koldeste Vinter, eller i den heedeste
Sølskin, men løber med Begier-
lighed at opspore alt det Vildt som
han kand finde.

J. Haab om at faae Bytted, saa sparer
han ingen Umage, men foragter al
Fare, og kommer endelig til at fan-
ge det kiære Rov i sine Snarer.

Niende Scene.

Dalifa, og derefter Amyntas, siden Meliboeus.

Dal. Mine Been kan ey længere bære mig, jeg er
træt og udmattet. Jeg er gandske kraftesløs.
Ach! hvad vil der blive af? Jeg vil bede
om Hielp i dette Huus.

(nærmer sig til Huset)

Hielper for Guds Skyld en Fattig, Ulyk-
salig; som klager og bekymrer sig,
siden den ingen Hielp har.

Am. Kom her ind i Huset.

(inden for Døren uden at see hende)

Kom kuns og vederqvæg dig = = = Men hvor
er du? (See det er min Gudinde!)

Dal. (Hvad seer jeg, o' Guder!)

Mel. Er du = = =

Dal. Ja det er mig som beder dig om Hielp.

Mel. In così belle spoglie?

Dal. L' esigge l' esser mio.
Ah se sapesti, oh Dio! le mie vicende,
Piangeresti con me.

(*piange.*)

Am. (Vie più m' accende.)

Mel. Entra pur nel mio albergo. Io ti prometto
Tutta la mia pietà.

Dal. Avete Sposa, e Figlie?

Mel. Ho sol due amati figli.
Uno è Aminta, e l' altro è il caro Alceste.
(*accennandolo.*)

Dal. Or la vostra pietade, il mio decoro
M' obbliga a ricusar.

Am. (Taccio, e non moro!)

Mel. Perdona, o cara figlia. Or parmi meglio
Presso di me l' onore tuo in sicuro,
Che andar altrove errando.

Dal. Nò, tel juro.

Mel. L' onestà mia s' offende.

Dal. Se non m' intendi tu, v' è chi m' intende.

Am. (Ella parla per me.)

Mel. Savio è alceste, e modesto.
Aminta è Figlio onesto.

Dal. Io ti chiedo perdon. Sia con tua pace
Quì non deggio restar.

Am. (Quanto mi piace!)

Mel.

Mel. I saadanne smukke Klæder?

Dal. Mine Omstændigheder vil saa have det. Ach
o Gud! dersom du vidste, min Stiebnes For-
andringer, saa vilde du græde med mig.

Am. (græder)
(Jeg bliver endnu meere forliebt i hende.)

Mel. Gaa du kuns ind i mit Huus. Jeg lover
at have al Medlidenhed og Omhu for dig.

Dal. Har I Kone eller Døtre?

Mel. Jeg har kuns to fiære Sønner: Den ene er
Amyntas, og den anden er den fiære Alcestes.
(pegende paa ham)

Dal. Nu nøder Anstændighed mig til at aflaae
Eders Medlidenhed.

Am. (Tier jeg, og doer dog en!)

Mel. Forlad mig, fiære Daatter. Nu synes
mig at din Ere er bedre i Sikkerhed hos mig
end om du gaaer andensteds hen og farer vild.

Dal. Ney, det soerger jeg dig til.

Mel. Min Erlighed finder sig fornærmet.

Dal. Hvis du en forstaaer mig, saa er her den
som forstaaer mig.

Am. (Hun taler om mig.)

Mel. Alceste er fornustig og ærbar. Amyntas er
og en skikkelig Søn.

Dal. Jeg beder dig om Forladelse. Tag det en
ilde op, her bør jeg ikke blive.

Mel. Vuoi partir? Fà' quel che vuoi;
 Pensa almeno al tuo periglio.
 Non sprezzare il mio consiglio,
 Ah da me, no, non partir.

Una bella desolata,
 Senza scorta, e abbandonata,
 Tu m' intendi - - Del tuo ardire
 Ti potresti poi pentir.

Scena X.

Aminta, Dalisa, e poi Argene in disparte.

Dal. Fermati in questo loco - - Aminta addio.
 (con tenerezza.)

Am. T' arresta almen. (Quasi dissi ben mio.)

Dal. Io nol deggio. Tu il sai. I cenni miei - -
 (in atto di partire.)

Am. Prima di trasgredirle io morirei.

Dal. (E pur non sò partir!)

Am. (S' arresta ancora!)

Dal. (Ah mi palpita il core!)

Am. (Parla fra se!)

Dal. (Sarebbe mai Amore?)

(sospirando.)

Am. Tu sospiri, o Dalisa?

(Sospirasse per me!)

Dal. Sospiro, oh Dio!

Dell' atroce mio caso, rio, e funesto,

A te lo palesai. (Taccia il resto.)

Am.

Mel. Vil du gaa? gjer hvad du vil;
 men betænk i det ringeste den Fare
 du vover dig udi. Foragt en mit
 Raad; aah ney, ney gaae en fra
 mig.

Et denligt trøstesløs Fruentimmer, uden
 Geleide, og forladt, du forstaaer
 mig. Du kunde siden komme
 til at fortryde din Dristighed.

Siende Scene.

(Amyntas, Dalisa, og siden Argene affides.)

Dal. Bliv du her paa dette Stæd, Amyntas,
 Farvel.

Am. (Kierligen)
 Bie dog i det ringeste lidet her, (jeg havde
 nær sagt min Skat.)

Dal. Det bør jeg ikke. Du veed det. min Billie
 (hun vil gaae)

Am. Jeg vilde for dse end overtræde den.

Dal. [Og jeg fand dog en gaae bort!]

Am. [Bier hun endnu!]

Dal. [Ach mit Hierte klapper!]

Am. [Hun taler for sig selv!]

Dal. [Skulde det vel være Kierlighed?]

Am. Sukker du, Dalisa? (sukkende)
 [Gid hun sukkede
 for mig!]

Dal. O Gud! jeg sukker over min grumme, haarde
 og ulykkelige Skiebne. Jeg har jo sagt dig
 den. [Resten tier jeg med.]

Am.

Am. Degna di pianto sei, ma poi in parte
Non lo fai meritar. T' offre l'albergo
Pietoso il genitore,
E tu franca il ricusi.

(Esce Argene in ascolto.)

Dal. E' ver. Addio.

(in atto di partire.)

Am. Senti, senti, cor mio.

(seguendola.)

Dal. Olà, cangia favella

Arg. [La mia rivale è quella!]

(rabbiosa, e sembre agitato.)

Am. E ben t' ubbidirò. Ma poi quei lumi
Saranno a me fereni almen per poco?

Dal. Non parlarmi d' amor. [Son tutto foco.]

Am. E' onesto l' amor mio.

Dal. Guarda non mi seguir - - -

(in atto di partire.)

Am. Tu parti?

Dal. Addio.

Am. Amabile Dalifa - - -

Dal. E ben, che vuoi?

(volgendosi con reverenza.)

Am. Intendermi tu puoi.

Dal. [Chè placide maniere!] Io non t' intendo.

Am. Il mio cor ch' ho sul labbro - - -

Dal. Non capisco - - -

Am. Gli miei occhi loquaci - - -

Dal. Rammenta i centi miei. O parti, o taci.

Deh

- Am. Du er værd at begrædes. Men dog til Deels
veed du ey at skaffe dig Medsynd. Min med-
lidende Fader tilbyder dig Huus, men du afs-
slaaer det frit.
(Argene kommer og slaaer paa Luur.)
- Dal. Det er sandt. Farvel.
(hun vil gaae)
- Am. Hør, hør mit Hierte.
(han følger efter hende)
- Dal. Jeg siger dig, tael i en anden Tone.
Arg. [Danne er min Medbeskyttere!] A)
- Am. Nu vel da, jeg vil adlyde dig. Men skal dog
i det ringeste dine Døne ey see lidet mildt til
mig?
- Dal. Tael ey til mig om Kierlighed.
(Mit Hierte staaer i en Lue)
- Am. Min Kierlighed er sammelig og ærlig.
- Dal. Tag dig i agt at du ey følger mig = = =
(hun vil gaae)
- Am. Gager du?
- Dal. Farvel.
- Am. Etskærdige Dalise = = =
- Dal. Nu da, hvad vil du?
(hun vender sig om kærtiligen)
- Am. Du kand nok forstaae mig.
- Dal. [Hvillet et fromt Bæsen!] Jeg forstaaer dig
ikke.
- Am. Mit Hierte som jeg har paa Læberne = =
- Dal. Jeg begriber det ikke = = =
- Am. Mine Døne som taler = = =
- Dal. Huusk hvad jeg befalede dig. Enten gaae,
eller tie stille. Ach

Deh se piacer mi vuoi,
 Non mi parlar d' amor.
 Tutti gli affanni tuoi
 Tu sai di questo cor.
 E come vuoi, oh Dio!
 Che possa il seno mio
 Sentir d' amor la voce,
 Ed i suoi strali jancor?
 (Ah che per lui io sento,
 E voci, e strali ognor.)

Scena XI.

Argene, ed Aminta.

Am. Oh Ciel, che dolci rai!
 Che soave parlar!

Arg. Tutto ascoltai.

(furente.)

Delli dispreggi tuoi
 Veduta ho la cagion, Aminta senti,
 Se tu pietà non hai a' miei tormenti ---

Am. Importuna mi sei. Io non t' ascolto.
 Abborrisko il tuo cor, odio il tuo volto.

(parte.)

Arg. Perfido non godrai la nuova amata.
 Temi sprezzata Argene, e disperata.

(parte.)

Sc-

Ach hvis du vil behage mig, saa tael ey til mig om Kierlighed. Du veed jo alle mit Hiertes Bekymringer. Og hvorledes vil du, o Gud! at mit Herte skulde kunde taale at høre tale om Kierlighed, eller skulde kunde saares af hans Pile? (ach jo: jeg fornemmer allerede baade Virkningen af hans Tale og af Kierligheden til ham.)

Ellevte Scene.

Argene og Amyntas.

Am. O Himmel, hvilke søde Dyr! hvor taler hun sødt!

Arg. Jeg har hørt det altsammen.

(forbittred)

Jeg har seet Marsagen hvorføre du foragter mig. Hør Amyntas, hvis du ey har Medynk med min Rummer

Am. Du overhænger mig. Jeg hører ikke paa dig. Jeg har Affkye for at elske dig, og jeg hader dig naar jeg seer dig.

(gaaer)

Arg. Troeløse! du skal ey glæde dig over din nye Kiereste. Du skal komme til at frygte for den foragtede og fortvlede Argene.

(gaaer).

Tolvte

Scena XII.

Vasta pianura sparsa di poche piante.

Licandro, poi Argene.

Lic. Col poter della mia verga
 Oscurar faccio le stelle,
 Desto i tuoni, e le procelle,
 E sconvolgo e Cielo, e mar.

Metto i venti a fiera guerra,
 Io tremar faccio la terra,
 E le belve nelle selve
 L'accio tutte palpitare.

Al mio poter s' inchina,
 Sono sempre ubbidienti ai cenni miei
 Il Monarca d' Averno, e ancor gli Dei.

Arg. Se al mio dolor tu non gli porgi aita;
 Da disperata perderò la vita.

Lic. Figlia dell' amor mio.
 Tutto per te farò. Che far degg' io?

Arg. Ah quel spietato Aminta,
 Quel che il cor mi rapì, già mi disprezza
 Per straniera bellezza.
 Con l' arte tua possente, la rivale
 Invola al mio tiranno.

Lic. Sì, lo farò; ti toglierò d' affanno.

Arg.

Solgte Scene.

En stor stet Mark, med saa Træer hisset og her.

Lycander, derefter Argene.

Lyc. Med min Kieppes Kraft formørker jeg Stierne; jeg kommer Jorden og Storm afsted, og jeg oprører baade Luftten og Havet.

Jeg sætter Bindene i haard Striid indbyrdes; jeg kommer Jorden til at skælve, og jeg forskrækker alle vilde Dyr i Skovene.

Helvedes Enevolds-Regent bukker for min Magt, ja endog Guderne selv ere mine Befalinger lydige.

Arg. Hvis du ey skaffer mig Hielp i min Sorg; saa doer jeg af Fortvivlelse.

Lic. Min allerkiæreste Daatter, jeg vil gjøre Altting for din Skyld. Hvad skal jeg gjøre?

Arg. Den ubarmhiettrige Amynntas, han som har stiaalet mit Hierte, foragter mig nu, for en fremmed Skionheds skyld. Skil nu du min Tyrann ved denne min Medbenslerke, med din mægtige Konst.

Lyc. Jodet skal jeg gjøre; jeg skal frie dig fra denne Bekymring.

C

Arg.

Arg. Osserva, o genitor. A questa volta
(verso la Scena.)

A lenti, e tardi passi
S' innoltra la rivale - - -
Ahi! di livor m' accendo.

Lic. Raffrena il tuo furor. Io già t' intendo.

Dall' Erebo profondo

(mostra di fare un incanto.)

Vengano a un tratto a noi
Gli spirti dell' orror.
E seco vengan poi
Le Furie, ed il Terror.

Restiamo inosservati, o cara figlia,
Tu libera fra poco
Della rival farai.

Arg. Quante grazie ti deggio render mai!
(si ritirano ad di etto.)

Scena XIII.

Dalifa, e detti in osservazione.

Dal. Dalifa sventurata!
Ora tu vai per questi luoghi errando,
La pietà mendicando, e trovi, oh Dio!
Soccorso à mali tuoi - - - ma il tuo destino
Non ti vuole felice. Un gran nemico
Ti suscitò nel core.

Arg. See her Fader. Der kommer
 (til Siden af Skuepladsen)
 min Medbenlærste ganske langsom gaaende : : :
 Ach! jeg optændes af Had og Brede.

Lyc. Styr din Hidsighed. Jeg forstaaer dig allerede.
 Kommer strax I forfærdelige Aander fra
 (lader som han gjorde en Fortryllelse)
 det dybe Helvede herhid til os, og
 lader Helvedes Plage-Gudinder,
 og Forstrækkelsen komme med
 Eder.

Lad os staae her, uden at blive seet, min kære
 Daatter. Du skal inden kort Tiid blive din
 Medbenlærste qvit.

Arg. Hvormegen Tak er jeg! dig vel skyldig!
 (De gaaer af Boven).

Trettende Scene.

Dalifa, og de forrige paa Luur.

Dal. Ulyksalige Dalifa! Nu gaaer du og vanker
 her paa disse Steder, og betler om Medlynk,
 o Gud! du finder og Hielp i dine Ulykker : : :
 Men din Skiebne tillader dig ey at blive lyk-
 kelig. En stor Siende er opvaft i dit eget
 Hjerte. Men hvad er dette for en Siens-
 de?

Ma il nemico qual' è? --- Stelle! è amore.
Dalisa innamorata

(*Licandro, ed Argene mostrano
d' udirla.*)

In seno alle sventure? nel suo petto

Frà tanti guai, amore avrà ricetto?

Ahi! e come esser può?

Aminta, oh forte! il core m' involò.

Ah giacchè almen nè crudi miei disastri

Io libera già son, da questi luoghi

Di volo partirò ---

Partir? Oimè! --- No che partir non sò.

Lic. Vedi, o figlia, che a un tratto

(*forte.*)

Il memorando colpo ora è già fatto.

(*Batte a terra la verga.*)

(*Subito la vasta campagna cangiasi in una
piccola, oscura, e nera grotta.*)

Scena XIV.

Dalisa sola.

Misera me! qual mutazione è questa?

Mi fogno? --- ò pur vaneggio? -- ò sono desta?

Oh destino crudel! --- Ma per qual parte

(*cercando.*)

Sortir potrò da questo incanto? --- Oh Dio!

E qual

de? = = = Himmel! det er Kiærlighed.
Er Dalisa forliebt midt i sine Ulykker?

(Ergander og Argene viser at de hører paa hende)

Skulde Kiærlighed have Stæd i dit Hierte imellem saa mange Elændigheder? Ach hvorledes kand det være? Amynthas, ach Skiebne! har stiaalet mit Hierte. Ach efterdi jeg i det ringeste, i mine haarde Bederværdigheder, er frie, saa vil jeg skynde mig, og sige fra disse Stæder = = = Jeg gaae bort? Ah! nej, jeg kand ikke gaae bort.

Lyc. Nu skal du see min Daatter, paa engang,
(høyt)

At denne betydelige Sag er allerede fuldbragt.

(han slaaer Kieppen mod Jorden.)

(Strax forandres den aabne Mark til en liben mørk og sort Huule).

Fiortende Scene.

Dalisa allene.

Ah jeg Elændige! Hvilken Forandring' er denne? Drømmer jeg? = = = eller raser jeg? eller er jeg vaagen? O gruesomme Skiebne! = = = men paa hvad Side skal jeg
(søgende)

Komme til at slippe ud af denne Fortryllesse? = = = o Guder! Og hvilken ond

E qual maligna stella m' ispirò
 Di ricusar d' Aminta
 La sua bella pietà? --- Son disperata.
 Ora quì non farei ---
 Mio caro Aminta --- Amor --- Soccorso, o Dei!

Ah il mio cor fra' questi orrori,
 Frà i spaventi, e frà i timori,
 Trema, gela, e palpitante
 Già comincia, oh Dio! a mancar.

Dov' è un ferro, dov' è un laccio
 (furente.)

Che mi tolga questa vita?
 Saffi, a voi io chiedo aita,
 La mia morte
 Sol da voi posso sperar.

Il Fine dell' Atto Primo.

Atto

Stjerne indgav mig at jeg skulde aflaae
 Amyntas artige Medlidenhed? = = = =
 Jeg er fortviolet. Saa havde jeg nu en
 været her = = Min kære Amyntas = = =
 Rørlighed = = Hielp, o Guder!

Ach mit Hierte begynder af Angst, Frygt
 og Forfkrækkelse, at skielve, bæve
 og flappe. O Gud! jeg besvi-
 mer.

Hvor er en Kaarde, hvor er der en
 Strikke, som kand skille mig ved
 (fortvioletende)
 Livet? I Graaesteene, jeg beder
 eder om Hielp, jeg kand allene ven-
 te min Død af eder.

Ende paa den første Act.

Den

Atto Secondo.

Scena I.

*Boschetto delizioso.**Aminta solo.*

Senza la mia Dalifa

Hò l' anima divisa. Amor pietoso

Se non rendi il mio bene a questo core

Morrà in quest' oggi Aminta di dolore.

Scena II.

Melibeo, e Aminta.

Mel. Perché tanto agitato?

Am. Io sono disperato.

Mel. Tu mi ferisci l' alma. La cagione?

Am. L' amabile Dalifa ---

Mel. Da noi volle partir.

Am. Foste crudele.

Mel. Figlio, m' accusi, oh Dio! di crudeltà,
S' era tutta per lei la mia pietà?

Am.

Den Anden Act.

Første Scene.

En behagelig Skov.

Amyntas allene.

Ved det at jeg har mistet min Dalisa, er min Siel gandske urolig. O du medlidende Gud for Kierlighed, giv dette Hierte sin Skat igien, hvis ikke, saa doer Amyntas i Denne Dag af Sorg.

Anden Scene.

Meliboeus, og Amyntas.

Mel. Hvorfor er du saa urolig?

Am. Jeg fortvivler.

Mel. Du bedrøver min Siel. Men hvorfor?

Am. Den elskværdige Dalisa

Mel. Hun vilde jo med Magt gaae fra os.

Am. Du var haard imod hende.

Mel. Son, anklager du mig, o Gud! for Haardhed, da jeg dog var gandske medlidende med hende?

Am. Mi figuro, infelice! i suoi perigli!
 Parmi già di vederla un' altra volta
 Vicina a naufragar. O' da una belva
 Vederla divorar. Parmi vederla
 Da infami masnadieri
 Insultar l' onor suo. Io già l' ascolto,
 Melibeo, ed Aminta,
 Chiamarli i suoi tiranni - - -

Mel. M' affanno anch' io, come per lei ti affanni.
 Ella merta pietà. Chi vide mai
 Un contegno più onesto,
 Un tratto più gentil? Un vago volto,
 E insieme maestoso? Due begli occhi
 In cui risiede Amore - - -

Am. Taci non più. Con questi accenti tuoi
 M' accendi maggiormente - - -

Mel. Di pietà, non è vero?

Am. Ah caro Genitore - - -

Mel. E ben, di che t' accendi?

Am. Oimè! D' Amore.

Mel. Tu amante di Dalisa?

Am. Io.

Mel. Ma il fin di questo amore?

Am.

Am. O den Ulykkelige! Jeg forestiller mig hendes Farer! Mig synes alt at see hende nok en gang nær ved at lide Skibbrud, eller at hun bliver opædt af et vildt Dyr. Mig synes at jeg sees hende andfaldet af skammelige Røvere som forfølger hendes Ere. Jeg hører allerede, at hun kalder Meliboeum og Amynant hendes Tyranner : : :

Mel. Jeg tager mig det lige saa nær for hende som du. Hun fortjener Medynk. Hvem har nogentiid seet en ærligere Indgetogenhed og et artigere Bæsen? Et deyligere Ansigt, som derhos har noget Majestætist? Eoe deylige Dyne, i hvilke Kierlighed boer : : :

Am. Ach tie dog stille. Med disse dine Ord optænder du mig endnu meere : : :

Mel. Af Medynk, er det ikke sandt?

Am. Ach kiære Fader : : :

Mel. Hvoraf optændes du da?

Am. O jeg Elændige! af Kierlighed.

Mel. Er du forliebt i Dalisa?

Am. Ja jeg er.

Mel. Men hvad sigter denne Kierlighed til?

Am.

Am. Per farla poi mia Spofa.

Mel. Senza prima cercar i fuoi natali?
S' ella accetta il tuo cor? s' io fon contento?

Am. Oh Dio!

Mel. Non disperarti. Vanne in traccia
Della bella infelice. Tu procura
Di ricondurla al nostro albergo. Allora
Esaminerem l' affare. Da lei
La sua dipenderà, e la tua forte;
Può darfi che divenghi tua conforte.

Am. Ne pur sò lusingarmi. Un rio destino
S' oppone all' amor mio.

Mel. Non t' avvilit. Il destino talora
Che nella crudeltà vieppiù s' avvanza,
All' improvifo fuol cangiar fembianza.

Talor frà tuoni, e lampi
Un nembo procellofo
Minaccia vigne, e campi,
E il pavido cultore
D' orrore fà gelar.

Ma poi quel nero orrore
Si fcioglie in pioggia amica,
Che fà con più vigore
La verde, e molle fpica
Feconda germogliar.

Sce-

Am. Vil at gjøre hende til min Bruud.

Mel. Uden først at erkjendige dig om hendes Fødsel? Om hun antager dit Hierte? og om jeg samtykker det?

Am. O Guder!

Mel. Fortviol ikke. Gaae og see til du kand opselede den uhykkelige Dalisa. See til at du kand føre hende til vores Huus. Der skal vi undersøge denne Sag. Din Skiebne skal komme an paa hende; maaffee at hun kand blive din Egtefælle.

Am. Jeg kand dog ey smigre mig i et godt Haab. Den haarde og umilde Skiebne sætter sig imod min Kierlighed.

Mel. Tak en Modet: Naar Skiebnen begynder allerstærkest at være umild, saa forandrer den sig paa engang usforventeligen.

Undertiden truer en stærk Storm med Torden, Lynild og Ilinger baade .
 . Btingaardene og Markerne, og gjør Agerdyrkeren saa bange, at hans Blod gyser i ham.

Men siden bliver denne mørke og forfærdelige Sky til en sagte og behagelig Regn, som med sin Kraft kommer de grønne Ar til at blive frugtbar og moedne.

Exedie

Scena III.

Aminta, ed Alceste.

Alc. Germano Amato, oh Dio! la tua Dalisa - - -

Am. Caro, dimmi dov' è?

Alc. Donna infelice!

Am. Ah Dalisa morì - - -

Alc. No.

Am. Respiro.

Alc. Una grotta la chiude.
La Gelosia d' Argene
In duffe il genitore
Con la magica forza a rinferrarla
Oggi colà.

Am. Misera! Ed a qual fine?

Alc. Per vendicarsi Argene
Di te, della rivale. Perche vuole
Il suo Aminta sposar, Dalisa oppressa,
Me sventurato, e contentar se stessa.

Am. Crudel! lo spera in van. Caro germano
M' è d' uopo l' opra tua.

Alc. Sì t' intendo.
Raccoglierò Pastori;
D' armi gli munirò.
La grotta abatteremo:
La tua Dalisa al fin libereremo.

(parte.)

Sce-

Tredie Scene.

Amyntas og Alcestes

Alc. Min kære Broder, o Gud! din Dalisa s s s

Am. Kære, siig mig, hvor er hun?

Alc. O uløselige Fruentimmer!

Am. Ach er Dalisa død s s s

Alc. Nej.

Am. Jeg faaer til Live igien.

Alc. Hun er indeluffet i en Huule. Den skindesyge Argene har bragt sin Fader til at indslutte hende ved sin Troldoms Konst der i Dag.

Am. Det arme Menneske! og til hvad Hensigt?

Alc. For at Argene skalfaae Hævn over dig, og over hendes Medbenlærste. Thi hun vil med Bold og Magt gifte sig med Amyntas, og undertrykke Dalisa, gjøre mig uløselig, og fornøye sig selv.

Am. Gruesomme! Hun haaber det forgieves. Kære Broder, jeg har din Hielp nodig.

Alc. Ja jeg forstaaer dig. Jeg skal samle Hyrderne, og give dennem Baaben; Vi skal riibe Huulens Indgang need og vi skal nok fresse din Dalisa.

(gaaer.)

Tier

Scena IV.

Aminta, e poi Argene.

Am. Ah volifi a Dalifa --- Dove oimè!
Ma la grotta dov' è? Confuso Alceste
A me non l' indicò ---
Con la scorta d' Amor la troverò.

(nel partir s' incontra in Argene.)

Arg. T' arresta un sol momento.

Am. Tu fei il mio tormento.

Arg. Lo farò fin che vivo. Non sperare
Di sposare Dalifa. La sua morte
E' da me pronuziata.

Am. (Per involar a morte il caro Bene,
Deluder vuò costei.)

Arg. (Parla fra se!)

Am. Ed io Spofar dovrei ---

Arg. Tu dovrete spesar una che t' ama.
Una che te sol brama,
Una che non ha cor che per Aminta,
Che senza lui non ha riposo, e pace,
Che senza lui il viver suo le spiace.

Am.

Fjerde Scene.

Amyntas derefter Argene.

Am. Ach jeg maa skynde mig hen til Dalisa = = mens
 ach hvorhen! Men hvor er Huulen? Alcestes i
 hans Forvirring, sagde mig det ikke = = Jeg
 skal ved Kiærligheds Belende nok finde de.
 (i det han vil gaae, møder han Argene.)

Arg. Bie et Øyeblik allene.

Am. Du er mig en Plage.

Arg. Jeg skal være det saa længe jeg lever. Haab ey
 at gifte dig med Dalisa. Hendes Døds Dømt
 er af mig affagt.

Am. (For at frelse min allerkiæreste Skat fra Døden,
 vil jeg narre hende.)

Arg. (Han taler for sig selv.)

Am. Og skulde jeg gifte mig = = =

Arg. Du burde gifte dig med et Fruentimmer som el-
 sker dig, som forlanger ingen andre end dig alle-
 ne, og som ingen Hierte har til andre end til
 Amyntas, som uden ham har aldrig Fred eller
 Røe, og som er kied af at leve hvis hun ey bliver
 hans.

D

Arg.

Am. Ti posso prestar fede?

Arg. Lo giuro a Amor, che questo cor mi vede.

Am. Ah questo giuramento
Come mi cangia il cor! Qual tenerezza
A me del tutto ignota
Ora sento per te!

Arg. Tu la senti per me? Ciel che contento!
Dammi la bella man.

Am. Non è ancor tempo.
Vanne di volo, e metti
In libertà Dalisa,
E allor ti sposerò.

Arg. Sposami prima.

Am. Oh questo nol farò.

Arg. Traditor, ti conosco. Oltre i dispreggi
Deludermi tu vuoi? Sposami adesso,
E Dalisa vivrà.

Am. Non lo sperar.

Arg. Dalisa morirà.

Am. Perfidissima Donna, giacchè vedo,
Che uccidere mi vuoi l' amato Bene,

(cava uno stile.)

Con lei voglio morir. Osserva Argene.

(vuol ferirsi.)

Arg.

- Am. Känd jeg og troe dig?
- Arg. Jeg sværger ved Cupido, som seer mit Hiertes Tanker.
- Am. Ach hvorledes forandrer denne Eed mit Hierte! Hvilken en om Kiærlighed finder jeg nu at have til dig; Jeg har aldrig solet den før.
- Arg. Elsker du mig? Himmel hvilken Glæde! Giv mig da din Haand.
- Am. Det er ey endnu Tiid dertil. Gaae og skynd dig, og sæt Dalisa i Frihed, saa skal jeg gifte mig med dig.
- Arg. Ney gift dig først med mig.
- Am. Nah ney det gior jeg ikke.
- Arg. Din Forrædere jeg kiender dig. Foruden det at du foragter mig, vil du endog narre mig? Gifst dig nu med mig, saa skal Dalisa leve.
- Am. Ney vendt aldrig det.
- Arg. Saa skal Dalisa døe.
- Am. Du allerstammeligste Fruentimmer, siden jeg seer at du vil dræbe min Allerkiæreste,
(trækker en Dolk)
Saa vil jeg døe med hende: See her Argene.
(han vil stikke sig)

Arg. Nou ti ferir. Ohimè!
(gli arresta la mano, e gliela tien ferma.)

Am. Odio la vita, se mi vien da te.

Scena V.

Licandro, e detti.

Lic. Tu vuoi svenar mia Figlia?
 Deità infernal, sollecito v' invoco:
 Resti avvinto costui in questo loco.
(Vicinissimo ad Aminta surge subito dal terreno un tronco, che con i rami afferra Aminta, a cui cade lo stile.)

Am. Oh barbaro destin!

Arg. Dov' è l' orgoglio?

Lic. Ora svenarti voglio.
(Raccoglie da terra lo stile.)

Am. Aita, o Ciel!

Lic. Eh tu lo prieghi 'in vano.
 Mori mori crudel ---
(vuole ucciderlo.)

Arg. Ferma la mano.
(le arresta.)

Non è reo di mia mia morte, qual lo credi.
 Per rabbia, per livor solo se stesso
 Volevasi svenar.

Lic. Io dunque errai.

Arg. Credilo a me. Non sono menzognera.

Lic.

- Arg. Stik dig en. O jeg Elændige!
 (hun griber ham ved Haanden og holder den fast)
- Am. Jeg hader mit Liv, naar du giver mig det.

Femte Scene.

Lycander, og de forrige.

- Lyc. Vil du dræbe min Datter? Jeg maner eder
 strax I Helvedes Guder: Lader ham strax
 blive her indesluttet.

(tæt ved Amyntas kommer en Bul af et huult
 Træ strax op af Jorden, som med sine Gree-
 ne holder fast paa Amyntas som taber
 Dolken)

Am. O gruesomme Skiebne!

Arg. Hvor er nu din Hovmod?

Lyc. Nu vil jeg dræbe dig.

(tager Dolken op af Jorden)

Am. Ach hjælp, o Himmel!

Lyc. Nej det er forgæves at du beder derom. Du

skal døe du Gruesomme

(vil dræbe ham)

Arg. Holdt din Haand tilbage.

(holder ham)

Han har ikke vildet dræbe mig, som du troede.

Han vilde allene af Bitterhed og Breede dræ-
 be sig selv.

Lyc. Saa har jeg da taget fejl.

Arg. Ja du maa troe mig; Jeg lyver ikke.

Lic. Abbia costui la libertà primiera.
*(Batta la verga. E il tronco
 (sparisce.)*

Or vò dal Padre tuo
 A chiederti in Isposo per Argene,
 Ei v' acconsentirà. Se tu ricusi
 Di sposar la mia figlia, tu dovrai
 Pentirti in vano, e tormentarti assai.

Tu lo vedi, e sai chi sono,
 Ignorarlo tu non puoi,
 Se perissi allora poi
 Ti dovrai di te lagnar.

Il poter dell' arte mia
 Io raffreno ancor per poco;
 E t' insegno quella via,
 Che il tuo male può scampar.

Scena IV.

Aminta, ed Argene.

Arg. Cor mio, libero sei. Cessa una volta
 Di tormentare un core - - -

Am. Non ti posso soffrir, mi fai orrore.

Arg.

Lye. Ja saa skal han da faae sin Frihed igien.

(han slaer med Kieppen, og Træet forsvinder)

Nu vil jeg gaae til din Fader, for at forlange dig til at blive Argenes Brudgom. Han giver nok sit Løfte dertil. Hvis du afflaer at ægte min Daatter, saa vil du komme til at fortryde det forgiæves og alt for sildig, til din store Ulykke.

Du seer og veed hvem jeg er, du kand en værre uvidende derom, hvis du siden kom ilde afsted, saa maa du skylde paa dig selv.

Jeg tilbageholder endnu en liden Tiid min Konstes Magt; og jeg vilser dig den Bøn, hvorigiennem du kand undgaae din Ulykke.

Siette Scene.

Amyntas og Argene.

Arg. Nu er du frie, min Allerkiereste. Holdt nu da engang op at plage et Hierte . . .

Am. Jeg kand ikke lide dig, jeg har Affkye for dig.

Arg. Crudel, ti faccio orror? E ben t'intendo:
 Con gli dispreggi tuoi
 Tu vuoi morta Dalifa, Io vado, e volo
 A svenarti quel core,
 Per vendicar il mio sprezzato amore.
 (*in atto di partire.*)

Am. Barbara senti, e trema: Vanne pure
 Ad uccidere, oh Dio! la mia Dalifa,
 Dov' ella stà rachiusa farò forse,
 Sarò prima di te. Tutti gli incanti
 Del tuo malvaggio Padre
 Affrontare saprò, Vedrai crudele,
 Per salvar l' infelice,
 Quel, che giunga a tentare in uno istante
 D' Aminta disperato il core amante.

Se il figlio perde
 La Tigre ircana,
 Scorre ruggendo
 D' ira fremendo
 In traccia sempre
 Del rapitor.

Se lo raggiugne,
 Apre l' artiglio,
 Gli sbrana il seno,
 Gli toglie il figlio,
 E ne trionfa
 Del suo furor.

Scce

Arg. Gruesomme, har du Afstøje for mig? Belan jeg forstaaer dig: Du vil med din Foragt mod mig have, at Dalisa skal døe. Jeg skal skynde mig strax hen at igiennemstikke det Hierte, for at hævne mig over dig, fordi du foragter min Kiærlighed.

(vil gaae)

Am. Hør du Gruesomme, og frygt: Gaae du kunns hen, og dræb, o Gud! min Dalisa. Maaskee at jeg skal finde det Sted hvor hun er indelukket, ja jeg skal være der førend du. Jeg skal nok viide at foragte ald din skammelige og onde Faders Fortryllelse. Du skal see, du Haardhiertede, hvad Amyntes fortiebre Hierte i Fortviwelse skal være i Stand til at foretage sig, nu strax, for at frelse dette ulyksalige Fruentimmer.

Der som den byrcaniske Tiiger mister sin Unge, saa løber den brølende og fnyser af Breede, og altid følger dens Spor som har taget samme.

Der som den naaer ham, saa rækker den sine Kløer ud, rriber hans Hierte i tu, tager sin Unge igien, og vinder Seyer ved sin Breede.

Scena VII.

Argene sola.

Argene Sventurata! Il tuo tiranno
 Non v'è modo a placar. Aita, Amore;
 Abbi pietà d'un desolato core.
 Se salvo la rival io perdo Aminta.
 Se poi la sveno, oh Dio!
 Neppure il caro Aminta farà mio.

L'affanno, oh Dio! che sento
 A lacerarmi il seno,
 Non può capirlo appieno
 Chi amante ancor non è.

Un'alma innamorata,
 Offesa, e disprezzata,
 Il duol che provo ognora,
 Solo può dir per me.

Scena VIII.

Folti; densi ed alti alberi nei lati della scena, che occupano poco parte del suolo. Unita a questi altissima montagna.

Grotta a piedi d'essa con cancello di ferro.

Dalifa entro la grotta, poi Melibeo.

Dal. Dov'è la morte?

(agitata.)

In van la chiamo.

Altro

Syvende Scene.

Argene allene.

Uhyfsalige Argene! Der er ingen Maade at tilfreds-
 stille min Tyran paa. Hielp du mig Cupis-
 do, og hav Mødnyk med et trøstelos Hjerter.
 Hvis jeg frelser min Medbenlerke, saa mister
 jeg Amyntas, men hvis jeg endog dræber hen-
 de, o Gud! saa bliver den kiære Amyntas dog
 en min.

Den Bedrøvelse, o Guder! som jeg fø-
 ler der sønderriver mit Hjerter, den
 kand ingen begribe, uden den som
 selv forhen har været forliebt.

En forliebt Siæl, som er forført og
 foragted, kand allene si i mit sted
 den Smerte som jeg bestandig føler.

Ottende Scene.

Enke og høje Trær paa Siderne af Skuepladsen, som en
 udbreeder sig viidt over Jorden. Næst ved disse ligger et
 stort Bierg; under samme en Huule, med et Jern-
 Erulværk for.

Dalifa inde i Huulen; derefter Meliboeus.

Dal. Hvor er Døden?

Jeg kalder forgiæves paa den.
 (uroelig.)
 Jeg

Altro non bramo,
 Che di morir.
 Abbandonata
 Son disperata:
 Sino a me stessa
 Non so soffrir.

Mel. Pur ti ritrovo, oh Dio!
 Che crudo affanno è il mio,
 Nel vederti languire.

Dal. Oh dolce amico, a tuoi consigli, oimè!
 Perche non m' appigliai! Oh sconsigliata!
 Non farei all' eccesso desolata.

Scena IX.

Licandro, e detti.

Lic. Oportuno ti trovo, o Melibeo:
 Argene la mia figlia pel tuo Aminta
 Arde d' un vivo amor. Per suo consorte
 A te lo chiedo.

Dal. Oh forte!

(furente.)

Mel. (Si deluda.) Queste nozze le accordo,

Dal. (Io mi sento morir!)

Mel. Ma con un patto:
 La povera Dalisa

(accennandola.)

Jeg forlanger intet andet, end at
døe. Jeg er forladt af alle, jeg
mistvivler: Jeg kand ikke engang
liide mig selv.

Mel. Finder jeg dig dog igien, o Gud! Hvor er
jeg inderligen bedrøvet, over at see dig liide
Nød.

Dal. O min fiære Ven, hvi fulgte jeg Elendige, en
dine Raad! O jeg Ubetænkfomme! saa hav-
de jeg en blevet saa ulykkelig.

Niende Scene.

Lyander, og de forrige.

Lyc. Ah Meliboeus, jeg finder dig just ret be-
lemlig her; Min Datter Argene brænder af en hæf-
tig Rivalighed til din Søn Amyn-
tas. Jeg forlanger ham af dig til at blive hendes Mand.

Dal. O Skiebne!

(forbittred)

Mel. (Jeg maa narre ham.) Jeg samtykker i dette
Egteskab.

Dal. (Ach jeg troer at jeg døer!)

Mel.. Men med dette Vilkaar: Den stakkels Da-
lisa,

(viisende hen til hende)

Skal

Tu lascia in liberta, Se ciò tu fai,
Aminta Sposo ad Argene tu vedrai.

Dal. (Ed io m' ucciderò.)

Lic. Dopo le nozze
La libertade avrà.

Mel. La voglio adesso.

Lic. Aminta amato viene da colei,
Aminta anch' esso l' ama.

Mel. Il figlio mio?
Nol credo --- E' ver?

(a Dalisa.)

Dal. Oh Dio!

Lic. Io voglio in questo instante
Alla figlia recar la grata nuova;
Qual gioja, qual contento
Ella n' avrà?

(parte.)

Dal. Che barbaro tormento!

Scena X.

Melibeo, e Dalisa.

Mel. Dunque il mio Figlio Aminta
Occupà il tuo bel core?

Dal. Che mai dirò?

Mel. Rispondi.

Dal. Ahi che dolore!

(piange.)

Mel.

Skal du sætte i Frihed. Hvis du gjør det, saa skal du see at Amynntas skal blive Argenis Brudgom.

Dal. (Og jeg skal dræbe mig selv.)

Lyc. Efter deres Bryllup skal hun faae sin Frihed.

Mel. Nu vil jeg, at hun skal have den.

Lyc. Hun elsker Amynntas; og Amynntas elsker ogsaa hende.

Mel. Min Søn? Det troer jeg ikke = = = Er det sandt?

(til Dalisa)

Dal. O Guder!

Lyc. Jeg vil i dette Øyeblik bringe min Datter dette gode Nytt; Hvilken Glæde og Fornøielse vil hun have herover?

(gaaer)

Dal. Hvilken en haard Bedrøvelse for mig!

Tiende Scene.

Meliboeus og Dalisa.

Mel. Altsaa har min Søn indtaget dit døylige Hierte?

Dal. Hvad skal jeg vel sige?

Mel. Svar.

Dal. Ach hvilken Smerte!

(græder)

Mel.

Mel. Tu piangi? A quel tuo pianto
Resistere non fo. Già piango anch' io.

Dal. Oh caro Aminta mio!

Mel. Perché non palesarmi
La fiamma del tuo amore?

Dal. Per un fatal destin.

Mel. Speriamo in tanto.

Dal. In che sperar? Aminta sposa Argene.

Mel. Licandro, è ver, egli ebbe la mia fede.
Se già nei fati è scritto, che Dalisa
Sia Sposa ad Aminta, la tua sorte
Tu cangiarla vedrai,
E sposa del tuo Aminta oggi sarai.

(parte.)

Scena XI.

*Dalisa, e poi Aminta, ed Alceste con Pastori,
e Cacciatori armati.*

Dal. La Speranza è perduta.
Più non c'è chi m'ajuta. Ora il mio core
Solo è pien di spavento, e di terrore.

(si ritira.)

Alc. Siamo giunti alla grotta.
Il luogo infame è quello ---

Am. Tosto atterrate, amici quel cancello.

(Nel mentre che I Pastori cominciano a percuotere
il cancello, sono respinti da un mostruoso Dra-
go, che sorte dalla grotta, e butta fuoco da
tutte le parti. I Pastori, e cacciatori fuggono.
Aminta, ed Alceste si ritirano spaventati fra
gli alberi)

Am.

Mel. Græder du? Jeg fand en taale at see dig græde.
Jeg græder allerede med dig.

Dal. O min allerkiæreste Amyntas!

Mel. Hvorfore har du en aabenbaret mig dit Hiertes
Kiærlighed?

Dal. Formedelst en uslykkelig Skiebne.

Mel. Lad os dog imidlertid haabe til det Beste.

Dal. Hvad skal jeg haabe? Amyntas ægter Argene.

Mel. Det er sandt, Lycander fik mit Løfte. Men
hvis det allerede er optegnet i Skiebne's Bog,
at Dalisa skal blive Amyntas Brud, saa skal
du nok see at din Skiebne forandrer sig, og at du
i Dag bliver Amyntes Brud.

(gaaer)

Ellevte Scene.

Dalisa, og siden Amyntas, og Alcestes med Hyrder
og Jægere bevæbnede.

Dal. Mit Haab er ude. Der er ingen som hielper
mig meere. Nu er mit Hierte fuld af Frygt og
Angest.

(gaaer af Benen)

Alc. Nu ere vi komne til Huulsen. Dette er det skam-
melige Sted . . .

Am. Mine Venner, kaster strax dette Tralværk til
Jorden.

(medens at Hyrderne beaynder at slaae paa Tral-
værket, kommer en Drage ud af Huulsen, som
kaster Ild fra sig til alle Sider. Hyrderne, og
Jægerne bliver baae og flyer bort. Amyntas
og Alcestes løber forfærdede hen imellem Træ-
erne.)

E

Am.

Am. Quello è un mostro infernal!

Alc. Noi tutti avvampa!

Am. D' ucciderlo tentiamo.

(Il mostro s' avvanza.)

Alc. Ahi! ci viene a ingojar ---

Am. Ciel, che facciamo?

a 2. { Uccidi, o forte Amore,
Col braccio tuo invincibile
Quel Mostro sì terribile,
Quel Mostro micidial.

(Sulle nubi comparisce Amore, che vibrando uno strale uccide il Drago, che ruina a terra. Amore sparisce.)

Am. Grazie ti rendo, Amore.

Alc. Oh che portento!

Am. A Dalisa voliamo in un momento.

(entrano nella grotta.)

Sù coraggio mio Ben. Grazie a Cupido

(entro la grotta.)

Or tu libera sei.

(Dalisa esce svenuta frà le braccia d' Aminta, ed Alceste.)

Alc. Adagiamola in questo fasso.

(la mettono a sedere.)

Dal. Ohimè!

Alc. Volo al Padre a recar il lieto avviso.

All' albergo venite; Il dolce amore

Venite a consolar del Genitore.

(parte.)

Sc-

Am. Dette er et Helsevedes Udnyr!

Alc. Det opbrænder os alle!

Am. Lader os forsøge at dræbe det.

(Dragen nærmer sig)

Alc. Ach den kommer og opsluger os!

Am. Himmel, hvad skal vi gjøre?

Begge 2. O du stærke Gud for Rærlighed,
dræb med din uovervindelige Arm
dette saa forfærdelige Udnyr, denne
glubende Banskabning.

(Cupido fremkommer i Skyerne, og skyder en
Puil, og dræber Dragen som falder til
Jorden, og derpaa farer Cupido bort is-
gien)

Am. Jeg takker dig Rærligheds Gud.

Alc. Hvilket Mirakel!

Am. Lader os strax i dette Øyeblik skynde os til Dalisa
(de gaaer ind i Huulen)

Nu frisk Moed, min Skat. Tak være Cupido,
(inde i Huulen)

Nu er du befriet.

(Dalisa kommer ud besvimet, og holdt under Armene
af Amyntas og Alcestes)

Alc. Lader os sætte hende sagte paa denne Steen.
(de jætter hende)

Dal. Ach jeg Elændige!

Alc. Jeg vil skynde mig strax hen og bringe vores Fa-
der dette gladelige Budskab. Kommer I saa
siden hjem, og trøster vores Fader som elsker os
saa høyt.

Scena XII.

*Dalifa, ed Aminta.**Am.* Coraggio, anima mia.*Dal.* Oh Dei! qual voce ascolto!*Am.* Del tuo Aminta.*Dal.* Sei tu? Che vuoi?*(guardandolo.)**Am.* Volli la tua salvezza.*Dal.* (Vera prova d' Amor.) Ma il crudo mostro - -*Am.* Vedilo a terra ucciso.*Dal.* Ahi che spavento!*Am.* Ascolta o mio bel core,

Un prodigio D' Amore: Ei sol fù quello

Che la mostruosa fiera

Uccise, ed atterrò.

Dall' alto scese, e un colpo gli vibrò.

Dal. Strane cose mi narri!*(s' alza.)**Am.* Amor ci vuol felici.*Dal.* Non è vero. Poc' anzi in questo loco

Licandro ebbe la fè da Melibeo,

Che Argene sposerai.

Am. Non lo farò giammai.

Ma una sol volta almeno dimmi, o cara,

Se il tuo Aminta ti piace.

Dal. Aminta! Aminta!*Am.* Profeguisci.*Dal.* Tutti gli miei sospiri - - -*(lentamente, e con dolcezza.)**Am.* Io già gli sò.*Dal.*

Løbte Scene!

Dalisa og Amyntas.

Am. Frisk Moed, min Allerkiæreste.

Dal. O Guder! hvad er det for en Røst, jeg hører!

Am. Det er din Amyntas som taler.

Dal. Er det dig? Hvad vil du da?

(seer paa ham)

Am. Jeg vilde udfrie dig.

Dal. (Dette er en sand Prøve paa Kiærlighed.) Men det grimme Udyr = = =

Am. See der ligger det dræbt paa Jorden.

Dal. Ah hvor jeg bliver bange!

Am. Hør engang, mit allerkiæreste Hjerter, et Zerkn som Cupido har giordt: Hand var allene den, som dræbte og ned slog det vanskabte Dyr. Hand kom need af Lusten, og slog en Puil i den.

Dal. Du fortæller mig forunderlige Ting!

(staaer op)

Am. Kiærlighed vil gjøre os lykkelige.

Dal. Ney det er ey sandt. Thi nyeligen fik Eneander her Meliboei Røste, at du skal ægte Argene.

Am. Ney det gjør jeg aldrig. Men, Allerkiæreste, siiiig mig dog i det ringeste engang, om din Amyntas behager dig.

Dal. Amyntas! Amyntas!

Am. Bliv ved.

Dal. Alle mine Sukke = = =

(langsom og kiærlig)

Am. Demsvæed jeg allerede.

Dal. Tutti gli miei martiri - - -

Am. Mi son noti.

Dal. Gli teneri miei sguardi, e penetranti - - -

Am. M' hanno ferito il cor.

Dal. E tutto, oh Dio! Non ti farà bastante,
Per farti poi capir ch' io son tua amante?

Am. Per quei dolci, e cari accenti.
Il mio cor mi brilla in seno.
Tutti scordo i miei tormenti,
E del fato il suo rigor.

Dal. Frà le gioje, e li disastri
Io mi trovo assai confusa.
Del destino, e ancor degli astri
Io non sò fidarmi ancor.

a 2. Chi è soggetto alle sventure,
A ragion le teme ognor.

Am. Quella man, che il cor mi strigne,
A me porgi, o Dolce amor.

Dal. Non è tempo, che l' assenso
Pria ci vuol del Genitor.

Am. Ah crudel! e perche vuoi
Allungarmi il bel piacer?

Dal. Ah mio Ben, crudel non sono,
Faccio solo il mio dover.

Dal. Ald min Qual og Kummer : : :

Am. Den er mig bekiendt.

Dal. Mine kærlike og igiennemtrængende Øyekast :

Am. De har saaret mit Hierte.

Dal. O Gud! er aldt dette dig ikke nok, for at faae dig til at forstaae at jeg elsker dig?

Am. Ved disse søde, og allerkiæreste Ord fryder mit Hierte sig i mit Bryst.

Jeg glemmer alle mine Viderværdigheder, og Skiebne's Haardhed.

Dal. Jeg er gandske forvirret imellem Glæde og Bedrøvelse. Jeg tør endnu hverken forlade mig paa Skiebne, eller Lykken.

Begge 2. Hvem som er Vandhæld underkast har Aarsag at frygte altid.

Am. O min søde Allerkiæreste, du som har mit Hierte i din Haand, giv mig din Haand igien.

Dal. Det er en Tiid endnu, thi vi maa først have din Faders Samtykke dertil.

Am. Ach Ubarmhiertige! Og hvorfor vil du forhale, og skille mig længere ved denne Glæde?

Dal. Ach min Skat, jeg er en ubarmhiertig; Jeg gjør allene, hvad min Pligt er.

Am. Sei pentita - - -

Dal. No mia vita.

Am. Cara, t' amo.

Dal. Sol te bramo.

a 2. Cara mia felicità.

Un piacere sì foave

Come provo in questo instante,

Non lo prova un core amante,

Ne provato ancor non l' hà.

Il Fine dell' Atto Secondo.

Atto

Am. Er du fortrydelig = . . .

Dal. Nej, mit Liv.

Am. Jeg elsker dig Allerkierreste.

Dal. Jeg forlanger ingen anden end dig.

Begge: Hvor er min Lyksalighed stor!
Saa sød en Fornøjelse som jeg føler
i dette Øieblik, kand intet andet for-
elsket Hierte erfare, og ingen har
endnu erfaret den.

Ende paa den anden Act.

Atto Terzo.

Scena I.

*Piccolo atrio nell' albergo di Melibeo illuminato
in tempo di notte.*

Melibeo, e Licandro.

Mel. No no Licandro mio; Pensa, e rifletti,
Che alle nozze D' Aminta con Dalisa
Già vi concorre il Ciel.

Lic. Falso pensiero.

Mel. Tutti gli incanti tuoi n' andaro a vuoto.
Amore gli atterrò.

Lic. Oggi de più possenti ne farò.
Oggi vedrai, se il contumace Aminta
Non sposa la mia figlia,
L' estermínio total di tua famiglia.

(parte.)

Scena II.

Melibeo, e poi Aminta.

Mel. Oh povera Dalisa! Oh caro Figlio!
Oh me perduto! Buoni Dei consiglio.

Am. Caro Padre, il mio amor non soffre indugio:
Andiamo all' ara con la mia Dalisa,
Le Nozze a celebrar.

Mel. Non tanta fretta.

Am. Un amante impaziente non aspetta.
I casi di Dalisa, l' esser suo,

I suoi

Den Tredie Act.

Første Scene.

En liden Forstue i Meliboei Huus, med Lys i om Natten.

Meliboeus, og Lycander.

Mel. Ney, ney, min kære Lycander; Tænk, og betragt, at Himmelen selv tager Deel i Amyn-tes Bryllup med Dalisa.

Lyc. Det er en falsk Indbildning.

Mel. Alle dine Fortryllelser ere gaaene glip. Cupido har giordt den til intet.

Lyc. Jeg skal i Dag giøre endnu andre stærkere. Du skal i Dag, hvis den halstarrige Amyn-tes min Datter, see din heele Slægtes Undergang.

(gaaer)

Anden Scene.

Meliboeus, og siden Amyn-tes.

Mel. Aah den arme Dalisa! Aah min kære Son! Aah jeg er fortabt! o Guder giver mig et godt Raad.

Am. Kære Fader, min Kærlighed taaler ingen Fors- haling: Fader os gaae til Templen med min Dalisa, at helligholde vores Bryllup.

Mel. Bær ikke saa hastig.

Am. En utaalmodig Eiskere kand en vie. Dalises Omstændigheder, hendes Stand og Herkomst

ere

I tuoi natali alfin noti ti sono,
 Quel foglio, ch' ella tien presso di se,
 Mi rende piena fè.

Mel. Tutto è ver. Il carattere conosco
 Di Filindo suo padre. Già quì in Cipro
 Io feco conversai; stretta con lui
 La mia amicizia avea.

Am. Ma qual motivo addunque ora t'arresta
 Di tardar le mie nozze?

Mel. Licandro le impedisce.
 Contro noi inferisce. A tutto costo
 Ti vuol sposo d' Argene.

Am. Costui lo vuole in vano.

Mel. Giura che a nostro danno oggi l'averno
 Sospira metterà.

Am. Poveri noi!

Mel. Per ripararci, o figlio, dal torrente,
 Che tutti noi minaccia, ho risoluto,
 Che la madre d' Amore
 Andiamo a consultar; se le tue nozze
 Venere alfin le approva,
 Io senza alcun timore
 Le voglio celebrar. E allora poi
 Dell' infame Licandro,
 Ci rideremo degli incanti suoi.

Sc-

ere dig jo bekiendte. Det brev som hun har hos sig, giver mig et fuldkommen Beviis derfor.

Mel. Det er altsammen sandt. Jeg kiender hendes Faders Haand, som heed Filindo. Jeg har desuden her paa Cypren havt Omgang med ham; Jeg havde indgaaet et meget stærkt Benskab med ham.

Am. Men hvad Aarsag bevæger dig da nu til at opsætte mit Bryllup?

Mel. Eycander forhindrer det. Han er bleven os fiendsk. Han vil med ald Magt at du skal være Argenes Mand.

Am. Det er forgieves, at hand tænker derpaa.

Mel. Hand sværger paa, at hand i Dag skal vænde op og ned paa heele Helvede, og sette det i Allarm til vores Undergang.

Am. Ach det er ude med os.

Mel. For at sætte os i Sikkerhed, min Son, for den overhængende Ulykke, som truer os alle, saa har jeg besluttet, at vi skal gaaehen, og spørge Cupidinis Moder til Raads; hvis Venus endeligen samtrykker i dit Bryllup, saa vil jeg uden Frygt helligholde det. Og siden vil vi lee af den onde og skammelige Eycander, og af alle hans Hesperier.

Scena III.

Dalifa, Aminta, e poi Argene.

Dal. Mia vita, oh Dio! non fai - - -

Am. Parla. Tremar mi fai.

Dal. Or or Licandro
Minacciommi il morir.

Am. No non temere
Abbiamo il Dio d' Amore
Tutto in nostro favore.

Arg. Nulla nulla potrà.

(esce furente.)

Il suo poter mio padre abatterà.

Dal. Misera me! che sento?

Am. No non avrà l' intento.
Mà se l' avesse mai, ch' io non lo credo,
Credi poi, o crudele,
D' ottenere il mio cor?

Arg. Che tirannia!

Am. Questa è la fiamma mia. Questo è l' oggetto
Dell' Amor mio perfetto.

Dal. Oh dolci accenti.

Arg. Ma lo godrai per poco.

Am. Il Ciel m' è protettor; ma non ostante
Per queste nozze mie
Vuole mio Padre in questa notte istessa
Venere consultar. Se la gran Dea
Le conferma, le approva,
E' incanti di tuo Padre, i tuoi ragiri

Niuna

Tredie Scene.

Dalifa, Amyntas, og siden Argene.

Dal. O Gud! veed du vel, allerkiæreste

Am. Saeld dog. Du kommer mig til at skielve af Angest.

Dal. Nu nyelig truede Lycander mig med Døden.

Am. Ney, ney, frygt kuns ey. Vi har Kiærligheds Gud som er aldeles gunstig imod os.

Arg. Hand skal intet kunde gjøre.

(kommer forbittred ud)

Min Fader skal nok overvinde hans Magt.

Dal. Jeg Elændige! Hvad hører jeg?

Am. Ney hand skal ey faae sin Billie frem. Men hvis hand end fik den frem, som jeg dog aldrig troer, troer du da, du Gruesomme, at komme til at eye mit Hierte?

Arg. Hør engang hvilken Ubarmhiertighed!

Am. Hun er den som mit Hierte brænder af Kiærlighed til, hun er den, som jeg allene og inderligen elsker.

Dal. O søde Ord!

Arg. Men du skal ey lang Tiid glæde dig ved hende.

Am. Himlen er min Beskiærmere; men ikke desto mindre, vil min Fader, endnu i denne Nat raadsfore sig med Venere, angaaende mit Bryllup. Hvis denne store Gudinde samtykker i det, og tillader det, saa kand hverken din Faders Fortryllelser, eller dine Snedigheder have nogen Magt

Niuna forza n' avranno,
E inutili al tuo amor sempre faranno.

Arg. (Mi perdo, e mi confondo!)

Am. Stà pur lieto mio cor: Frà brev' ora

(a *Dalifa.*)

Te vuol felice il ciel, e Aminta ancora.

Occhi vezzosi,

Begli occhi amati,

Occhi amorosi,

Non più turbati,

Or vi dovete

Rasserenar.

Voi lo sapete,

Quanto vi adoro,

E che voi siete

Il mio tesoro;

Ch' altri che voi

Non posso amar.

Scena IV.

Dalifa, Argene, e poi Alceste.

Arg. Oh gelosia!

Dal. Voglio seguire Aminta - - -

Arg. Odimi.

Dal. Da me che vuoi?

Arg. Voglio darti un consiglio:

Lascia d' amare Aminta.

Dal.

Magt derimod, og de ſkall altid blive unyttige
for din Kiærlighed.

Arg. (Nu bliver jeg baade beſtyret og forvirret!)

Am. Vær du kunſ glad mit Hierte: Inden ſaae Dyes
blif

(til Dalifa)

Vil Himmelen giøre baade dig og Amyntas
lykkelige.

Yndige og hønt-elfkte Dyrne, I kiærlige for-
liebte Dyrne, værer dog en endnu
længere bedrøvede. Nu bør I give
eder tilfreds.

I veed jo, hvor hønt jeg tilbeder eder, og at
I ere min eeneste Skat; og at jeg en
kand elſke andre end eder.

Fierde Scene.

Dalifa, Argene, og ſiden Alceſtes.

Arg. O Jalouſie!

Dal. Jeg vil følge med Amynta . . .

Arg. Hør mig.

Dal. Hvad vil du mig?

Arg. Jeg vil give dig et godt Raad: Lad af at elſke
Amyntas.

§

Dal.

Dal. Inutile consiglio. Troppo Amore
Impresse il caro Aminta in questo core.

Arg. Quel core svenerò.

Dal. Donna crudele!

Arg. Finche il tempo ti resta,
Pensa a salvarti.

Dal. Che crudeltade è questa?

Arg. Cedimi Aminta.

Dal. Vuò morir più tosto.

Arg. Quest' oggi morirai.

Dal. Innumana! qual mostro ti produsse?

Arg. Via risolvi. La sofferenza mia

Nòn può' più stare a freno.

Dal. Ho risoluto.

Arg. Aminta dunque è mio.

Dal. Giammai non sarà tuo.

Arg. E ben: Se Aminta non farà d' Argene,

Non farà neppur tuo. Questo mio colpo

(cava uno stile.)

Ti squarcierà quel core - - -

(vuol ferirla.)

Dal. Aita, o Dei.

(forte.)

Alc. Raffrena il tuo furore.

(Toglie lo stile ad Argene.)

Arg. Barbare stelle! Ah sempre non avrai
Chi t' invola al mio sdegno, all' ira mia.

Dal. Ma che ti feci mai, o Donna ria?

Se tu cogli occhi miei

Vedessi qual tu sei,

Di te spavento avresti,

N' avresti un sommo orror.

Nel

- Dal. Hvilket et unyttigt Raad. Kiærlighed har alt
formeger indprændret Amynntas i dette Hierte.
- Arg. Jeg skal igiennemboere dit Hierte.
- Dal. Gruesomme Fruentimmer!
- Arg. Tænk paa at frelse dig, mens du har Tiid dertil.
- Dal. Hvad er denne for uhort Grumhed?
- Arg. Afstaae mig Amynntas.
- Dal. Nej, for vil jeg doe.
- Arg. I Dag skal du doe.
- Dal. Umenniskelige! Hvad Udye har bragt dig til
Verden?
- Arg. Betænk dig da. Min Saalmodighed forgaaer
mig strap.
- Dal. Jeg har betænkt mig.
- Arg. Utsaa er da Amynntas min.
- Dal. Hand skal aldrig blive din.
- Arg. Belan. Hvis Amynntas ey skal høre Argene til,
saa skal hand ey heller blive din. Dette Stod
(trækker en Dolk)
skal igiennemstikke dit Hierte = = =
(vil stode til)
- Dal. Ah hielp, o Guder!
(høyt)
- Alc. Styr din Brede.
(tager Dolken fra Argene)
- Arg. Ubarmhiertige Himmel! Ach du skal ey altid finde
de En som skal frie dig fra min Brede.
- Dal. Men hvad har jeg da gjort dig, o du gruesomme
Fruentimmer?
- Hvis du, med mine Dnye, kunde see hvor-
ledes du er, saa vilde du blive bange,
og have Afstye for dig selv.

Nel volto, e nell' interno
 Tu porti dell' averno
 Le Furie più crudeli,
 Il barbaro furor.

Scena V.

Alceste, ed Argene smansiosa, ed agitata.

Alc. Deh modera una volta
 I tuoi trasporti o cara.

Arg. Io perdo Aminta.

Alc. No, nol perdi. Di te non fù giammai,
 Neppure non farà.

Arg. Tu dici il vero.

Alc. Mai non s' aggiusta Amore con la forza,

Arg. Ah pur troppo lo vedo.

Alc. Se Venere acconsente

Alle nozze d' Aminta - - -

Arg. Oimè! Sarò perduta!
 Già per poco vivro.

Alc. Tolgati il cielo
 Dal cor questo pensiero. Ah cara Argene
 Sovvengati di me.

Arg. Sono confusa,

Alc. Alceste infine

Per un ardente amor t' adora ancora
 Ad onta di te stessa.

Arg. Sappi, oh Dio!

Che a cagion dell' interno mio tumulto,
 Ora più non distinguo del mio core

Nè

Du viiser i dit Ansigt, at du bær Helvedes grummeſte Furier og den græſſeligſte Bitterhed i dit Hierte.

Femte Scene.

Alceſtes og Argene, bedrovet og uroelig.

Alc. Ach Allerkiæreſte ſtyr dog engang din overmaade Brede.

Arg. Jeg miſter Amynras.

Alc. Nej, du miſter ham ikke; thi hand var aldrig din, og bliver ikke heller din.

Arg. Du ſiger det ſom ſandt er.

Alc. Kiærlighed og Boldsomhed kommer aldrig vel overeens.

Arg. Ach jeg ſeer det aldt for vel.

Alc. Hvis Venus giver ſit Samtykke til Amynras Bryllup = = =

Arg. Ach jeg Elændige! ſaa er det ude med mig! ſaa fand jeg ey leve længere.

Alc. Gid Himlen vil udrydde ſlige Tanker af dit Hierte. Ach allerkiæreſte Argene, huusk dog paa mig.

Arg. Jeg er forvirret.

Alc. Alceſtes tilbeder dig dog med den allerhæſtigſte Kiærlighed, ſkiondt du ey agter ham.

Arg. O Guder! du maae viide, at jeg formedelſt min indvortes Uroelighed, nu ey fand meere gjøre Forſkiæl paa det, ſom er mit Hierte til Nytte,

Nè il suo ben, nè il suo mal. Perdo coraggio
 Al timor m' abbandono,
 Non mi sovvien qual fui, non so qual sono.
 Quel, che m' adora,
 Vorrei amarlo.
 Quel, che mi sprezza
 Vorrei odiarlo:
 Nè l' un, nè l' altro
 Non posso far.
 Io Smanio, e peno
 In tal contrasto.
 A ripararlo
 Io sol non basto:
 Mi sento il core
 A lacerar.

Scena VI.

Alceste solo.

Ormai perdo la spene
 D' ottenere al mio cor la bella Argene.
 Misero che farò? - - Nel mar d' amore
 Credei di veleggiar sicuro, e franco,
 Ma poi m' ingolfo, oh Dio!-- mi perdo, e manco!
 Aita, Amor ti chiedo. Ora tu vedi,
 Come mia fragil barca
 Frà gli perigli varca
 Il procelloso mar - - Il suo nocchiero.
 Amor, son io. Se non arresti, e freni
 L' impeto del mar procelloso, e nero,
 La nave perirà con il nocchiero.

eller Skade. Jeg taber Moedet, jeg overvin-
des af Frygt, jeg husker en længere, hverken
hvem jeg var, eller hvem jeg er.

Den som tilbeder mig vilde jeg elske, den
som foragter mig, vilde jeg hade, og
jeg kand hverken giøre det eene, eller
det andet.

Jeg er ude af mig selv af Sorg, i denne
Evlisraadighed. Jeg er ikke i stand
til at raade Boed paa den: Jeg for-
nemmer at mit Hierte vil briste.

Siette Scene.

Alcestes allene.

Nu taber jeg ald Haab til at blive Ejerne af den denlige
Argenes Hierte. Hvad skal jeg Elændige giø-
re? = = Jeg tænkte at seile sikker ud paa Kær-
ligheds Hav, og uden Forhindring; Men, o
Gud! = = jeg bliver nu drevet til Land igien = = =
Jeg taber Moedet, og overgiver mig! Jeg be-
der dig Kærligheds Gud, om Hielp. Du
seer nu, hvorledes mit skrøbelige Skib er i Fa-
re paa det brusende Hav = = = Jeg er dets
Styrmand; Hvis du en styrer og stiller det
brusende og oprørte Havs Udsfald, saa maae
baade Skibet og Styrmanden forgaae.

E' del sol la faccia squallida,
 Cinto è il Ciel di nere tenebre,
 E al fragor de' tuoni, e fulmini
 Urla il vento, e muge il mar.

Fieri mostri mi circondono,
 L' onde irate mi somergono,
 E quel porto che desidero,
 Io non posso più afferrar.

Scena VII.

Piccolo boschetto con statua da un lato dedicata a Venere.

Melibeo tenendo per mano Dalifa, ed Aminta.

Pastori con fiaccole accese.

Mel. Questo è il loco, o Dalifa,
 Sacro alla Dea d' Amor.

(accennando la statua.)

Dal. Gran Dea t' adoro.

(inchinandosi.)

Am. Da lei, o mio Tesoro, ora dipende
 La nostra felicità.

Mel. Se le nozze
 Di voi miei cari figli
 Di suo voler faranno, in faccia a lei
 Io voglio celebrar quest' Imenei.

Scena Ultima.

Argene, e Licandro in disparte, poi Alceste, e detti.

Lic. Innosservati udiam di queste nozze

(piano.)

Di Venere il decreto.

Arg.

Soelens Skin er formørket, Himmelen
er overdraget med mørke Skyer,
Torden og Lynild knager og brager,
Vinden tuder, og Havet broler.

Grumme Banskabninger omringer mig,
de oprørte Bølger nedsynker mig,
og jeg kand ey meere naae den Havn
som jeg forlanger at komme udi.

Syvende Scene.

En liden Skov med et Billede, indviet til Veneris Ere.

Meliboeus, som holder Dalisa og Amyntas ved
Hænderne. Hyrder med tændte Fakler.

Mel. Dalisa, her er det Stæd som er helliget til Cupi-
dinis Moders Ere.

(viisende Billedet)

Dal. O du store Gudinde, jeg tilbeder dig.

(knæfaldende)

Am. Min Skat, vores Lykke kommer nu an paa hende.

Mel. Mine fiære Born, hvis eders Egteskab skeer
med Gudindens Biefald og Billie, saa vil jeg
helligholde Brylluppet her for hendes Afsyn.

Den Sidste Scene.

Argene og Lycander affides, derefter Alcestes og de
forrige.

Lyc. Lad os her staae, uden at lade os see,

(sagte)

Og høre Veneris beslattede Raad om dette
Bryllup.

Arg. Deh fa grand Dio d' Amor che sia un divieto.

Alc. Invocaste la Dea?

Mel. No, caro figlio: Affiem l' invocheremo,
E l' oracolo suo noi sentiremo.

a 4. Vener, che sei

(prostrati.)

Piacer giocondo

Di tutto il mondo,

Dei numi ancor;

Palesa a noi

Co' segni tuoi,

Se al nodo arridi

Gran Dea d' amor.

(Subito comparisce nel Ciel notturno una nube risplendente, con una iscrizione in caratteri d'oro, ch' è poi letta da Melibeo.)

Am. Ma qual nube d' argento

Rischiara questi orrori!

Alc. Oh che vivi splendori!

Dal. Sonovi impressi in essa

Dei caratteri d' oro.

Mel. Ora leggiamo.

Sia di Dalisa Aminta;

E sia d' Argene Alceste

Quest' è il decreto del voler celeste.

(Sparisce la nube, e Licandro, ed Argene si fanno avanti.)

Lic. Udisti, o Figlia mia:

In quanto a me l' alto decreto onoro.

Arg. Riverente, ed umil anch' io l' adoro.

Oh

Arg. O du store Kiærligheds Gud, gjør at der skeer et Forbud.

Alc. Har I anraabt Gudinden?

Mel. Ney min kiære Son: Vi vil allesammen anraabe hende, og høre hendes guddommelige Svar.

Alle 4. Venus, du som er en sød Fornøjelse for heele Verden, ja endog for Guderne; Siv os tilkiende, ved et Tegn fra dig, om du Kiærligheds store Gudinde samtykker i dette Ægteskab.

(Strax sees paa den mørke Himmel en klar Skye med en Inscription med forgyldte Bogstaver, som bliver læst af Meliboeo)

Am. Men hvilken en klarfækkende Skye oplyser dette Sted!

Alc. Ah hvilken en Glæde, som den var af Solv!

Dal. Der staaer gyldene Bogstaver skreven paa den samme.

Mel. Lad os da nu læse:

Amynntas skal høre Dalisa til,
Og Alcestes skal høre Argenes til;
Dette er Himmelens Villie og besluttede Raad.

(Skyen forsvinder; og Lycander og Argene kommer frem)

Lyc. Hordte du, min Daatter? Jeg, for mig, ærer Gudernes høje Befaling:

Arg. Og jeg tilbeder den og med Hengivenhed og Lydigheid.

Alle

a 6. Oh bella Venere,
Ora il tuo oracolo
Di un dolce giubilo
C' innonda il cor.

Mel. Licandro, e nol diff' io, ch' era al mio Figlio
Il Cielo protettor?

Lic. L' Opra il conferma.

Am. Caro Padre non senti
Quegli armoniosi, celestial concetti?

Mel. Io gli sento.

Dal. Che dolce melodia!

Alc. Che piacer!

Arg. Mi rapiscon l' alma 'mia!

*(L' Orchestra suona un soave concertino cantabile
colli sordini. Senza intervallo attacca ad esso un
altro concerto armonioso senza sordini, al co-
minciar del quale, cangiasi subito il boschetto
nella Reggia d' Amore. Nel fondo della quale
vedesi Amore in Trono, corteggiato dai Genj,
e degli Amori. I Pastori gettano le faccole.
Finito il concerto, Melibeo dice.)*

Mel. Oh prodigiò! oh stupore!

Am. Dove noi fiam?

Lic. Nella Reggia d' Amore.

a 6. Ah d' Amor la bella face
Chiara a noi sempre risplenda,
Ed i nostri cori accenda
D' un soave, e dolce ardor.

Am. A me la mano

(a Dalisa.)
Bell' Idol mio.

Dal.

Alle 6. O deylige Venus, nu har dit guddommelige Svar opfyldt vores Hierter med Glæde og Frydeskriig.

Mel. Lycander, sagde jeg dig det ikke nok, at Himmelen var min Søns Beskiærmere og Forsvar?

Lyc. Jo Sagen bekræfter sig selv.

Am. Kære Fader, hører du ey denne yndige og himmelske Harmonie?

Mel. Jo jeg hører den.

Dal. Hvilken en sød Melodie!

Alc. Hvilken en Fornøjelse!

Alc. Den indtager min Siæl!

(Orchestret spiller en sød og langsom Concert med Dæmpere. Uden Ophold følger paa denne en anden harmonisk Concert uden Dæmpere, i Begyndelsen af samme forandrer den lille Skov sig strax til Cupidinis Slot. I det inderste sees Cupido paa en Throne, opvartet af Kierligheds Genier. Hverderne kaster Faklerne, og naar Concerten er til Ende, siger Meliboeus:)

Mel. O Ferteign! o Forundring!

Am. Hvor er vi?

Lyc. I Kierligheds Slot.

Alle 6. Ach lad Cupidinis deylige Fakkell alle Tiider skinne klar for os, og optænde vores Hierter med en sød og inderlig Kierlighed.

Am. Siv mig din Haand,

(til Dalisa)

Min deylige Gudinde.

Dal.

Dal. Qual gioja, oh Dio!
Mi sento al cor!

(*si dan la mano.*)

Alc. Dolce mio nume

(*ad Argene.*)

Guarda il germano - - -

Arg. Ecco la mano,
Ecco il mio cor.

(*si dan la mano.*)

Mel. } Oh qual contento!

Lic. } a 2. On qual diletto
Nell' alma io sento.

Nel core ancor!

a 6. Ah d' Amor la bella face
Chiara a noi sempre risplenda,
Ed i nostri cori accenda
D' un soave, e dolce ardor.

Il Fine del Dramma.

Dal. O Guder! hvilken en Glæde føler jeg
i mit Hierte!

(de giver hverandre Hænderne)

Alle. Min søde Gudinde

(til Argene)

See min Broder = = =

Arg. Der er min Haand, og der er mit
Hierte.

(de giver hverandre Hænderne)

Lyc.) begge (O hvilken Fornøjelse og Glæde
Mel.) finder jeg i min Siæl
og Hierte!

Alle 6. Ach lad Cupidinis deylige Fakkell
alle Tider skinne klar for os, og
optænde vores Hierter med en sød
og inderlig Kierlighed.

Ende paa dette Skuespil.

1793
The Honble the East India Company

General and Particular Orders
for the better Management of the
Company's Affairs

Assembled at the Court of Directors
the 15th of June 1793

Resolved That the following
Orders be put in Execution

That the several Orders
of the 15th of June 1793
be put in Execution

That the several Orders
of the 15th of June 1793
be put in Execution

That the several Orders
of the 15th of June 1793
be put in Execution

That the several Orders
of the 15th of June 1793
be put in Execution

That the several Orders
of the 15th of June 1793
be put in Execution

That the several Orders
of the 15th of June 1793
be put in Execution

L

AMACCHERA ONORATA.

Operetta Comica,

Da rappresentarsi
ful

Regio Teatro Danese,

nel carnevale dell' Anno 1764.

Den ærlige

Umager Kone.

Et lystigt

Musicalsk Skuespil,

til at opføres

paa

den Kongelige Danske Skueplads,

i Begyndelsen af Maret 1764.

Oversadt paa Dansk,

af

R. Soelberg,

Dandsere ved de Kongelige Skuespil.

Kjøbenhavn,

Trykt hos Lars Nielsen Svare.

Attori.

Metta, Moglie d' Ulla.

La Signora *Vittoria Galeotti*.

Ulla, Amacchero.

Il Signor *Antonio Boscoli*.

Don Marco, del Lago in Campagna.

Il Signor *Giuseppe Secchioni*.

Jens, Garzone di Mercante.

Il Signor *Giano Musted*.

Sardella, Servo di Don Marco, che non parla.

Contadini, e *Contadine*, che non parlano.

*La Scena si rappresenta nell' Isola d' Amacchera,
e qualche parte del secondo Atto nella
Città, di Copenaga.*

La Poesia è del Sigr. Giuseppe Secchioni.

Atto

Personerne.

Mette, Oles Kone.

Madsel. Victoria Galeotti.

Ole. En Amager.

Monfr. Anton Boscoli.

Hr. Marcus, fra Søen paa Landet.

Monfr. Joseph Secchioni.

Jens, en Kræmmerdreng.

Monfr. Jens Musted.

Rechel, Tjenere hos Hr. Marcus, som ej taler.

Amager-Piger og Karle, som ej taler.

Stuepladsen forestilles paa Den Ama-
ger; og noget af den Anden Part
i Kiøbenhavn.

Poesien er af Monfr. Joseph Secchioni.

Parte Prima.

Scena. I.

Orto ripieno di diverse erbe, carote, cavoli, &c. Da una parte la Casa di Ulla, dalla parte opposta due vacche, ed una piccola Amacchera, che le mugne. Due Amacchere, ed Amaccheri cogliendo l' Erbe dall' orto, altri conducono via con piccoli carrucci la robba colta dall' orto, i quali, tutti, un poco dopo il Duetto, e l' aria di Ulla partono.

Metta; ed Ulla.

Ull. **V**ia poltroni

Met. A lavorare;

Ull. Quanto val,
Non minacciare;

Se di nuovo il torni a fare,
Tu vedrai, se ti darò.

Met. Ed io all' ora del mangiare
Nient' affatto ti darò.

Ull.

Første Deel.

Første Scene.

En Have fuld af alle slags grønne Urter, Rødder, Raal, &c.
Paa den eene Side Oles Huus; paa den anden Side to
Køer, samt en lille Amager-Pige som malter dem; to Ama-
ger-Piger, og to Karle, som samler grønt i Haven, og fig-
rer bort paa Hiulbører, det som de har plukket i Haven;

hvilke alle gaaer bort libet efter Duetten

og Oles Arie.

Mette og Ole.

- Ole. **N**aah frisk, I dovne Kroppe.
Met. Hen, og arbeyder;
Ole. Erue kuns ikke; Hvad gielder det,
hvis du gjør det nok engang, at
du skal faae, at see, hvad jeg skal
give dig.
Met. Og saa vil jeg slet intet give dig
at spiise.

Ull. Via, Cosaccio, lavora,
 E taglia là quel cavolo,
 Se nò, si guasterà,
 Anderà al Diavolo,
 Che? Di nuovo minacci, ribaldello?
 Son stanco di soffrirti in casa mia;
 Tu fai, quante n' hai fatte,
 T' ho sempre perdonato;
 E se qualcosa ancor mi torni a fare,
 Io chiamo i sbirri, e ti farò legare.
 Gli sbirri già t' aspettano,
 Ti vogliono pigliar;
 Al Tribunal ti menano:
 Ti senti esaminar:
 Chi sei? *Son un Garzone.*
 Ch' hai fatto al tuo padrone?
Per poco lavorar;
Signor, mi raccomando.
 Ah furbo, disgraziato:
 Fatelo riserar.
 E poi senti lo strepito
 Degl' Aguzzini rigidi,
 Un pò di pan ti portano;
 E in fin con un bastone
 Cominciano, a menar.
Pietade, caritade.
D' un povero, d' un misero!
 Briccone, a lavorar
Lasciatemi, slegatemi!
 Nò, nò: devi crepar.

(*parte.*)
 Sce-

Ole. Naah da, Kneegt, vil du arbejnde, skær den
 Kaal af, hvis ikke saa bliver den fordærvet,
 og gaaer Fanden i Bold. Hvad? Truer
 din Næseviis paa nye? Ney jeg er bied af at
 have dig længere i mit Huus; Du veed hvor
 mange Loyer du har giordt, jeg har altid for-
 ladt dig dine Forseelser; Og hvis du kommer
 nu igien og gjør det samme, saa skal jeg lade
 Rettens Betientere hendte, og lade dig binde.
 Rettens Betientere bier allerede efter dig,
 de vil tage dig; De fører dig for Ret-
 ten, der bliver du overhørt: Hvem
 du er? Jeg er en Karl. Hvad
 har du giordt din Hosbonde? Jeg
 har arbejdet for lidet; Min
 Herre, jeg beder dem være mig
 gunstig. Naah din Stielm, dit
 Skarn; Lad ham blive indsluttet.
 Og siden vil du saa den haardhier-
 tede Arestforvareres Allarm at hø-
 re, han bringer dig lidet Brød, og
 derpaa beaynder hand at mangle dig
 med en Bryal. Du beder ham
 da at have Medynk med en fat-
 tig Stakkel. Ney din Kiel-
 tring, du skal arbejnde. Lader
 mig dog være; slipper mig løs.
 Ney, ney, du skal døe.

(gaaer.)

Scena II.

Don Marco, e servo con paniera, e Metta.

Don M. Oh cara Amaccherina,
Mi fareste il piacere
Darmi delle carote, e delle rape!

Met. Quanti Scillin ne vuole?

Don M. Cara, quanti volete.
(Oh quanto è mai bellina!)

(*de se.*)

Met. Ecco per tre schillini;
E quest' erbe gli dò ancor per niente;
E acciò venga da me sempre a comprare,
Quattro carote ancor gli voglio dare.
(*mettendole nel paniero al servo.*)

Don M. Caretta, io vi ringrazio.

(*le vuol toccar la mano.*)

Met. Nò, nò. mi lasci stare.

(*ritirandosi.*)

Don M. Scufate vita mia;
Voi fiete sì bellina,
Che fare almen non posso - - -

(*Le vuol toccar di nuovo la mano.*)

Met. Eh ben, che giuoco è questo?
Son Femmina, onorata,
Son Donna maritata;
E se le mani a se lei non terrà,
In qualche brutto imbroglio cascherà.

Don M. Eh via, non v' alterate.
Eccovi un scudo, acciò voi vi paghiate.

Met.

Anden Scene.

Hr. Marcus, og hans Tienere med en Kurb;
og Mette.

Hr. M. Ah min kære lille Amagerkone, vil I gjøre mig den Fornøjelse og give mig nogle Rodder, og Roer?

Met. Hvormange Skillinger vil I have for?

Hr. M. For saa mange som I vil, allerkiæreste. (Ah hvor er hun smuk!)

(for sig selv.)

Met. See der er for tre Skilling; Og jeg giver ham endog disse Urter for indtet; og for at hand skal altid komme og kobe hos mig, saa vil jeg endnu give ham fire Buule-Rodder.

(hun lægger dem i Tieners Kurb.)

Hr. M. Tak, kære Moder.

(hand vil tage hende ved Haanden.)

Met. Ney, ney, lad mig være.

(hun gaaer tilbage.)

Hr. M. Om Forladelse, mit Hierte; Hun er saa smuk, at jeg ikke kand andet end

(hand vil igien tage hende ved Haanden.)

Met. Ih naah da, hvad er dette for Spøg? Jeg er et ærligt Fruentimmer og jeg er gift Kone; Og hvis hand ikke holder sine Hænder hos sig selv, saa vil det nok gaae ham galt.

Hr. M. Ah hvad! Bliv dog ikke vreed. See der er en Rigsdaler, nu kand hun betale sig selv.

Met. Eccole il resto indietro.

Don M. Eh non lo voglio,

Il resto a voi lo dono.

Met. Eh eh, Signor, s' inganna.

Tenga, tenga il suo resto, io non lo voglio.

Don M. In collera anderò, se nol prendete.

Met. Vostri denar non vuò. Che pretendete?

(gli getta il resto in terra, e il servo lo raccoglie, senza esser osservato, continuando a mangiar le carote.)

Con chi crede di trattare?

La ringrazio, mio Signore,

La ringrazio del buon cuore;

Ma denari tuoi non prendo,

Ite altrove a regalar.

S' all' amore far bramate,

In Città ne troverete

Belle, nobili, e garbate,

Ricche ancor, se le volete:

Voi capite, m' intendete,

Meco ben non c' è da far.

(parte.)

Scena III.

Don Marco, col Servo.

Don M. Oh quanto è mai bellina,

Benchè sdegnata fia;

Anzi gli dà vaghezza, e leggiadria.

Ma

Met. Der er det øvrige tilbage.

Hr. M. Ehj hvad ! jeg vil ikke have dem. Resten giver jeg eder.

Met. Ha ja = = min Herre, Men hand tager Fejl. Tag, tag kuns hans Penge, jeg vil ikke have dem.

Hr. M. Jeg bliver vreed, hvis J ikke tager dem.

Met. Jeg vil ikke have eders Penge. Hvad vil J vel have?

(hun kaster Pengene paa Jorden til ham, og Tjeneren sanker dem uformærkt op; og bliver ved at spise Gulde-Rosder.)

Hvem tænker hand vel at have med at gjøre ? Jeg takker dem min Herre, jeg takker ham for hans gode Hierte; Men jeg tager ikke hans Penge, hand maa gaae andensteds og gjøre Foræringes. Hvis hand vil skaffe sig Kierester, saa kand hand jo finde i Staden, baade deylige, fornemme, artige og riige, om hand vil have dem: Hand forstaaer mig nok ? Der er intet at bestille med mig.

(gaaer.)

Tredie Scene.

Hr. Marcus med hans Tjeneres.

Hr. M. Alah hvor er hun deylig, skönt hun var vreed; Ja hun var just derved baade yndigere og behageligere. Men hvad gjør du, Kæsel,

Ma cosa fai, Sardella,
 Così sdrajato in terra?
 Dove son le carote, ch' ho comprate?
 Ehi parla. Non rispondi?
 L' hai tu forse mangiate?
 Ah ventraccio di Buove,
 Del Padrone difonore.
 Vedete, che porcaccio:
 Ventifette carote, egl' ha mangiato,
 Come se fosse stato un pan pepato.

Vattene alla malora,
 Tocco di Birbantaccio,
 Scherno del tuo Padrone,
 Capo di rapa, e Cavolo,
 Cagnaccio da pagliar.
 Se costui
 Mi fa montar la luna,
 A calci, a scappellotti
 Lo voglio sbattacchiar.
 Porco, rozzo villano,
 Asin, da cavalcar.

(parte.)

Scena IV.

Corrile.

*Un carro come sogliono usare gl' amaccheri, senza cavalli;
 alcuni sacchi pieni d' Erbe, ed alcuni sacchi voti, con
 alcuni cavoli, e carote Sparse per terra.*

Jens, indi Metta, ed Ulla.

Jens. Vorria a Metta parlare,
 E non sò la maniera;

Temo

fel, saaledes udstrakt paa Jorden? Hvor ere Guule-Rodderne, som jeg har kiøbt? Hey tael. Svarer du indtet? Har du maaskee ædt dem? Uah din Dyr-Mave, du gjør din Herre Skam og Spot. See engang den Svinegel: Syd og tyve Guule-Rodder har hand ædt, som det kunde have været en Pæberfage.

Gaae alle Ulykker i vold, din Kjeltring; din Herre har Skam af dig, du taassede Kaalhoved, du er saa dum som en Hund. Hvis denne Knægt kommer mig Galden til at løbe over, saa skal jeg sparke og slaae ham baade krum og lam. Dit Svinn, din grove Tølper, du er saa dum som et Afsen.

(gaaer.)

Fjerde Scene.

En Gaard.

En Bogn, som Amagerne bruger, uden Heste; nogle Sælfer fulde med Grønt, og nogle tomme, samt nogle Kaalhoveder og Guule-Rodder adspredte paa Jorden.

Jens, derefter Mette, og Ole.

Jens. Jeg vilde tale med Mette, og jeg veed en, hvorledes jeg skal bære mig ad; Jeg frygter,
at

Temo che in casa suo marito sia,
 E di me forse avrebbe gelosia,
 Ecco il carro coi sacchi
 Tornato dal mercato;
 Ecco quei sacchi voti
 Che in piazza hanno esitati;
 Se mai vien Ulla quì,
 Sò ben cosa farò:
 In questo sacco mi nasconderò;
 Così sta notte quand' Ulla in letto andrà,
 A Metta parlerò con libertà,
 Ma mi par, venga gente;
 Mi ferro immantinente.

*(Si ferra nel sacco, e alla bocca di detto sacco
 si pone dei cavoli, che sono per terra,
 per uguagliare il detto sacco agl' altri.)*

Met. Eccoti Ulla mio la collazione;
 La voi drento nel carro, o nel giubbone?

Ull. Mettila drento al carro, in un cantone,
(va per alzare il Sacco dove è Fens.)
 Cospetto! questo pesa più di tutti,
 Nol posso al carro alzare;
 Voglio un poco di cavolo scemare.

Met. Vieni, t' ajuterò.

Ull. Scemar li voglio.

(Aprire il Sacco.)

<i>Met.</i>	}	a 2.	[Oh poveretta me!
<i>Ull.</i>				Oh poveretto me!

(vizirandosi intimoriti.)

Fens.

at hendes Mand er hiemme, og maaskee vil hand blive jalour over mig. See der staaer Bognen med Sækkene, den er kommen fra Torvet; Der ligger de tomme Sække som de har udsolgt paa Torvet; Dersom Ole nu kom, saa veed jeg nok hvad jeg vilde giøre: Jeg vil skyle mig i denne Sæk; Saa kand jeg i Nat, naar Ole gaaer i Seng, tale med Mette i Koelighed. Men mig synes at der kommer nogen; Jeg vil strax giemme mig.

(Hand kryber i Sækken, og stikker oven i samme, nogle af de Kaal, som laae paa Jorden, for at giøre denne Sæk ligesom de andre.)

Met. See der min Ole der har du din Froekost; Hvil du have den i Bognen, eller i Lommen?

Ole. Sæt den i Bognen i et Hjørne.

(Hand gaaer hen og vil løfte Sækken op, som Jens er i.)

Hillemænd! Denne er tyngere end alle de andre, jeg kand ikke løfte den paa Bognen; Jeg vil tage noget af Raalen af den.

Met. Kom, jeg vil hielpe dig.

Ole. Jeg vil tage nogle derudaf.

(aabner Sækken.)

Met.] begge. [Nah hillemænd!

(løber tilside forskrækkede.)

Jens.

Jens. Jeg er i Flugten.

Jeg er som en forvirret Kramsflugt i
Snaren, som en vildfarende Due,
jeg veed en hvad jeg skal giøre.

Ole. Hvem er den som er skint i Sæl-
ken? Maaskee er det din Kiere-
ste? Hvem har ladet ham komme
deri?

Met. Jeg sværger jer til paa min Troe,
at jeg en veed, hvem hand er. Ach
Gud, jeg fornemmer at jeg faar ondt.

Ole. Herud, eller jeg slaer dig ihjel.

Jens. Ah hielp = = =

Met. Er du gal?

(Hun holder Ole.)

Jens. Slip ham ikke.

Ole.] alle 3.	[Jo jeg vil dræbe ham. Jeg beder dig, lad ham gaa. (holdende Ole stærk ved Armeene.) Nu er det Tid at løbe.
Met.		
Jens.		

PARTE I.

Scena V.

*Strada in Campagna.**Fens solo.*

Oh poveretto me! son mezzo morto;
 M' ha pesto come l' uva;
 Maledetto bastone,
 Era sempre sul collo, e sul groppone;

Meschinel cosa t' han fatto?

Oh che cosa strana è questa!

Quasi immobile quì resto;

Non ho fiato da parlar.

E il groppone! ah che dolore

Mi fa quasi quì mancar.

(parte.)

Scena VI.

Sala rustica.

*Metta che lega mazzetti di viole, indi Don Marco
 travestito da Amacchero.*

Met. Smukke Piger vil J have
 Blomster paa jer Bryllups-Dag?
 Tael kun til mig, jeg skal lave
 En Bouquet, som smuk skal være,
 Efter eders Velbehag.

Don M. Boun giorno, Metta mia.

Met. Buon giorno il Ciel vi dia, Cosa volete?

Don M. Scusatemi,

Met.

Femte Scene.

En Landevej.

Jens allene.

Aah jeg stakkelt er halv død; Hand har slaaet mig som jeg havde været en Meelsæk. Den forbandede Stof var mig altiid paa Halsen og paa Ryggen.

Hvad har de dog giort mig arme Karl? Aah hvilken en ulykkelig Hændelse! Jeg er gandske forbausset, jeg kand ey trække min Aande saa at jeg knap kand tale. Da min Ryg! aah hvor den svier, saa jeg er næsten færdig at daane.

Siette Scene.

En Bonde-Stue.

Mette som binder Blomster i Knipper, derefter Hr. Marcus forklæd som en Amager.

Met. Se nel di del Matrimonio,
Belle figlie, fior bramate,
Basta a me che lo dichiarate,
Un bocchetto far vi voglio
Tutto garbo, e pien d'odor.

Hr. M. God Dag min fiere Mette.

Met. Gud give jer en god Dag. Hvad vil I?

Hr. M. Om Forladelse.

B 2

Met.

Met. Chi fiete?

Don M. Voi non mi conoscete?

Met. Non vi conosco affè.

Don M. (Così va bene.)

(da se.)

Son Gianni quì del luogo;
 Che se vi ricordate,
 Allor quando la casa mia bruciò,
 Che tutti miserabil' si restò.

Met. Ah sì, voi fiete quello?
 E perciò che volete?

Don M. Saputo ho che cercate d' un Garzone,
 Se mi stimate buono,
 V' offerisco il mio servizio.
 Son uomo ch' ho giudizio,
 E ho piacer fatigare;
 Sò far il burro, e ancor sò feminare.

Met. Mio marito è sortito,
 E senza lui, vedete,
 Che disporre non posso;
 Ma, se avete da far qualche faccenda,
 Andate, e quando torna, io parlerò,
 Tornate, e la risposta io vi darò.

Don M. Mi raccomando a voi, non vel scordate.
 (Io quasi in porto sono.)

(da se.)

Met. Per voi bene farò; non dubitate.

(parte Don Marco.)

Sce-

Met. Hvem er J?

Hr. M. Kiender J mig ey?

Met. Ney, min troe, gjør jeg ikke.

Hr. M. (Det var brav.)

(for sig selv.)

Jeg er Jan her fra Byen; Om J husker det, da mit Huus brændte, at jeg med mine bleve fattige.

Met. Jo, jo; er det jer? Og hvad vit J da?

Hr. M. Jeg har faaet at viide at J søger om en Karl; Hvis J synes noget om mig, saa tilbyder jeg Jer min Tieneste. Jeg er et stadigt Menneske, og har Lust til at slide og slæbe. Jeg kand kjerne Smør, og jeg kand saae.

Met. Min Mand er gaaen ud, og uden ham, seer J vel, kand jeg ikke afgjøre det; Menderksom J har noget at bestille imens, saa gaae, og saa skal jeg tale med ham, naar hand kommer hjem. Kom saa siden igien saa skal jeg give jer Svar.

Hr. M. Jeg beder Jer da, at J ey glemmer det. (Nu er jeg paa god Bey.)

(for sig selv.)

Met. Jeg skal mage det paa det beste for jer; tvivl kuns ikke.

(Hr. Marcus gaaer.)

Scena VII.

*Ulla, e Metta.**Ull.* Ebben i fior son lesti?*(in Collera.)**Met.* Son belli, accomodati,
Caro marito mio.*(gli va attorno per accarezzarlo.)**Ull.* Eh via, lasciami stare.*Met.* Tu sei ancor sdegnato;
Sai pur che non hò colpa.*Ull.* Via, lasciamo da parte questi fatti.*Met.* C'è stato in questo punto
Gianni, ch'è qui del luogo,
Di voi a domandare.*Ull.* E cosa vuole?*Met.* M'ha detto, ch'ha sentito,
Che cercate un garzone,
E a voi si raccomanda;
Gl'ho promesso parlarvi,
E ho detto che ritorni,
Quando in casa sarete;
E se vi piacerà, l'accorderete.*Ull.* Se è bon per la fatica, il prenderò,
Altrimenti un miglior ne prenderò.*Met.* Sei tu più meco in collera?*Ull.* Nò, Cara Metta mia, sei il mio tesoro.*Met.* Tu sei l'Idolo mio, che amo, ed adoro.

Syvende Scene.

Ole og Mette.

Ole. Naah da, er Blomsterne færdige?

(i Bredde.)

Mette. Ja, min kiere Mand, de ere gandske tillævede.

(hun gaaer omkring ham, for at holde af ham.)

Ole. Nah hvad, lad mig være.

Mette. Du er vreed endnu, og du veed dog at det er ikke min Skyld.

Ole. Lad os lade den Sag fare.

Mette. Nu var Jan her, som er her af Byen, og spurdte efter Jer.

Ole. Og hvad vil hand?

Mette. Hand sagde mig, at hand havde hørt, at I søger om en Karl, og hand beder om at komme til at tiene Jer; Jeg har loft ham, at tale med Jer derom, og jeg har sagt ham, at hand skulde komme igien, naar I var hiemme; Og om I synes om ham, saa kand I fæste ham.

Ole. Dersom han duer til at arbejnde, saa vil jeg tage ham, hvis ikke saa tager jeg en anden, som er bedre.

Mette. Er du meere vreed paa mig?

Ole. Mey min kiere Mette, du er min allerkiereste Kone.

Mette. Og du er min allerkiereste Mand, som jeg tillæveder.

Scena VIII.

Metta, ed Ulla, indi Don Marco, e Fens.

Ull. Ah Mettina, mie viscere amabile,
Che piacere mi recchi nel cor

Met. Ah Ullino gentile adorabile,
Per te solo hò nel seno l' ardor.

<i>Met.</i>	} a 2.	{	E crescendo ci va poco a poco
<i>Ull.</i>			Una gioja, un piacere, ed un fuoco,
			Che son Figli d' un tenero amor,

Met. Ecco che viene a noi Giannino,

Ull. E il mercantino cosa ha qua a far?

Don M. Mettina, che dite? Parlaste per me?

Met. Sì.

Fens. Io voglio vendetta solo con te.

(a Ulla.)

Sì.

Don M. Ah Metta vi prego.

Ull. Che cosa qui vuoi?

Ull. } a 2. { Contento non è.

Fens. } (L' uccido in mia fè.)

(a Metta.)

(da se.)

Mct.

Attende Scene.

Mette, og Ole, derefter Hr. Marus og Jens.

Ole. Ach min lille Mette, jeg elsker dig som min Siel, hvilken Glæde er du for mit Hierte.

Met. Ach min kiære, lille, søde Ole, jeg elsker ingen anden uden dig.

Met.	} begge	} Og der forøges meere og mere i mit Hierte, en Fornøelse, en Glæde, og en Friighed, som kommer af vores inderlige Kierlighed.
Ole.		

Met. Der kommer Jan hid til os.

Ole. Og den Kræmmere, hvad gjør han her?

Hr. M. Lille Mette, hvad siger J? taelte J for mig?

Met. Ja.

Jens. Det er kuns dig jeg vil hæbne mig paa.

(til Ole.)

Jo, jo.

Hr. M. Ach Mette jeg beder Jer.

Ole. Hvad vil du her?

Ole.	} begge	} Hand er ey endnu fornøyet. (til Mette.) (Jeg skal min troe slaae ham ihjel.
Jens.		

(for sig selv.)

Met. Deh via non fate;
 Omai vi placate,
 Se nò, mi farete
 Di duolo mancar

Don M. Oh questa è bella affè.
 Deh via tralasciate,

Ull. Che vale se l' agguanto,
 Lo faccio tombolar.

Met. Deh via fate la pace.

Fens. Sì vile lens non è.

Ull. Il primo esser non voglio,
 Se il primo egli non è.

(a *Metta.*)

Dan M. Guardate quel mercante,
 Che faccia di birbante.

(a *Metta.*)

Met. Finiamo tal scalpore.

Ull. Guardate quel tristaccio
 Che orribile mostaccio.

Don M. Eh via plachi il furore,

(a *Fens.*)

Fens. Servo vostro son io.

(prendendo per mano *Ulla.*)

Ull. Vi fò l' istesso anch' io.

Fens.

Met. Nah hvad, lad dog være; Holder dog engang Fred, hvis ikke saa kommer I mig til at daane af Angest.

Hr. M. Nah dette er min troe artig. Holder dog op.

Ole. Hvad gielder det, at hvis jeg faaer Kloer paa ham, saa skal jeg faae ham til at slaae Kaalbytter.

Met. Nah giører da Fred.

Jens. Ney Jens er ikke saa bange.

Ole. Jeg vil en være den første, naar hand en vil være den.

(til Mette.)

Hr. M. Ney see engang den Kræmmere hvilket et gavtyve Ansigt.

(til Mette.)

Met. Lad os giøre Ende paa denne Alarm.

Ole. Ney see engang den lumpyne Knegt hvilken suur Tryne hand sætter op.

Hr. M. Stil dog jeres Bredde.

(til Jens.)

Jens. Jeg er da jeres Tjenere.

(giver Ole sin Haand.)

Ole. Der har I min igien.

Jens.

Ull. } a 2. [Son servo padron mio.
Fens. } [Son vostro servitore.

Met. Son piena di contento;
 Sento brillarmi il core.

Don M. Anch' io lieto mi sento;
 Sento brillarmi il core.
 Via parlate,

Met. Di che?

Don M. Del mio affare.

Ull. M' ha parlato:
 Io vi fò primo garzone,
 La caparra ecco vi dò.

Don M. Vi ringrazio.

Fens. Mi rallegro.

(a Don Marco.)

Met. Ci ho piacer, consolazione,
 Complimenti anch' io vi fò;
 Fedeltà per il padrone,
 Al lavoro l' attenzione.
 Che trattar ben vi saprò.

Don M. Non pensate.

Fens. Dunque io - - -

Ull. Puol andare.

Fens. Dunque io vado.

Met.

Jens. } begge: Jeg er jeres Tienere.
 Ole. }

Met. Nu er jeg fornøjet. Nu hopper
 mit Hierte af Glæde.

Hr.M. Og jeg er ogsaa fornøjet, saa mit
 Hierte springer og af Glæde. Tael
 nu.

Met. Hvor om?

Hr.M. Om min Sag.

Ole. Hun har sagt mig det. I skal bli-
 ve min Uvelskar. See der giver
 jeg jer Fæstepenge.

Hr.M. Jeg takker jer.

Jens. Det er mig tiert for jer, at I faaer
 Blads.

(til Hr. Marcus.)

Met. Det er mig en Fornøjelse, og jeg
 vil og tage Deel i jeres Lykke; men
 I maa være jeres Husbonde troe,
 og flittig til at arbejnde, saa skal jeg
 være god imod jer.

Hr.M. Tænk kun en derpaa.

Jens. Og jeg da = = =

Ole. I kand gaae jeres Bey.

Jens. Ja saa gaaer jeg da.

Met.

<i>Met.</i>	} a 4.	[Lei si vada' a far squartar;
<i>Ull.</i>			
<i>Don M.</i>			
<i>Fens.</i>			

Met. Mio padrone puol andare,
O se nò la manderò.

<i>Met.</i>	} a 4.	[Oh che gusto da scialare;
<i>Ull.</i>			
<i>Don M.</i>			
<i>Fens.</i>			

Vendicare mi saprò.

Fine della prima Parte.

Parte

Met.	} alle 4.	} Gaae hand kuns hen og lad sig hænge op. Jeg doer af Harme.
Ole.		
Hr.M.		
Jens.		

Met. Hand kand gaae min Herre; hvis
ikke, saa skal jeg vtise ham Beyen.

Met.	} alle 4.	} Ah hvilke store Løyer. Jeg skal nok vilde at hæbbe mig.
Ole.		
Hr.M.		
Jens.		

Ende paa den Sørste Deel.

Anden

Parte Seconda.

Scena I.

Piazza di Mercato in Città varie Botteghe di Mercanti di panni, come ancora diverse baracche, con del formaggio, carni salate, e varie Donne con panieri ripieni di porcellane, ed altre con trine ordinarie, e cintole, Alcune Amacchere con cestelli ripieni di polli, d'ova, ed altre assise a vendere erbe &c.

Metta sul carro a sedere; Ulla a piedi guidando i cavalli, Don Marco con due botticini pieni di latte sulle spalle, il quale, per timor, di non esser Conosciuto, tiene il capello quasi sopra il naso.

<i>Met.</i>	} a 3.	[Che mercato ben provisto.
<i>Ull.</i>			Comprator', se genio avete,
<i>Don M.</i>			V'assicuro, troverete
]	Quel che mai si può bramar.

Met. Se la crema voi volete,
A buon prezzo l'averete;
A buon prezzo la vuò dar.

Don M. Padrone, poss' io andare,
I cavalli alla stalla a governare?
(Così con tale scusa esimermi potrò;
E allora conosciuto non farò.)

Ull. Sì, vanne. E tu Mettina,
Procura vender ben questa mattina:
La crema una misura

Anden Deel.

Første Scene.

Et Torv i Staden, Klædekræmmer-Boeder, samt og anskillige Bænke med Ost, salted Kiøb, og adskillige Koner, med Kurve fulde af Porcellin, og andre med Snørebaand, og Kaardegehæng. Noogle Amagerkoner med Kurver fulde af Høns ogæg, og andre som sidder og sælger Urter, Kaal &c.

Mette siddende paa Bognen; Ole til Fods som fører Hestene, Hr. Marcus med toe Leegener fulde af Melk paa Skulderen, samme af Frygt for at blive kiendt, sætter sin Hat næsten ned paa Næsen.

Met.

Ole.

Hr.M.

} alle 3.

Hvilket et vel forsynet Torv. Kiøbmænd, har I Lyst, saa værer forsikrede, at I skal finde alt hvad man nogen Tid kand forlange.

Met. Vil I have Fløde, saa skal I faa godt Kiøb; Jeg vil sælge den for billig Priis.

Hr.M. Hosbonde, kand jeg gaae hen og foere Hestene i Stallen? (Saa kand jeg med denne Undskyldning slippe bort; Og saa bliver jeg ikke kiendt af nogen.)

(for sig selv.)

Ole. Ja gaae kuns. Og du Mette see til at du sælger vel i Dag: En Pot af Fløden kand du sælge for

E

aatte

Vendila otto schillini;
 Dei cavoli verzotti
 Un broccolo un schillino,
 Le Carote, e le rape
 Dalle per quanto voi, non m' imbarazzo;
 Ma i Fiori io voglio otto schillini il mazzo.

Ci rivedremo subito,
 Men vado, e poi ritorno,
 Un poco vado attorno,
 La roba per comprar:
 Io vò pria dal Fornaro,
 Tu sai, per quel denaro;
 E compro il brandevino,
 E un pò di tabachino,
 E il Zuccherò, e Caffè;
 E poi ce n' anderemo,
 E allegri un pò staremo
 Sta sera tutti trè.

Scena II.

Metta, indi Fens.

Met. Ecco un schillino d' erbe.

(a gente che vanno a comprare.)

Ecco un mazzo di Fiori.

Ecco la crema a voi.

Del latte? or velo dò,

E la buona misura ancor vi fò.

Fens.

aatte Skilling; Den unge Raal en Silling en Stok, Guule-Rodderne og Koerne, dem kand du sælge som du vil, det kler jeg mig intet om; Men, Blomsterne, vil jeg have aatte Skilling for Knippet af.

Vi seer hverandre snart igien, jeg gaaer, og kommer siden igien. Jeg vil gaae lidet omkring, og kioobe et og andet. Jeg gaaer først til Bagerens; Du veed, om de Bengler; saa kioober jeg Brændeviin, og lidet Tobak, og Sukker, og Caffe; Og saa vil vi kioore hiem, og forlyste os lidet i Aften, alle Tre.

(gaaer.)

Anden Scene.

Mette, derefter Jens.

Met. See der er for en Skilling Urter.

(til Folket som kommer og kioober.)

See der er et Knippe Blomster. Der har i Gløde. Vil I have Mælk? nu skal jeg give jer, jeg skal endog maale jer vel.

Fens. Oh buon giorno Mettina.
(con sacca sotto il braccio.)

Met. Eccovi delle rape una dozzina.
(non bada a *Fens.*)

Fens. Mettina vi saluto

Met. Non ho più latte, l' ho tutto venduto.

Fens. Mettina, io vi son servo.

Met. Io vi saluto.

Fens. Mi spiace quell' azzion che mi faceste,

Met. Ebben cosa vorreste?

Fens. Niente, niente. Deh via non v' alterate.
Cara, se nol sdegnate?

(apre la sacca.)

Per amor mio pigliate:

Questo pezzo di stoffa io vi regalo,

Vi farete qualcosa a vostro gusto;

Serve per due corsetti, e per un busto.

Met. L' Amacchere non portan simil cose.
Per qual motivo ciò mi regalate?

Fens. Prendetela; che poi - - -

Met. Voi v' ingannate.

Rendetela al Padron, meglio farete.

Fens. Io ve la butto quì.

Met. Rendetela al Padron; non c' intendete?

Fens. Metta, cospetto!

Corpo del Diavolo!

Non la volete?

Mi deridete?

Jens. Aah god Dag lille Mette.

(med en Pøse under Armen.)

Met. Der har J tolv Koer.

(hun seer ikke til Jens.)

Jens. God Dag Mette.

Met. Jeg har ingen Mælk, den er solgt altsammen.

Jens. Hendes Tienere, lille Mette.

Met. Haa haa, god Dag.

Jens. Det gjør mig ondt, det J gjorde mig hiemme hos jer.

Met. Hvad vil J vel da?

Jens. Intet, intet. Bliv dog ikke vreed. Ricærg, dersom J ikke forsmaaer det?

(aabner Pøsen.)

Sag det for min skyld: Jeg forærer jer dette stykke Stof, J kand gjøre jer noget deraf, hvad J lystet. Der er til to Trøyer, og et Livstykke.

Met. Amagerkønerne bær ikke saadant Toy. Hvorfore forærer i mig dette?

Jens. Sag det kuns, siden

Met. J tager fejl. Giver jeres Høsbonde det igien, det bliver nok saa godt.

Jens. Jeg kaster det her til jer.

Met. Giver jeres Høsbond det igien; Hører J intet?

Jens. Mette, men Hillemand! For Dævelen! Vil J ikke have det? Leer J mig uud? Dersom jeg ey hævner mig,

Se non mi vendico,
 Ch'io sia impalato.
 Voi mi schernite?
 Basta; Sentite:
 Vi pentirete
 In verità.

(parte.)

Scena III.

Ulla, e detta.

Ull. Giannin non s'è veduto?

Met. Io non sò dove sia.

Ull. Sarà alla stalla ancora.
 Eh ben com'hai venduto?

Met. Tutto: a riserva sol degli mazzetti.

Ull. Sai cosa devi fare?
 Frattanto ch'io men vado a preparare
 La roba dentro al carro nella stalla,
 Gira per la Città un poco attorno,
 E guarda, se li puoi tutti esitare.

Met. Così pensato avea di voler fare.

Ull. Mettina, dammi, oh Cara, la manina!

Met. Prendi mio bene. Addio.

Ull. Addio Metta, t'aspetto; io mene vò.
(prende il resto dei cestelli.)

Met. Sì, vanne: che ancor io presto verrò.

mig, saa gid jeg maa blive hængt.
 Foragter I mig? Det er godt; men
 hør: I skal i Sandhed fortryde det.

(gaaer.)

Tredie Scene.

Ole og Mette.

Ole. Har du ey seet Jan?

Mette. Nej jeg veed ey hvor hand er.

Ole. Hand er vel i Stallen endnu. Naah hvorledes
 har du solgt?

Mette. Allting uden Blomster-Knipperne.

Ole. Beed du hvad du skal gjøre? Imens jeg gaaer
 og laver Tøyet til i Bognen, henne i Stallen,
 saa kand du gaae lidet omkring i Byen, og see
 til at du kand affætte dem alle.

Mette. Saaledes havde jeg og tænkt at jeg vilde gjøre.

Ole. Lille kære Mette giv din Haand.

Mette. Der har du den, min kære Mand, farvel.

Ole. Farvel Mette. Jeg bier siden efter dig; jeg
 gaaer.

(Hand tager de øvrige Kurve.)

Mette. Ja, gaae: Jeg skal og strax komme igien.

Il mio Spofino

E' pur buonino,

Fedele ei m' ama,

Sempre mi chiama

La sua diletta,

Il suo tesor.

Ancor io l' amo,

Gli porto affetto,

Per lui nel petto

Sento l' ardor;

E del mio core

E' il possessor.

(parte.)

Scena IV.

Strada in Citra.

*Don Marco vestito coi suoi propri abiti,
indi Metta.*

Don M. M' è riuscito bene,

Sbrogliarmi dal mercato;

Se nò, qualcun m' avrebbe ravifato.

Son stato per città per un mio affare;

Per seguitar l' impresa, in questo punto

A rivestirmi tosto voglio andare.

Ma Mettina più in piazza gia non è,

(guardando drento la Scena opposta di
quella d' onde vien Metta.)

Ne Seggiola, ne Sacchi più non v' è.

Met.

Min lille Mand hand er dog enegod, hand
 elsker mig oprigtig, hand kalder mig
 altid hans Allerkjæreste, og hans
 Rigdom, og Skat. Jeg elsker ham
 ogsaa, og jeg holder saa meget af
 ham, jeg elsker ham af mit inderste
 Hierte; og han eyer mit Hierte.

(gaaer.)

Fjerde Scene.

En Gade i Byen.

Hr. Marcus Klæd i sine egne Klæder, derefter
 Mette.

Hr. M. Det lykkedes mig godt, med at slippe fra
 Torvet; Hvis ikke, saa havde der nok nogen
 fiendt mig. Jeg har været i Byen, for at
 forrette noget; For nu at fuldføre mit Fore-
 tagende, saa vil jeg strax gaae hen og klæde
 mig om igien. Men Mette er ey længere paa
 Torvet,

(hand seer ud af den eene Side paa Skueplad-
 sen, og Mette kommer fra den anden
 Side.)

Der er hverken Stoel, eller Sække meere.

Met. Signor, Comprar volete un mazzolino?

Don M. (Oh me meschino!)

(*mettendosi il Fazzoletto al viso per coprirsi.*)

Met. Che? vi sentite male?

Don M. Ho una flussione.

Met. Mi spiace in verità. Oh poverino.

Don M. (Che val, che mi conosce.)

Met. Dunque non vuol comprare un mazzolino?

Don M. Sì, datemelo quà; che cosa costa?

(*sempre con paura.*)

Met. Otto schillini 'vale, se il volete.

Don M. Eccovi otto Schillini, cara, prendete.

Ho una testa, che gira, che vola,
 Che mi pare un molino da vento;
 Una ruota nel cranio mi sento,
 Che il cervello mi fa strittolar.

Una guancia mi duol, che m'uccide;
 La flussione mi par che mi suoni,
 Come fa nell' orecchie i mosconi,
 Suffurrando mi fa delirar.

(*parte.*)

Scena V.

Metta sola.

Ho quasi tutti i fior' ancor venduto;
 Un' altra giratina ancor farò;
 E spero, in brève il resto venderò.

I unge

Met. Herre, vil hand kiøbe en lille Bouquet?

Hr. M. (Aah jeg Ulykkelige.)

(hand holder sit Tørklæde for Ansigtet, for at skjule sig.)

Met. Har hand ondt?

Hr. M. Jeg har et stærkt Flod.

Met. Det gjør mig i Sandhed ondt. Aah den arme Mand.

Hr. M. (Hvad gielder, at hun har kiendt mig.)

Met. Vil han da ikke kiøbe et lille Knippe Blomster?

Hr. M. Jo, giv mig det hid; hvad koster det?

(altid med Frygt.)

Met. Det koster aatte Skilling, og han vil have det.

Hr. M. Der har J aatte Skilling, min Kiære, tag dem.

Jeg har et Hoved som svever, og løber rundt, det kommer mig for som en Beyrmølle; Jeg fornemmer ligesom et Hiul i min Bande, som sønderknuser min Hierne. Min eene Kind gjør mig saa ondt at jeg maa døe; Og dette Flod lyder for mine Ørne som det var Spiefluer, saa at den Suusen er færdig at gjøre mig gal.

(gaaer.)

Femte Scene.

Mette allene.

Nu har jeg næsten solgt alle Blomsterne; Jeg vil endnu gjøre en lille Tuur, saa haaber jeg inden kort Tiid at sælge Resten.

Chi

I unge Karle, hvem vil Blomster have?
Kommer, og kiøber Kieresten en Gave.

Hvem som vil have,
Kommer, og vælger;
Jeg altid følger
For billig Priis.

(parte.)

Scena VI.

Jens solo, con sacca sotto il braccio.

Già che la Metta sempre mi disprezza,
L' ultima volta ancor voglio provare:
Questi Dammaschi quì le vuò donare;
Quì gli nasconderò,

(gli mette tra la camiscia, ed
il Corpetto.)

E quest' oggi di fuori men andrò.

(parte.)

Scena II.

Sala rustica in casa d' Ulla.

Metta, Ulla, e Don Marco a tavola.

Ull. Mangiamo con piacere, ed Allegria;
S' è tanto lavorato,
S' è tanto faticato,
Convien che il corpo ristorato sia.

Don M.

Chi vuol comprar de' belli mazzettini,
Giovani, per donare all' amorosa?

Chi vuol comprare,
Venga ad un tratto;
Sempre a buon patto
Li venderò.

(gaaer.)

Siette Scene.

Jens allene, med Posen under Armen.

Efterdi Mette altid foragter mig, vil jeg endnu
dog gjøre det sidste Forsøg: Disse Damasker
vil jeg give hende; Jeg vil skiule dem her,

(hand sætter dem imellem Bøsten og Skjorten.)

Og i Dag vil jeg gaae derud.

(gaaer.)

Syvende Scene.

En Bonde, Stue i Oles Huus.

Mette, Ole, og Hr. Marcus til Bords.

Ole. Lad os nu spise med Glæde og Fornøielse; Nu
har vi arbejdet og slæbt saa meget, saa vi bør
vederqvæge vores Legemer igien.

Hr. M.

Don M. Mettina, io vi saluto.

(beve.)

Met. Io vi ringrazio.

Ull. Dammi il pane Mettina.

Met. Ecco carino.

Ull. Io bevo alla salute di Giannino.

(beve.)

Met. L'istesso anch' io vi fò.

Don M. Ed io per tutti due, beberò.

(beve.)

E per star maggiormente in allegria

Uu brindisi facciamo,

Ed i nostri bicchieri approssimiamo.

<i>Met.</i>	} a 3.	{	Frisk kommer klinker, vi vil
<i>Ull.</i>			her
<i>Don M.</i>			En SKaal med Lyst ud-
			drikke:

Met. Den for vor heele Slægtskab
er;

Os selv vi glemmer ikke.

Don M. Gid Alting efter ðnske gaaer,
Hvad vi os foretager.

Ull. Gid vi med Glæde leve maa
Paa vores gamle Dage.

Ull. Scusate, se più a tavola non resto:
Mi sento un poco stracco.

Men

Hr. M. Mette, hendes Skaal.

(drikker.)

Met. Jeg takker jer.

Ole. Giv mig Brødet, lille Mette.

Met. Der min kære Mand.

Ole. Jeg drikker din Skaal lille Jan.

(drikker.)

Met. Og jeg ligesaa.

Hr. M. Og jeg drikker eders Skaal begge To.

(drikker.)

Og for at vi kand ret gjøre os lystige, saa lader
os drikke en Skaal, og støde vores Glas til
sammen.

Ole. Forlad, at jeg bliver en længere ved Bordet:
Jeg fornemmer at jeg er noget træt. Jeg vil
gaae

Men vado a riposare;
 Mettina dei osservare,
 Pria che tu venga in letto,
 Il fuocolar smorzare.
 E tu Giannino ancora,
 Pria che tu vada al letto,
 Che le bestie sian tutte governate.
 Buona notte vi dò. Non vel scordate.
 (*parte.*)

Met. Or or anch' io verrò.
 Non dubitate, non mel scorderò.
 (*s' alza.*)
 Giannino sia tua cura,
 Di far ciò ch' Ulla impose;
 A te mi raccomandando, io mene vò.

Don M. Eccomi ai piedi vostri:
 (*s' inginocchia.*)
 A voi chiedo pietà.

Met. Eh via che fate?

Don M. Bella, gian nin non sono,
 Io vi chiedo perdono.

Met. Ah poveretta me.

Don M. Deh non gridate,
 Tacete, e m' ascoltate:
 Io son Marco del Lago, e per voi moro;
 E vi chiedo pietà del mio martoro.

Met. Ah dunque un mentitor malvaggio siete,
 E così l' onor vostro mantenete?
 Vedete, in qual cimento
 Una donna onorata ora mettete?

gaae hen at hviile mig ; Lille Mette du maa passe paa, førend du gaaer til Sengs, at slukke Ilden paa Hørstædet. Og du og Jan, see til, førend du lægger dig, at Creaturerne bliver rogtede og foerede. God Nat. Glem det ikke.

(gaaer.)

Met. Nu skal jeg og strax komme. Frygt kunns en, jeg skal ikke glemme det.

(hun staaer op.)

Lille Jan, had du Omsorg for, at gjøre det, som Ole sagde dig ; Jeg beder dig derom. Nu gaaer jeg.

Hr. M. See her ligger jeg for jeres Fødder.

(falder paa Knæ.

Jeg beder at I vil forbarme jer over mig.

Met. Hvad, hvad ? hvad gjør I ?

Hr. M. Min Deylige, jeg er ikke Jan, og jeg beder jer om Forladelse.

Met. Aah jeg arme Kone!

Hr. M. Jeg beder jer skriig dog ikke, tie stille, og hør mig: Jeg er Marcus fra Soen, og jeg døer af Kærlighed til jer. Og jeg beder jer om Medynk med min Smerte.

Met. Aah saa er I da en stem Rognere ; Og holder I jer en jeres Vere Kærere ? Seer I vel i hvilken en Kniibe I bringer nu en ærlig Kone udi ;

D

Hvis

Se il marito, e la gente ciò sapranno,
D' accordo al' fatto allor mi crederanno.

Don M. Eh via, per carità, pria riflettete ---

Met. In casa mia stanotte non farete.

Don M. Di duolo io moriro.

Met. (Sò ben cosa farò:

Al mio marito gli troverò scusa,

Ch' egli buono non è per le faccende,

Così senza scoprirlo, fuori andrà;

Ed il suo, e l' onor mio si salverà.)

Scena, VIII.

Jens, e detti.

Jens. Buona sera Mettina.

Met. Ah poveretta me, son rovinata.

Partite, andate, andate,

O vi fracasso l' ossa di legnate.

Don M. (Che tu possa stiattar, tu sia impalato;
Ero sul buono, ei m' ha tutto guastato.)

Jens. Prendete queste stoffe, io ve le dono,

Met.

Hvis min Mand og mine Folk faaer dette at
viide, saa maatte de troe at jeg var lige god
med jer heri.

Hr. M. Aah naah da, hav Medliidenhed, betænk
først . . .

Met. J skal ikke blive i mit Huus i Nat.

Hr. M. Jeg døer af Sorg.

Met. Jeg veed nok, hvad jeg skal giøre; Jeg skal
finde paa en Undskyldning for min Mand, at
hand ey er duelig til at giøre sit Arbejde; saa
kand hand saaledes komme herfra, uden at
blive røvet; og hans og min Ære kand blive
frelst.

Ottende Scene.

Jens og de forrige.

Jens. God Aften lille Mette.

Met. Aah jeg arme Staffel, jeg er ulykkelig! Gaar,
gaaer, jeres Bey, eller jeg skal slaae jer Ar-
me og Been i tu.

Hr. M. (Gid du maatte styrte, og faae en Ulykke;
Nu var jeg paa god Bey, og hand har fordær-
vet mig heele Leegen.)

Jens. Sag dette Loy, jeg giver jer det.

Met. Rendetele al Padrone,
 Che a lui ciò s' appartiene.
 E se coltiverete un simil vizio,
 Vi troverete in qualche precipizio.

Scena Ultima.

Metta, Fens, e Don Marco, poi Ulla.

Met. Vel' ho detto tante volte,
 Che regal' verun non prendo';
 Se volete far l' amore,
 L' Onor mio per or non vendo:
 Fuor di quà potete andar.

Fens. Perdonate dell' ardire,
 Se v' offesi a regalare;
 Io mi sento, oh Dio, morire.
 Non vi state a riscaldare,
 Ma lasciatemi parlar.

Don M. Che creanza nella notte
 A venir dà paesani,
 Coi regali nelle mani?
 Ed' a mal non s' ha a pensar?

Met. Giv jeres Husbonde det, thi det hør ham til.
Dg hvis J bliver ved i denne East, saa vil J
engang komme i stor Fortred.

Sidste Scene.

Mette, Jens, og Hr. Marcus, derefter
Ole.

Met. Jeg har sagt jer det saa tidt, at jeg
slet ingen Forcæring er tager imod;
Dg hvis J vil have en Kicæreste,
saa sælger jeg en min Ære for Pen-
ge: J kand strax gaae ud herfra.

Jens. Forlad mig min Dristighed, der-
som jeg har fortørnet eder med
min Forcæring; Saa gør det mig
hierteligen ondt. Bliv dog en saa
breed og forbittred, men lad mig
tale.

Hr. M. Hvad er dette for en Artighed at
komme til Bønderne om Natten,
med Forcæring i Hænderne?
Skal man en tænke ilde derom?

(til Mette.)

Met. Ancor voi, fuor ve n' andrete;
Don M. Che se 'l dico a mio marito,
 E resister se vorrete,
 Vi comincia a bastonar.

Don M. Non sono un ladro,
 Non son Birbante.

Met. Che petulante.

Jens. Che poco garbo
 Con un mercante
 Così trattar?

Met. Oh me meschina!
 Per il timore
 Non sò che far.

Jens. Cara Mettina.

Don M. Or la fò bella.

Met. Ah meschinella.

(piange.)

Jens. Deh non piangete;
 Io mene vado,
 Mai più non torno.

Don M.

Met. I skal ogsaa gaae herud fra. Thi dersom jeg siger min Mand det, og I gjør ringeste Modstand, saa vil hand nok prygle jer.

Hr. M. Jeg er jo ingen Thy, jeg er jo ingen Skielm.

Met. Hvilket et uforfhammet Menneske!

Jens. Det er kunns liden Høflighed, at holde slikt et Huus med en Kæmmer?

Met. O jeg Uhykkelige! Af Frygt veed jeg ey hvad jeg skal gjøre.

Jens. Kicere Mette.

Hr. M. Nu skal jeg have Løyer.

Met. Aah jeg stakkels Kone!

Jens. Græd dog ey, jeg gaaer min Ven. Jeg skal aldrig komme her meere.

Don M. Felice notte
Gli vuò augurar.

Met. Ah se avete core in petto,
La mia pena misurate,
S' ho ragion di lagrimar.

Don M. Dalla rabbia, e dal dispetto
Io mi sento divorar.

Met. Via partite, fuori andate,
Quante volte ve l' ho detto!
Qui volete ancor restar?
Ah che pena, ahimè che affanno!
Ah mi sento, oh Dio, mancar.

Ull Oh quanto strepito!

(con camisciola bianca, e berretto
bianco in capo.)

Oh maledetto!
Con la mia moglie?
In sù quest' ora?

Met. Quando partiste,
Quà drento entrò.

Don M.

Hr. M. Jeg vil ønske ham en god Nat.

Met. Ach dersom I har et ærligt Hierte i jeres Bryst, saa tænke hvor stor min Sorg maa være, og om jeg har Aarsag til at græde.

Hr. M. Jeg maa snuse, ja briste af Harmen.

Met. Gaae bort, gaae ud af Huuset; hvor mange Gange har jeg nu sagt jer det, vil I endnu blive her læn- gere? Ah hvilken Sorg og Bedrøvelse for mig; ach jeg besvimer.

Ole. Hvad er dette for en Allarm?

(Med en hvid Trøne, og en hvid Nathue paa.)

Ah du forbandede Knegt! Er du hos min Kone? Paa denne Tiid?

Met. Da du gif, saa kom hand herind.

Don M. Che presunzione.

(ad Ulla.)

Met. Che impertinente.

Ull. Che ribaldone.

Che scellerato.

Jens. Ecco di nuovo

Ci son cascato.

Ull. Fuori birbante;
Doman buon' ora
Ti citerò.

Met. Sappiate - - -

Ull. Che dite - - -

Met. Che Gianni - - -

Don M. Tacete.

(a Metta.)

Jens. Men vado.

Ull. Vanne in malora,
Non sei partito?
Aspetta pure:
T'aggiusterò.

Met.

Hr. M. Hvilken Indbildning.

(til Ole.)

Met. Hvilket et dumdriftigt Menniske.

Ole. Hvilken en skamløs Knegt. Din
Stielm.

Jens. Nu er jeg paa nye i Flugten igien.

Ole. Herud din Kielstring, i Morgen til-
lig skal jeg lade dig stevne.

Met. Du maa vlide . . .

Ole. Hvad siger du . . .

Met. At Jan . . .

Hr. M. Tie dog stille.

(til Mette.)

Jens. Jeg gaaer.

Ole. Saae alle Ulykker i Bold, er du en
gaaet endnu? Saa bte da lidet saa
skal jeg nok børste dig.

Met.

Met. [(Anch' il garzone
 Quel mio Padrone (da se.)
 Fuor caccierò.)
Uil. [Non hò soggezzione;
 Subito Fuora
 4. [Ti ferrerò.
Don M. [In un cantone;
 Tosto mi spoglio
 E mene andrò.
Fers. [Per un milione,
 Se ancor mi chiama;
 Più non verrò.

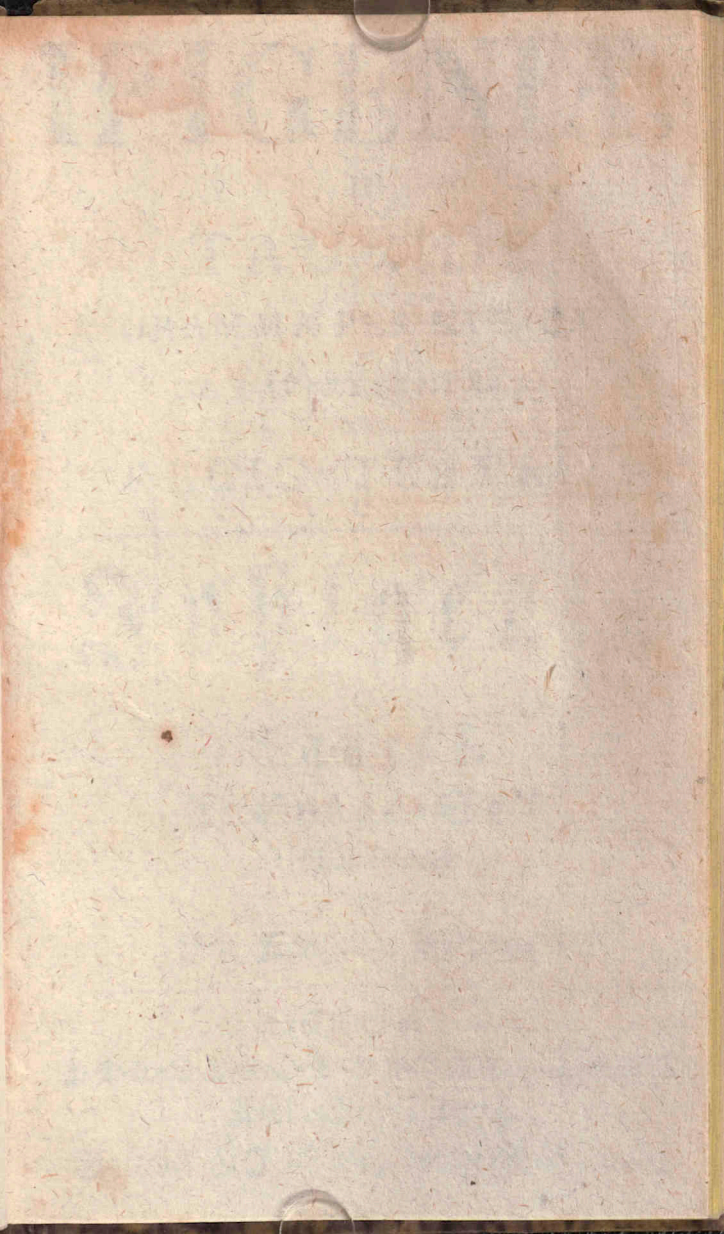
FINIS.

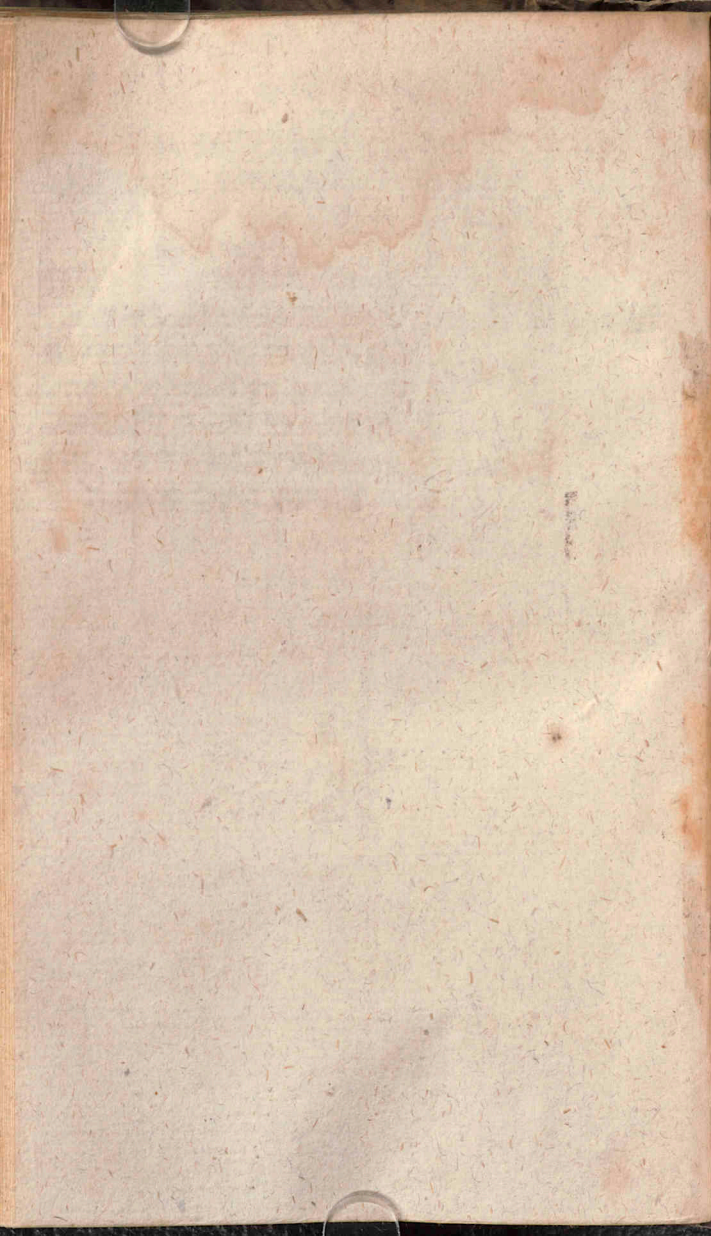

		(Og den Karl skal min Hosbonde ogsaa jage ud.)
	Mette	(for sig selv.)
Alle 4.	Ole.	Jeg er ikke bange, jeg skal strax faae dig herud.
	Hr. M.	Jeg skal strax gaae hen i en Krog, og flæde mig om.
	Jens.	Jeg vil ikke for en Million, om de og kaldte paa mig kommer her meere.

Ende.

IFIGENIA,

IN

TAURIDE.

DRAMMA PER MUSICA,

DA RAPPRESENTARSI

NEL

REGIO TEATRO.

Iphigenia

3

Tauris.

Et Synge = Spil,

til at opfores

paa

Den Kongelige Skueplads.

Oversat paa Dansk af R. Soelberg.

Kiøbenhavn, 1774.

Trykt hos S. J. Graae, boende i Knaboesstræde.

ARGOMENTO.

Agamennone Re d' Argo, e Generale dell' Armata greca destinata all' assedio di Troja, trattenuto in Aulide da' venti contrarj, ed impedito di passar nell' Asia all' impresa; per consiglio di Calcante gran Sacerdote condescese di sacrificare a Diana la sua figlia Ifigenia; ma contenta la Dea di questo difficile sforzo d' un Padre, nel momento che doveva svenarsi la fanciulla, sostituì al sacrificio una Cerva, e lei trasportò altrove. Così ottenuto il Favor del vento passò in Frigia l' esercito Greco, e si accinse all' espugnazione di Troja. Intanto Clitennestra moglie d' Agamennone, e Madre d' Ifigenia, dolente della perdita della Figlia, e irritata contro il marito, s' invaghì d' Egisto, e destinò farlo suo sposo, e metterlo sul Trono, uccidendo Agamennone. Distrutta Troja,

Indhold:

Agamemnon Kongen af Argos, General
over den grækliske Krigs Hær, som var
bestæmt til Troyæ Beleyring, blev ved Mod-
Vinde opholdt i Aulis, og forhindret at
komme over til Aften, og maatte finde sig i
at opofre sin Datter Iphigenia til Diana,
efter den nyperste Præstes Calcantis Raad;
Men Gudinden, som var tilfredsstillet ved
en Faders saaa grumme Ewang over sig selv,
skaffede i det Øyeblik da Prinsessen skulde
dræbes, en Hind til Dfringen, i hendes
Stæd, og førde hende andensæds hen. Da
nu den grækliske Krigshær saaledes havde
faaet god Vind, seylede den over til Phry-
gien, og gjorde sig færdig til Troyæ Beley-
ring. Clytemnestra, Agamemnons Ge-
mahlsinde og Iphigeniæes Moder, bedrovet
over hendes Datters Tab, og inderligent
vreed paa hendes Mand, forelskede sig imid-
lertid i Casthus og satte sig fore at giøre
ham til sin Gemahl, og sætte ham paa Thro-
nen, ved at dræbe Agamemnon. Da Troya

tornando Agamennone in trionfo alla Reggia, dalla moglie, che con mentite carezze lo accolse, coll' ajuto d' Egisto fù assassinato. Oltre la perduta Ifigenia, Agamennone avuti avea da Clitennestra due figli, Elettra, ed Oreste; questo era ancora fanciullo. Meditava Clitennestra di disfarsene, perche temeva che venuto in età vendicasse la morte del padre; ma Elettra trovò modo di trasfugarlo, inviandolo alla Corte di Strofio Re della Focide, amico d' Agamennone, e Padre di Pilade, col quale fu Oreste allevato, e contrasse quella amicizia tanto celebrata nella favola. Cresciuto Oreste negli anni, determinò di trar vendetta della morte del Padre, e di liberar la sorella Elettra, che come schiava era trattata da Egisto. Con questo disegno si condusse sconosciuto in Argo in Compagnia di Pilade, ed inttodottosi segretamente nella Reggia uccise la Madre, ed Egisto. Dopo questo eccesso, tormentato Oreste dalle furie, immaginando d' aver sempre d' intorno l' ombra della Madre cadde in un delirio, che di rado gli lasciava far uso della ragione. In questo stato infelice consultò l' Oracolo di Delfo,

var ødelagt, og Agamemnon kom tilbage
 igien i Triumf til sit Slot, blev han
 af hans Gemahlude, som imodtog ham
 med falske Kierligheds Beviisninger, ved
 Ægtsigt Hjelp dræbt. Foruden Iphigenia
 som var borte, havde Agamemnon haft to
 Børn med Clytemnestra, Electra og Drestes,
 denne var endnu ung. Clytemnestra ønske-
 de paa at skille sig ved ham, thi hun frug-
 tede, at han skulde hævne sin Faders Død,
 naar han blev stoer, men Electra fandt paa
 at lade ham undflye, og sendte ham til Kon-
 gens Hof i Phocis, som var en Ven af Aga-
 memnon, og Fader til Pylades, med hvilken
 Drestes blev opdraget, og sluttede det saa
 høyt i Fablen berømte Venskab. Da Dre-
 stes var fuldvoren besluttede han, at tage
 Hævn over sin Faders Død, og befrie sin
 Søster Electra, som blev behandlet som en
 Slavinde af Ægtskto. Med dette Forsæt
 begav han sig ubekjendt til Argos i Selskab
 med Pylade, og efterat de hemmeligen hav-
 de indsneget sig i Slottet, dræbte han sin
 Moder og Ægtskto. Efter denne store
 Misgjertning blev Drestes plaget af Furterne,
 indbildende sig, at have altid sin Moders
 Sengge svævende omkring sig, og faldt i et
 Raserie, som fielden tillod ham at bruge sin
 Forstand. I denne uhykkelige Omstændighed

Delfo, da cui già precedentemente gli era stato ordinato d'uccider la Madre. Gl'intimò l'Oracolo di andare in Tauri nella Scizia, e rapire dal tempio di Diana il Simulacro della Dea, che con somma venerazione vi era custodito, e di portarlo nell'Attica, promettendogli dopo questo furto il ritorno alla primiera tranquillità. Toante regnava allora in Tauri, ed era in quel Regno antico costume di sacrificare a Diana qualunque Straniero, che vi giungesse. La smarrita Ifigenia, rapita in Aulide dalla Dea, in Tauri trasportata, e da lei fatta sua gran Sacerdotessa, era appunto quella, che presedeva a quei barbari sacrifici. Oreste ubbidiente ad Apollo, navigando coll' amico Pilade, giunse in Tracia nelle vicinanze di Tauri; e mentre meditavano il mezzo di penetrar nel Tempio per eseguire il furto, sorpresi dalle guardie, e conosciuti per stranieri, furono destinati al sacrificio. Quando però Oreste era in procinto d'essere svenato dalla sorella, ne' discorsi che fanno insieme venendosi a riconoscere, innorriditi del cimento in cui si trovano, dispongono di fuggire, portando via il Simulacro di Diana. Ma scoperti nella fuga, ed
in-

raadførte han sig med Draelet i Delphi, af hvilket han forhen var blevet befaleet at dræbe sin Moder. Draelet advarede ham, at han skulde gaae til Tauris i Scythien, og bortsnappe Gudindens Dianæ Billede af hendes Tempel, som der med største Høragtelse blev bevaret, og bringe det til Utica, lovende ham efter dette Ran at han skulde faae sin forrige Koeltighed igien. Thoas regierede paa den Tid i Tauris, og i dette Rige var en gammel Skik, at en hver fremmed, som kom derhen, blev opofret til Diana. Den bortblevns Iphigenia, som af Gudinden var bortført fra Aulis og overbragt til Tauris, og der af hende indsat til hendes ypperste Præstinde, var iust den, som havde Opsigt over disse gruesomme Ofringer; Drestes, som var Apollo Indig, gik til Soes med sin Ven Pyiades, og kom til Thracien i Nærheden af Tauris; og imedens at de pønsede paa Maaden at snige sig ind i Templet, for at fuldføre Tyveriet, bleve de grebne af Vagten, og kiendte for at være fremmede, og bestemte til Ofringen. Dog, da Drestes var paa det yderste til at blive dræbt af hans Søster, kommer de til at tale sammen, kiender hverandre igien, og forskrækkede over den haarde Knibe hvori de vare, sætter de sig fore at flye, og at tage

inseguiti, nell'atto d'esser presi sopravviene Minerva, che commanda a Toante di lasciarli in libertà, tale essendo il voler de' Numi. Questa è l'esposizione della Tragedia di Euripide intitolata Ifigenia in Tauri, ma siccome è permesso il far de' cambiamenti alla favola. Così vien da me supposto: che Pallade fosse adorata in Tauri, e che a lei si sacrificassero gli Stranieri; che sacerdotessa del suo Tempio fosse Ifigenia, e che il suo Simulacro esser dovesse da Oreste rapito, e portato in Atene; perchè n'era spezial protettrice; e che volendo Toante costringere Ifigenia a svenare il fratello, nell'estrema disperazione, per soprumano impulso, uccida il tiranno; calmato il tumulto del popololo persuade a seguirla nell'Attica, conducendovi il Palladio; rimanendo in tal guisa adempito l'Oracolo, liberato Oreste dalla persecuzione delle Furie, e ritrovata, e riconosciuta, la perduta Ifigenia.

Dianæ's Billede bort med sig. Men de ble-
ve opdagede paa Flugten, og efterfatte, og
i det de skulde gribes, kommer Minerva
dertil, og befaler Thoas at lade dem blive i
Friebed, at Gudernes Billie var saaledes.
Denne er Fortællelsen af Euripides Trage-
die, hvis Titel er Iphigenia i Tauris; men
da det er tilladt, at gjøre Forandringer i
Fabelen, saa sætter jeg: at Pallas blev til-
bedet i Tauris, og at de Fremmede bleve
opofrede til Hende; At Iphigenia var hø-
vperste Præstinde i Hendes Tempel; og at
hendes Billede skulle blive bortsnappet af
Dreste, og bragt til Athenen, hvis besøn-
derlige Beskytterinde hun var; og at Iphi-
gentia, da Thoas vilde nøde hende til at dræ-
be hendes Broder, i største Fortvivlelse ved
meere end menneskelig Drift, dræber Ty-
rannen; samt efter at have stillet Almuens Dy-
ror, overtaler samme at følge med sig
til Attica, hvorhen hun og fører Palla-
dium; Saaledes bliver Draclets Spaadom
opfyldt, Drestes befriet fra Furiernes Forføl-
gelse, og den fortabte Iphigenia bliver fun-
det og kiendt igjen.

Ravviferà facilmente poi il Lettore nelle furie che tanto tormentano Oreste nobilmente personificati della favola i rimorsi, che agitano comunemente i delinquenti, rimorsi, che la natura rende più vivi, e più atroci qualora si tratti d' un delitto, che l' offende con tanta violenza come il Parricidio.

La Sena è in Tauri capitale della Tracia.

Cæseren vil siden letteligen fiende,
i de Furier som saa meget plager Dre-
stem, hvorledes de Samvittigheds-Nag,
som i Almindelighed foruroeliger Misdædere,
ere paa en ædel Maade personifereede efter
Fablen; Nag, som Naturen gier meere
hæftige og grumme, naar der handles om
en Misgierning, som fortørner den med saa
stor Boldsomhed som et Fædrene-Mord.

Skuepladsen er i Tauris Zoved-Staden
i Thracien.

PERSONAGGI:

IFIGENIA. Sacerdoteffa di Pallade,

La fgra. TERESA TORRE.

ORESTE. Figlio d' Agamennone Re d' Argo, e

Fratello d' IFIGENIA,

Il Sigr. ANDREA GRASSI.

DORI. Ministra del Tempio di Pallade.

La Sigta: ELISABETTA ALMERIGI.

TOANTE. Re della Tracia.

Il Sgt: JENS MUSTED.

CORI, e BALLI:

Di Ministri, e Ministre del Tempio di Pallade.

Di Furie,

Di nobili Sciti.

COMPARSE

Di Soldati, Popolo, e Marinari.

Personerne:

Iphigenia, Palladis overste Præstinde.

Ifr. Teresa Torre.

Orestes, Konge Agamemnon's Søn i Argos, og
Broder til Iphigenia.

Hr. Andreas Grassi.

Doris, Præstinde i Palladis Tempel.

Ifr. Elisabet Almerigi.

Thoas, Kongen af Thracien.

Hr. Jens Musted.

CHOR OG BALLETER:

Af Præster og Præstinder i Palladis Tempel.

Af Furiæ.

Af Adelige Scyther.

Stumme Personer:

Soldater, Almuen, og Søefolk.

ATTO PRIMO.

SCENA PRIMA.

Seno di Mare ingombrato da Scogli;
Picciola Nave approdata,

Oreste sceso sul lido.

Restate, amici, e in più remota parte
Nascondete il Naviglio; al mio riposo
Questo è il luogo prescritto; o a voi ritorno
Col Palladio rapito, e placo l' ombra
Della Madre sdegnata; o voi recate,
Che quì fine hà il mio duol, che più non vivo;
La novella funesta al lido Argivo.

(I marinari si nascondono colla Nave.)

Che più barbara, e rea, ah sò pur troppo
Terra non scalda il sol; ne regge il freno
Un tiranno crudel, che non conosce
Ne fede, ne pietà; geme il vassallo
Sotto ferree ritorte,
E allo stranier sol l' approdarvi è morte.

Den Første Act.

Første Scene.

En Hav-Bugt opfyldt med Klipper.
Et lidet Skib ved Landbredden.

Orestes som er steegtet i Land paa
Strandkanten.

Bliver tilbage, mine Venner, og sfiuler Skibet noget borte herfra; dette er det til min Koelighed foreskrevne Stæd; Jeg kommer enten tilbage til eder igien med Palladium som jeg vil bortsnappe, og dermed tilfredsstille min forbittrede Moders Skygge; eller og maa J bringe den bedrøvede Tidende til den Argiviske Havbred, at min Smerte her er endet, og at jeg ikke er længere i Live.

(Gøesfolkene sfiuler sig med Skibet)

Ach jeg veed alt for vel, at Solen ikke opvarmer et meere barbarisk og strafværdigt Land end dette er; en
grum

Tyran, som hverken kiender Oprigtighed eller Medynk, Regierer her; Underdanen sukker her under Lænker og Piinsler, og en fremmed, som allene Lander her, maa døe.

Men

Ma voi sapete, oh Dei,
 Che per vostro consiglio io qua ne vengo;
 Voi sapete ch' io deggio
 Il Palladio involar; che de' mei mali
 Essere il fin qui dee; che in questo giorno . . .
 Ma quale atroce idea
 Agita questo cor! Ah che già parmi
 Truce, e squallida in volto, (come in delirio.)
 Nuda il piè, sparfa il crin, lacera il petto
 Veder la Madre in minaccioso aspetto.
 Quante furie ha d' intorno, e quanti al seno
 Mi vibra accesi dardi! . . . Oh Dio! già sento
 (più smanioso.)
 Gli ululati, i lamenti! E qual conduce
 Funebre orrida pompa,
 Che mi tragge a morir! Sull' are atroci
 Strida la nera fiamma, e mi prepara
 La bipenne fatal la man più cara.

Qual destra omicida
 La morte m' appresta!
 Ah ferma . . . t'arresta,
 La Madre m' uccida,
 La Madre spietata,
 Se fazia l' ingrata
 Di sangue non è.
 Ah barbara, affretta
 L' acerba ferita;
 Qual dono è la vita,
 Se l' ebbi da te. (parte smanioso.)

Men I veed, O Guder,
 At jeg er kommen herhid efter eders Raad,
 I veed, at jeg bør bortføre

Valladium, at Enden paa mine Ulykker
 skal være her; at paa denne Dag. . .

Men hvad for en gruesom Tanke (som i Kaserie.)
 foruroeliger dette Hierte! Ach mig synes alt at see
 Min Moder med et truende Ansigt, forbittret og bleeg
 i Ansigtet, Barsoedet, med adspredte Haar, og med
 hendes igiennemboerede Bryst.

Hvor mange Furier har hun om sig, og hvor mange
 brændende Pile skyder hun til mit Hierte! O Gud!

(meere hæstig)

Jeg hører alt Hysten og Klagen! og hvem er det
 som anfører den forfækkelige Liigskare, som
 slæber mig hen til at døe! Den sorte Flamme
 knager og brager paa de gruesomme Altene!
 Og den mig allerkiæreste Haand tillaver den
 dødelige Pii!

Hvad for en Mordisk Haand
 Tillaver mig Døden!

Ach bie. . . Holdt inde:

Lad min Moder dræbe mig,

Den umedlidende Moder,

Hvis den Utaknemmelige

En endnu er mæt af Blod.

Ach Grumme, skynd dig at give
 mig mit Bane-Saar;

Hvad Gave er Livet,

Naar jeg har faaet det af dig.

(Gaar bort i Kaserie.)

B

Un

SCENA SECONDA.

Atrio interno del Tempio di Pallade.

Ifigenia, Dori, e Ministre consacrate alle Dea:

Alcune di queste adornano L' Atrio, altre preparano ghirlande, e profumi per il dì festivo, ballando alternativamente, e cantando il seguente

CORO.

Fra gl' inni, e cantici
Fiori si spargono
In questo gran Dì.

La casta Pallade
Armata d' Egida
S' onori così

Umane vittime
La Dea placabile
Non sempre gradì.

Ifi. Si, sì, Ministre amiche, avido il Nume
Non e' sempre di sangue: umili voti,
Innocenti preghiere
Son bastanti a placarlo. Andiamo al Tempio;
Il popolo si chiami, e si afficuri
Del favor della Dea cò fausti auguri;
Sieguimi, Amica, Dori,

Der.

Anden Scene.

Det inderste af Indgangen til Palladis
Tempel.

Iphigenia, Doris, og Offerpresterinderne,
som ere helligede til Gudindens Tieneste.

Nogle af dem udziirer Indgangen, andre tillæ-
ver Blomster-Krandse og Køgeller til den høi,
tiidelige Dag, og Danser og Synger
verelviis følgende

CHOR:

Tilligemed Sangene og Psalmerne
Maa der strøes Blomster
Paa denne store Dag.

Den kyske Pallas,
Som er bevæbnet med sit Skjold,
Bor ceres saaledes.

Gudinden, som er god at tilfredsstille,
Har en altid fundet Behag
I at Mennesker bliver opofrede.

Ipf. Jo, jo, mine Veninder, I Offer-Presterinder,
Gudinden
er en altid begierlig efter Blod: Ydmyge Løfter,
ufkyldige Bønner ere
Nok til at tilfredsstille hende. Lader os gaae til
Templen,
Man maa kalde paa Folket, og forviis samme
Om Gudindens Gunst ved lykkelige Spaadomme.
følg med mig, min Veninde Doris.

Dor. Ah Principessa,
 Pur ti scorgo sul volto
 Un lampo di contento.

Ifi. E ti par poco,
 Ch' oggi all' uffizio atroce
 Mi tolga il Ciel! che manchi
 La vittima votiva, e ch' io non debba
 Nel giubilo commune al dì festivo
 Sola tremar!

Dor. Te Figlia
 Del Re dè Re, Te sposa
 Del magnanimo Achille, ah come il Fato
 In quest' orrida sorte
 Vuole oppressa, e avvilita! Il caso altrui,
 Sò, che di tue sventure
 Ti rinnova l' orror: che all' are atroci
 In Aulide te pur vittima a' Numi
 Destinarono i Greci; e il Padre istesso
 Ti traeva al supplizio. Ora in quell' atto
 Dell' istoria dolente

Ifi. Tutto per mio terror, tutto ho presente:
 Le bende, il flebil canto,
 La sacra scure, il foco,
 Le preci, il rito, il simulacro il loco.

Dor. Misera!

Ifi. Ah perchè mai, di senso priva,
 Pallida, semiviva al fatal colpo
 Involommi la Dea! Per me la morte
 Non avea più spavento. Ella serbommi,
 In questa ove mi trasse iniqua terra,
 A morir mille volte
 D' orrore, e di pietà.

Dor.

- Dor. Ach Prinsesse,
Jeg synes dog som jeg seer i dit Ansigt
et skinn af Fornoyelse.
- Jph. Og det synes dig lidet,
At Himlen i Dag befrier mig fra
mit gruesomme Embede! at Slagt Offeret
mangler, og at jeg eene er frie for at skielve
paa denne Høytidelige almindelige Fæst-Dag!
- Dor. Ach hvorledes vilde Skiæbnen,
paa saa græffelig en Maade
undertrykke og fornedre dig, som er
en Datter af en Konge over andre Konger;
og den Høymodige Achilles forlovede Brud!
Jeg veed, at andres Modgang
erindrer dig igien om dine forskrækkelige
Ulykker: At Grækerne i Nulide bestæmte dig
og til Offer paa Gudernes grumme Altære;
Og din Fader selv førte dig hen til Døden.
Hvorledes da i den bedrøvelige Historie . . .
- Jph. Ja jeg erindrer det alt til min Skræk:
Bindsølet for Dynene, Begrædelses Sangen,
Den hellige Dre, Ilden, Bønnerne,
Tempel = Skikken, Gudindens Billede, og
Stædet.
- Dor. Du Elændige!
- Jph. Ach hvorfor har vel Gudinden bortaget
mig fra det Hug, som skulde dræbe mig, da jeg
dog allerede var uden Sands, Bleg, og halv
død!
- Døden var ey meere en Rædsel for mig. Hun
frelste mig, til at døe tuusinde gange af
Uffne og Medynk her i dette onde og
uretfærdige Land, som hun har ført mig til.

Dor. Ma il Ciel promise
In questo Tempio, in cui ti diè ricetto,
Il fin di tue sciagure,

Ifi. E quì l' aspetto.

Ah per trè lustri omai nell' inumano
Empio uffizio crudel l'aspetto in vano.

Dor. Siane un fausto presagio

Questo breve piacer. . . Ma quale ascolto,
(si sente un suono flebile.)

Lugubre, e flebil canto? . . . Ah Principessa!
Forse il crudo Tiranno. . .

Ifi. Ahimè! s' appressa.

SCENA TERZA.

*Toante con seguito di Nobili Sciti, e Soldati
con Oreste incatenato.*

CORO.

Misero giovane!

Qual fiera forte

In ira a Pallade

Ti guida a morte?

Toa. Ministre della Dea, nulla più manca
Al sacro rito in questo dì: s' offerse
Al sacrificio usato,
Quando men si pensava, ostia novella.

Ifr. (Oh sciagura!)

Dor. Dov' è?

Toa.

Dor. Men Himlen har lovet dig
Ende paa dine Ulykker,
I denne Tempel, hvori den gav dig Opholdsstæd,

Iph. Og her venter jeg den og.
Mens, ach jeg venter, den nu næsten i femten
Aar forgieves, i dette umenniskelige og
Missdæderiske Embede.

Dor. Denne din korte Glæde kan være maaskee
et lykkeligt Forvarsel. . . Men hvad er det
(Man hører en grædende Lyd.)
for en sorgelige og grædende Sang? Ach Prins
sesse!

Iph. Maaskee den grumme Tyran. . .
Ach han nærmer sig.

Tredie Scene.

Thoas med Solge af adelige Scyther, og
Soldater med Ørestes i Lænker.

Chor.

Du elændige unge Menniske!
Hvad for en grum Skiebne
Har skaffet dig Palladis Breede
Og fører dig til Døden?

Tho. I, Gudindens Offer-Præstinder, der
feyler intet meere til den hellige Tempel-Skit
paa denne Dag: Et nyt Slagt-Offer har
fremstillet sig, til den sædvanlige Offring,
Da man mindst tænkte derpaa.

Iph. (O Ulykke!)

Dor. Hvor er det?

Toa. Miralo, è quella. (additando Oreste.)

Ifi. (Qual volto!)

Dor. E' noto ancora
L'infelice stranier?

Toa. Tace ostinato
Il nome, il fuol natio,
Greco è alle vesti; irresoluto, errante
Lo colsero i custodi,
Chè alle mura giungea; sembra agitato
Da crudeli rimorsi; il suo destino
Sà, ma non si sgomenta; anzi affrettando
Cò voti il suo morir, baccia sovente
La man di chi lo guida all'ore estreme.

Dor. (Povera Ifigenia!)

Ifi. (Non vi è più speme.)

Toa. Piangi?

Ifi. Perdona, oh Dio!

La mia pietà.

Toa. La tua pietade offende
La Diva, e me.

Ifi. Credi di sangue i Numi
Affetati così?

Toa. Sò, che li placa
Il sangue de' mortali.

Ifi. E se innocente,
Se infelice, e non reo . . .

Toa. Taci imprudente.

Tutta di morte è degna
Questa plebe mortal, che il Ciel condanna;
E chi vi cerca un reo, raro s'inganna

- Tho. See der, der er det. (pegende paa Dreftem.)
- Iph. (Hvilket Afsyn!)
- Dor. Er denne ulykkelige Fremmede
bekiendt for hvem han er?
- Tho. Han fortier med Halstarrighed sit Navn og
sit Fædrene-Land. Efter Klæderne er han
Grækisk; Bagten greeb ham, da han gik
vankelmødigt og vildfarende, og nærmede
sig til Stads-Muurene; han seer ud til at
være plaget af gruesomme Samvittigheds Nag;
han veed sin Skiebne, men frygter den ikke;
tvertimod han beder at man vil skynde sig med
hans Død, og kysser ofte dens Haand,
som fører ham til hans Endeligt.
- Dor. (Den arme Iphigenia!)
- Iph. (Der er ingen Haab meere.)
- Tho. Græder du?
- Iph. O Gud! forlad
min Meddynk.
- Tho. Din Meddynk fortørner
Gudinden og mig.
- Iph. Troer du da at Guderne
ere saa tørstige efter Blod?
- Tho. Ja jeg veed at de dødeliges
Blod tilfredstiller dem.
- Iph. Men dersom denne uskyldig,
ulykkelig, og ustrafværdig . . .
- Tho. Sie, du uforsigtige:
Denne heele dødelige Almue, som dømmes ilde
om Himmelens Raad, er værd at døe;
og hvem som vil søge en strafværdig iblant dem,
tager sielden fejl

Frena l' ingiuste lagrime,
 Pensa, che un Re t' intende,
 Pensa che il Nume offende
 La folle tua pietà.

(parte con tutto il seguito.)

SCENA QUARTA.

Ifigenia, a Dori.

Dor. Ecco come a sua voglia i rei mortali
 Si figurano i Numi.

Ifi. Ecco svanito
 Il mio breve contento. Ah cara amica,
 Che Volto! che vestir! così fra noi
 Vanno i Re, van gl' Eroi. Tal forse Oreste
 Il mio german, che Pargoletto infante
 In Aulide lasciai; crebbe cogl' anni,
 E il Genitor consola
 Della perdita mia; Gl' ultimi baci
 Ebbe da me, che rispondea col riso
 A quel funesto addio Chi sà se vive,
 Chi sà se mi rammenta!

Forse estinta mi crede. Ah s' ei sapesse
 Ove son, che m' avvenne, io non vedrei
 Insultare il Tiranno a' pianti miei.

Dor. Forse questo stranier qualche novella
 Può recarti de' tuoi.

Ifi. Nò, cara amica,
 Non l' ardisco cercar: Troppo è feconda
 Di tragedie funeste
 La stirpe degli Atridi; io troppo avvezza

All'

Stil din ubillige Graad,
 Betænk at en Konge hører dig
 Betænk at du fortørner en Gudinde
 Med din daarlige Medynk.
 (gaar bort med sit heele Sølge.)

Fjerde Scene.

Iphigenia og Doris.

Dor. See hvorledes de ugudelige Mennesker, efter
 Deres egen Lyst, forestiller sig Guderne.

Iph. Nu er min korte Glæde forsvunden.
 Ach, kiere Veninde! hvilket Alsyn, hvilken
 Klædedragt! saaledes gaar Kongerne og
 Heltene hos os klædte. Saaledes seer maaskee
 Drestes min Broder ud, som jeg forlod, da
 Han var et lille Barn, i Aulis; han er vopen
 til med Aarene, og trøster nu min Fader over
 mit Tab. Han fik det sidste Kys af mig,
 hvortil han svarede med et Smil, da jeg tog
 min ulykkelige Afsked fra ham. Hvem veed
 om han lever, hvem veed om han husker mig
 meere. Maaskee troer han mig Dod. Ach
 der som han vidste, hvor jeg er, og hvad mig
 er hændtes, saa skulde jeg visseligen ikke have
 nodig at see Tyrannen bespotte mine Taare.

Dor. Maaskee kan denne Fremmede give dig
 nogen Underretning om dine Paarørende.

Iph. Men, kiere Veninde,
 Jeg tør ikke spørge derom:
 Den Atreiske Herkomst har haft
 Alt for mange bedrøvelig Sorge-Spil; Jeg er
 alt

All' ira degli Dei.

Dor. Ah già s' appressa

L' ora del sacrificio, e il Re tiranno
L' affretta col desio.

Ifi. L' iniqua legge

Fulmini il Ciel con lui, ne' più funesti,
L' esecrando costume,
L' altare, il Tempio, il sacerdote, il Nume

(*Dori parte*)

Deh con qual core, oh Dio!

Al giovane stranier recar di morte
L' infausto annunzio, e circondarli in fronte
La nera, e fatal benda! O sia riguardo
Della patria comune, o sia che il volto,
E l' età di costui mi svegli in seno
Una nuova pietà, maggior ribrezzo
Non ebbi mai. Gelo d' affanno, e tremo;
Sento mancarmi il cor . . . Numi clementi!
Lo sò, che non v' offende
La pietà ch' io dimostro,
E se v' offende, o Numi, il fallo è vostro.

So, che pietà de' miseri,
Numi, da voi s' apprende;
Sò che il timor che m' agita
Forse da voi discende,
E, a raffrenare i palpiti,
So, che non hò valor.

(*parte.*)

SCE-

alt for meget vandt til Gudernes Bredde.

Dor. Ach Offerings-Tiimen

Nærmer sig, og den tyranniske Konge
sknyder paa den med Længsel.

Jph. Sid Himmelen med Lynild maatte nedslaae

Ham, tilligemed den ubillige Lov,
samt denne fordommelige Kirke-Skif,
Alteret, Templen, Offerpræsten, og Gudindens
Billede i Helvede. (Doris gaar.)

Ach! med hvilket Hierte, o Gud!

Maa jeg forkynde denne unge fremmede
Døden, og binde ham det sorte og ulykkelige
Bindsel for Dønnene! Enten er det i Betragtning
af at vi have fælles Fædreland, eller er det
hans Ansigt og Alder, som opvækker en
besynderlig Medlidenhed i mit Hierte, jeg har
aldrig følet større Afstkye og Modbydelighed.
Jeg bliver Fiskold af Hierte-Sorg, og jeg
skælver; jeg finder at mit Hierte slaar langsomt. :
Milde Guder! Jeg veed, at den Medynk, som
Jeg udviiser, en fortørner eder, og hvis den
fortørner eder, O Guder! Da er skylden eders.

Jeg veed, O Guder, at man lærer af
eder

at have Medynk med de Glændige;
Jeg veed, at den Frygt som foruroe-
liger mig,

kommer noget nær need fra eder.
og jeg veed, at jeg ingen Kraft har
til at styre mit slappende Hierte.

(gaar.)

Tem

SCENA QUINTA.

Tempio di Pallade. Trono da una parte,
sù cui ascende fra le guardie Toante.

Coro de' Ministri, e Ministre del Tempio, che conducono dal fondo del Teatro Oreste all' altare, su del quale è il Simulacro della Dea; mentre si canta, ballando il seguente Coro si accende il fuoco sacro, si corona la Vittima, e si fanno le libazioni.

Toante con guardie, Oreste colle ministre del Tempio, Popolo; Dori, poi Ifigenia.

CORO:

Oh come presto a sera,
Mifero giovanetto,
Giunse tua fresca età!
Barbara morte, e fiera
Il crudo ferro hà stretto,
E impietosir non sà.

Dori.

Qual struggerassi in pianto
La greca verginella,
Quanda la rea novella
Del tuo morir saprà?

CORO.

Femte Scene.

Palladis Tempel. En Throne paa den ene
 Side, paa hvilken Thoas opstiger
 imellem Vagten.

Chor af Templens Offer Præster og Præstinder,
 som fremfører Orestem fra det bageste af Skue-
 pladsen til Alteret, hvorpaa Gudindens Billede
 staar; imens følgende Chor synges og danses,
 optændes den hellige Ild, Offeret bliver
 kronet, og drikke-Offeringerne forrettes.

Thoas med Vagten, Orestes med Templens
 Offer-Præster, Folket, Doris, deref-
 ter Iphigenia.

Chor.

O du elændige unge Mandsperson,
 Hvor hastig naaede din blomstrende
 Alder sin Aften!

Den haarde og græffelige Død
 har allerede fat paa den grumme
 Lee,
 og vil ikke lade sig formilde.

Dor. Hvor vil den Grækkiske Jomfrue
 Smeldte i Taarer,
 Naar hun faar den uhykkelige
 Efterretning om din Død at vlide?

Chor.

CORO.

Oh come presto a sera
Giunse tua fresca età;

Dor. Gravi di morte i rai
Il Genitor amato
Di dolorosi lai
Il Cielo afforderà

CORO.

Barbara morte, e fiera
Impietosir non sà.

Ifi.)
Dor.) a 2. Al gran voler del fato

Piega la fronte, e taci;
Giovane sventurato;
Quanta pietà mi fà!

CORO.

Barbara morte, e fiera
Impietosir non sà

Ifi. Or dell' onda lustrale

La vittima s' asperga; il Nume adori,

E nel colpo fatal costanza implori.

(alcune delle Ministre spargono Orste d' aqua lustrale)

Dor. Piegati umile all' ara. (conduce Oreste all' ara)

Ore. Ah ti ravviso (guardando con sorpresa il Simulacro)

Vindice irata dea; fù tuo consiglio

Chor.

Hvor hastig naaede din blomstrende
Alder sin Aften.

Dor. Hans elskede Fader
vil med Døden i Dønnene
døve Himmelen med
sin mertefulde Klage.

Chor.

Den haarde og grumme Død
vil ey lade sig formilde.

Jph.) Begge. Boy dit Hoved og Tæ
Dor.)

Kor Skæbnens mægtige Bille ;
Du ulukkelige unge Menneske ;
Hvor stor Medsynt opvækker du hos
mig!

Chor.

Den haarde og grumme Død
vil ey lade sig formilde.

Jph. Lad Offeret blive besprængt med det indviede
Kenselses Vand ; Lad ham tilbede Gudinden, og
anraabe hende om Standhaftighed i det dødelige
Hug. (Mogle af Præstinderne besprænger
Dressen med Vievandet.)

Dor. Buf dig ydmyg for Alteret.
(hun fører Dressen til Alteret.)

Ore. Ach jeg kiender dig igien,
(seer med forundring paa Billedet.)
du hævnende og vrede Gudinde ; det var ved dit
E Raad,

L' Oracolo buggiardo,
 Che mi trasse ingannato a queste sponde;
 Or ti fazia, o crudel: vibrami in seno
 L' infuocate faette, e col mio sangue
 E l' Ara, e il tempio istesso,
 Che di sangue macchiai, si lavi adesso.
 Ahimè! chi mi soccorre? Ecco si scuopre
 La Gorgone fatal dove m' ascondo.
 Ecco il regno di morte; ecco l' abisso
 Mi s' apre sotto i piè Ma quale, oh
 Dei!

Turba d' orride larve ancora in questa
 Mi persegue, e spaventa ombra funesta?
 Lasciatemi crudeli. Ah chi m' invola
 All' orribile aspetto, alla mia pena?
 Chi compiangè il mio stato, e chi mi vena?

Oh Dio! dov' è la morte?
 In così fiera sorte
 Il differirla a un misero
 E' troppa crudeltà.

(cade abbandonato fralle guardie.)

Isi. (Morir mi sento!)

Toa. Or da compire il rito
 Qual pietà ti trattiene?

Isi. Oh Dio! non vedi
 In che stato è la vittima; le labbra
 Gonfie di calda spume, il volto asperso
 Di livido pallor, stravolto il guardo,
 E le membra tremanti,
 Agitata, e convulsa?

Der.

Naad, at det lognagtige Drakel bedrog mig
 og førte mig til dette Land. Mæt nu din
 Grumhed: Stød dine gloende Pile i mit
 Bryst, og lad nu baade Alteret og Templet
 selv, som jeg med Blod, har besmittet, igiert
 med mit Blod blive afroet. Ach! Hvem
 hjælper mig? See der viiser sig den ulykkelige
 Medusa, hvor skal jeg skjulet mig?

See her er Dødens Rige; See Afgrunden
 aabner sig under min Føed. . . Men hvad,
 O Gud! er det for en Flok af græsselige
 Spøgelseser som forfølger og forstrækker mig
 endog her i dette bedrøvelige mørke? Lader mig
 være i Røe, I Gruesomme. Ach hvem rædder
 mig fra dette græsselige Syn, og fra min
 Kummer? Hvem begræder min Omstændighed,
 og hoem vil dræbe mig?

O Gud! hvor er Døden?

Det er alt for stor en Grumhed,
 Alt forhale den for en elcændig,
 som har saa haard en Skæbne.

(han falder imellem Bagten magtesløs.)

Jph. (Jeg føler Dødens Smærte.)

Tho. Hvad for en Medynk holder dig nu tilbage
 fra at opfylde Offerings Skikken?

Jph. O Gud! seer du ikke i hvad

Stand Offeret er? ere ikke hans Læber
 hoene af den heede Fraade, hans Ansigt har
 en Døds Farve, hans Dyne ere forvendte
 og hans Lemmer skælver, og ere i stærk
 Bevægelse, ja han har et Andfald af Slag.

Dor. E non udisti

Come insultò la Dea;

Toa. Che importa a' Numi,

Che deliri, e s' affanni,

Purche si sveni il reo?

Ifi. Signor, t'inganni:

Non è quel che li placa

Delle Vitime il sangue; è la costanza

In chi l' hà da versar, l' anima invitta

Che nel colpo fatal, perche al Ciel piace,

Piega la fronte, adora il cenno, e tace.

Toa. Dunque

Ifi. Nel chiuso fonte

Sacro alla Dea convien purgarla, e al rito

Prepararla di nuovo; in quello stato

Se una vittima accetta offrir pretendi,

Contamini l' altare, e il Nume offendi.

CORO.

Ah si purghi quell' ostia macchi-
ata,

Se gradito il suo sangue non è.
Plachin l' ira di Pallade armata
Nuovi pegni d' amore, e di fè.

Toa. Dunque il fatal decreto

Ed' un Nume, e d' un Re vuoi che dipenda

Dall' arbitrio d' un reo?

Ifi. Dal rito immondo

Dunque offesa la Dea vuoi che il suo sdegno

Tutto sopra di noi çader si veda?

Toa.

Dor. Og hørte du ikke hvorledes han bespottede Gudinden?

Tho. Hvad bryder Guderne sig om, at en Misdædere raser og klager sig, naar han kun bliver dræbt.

Jph. Herre, du tager feil: Offernes Blod er ikke det, som tilfredsstiller dem; Det er den Standhaftighed, hos den som skal udøse det, at han med en kæk Siæl i det dødelige Hug, efterdi det saa behager Himmelen, bøyer sit Hoved, tilbeder Befalingen og tier.

Tho. Altsaa . . .

Jph. Man maa rense ham i den indelukte Kilde, som er helliget Gudinden; og tillave ham paa nye til Offer-Skikken; dersom du holder fore at vilde frembyde et behageligt Slagtoffer, i den stand han er, da vilde du besmitte Alteret, og fortørne Gudinden.

Chor.

Dette besmittede Offer maa renses
 efterdi hans Blod ey kan behage;
 gid disse nye Panter paa Kierlighed
 og Troeskab
 maa tilfredsstille den bevæbnede
 Palladis Breede.

Tho. Du vil da at en Gudindes og en Konges affagde Døds-Dom skal komme an paa en Misdæderes Billie?

Jph. Og du vil vel, at man skal see, at Gudinden, Fortørnet over et ureent Offer, lader ald sin Breede falde paa os?

Toa. Donna infedel, t' appagherò.) si ceda
(scende furioso dal Trono.)

Dello straniero indegno
L' empio sangue a versar pochi momenti;
Giacchè si chiede, accorderò; ma senti,
Se la vittima impura
Non gradisce la Diva, al Trono offeso,
Alla mia sicurezza, a furor mio
Oggi si svenerà; pentita allora
La tua folle pietà vedrà, che in vano
Non si delude un Re. (parte col seguito)

Ifi.)
Dor.) a 2 Mostro inumano!

Ifi. Alle vicine stanze
Quel misero si scorga; e voi frattanto,
(alcune delle Ministre vanno a prendere Oreste.)

Ministre amiche, in lieto coro al Nume
Rinnovate le preci, e i balli utati
A placarlo intiecciati. Ah santa Dea,
Se in Ciel son giunti i nostri falli a segno
Di provocarti a sdegno, e T' hai desio
D' estinguerlo col sangue, eccoti il mio.

CORO.

de' Ministri, e ministre del Tempio.

Temuta Pallade,
Figlia di Giove,
Dea del saper,

Tho. (Troløse Fruentimmer, jeg skal lade dig raade.)
 (han nedstiger forbitret af Thronen)
 Man maae bie nogle Øyeblik med at udøse
 denne uværdige Fremmedes Blod; efterdi man
 begierer det, vil jeg tilståede det; men hør:
 Om det ureene Offer ey behager Gudinden,
 saa skal det dog i Dag bræbes, formedelst
 min Thrones Ære som er fortørnet,
 og for min Sikkerheds og Bredes skyld; da
 skal din daarlige Medynk fortrønde dig,
 og du skal see, at man ey forgiæves
 driver Spot med en Konge.
 (Han gaar med sit Følge.)

Jph.) Begge. Du umenneskelige Uhyre!

Dor.)
 Jph. Lad den Elændige blive hensørt i de nærmeste
 Bærelser; og imidlertid begynder,
 (nogle af Præstinderne gaar hen og fører Drengene bort.)
 3 Præstinder mine Veninder, igien Bønnerne
 i et lystigt Chor til Gudinden,
 og de sædvanlige Danse, som ere
 sammenflettede til at behage hende. Ach hellige
 Gudinde, dersom vore Forseelser ere komne
 saa høyt i Himmelen, at de har opbragt dig
 til Breeede, og du har Lyst til at stille den
 paa Blod, saa er mit her.

Chor.

Af Templens Offer-Præster og Præstinder.

Du Pallas, som man frygter,
 Jupiters Datter,
 Buisdoms Gudinde,

C 4

Bend

Rivolgi altrove
L' asta terribile
Del tuo poter.

Si rappresentano diverse ceremonie ballando, preparatorie del sacrificio.

Fine dell' atto primo.

ATTO SECONDO

SCENA PRIMA.

Bosco sacro vicino al Tempio di Pallade, e
in fondo veduta d' una parte della Città

Ifigenia, e Dori.

Dor. Dunque nulla ottenesti?

Ifi. Un tronco, un fasso
Vedrei prima ammolirli,
Che quel barbaro cor. Freme, minaccia,
Lo vuol morto a Momenti.

Dor. Oh Dio!

Ifi. Solpiri,
E n' hai ragione: A chi non desta, Amica,
Pietà quel sventurato? Andiamo; omai
Differirgli la morte
E' crudeltà.

Dor. Ben ti bisogna in questo
Doloroso cimento
Tutta la tua costanza. Ah se vedessi

Vænd din Magtes
forfærdelige Spyd
andenstæds hen.

Der forestilles adskillige Ceremonier, i danse,
som ere Forberedelser til Offeringen.

Ende paa den Første Act.

Den Anden Act.

Første Scene.

En hellig Skov nær ved Palladis Tempel,
bag i sees en Deel af Staden.

Iphigenia, og Doris.

Dor. Formaaede du da intet?

Iph. Du skal for see en Knub og
en Steen at bevæge sig, end det barbariske
Hierte. Han snuser af Breede, truer,
og vil inden faae Øyeblik at han skal døe.

Dor. O Gud!

Iph. Du sukker,
og du har Marsag dertil: Hos hvem, Veninde,
opvækker en den ulyksalige Medynk? Lad os
gaae; nu er det en Grumhed at opsætte
længere hans Død for ham.

Dor. Du vil ret faae ald din
Standhaftighed nødig i denne bedrøvelige
haarde Prove. Ach dersom du faae

La vittima infelice,
Se l' udisti parlar.

Ifi. Che fa? che dice.

Dor. Or palpita, e freme;
Or lagnasi, e geme!
L' amico più fido
Smarrito hà sul lido;
Vorrebbe abbracciarlo;
Vorrebbe salvarlo;
Vorrebbe morir.

(parte)

SCENA SECONDA.

Ifigenia sola.

Ah qual s' apre al mio cor tragica scena
D' orrore, e di pietà! pur troppo, oh Dio!
Vedrò quell' infelice,
E in mal punto il vedrò! . . . Crudel Ministra
D' una implacabil Dea, d' un Re tiranno.
Tu tremi Ifigenia! donde ti viene
Quest' inutil pietà? Già per lungo uso
A sparger sangue avvezza il fatal colpo
Sbigottirti non può . . . che giorno è questo!
Che palpiti inulati
Mi percuotono il Cor! qual freddo gelo
Tremar lo farà! . . . Misero core! oh Dio!
A tanti affanni almeno
Se resistere non sai, scoppiami in seno.

Che

Det uhykkelige Offer,
dersom du horte ham tale.

Iph. Hvad gjør han? hvad siger han?

Dor. Snart slaar hans Hierte stærk, snart
synser han af Brede; nu klaager han
sig og sukker. Han har mist sin beste
Ben paa Havbredden,
Den vilde han omfavne,
Den vilde han frelse;
Og saa vilde han doe. (Gaar.)

Anden Scene.

Iphigenia allene.

Ah hvilket et sørgeligt Skuespil af Skræk
og Medynk aabner sig for mine Dyne! Jeg skal,
desværre, O Gud see den Uhyksalige, jeg skal see ham
i en ond Tume. . . . Jeg som en gruesom Præstinde
Af en utilfredsstillelig Gudinde, og af en tyrannisk
Konge. Du skælver, Iphigenia, hvorfra kommer
dig denne unyttige Medynk? Du er jo allerede i lang
Tiid vandt til at udose Blod, og det uhykkelige Hug kan
ey forfærde dig. . . . Hvilken Dag er denne!
Hvilken usædvanlig Hierteclappen igiennemtrænger
mit Hierte! Hvilken kold Gysen kommer det til at
skælve! . . . Du mit elændige Hierte,
O Guder! dersom du ey kan udstaae saa stor Dval,
saa brist da i mit Bryst.

Hvad

Che mai risolvere;
 Che far poss' io?
 Mi struggo in lagrime,
 Morir desio;
 Ne basta a uccidermi
 Il mio dolor.

(parte)

SCENA TERZA.

Luogo sotterraneo, ove si purgano le Vittime, lavacro nel fondo; da una parte scala per cui si sale al Tempio, dall' altra oscura stanza, ova si conservan le spoglie di coloro, che son sacrificati.

*Oreste che dorme; Coro di Furie, che lo circonda,
 Mostrandogli l' ombra della Madre.*

CORO.

Dormi Oreste; Ti scuote, ti desta
 L' ombra mesta, sdegnosa, negletta
 D' una madre svenata da te.
 Se ti ingrato, che chiede vendetta,
 Mostra il seno, ti sgrida, e minaccia,
 Ti rinfaccia, che vita ti diè.

Ore.

Hvad skal jeg vel gribe til?
 Hvad kan jeg giøre?
 Jeg smelter i Taare,
 Jeg længes efter at døe;
 Og min Kummer
 Er en nok til at dræbe mig. (Gaar.)

Tredie Scene.

Et underjordisk Stæd, hvor man renser Of-
 ferne, et Badekar bagest paa Skuepladsen;
 paa den ene Side en Trappe, paa hvilken
 man gaar op til Templet; paa den anden
 Side et mørkt Værelse, hvori man forva-
 rer deres Efterlædenskaber, som ere
 blevne offrede.

Orestes som sover; Chor af Surier, som om-
 ringer ham, og viiser ham hans Moders
 Skygge.

Chor.

Sover du Orestes? Lad din Moders
 bedrøvede og foragtede Skygge
 røre og vogne dig, som har dræbt
 hende.

Hør du Utaknemmelige, at hun raaber
 om Hævn, hun vliiser sit Bryst,
 Hun sktender og truer, og behreider
 dig, at hun gav dig Livet.

Ore.

Ore. Crude larve! che sonno affannoso!
Che chiedete?

(fognando.)

CORO.

Vendetta, vendetta;
Che per gl' empì riposo non v' è.

Ore. Ah per pietà placatevi,
Non mi straziate il cor.

Ah barbare, uccidetemi;

Finite il mio dolor. (Smaniando, e dormendo)

CORO.

Nere Figlie dell' Erebo

Vindici dell' error,

Tornate più implacabili

A tormentarlo ogn' or.

Ballo di Furie.

(L' ombra della Madre se gli accosta minacciandolo.)

Ore. Ah perdono, crudel Genitrice.

(fognando.)

CORO.

L' infelice non l' ebbe da te.

(spariscono le Furie, e l' ombra)

Ore.

Ore. Gruesomme Siengangere! hvilken en
 (drømmende.)
 lummerfuld Sovn! Hvad forlan-
 ger I?

Chor.

Hæv, Hæv;
 Thi for de Ugudrlige er ingen Røe.

Ore. Ach hav Medynk og tilfredsstil eder;
 Sønderriv ey mit Hierte.
 Ach i grumme, dræber mig;
 Gjør Ende paa min Jammer.
 (uroelig og sovende.)

Chor.

I sorte Døttre af Erebo,
 I, som hævner Forbrydelse,
 kommer altid igien at plage ham,
 uden at lade eder tilfredsstille.

Dans af Furier.

(Zans Moders Skygge nærmer sig til ham
 og truer ham.)

Ore. Ach om Forladelse gruesomme Moder.
 (drømmende.)

Chor.

Den Ulyksaltige fandt den ey hos dig.
 (Furierne og Skyggen forsvinder.)
 Hvor

Ore. Che fiero caso è il mio! dunque non posso
(svegliandosi.)

Nè viver nè morir? Trovar riposo
In terra, o negli abissi? Ah non è vero:
L' arbitrio di morir, Furie crudeli,
Anche ad onta del Fato,
E' il sol ben, che non manca a un disperato
Deh barbare Ministre (Escono le Sacerdotesse)
D' una implacabil Dea, qual più mi resta
Nuovo rito a compir? Son pronti ancora
Al mio barbaro strazio il ferro, il foco?
O una sol morte al furor vostro è poco?
Voi piangete? Ah crudeli! a che mi giova
(vedendole piangere)

Questa vana pietà! morte domando,
Barbare! e di mia morte
La Ministra fatale ancor non vedo.
(Entra Ifigenia accompagnata da alcune guardie.)

CORO.

Eccola sventurata.

Ore. Altro non chiedo.

CORO.

In queste amare lagrime
Leggi la sua pietà;
Misera! oh Dio! che un bar-
baro

Impietosir non sà.

Ore.

Ore. Hvor er min Skiebne haard! Kan jeg da hverken
(Han vaagner.)

Leve eller døe? Kan jeg hverken finde Roe paa
Jorden, eller i Afgrunden? Ach det er ey sandt:
J grumme Furier, frie Billie til at døe, er endog
til Trods for Skiebnen, det eneste gode, som ey
mangler en Fortviølet. (Præstinderne kommer.)

Ach J barbariske Præstinder hos en uforsønlig
Gudinde, hvad har jeg endnu for en nye
Skik tilbage at opfylde? Er baade Dren
og Jlden endnu færdige til min grumme Død?
eller er det for lidet for eders rasende Bredde at
Jeg døer ikkuns engang? J græder?

(Da han seer dem græde.)

Ach J Gruesomme! Hvortil hielper mig
denne unyttige Medsynk! Jeg begierer Døden
i Barbarer! og jeg seer ey endnu den ulykkelige
Præstinde, som skal give mig den.

(Sphigenia kommer ind, geleidet af nogle af Bagten.)

Chor.

See der er hun den ulykkelige.

Ore. Andet forlanger jeg ey.

Chor.

Af disse hendes bittre Taare
kan du kiende at hun ynker dig;
Den elendige! o Guder! hun har ikke
kundet bevæge en Barbar.

Ore. Or che più vi trattiene? All' are atroci
Chi mi guida a morir? Qual' è la mano
Onde il colpo fatale attender deggio?

Ifi Ah giovane infelice!

(Volgendosi con passione ad Oreste.)

Ore. Ohimè! che veggio!

(Alzandosi, e scostandosi spaventato.)

Ah qual orrida larva!

Al carnefice mio dipinge in volto

La Madre irata! E' dessa - - - Jo ne ravviso

Gli sguardi, i moti - - - Ah cruda Furia, e
quando

Stanca farai di tormentarmi? Or vieni,
S'hai sete del mio sangue. Eccoti il seno,
Traffiggilo a tua voglia.

Ifi. (Infilice delira.) E perchè mai
T'è sì grave la vita?

Ore. Ah perchè sono
Da mille smanie oppresso,
Orribile a' viventi, ed a me stesso.

Ifi. Ma in qual misera terra
Sorgesti a' rai del giorno?

Ore. In Argo.

Ifi. In Argo?

(Sorpresa.)

Oh caro suol natio! (frenar non posso
Gl' impeti del mio cor.) Dì, vive ancora
Il buon Re degli Argivi,
L'amor de' tuoi, l'onor di Grecia?

Ore. (Oh stelle!
Che richiesta!)

Ifi.

Ore. Hvad holder eder nu længere tilbage? hvem fører mig til det grumme Altene til at døe?
Hvilken Haand er det som jeg har at vente det uhykkelige Hug af?

Jph. Ach du uhykkelige unge Menneſke!

(Hun ſeer medynkſom til ham.)

Ore. O jeg elendige! hvad ſeer jeg?

(Reiſer ſig, og gaaer med Skraek til Side.)

Ach hvad for et græffeligt Spøgelleſe afmaler mig min forbittrede Moder i min Bodelindes Anſigt! Det er hende ſelv :: :: Jeg kiender igien hendes Dyne, hendes Bevægelleſer :: :: Ach grumme Furie, naar vil du vel blive træt af at plage mig?

Kom nu, derſom du tørſter efter mit Blod; her er mit Brøſt, I giennemboer det om du lyſter.

Jph. (Den Uhykkelige raser.) Og hvorfor er Livet dig da ſaa ſuurt?

Ore. Ach fordi jeg er undertrykt Af tusinde Sinds-Uroligheder og Nag, og er en Affkne for de Levende, og for mig ſelv.

Jph. Men i hvad for et uhykkeligt Land har du forſt ſeet Dagens Lys?

Ore. I Argos.

Jph. I Argos? (Med Forundring.)

O mit fiere Fædreneland! (Jeg kan ikke ſtyre mit Hiertes Hæſtigheder.) Sigg: lever endnu den gode

Argivernes Konge, ſom var ſit Folkes Kierlighed, og Grækenlands Ære?

Oe. (O Himmel!

Hvilket Spørſmaal!)

Ifi. E la bella
Della Grecia ornamento
Clitennestra fedel?

Ore. (Numi! che sento?)

Ifi. Tu non parli, e ti turbi? e chi ti desta
Quel palpito improvviso?

Ore. Ah! - - - taci.

Ifi. (Io tremo.
Mi presagisce il core
Qualch' altra di Tieste orida cena.)
Rispondi per pietà.

Ore. Taci, e mi svena.

Ifi. Perchè tacer?

Ore. Perchè a sguarciar mi il petto
Un dardo avvelenato è ogni tuo detto.

Ifi. Ah mi palesa almeno,
Se i giorni tuoi finì.

Ore. Strappami il cor dal seno,
Ma non mi dir così.

Ifi. (Sento, che il cor mi palpita,
E non sò dir perchè.)

Ore. Odi le strida, i gemiti

(quasi delirante)

Mira la stragge, e il sangue.
Vedi quel busto esangue,
Ma non cercar qual' è.

Ifi. (Ah chi farà quel misero,
Se il Genitor non è!)

Ore. Oh Dio! che acerbe pene!

Ifi.

- Iph. Og den deylige
Grækenlands Zitr
Den trofaste Clytemnestra?
- Ore. (Guder! hvad hører jeg?)
- Iph. Du svarer intet, og bliver forvirret? og hvem
oppækker denne uventede Hierte-Angest hos dig?
- Ore. Ach, tie.
- Iph. (Jeg skielver.
Mit Hierte spaaer mig forud
Nok et andet Thyestis græffelig Afstensmaaltid.)
Svar for Himlens Skyld.
- Ore. Tie, og dræb mig.
- Iph. Hvorfore tie?
- Ore. Fordi hvert et af dine Ord er en forgiftet
Puil, som sønderslider mit Hierte.

- Iph. Ach aabenbar mig i det ringeste,
Om hun har endt sine Dage.
- Ore. Riv mit Hierte ud af mit Bryst,
Men tael ikke sligt til mig.
- Iph. (Jeg føler at mit Hierte slaaer heftig,
Da jeg kan ikke sige hvorfor.)
- Ore. Hør den skrigen og sukken,
(næsten rasende.)
See det Nederlag, og Blodet.
Seer du det døde Legeme,
Men spørg en hvem det er.
- Iph. (Ach hvem skulde den elcændige være,
Uden det er min Fader.)
- Ore. O Gud! hvilken bitter Qual!

Ifi. Oh Dio! perchè non viene
L'ultimo de' miei dì!

(Qual fù l'astro tiranno,
a 2. (Che al mio funesto affanno
(Tanti disastri unì!

(Si abbandona a federe.)

CORO.

Delle Ministre del Tempio.

Chi può frenar le lagrime
Al duro caso? O Numi!
Misero! ah perchè i lumi
A' rai del giorno aprì!

(partono piangendo.)

SCENA QUARTA.

Oreste, poi Dori in disparte.

Ore. Misero me! dove sperar riposo?
Dove fuggir potrei! se fino in questo
Crudo, inospite suol, dell' empia Madre
L'abborrite sembianze
Al carnefice mio ravviso in volto;
E il nome odiato in quei suoi labbri ascolto!
Come - - - da chi l'apprese! E' dunque piena
De' miei falli la terra? Ah ch'io mi perdo
In un mar di spaventi! Il sol sentiero,

Che

Jph. O Gud! hvi kommer ikke den
sidste af mine Dage!

Begge. { Hvad for en tyrannisk Stjerne
har forenet saa mange Ulykker sam-
men
til min Bedrøvelse og Kummer!
(sætter sig magtesløs ned.)

Chor

Af Templens Præstinder.

Hvem kan holde sin Graad ved saa
haard en Skiebne? o Guder!
Ach hvorfor har den elændige
oplukket sine Døne for Dagens
Straaler. (De gaaer grædende bort.)

Fjerde Scene.

Orestes, derefter Doris assides.

Ore. Jeg elændige! hvor kan jeg haabe at finde
Roe? Hvor skulde jeg kunde flye hen! da jeg
endog her i dette grumme og umenneskelige
Land, fiender igien, i min
Bodelindes Afsyn min ugudelige Moders
affkyelige Eignelse! og hører dette
forhadte Navn af hendes Mund!
Hvorledes = = = af hvem har hun hørt det!
er Jorden da opfyldt af mine Misgierninger?
Ach jeg taber mig paa et Hav af Skræk og

Che mi s' apre, è la Morte - - - Eccomi - - -
 ah dove - - -

Dov' è l' empia Ministra? Ove fuggiro
 Le barbare custodi? Ah dispietate,
 Fermatevi, tornate;
 Finite colla morte i miei tormenti

Dor. (Più resister non fò, tutto si tenti.)
 (s' avvanza.)

Ascoltami infelice; ancor mi resta
 Di salvarti una via. Per te mi parla
 Della patria l'amore,
 Tenerezza, e pietà. Se grato fei,
 Nelle natie contrade
 Di noi memoria avrai, e dell' indegna
 In cui gemiamo oppresse
 Barbara servitù - - - forse - - - potresti - - -
 Chi fa? - - Ma scorre l' ora; al caso estremo
 Giova l'estremo ardir. Da quella stanza
 Per ignoto sentier si passa al Tempio,
 Il varco è chiuso, ecco onde aprirlo; allora
 (porgendogli una chiave.)
 Conduci a destra i passi, e fino al lido
 Altro inciampo non v' è.

Ore. Ma da' sospetti
 Del barbaro tiranno
 Chi ti salva frattanto?

Dor. Al rischio mio
 Saprà sottrarmi il Ciel; deh vanne, addio.
 (parte.)

Angest! den eneste Sienvæn, som aabner sig
for mig, er Døden = = = See her er jeg = =
Ach hvor = = hvor er den ugudelige Præstinde?
hvor ere de barbariske
Bevogtere henflyede? Ach I Ubarmhiertige,
bier, vender tilbage, og gjør en Ende
paa mine Plager med Døden.

Dor. (Jeg kan en længer staae imod, alting maa
forsøges.) Hør mig du ulykksalige, jeg har endnu
(nærmer sig.)

en Maade at frelse dig paa. Kierlighed til
mit Fædreneland, og Omhiertighed og
Medynk taler til mig for dig. Dersom du
er taknemmelig, saa vil du erindre os naar
du kommer til dit Fødeland, og kunde du = =
maaskee = = hvem veed det = = = redde os
fra dette uværdige og barbariske Slaverie
som vi sukker undertrykte udi. Men Tiden
forløber; i en yderlig Fare, maa et yderligt
og drigstigt Mod. Fra dette Bærelse
gaaer man til Templet igiennem en ubeklædt
Bey, den er lukket, men see her hvormed du
kan oplukke den. Gaae derefter til

(Åner ham en Nøgle.)

den høyre Side, og siden lige til Hæveddren;
der er ingen anden Forhindring i Beyen.

Ore. Men hvem skal imidlertid
befrie dig fra den grumme
Tyrans Mistanke?

Dor. Himlen skal nok frelse mig af min
Fare; jeg beder dig gaae, Farvel. (gaaer.)

SCENA. QUINTA.

Oreste solo.

Oh impensato soccorso!

Oh Patria! oh amore!

Oh sublime virtù! Ma non si perda

Si preziosi momenti - - -

(in atto di partire, poi ritorna.)

Ma che farò senz' armi? e così inerme

Espormi, oh Dio, dovrei? - - Ma veder parmi

Che d' armi, e che di spoglie

Delle vittime uccise è già ripieno

Quell' oscuro sentier. Si vada; ormai

Frà sì strane vicende

Son stanco di pensar; mi freme intorno

Un burrascoso mar, che d' ogni parte

M' offre oggetti d' orrore, e di spavento;

Ma chiudo i lumi, e m' abbandono al vento.

(parte per la stanza oscura.)

SCENA SESTA.

Gran piazza della Città di Tauri.

*Toante accompagnato dalle sue guardie, preceduto,
e seguito dalle Ministre, e Ministri del Tempio, che
portando le Insegne, gl' Incensi, e le Ghirlande,
cantano il seguente Coro, poi Ifigenia,
indi Dori.*

CORO.

Femte Scene.

Orestes allene.

O uventede Hielp!

O Fædreneland! o Kierlighed!

O store Dyd! Men man maa ikke tabe saa

kostbare Dyeblik: (han vil gaae, men kommer tilbage.)

Men hvad skal jeg gjøre uden Baaben? og skulde jeg,

O Guder! saaledes vove mig ubevæbnet? Men

mig synes at blive vaer, at den mørke Gang er
opfyldt af de forhen dræbte Slagt-Offeres Baaben
og Efterladenskaber.

Jeg maa gaae; nu er jeg fied af at betænke

mig længere i disse saa sælsomme Hændelser;

Et stormende Hav bruuser rundt om mig,

og paa alle Kanter viser mig græsselige

og skrækkelige Syner; men jeg lukker Dynene,

og overlader mig til Binden.

(gaaer bort igiennem det mørke Bærelse.)

Siette Scene.

Et stort Torv i Staden Tauris.

Thoas gelejdet af sin Vagt, for ved ham og

bag efter gaaer Templens Offer-Præstinder

og Præster, som bærer Sahner, Røgelsekar

og Blomsterkrands, og synger følgende

Chor, siden Iphigenia, og der

efter Doris.

Chor.

CORO.

Gli strali tremendi,
 Gran Diva, sospendi,
 Se il fallo d'un empio
 Il Tempio macchiò.
 D'un Popolo intiero
 Non chieder lo scempio,
 Se un empio straniero
 La destra t' armò.

Parte del Coro.

Di dolci costumi
 Amica è la Diva;
 Di placida uliva
 La fronte s'ornò.

Altra parte del Coro.

Il Padre de' Numi
 L'accolse sul Trono,
 Sul fulmine, e il tuono
 Il feggio le alzò.

Tutti.

D'un Popolo intero
 Non chieder lo scempio . . .

Ifi. Soccorso, santa Dea, diffendi il Tempio!

(Entro la scena, e nello stesso tempo s' oscura il
 Cielo, si vedono lampi, s' odono tuoni.)

Tod. Quai grida! qual tumulto! E qual di nemi
 Improvisa tempesta in Ciel si desta!

Ifi. Dove fuggir? miseri noi!

(esce con spavento.)

Chor.

Store Gudinde, hold dine
forfkræffelige Piile tilbage,
ifald en ugudeligs Forbrydelse
har besmittet din Tempel.
Forlang ey at øddelægge et
heelt Folk, fordi at en
ugudelig Fremmed har
bevæbnet din Haand.

Endeel af Choret.

Gudinden elsker de Dyrkeller
som ere behagelige, og milde;
Hun har smykket sit Hoved
med en fredsommelig Dliegreen.

En anden Deel af Choret.

Gudernes Fader
Satte hende paa Thronen,
og opløstede hendes Stoel
over hans Lynild, og Torden.

Alle.

Forlang ey at ødelægge
Et heelt Folk

Jph. Hielp, Hellige Gudinde, forsvær Tempelen!
(Anden fore paa Skuepladsen, og i det samme formærkes Him-
melen, og man seer Lynild, og hører Torden.)

Tho. Hvilken Skriig! Hvilken allarm! og hvad
er det for en uformodentlig Torden og Regn
som opkommer paa Himmelen!

Jph. Hvor skal vi flye hen? vi elændige!
(kommer forfkræffet ud.)

Toa. T' arresta.

Perchè fuggi? che fù?

Ifi. Dall' ara uscito

Numè vendicator le guardie atterra.

Dor. E' profanato il Tempio, (esce come sopra.)

Rapito il simulacro.

Toa. E chi l'invola?

Dor. Quello stranier - - -

Toa. Ma come - - -

Ma d' onde il fai? Lo scampo

Chi gli aperse alla fuga?

Ti turbi! ti confondi!

La rea tu sei - - -

Dor. Signor - - - pensai - - - credea - - -

Mi tradì la pietà.

Toa. Che ascolto, indegna!

A' miei giusti furori

(alle guardie, parte delle quali circondano Dori,
e partono unitamente colle Ministre, e
Ministri del Tempio.)

Si riferbi costei.

Ifi. (Povera Dori!)

(parte.)

Toa. Che follia! che empietà! Tremi chiunque

Ebbe parte al delitto; e orror risenta

Della morte crudel, che gli sovrasta;

Una vittima sola a me non basta.

Smanio di rabbia, e fremo,

Ma la vendetta aspetto;

L'ira, che m'arde il petto

Il sangue estinguerà.

(Parte colle guardie.)

Fine dell' atto secondo.

ATTO

- Tho. Vie. Hvorfore
flyer du? Hvad er hendtes?
- Jph. Gudinden for at hævne sig er gaaet fra Alteret
og har slaaet Bagten til Jorden.
- Dor. Templet er vanhelliget, (kommer ud som forhen.)
og Billedet bortsnappet.
- Tho. Og hvem stjaeler det bort?
- Dor. Den Fremmede
- Tho. Men hvorledes
Hvoraf veed du det? Hvem aabnede
ham Veyen til at flye bort?
du bliver forvirret og urolig?
Du er den som er skyldig deri
- Dor. Herre . . . jeg tænkte jeg troede
Medlidenhed har forført mig.
- Tho. Hvad hører jeg, du uværdige!
bevogter hende
(Til Bagten, hvoraf endeel omringer Doris, og gaaer
bort tillige med Tempets Offer-Præster og Præstinder.)
til min retmæssige Bred's Forsoning.
- Jph. (Den elændige Doris!) (gaaer.)
- Tho. Hvilken formastelig Daarlighed! Hvilken
Ugudelighed! skielv enhver som har Andeel i
denne Forbrydelse, og føel Rædselen af den
grumme Død, som forestaaer ham;
Et Offer allene er mig ey nok.
Jeg raser og snyser af Forbittrelse,
Men jeg venter Hævn;
Den Bredde, som brænder i mit
Hierte, skal udslukkes med Blod.
(gaaer med Bagten.)
- Ende paa den Anden Act.

Den

ATTO TERZO.

SCENA PRIMA.

Spiaggia Maritima, con veduta della Città di Tauri in lontananza; Scogli da una parte, che nascondono la nave d'Oreste, il quale consegna a' suoi seguaci il simulacro rapito.

Ore.

Prendete, Amici, il sacro pegno è questo
Della salvezza mia. Compito è ormai
L'oracolo fatale; (I seguaci prendono il simulacro,
e partono verso il mare.)

Fuggiam. Larve crudeli,
In van fremete, e sollevate intorno,
A funestare il giorno,
Le tenebre d'Abisso; entro al mio seno
Manca il vostro furor; dal core oppresso
Ogni nube sparì: respiro adesso.

V'intendo, amici Numi,
Il fausto augurio accetto;
Sento, che riede in petto
L'antica calma al cor.

(parte.)

SCE-

Den Tredie Act.

Første Scene.

En Havbred, med Udsigt af Staden Lauris langt borte; Klipper paa den ene Side, som skjuler Drestes Skib; han overleverer det bortsnappede Billede til sit Følge.

Drestes.

Tager dette, mine Venner; dette er det hellige Pant paa min Frelse. Nu er endeligen Draflæts bestemte Raad opfyldt.

(Følgeskabet tager Billedet og gaaer til Havet.)

Lader os flye. I gruesomme Siengangere, det er forgieves at I budbrer, og opbringer Afgrundens Mørkheder omkring mig for at fordunkle Dagens Lys; I mit Bryst har jeres Raserie en Ende; alle mørke Skyer ere forsvundne af mit forhen vælte Hierte; nu kan jeg drage min Aande igien.

Jeg hører eder, I milde Guder;
Jeg antager til min Glæde, eders
lykkelige Spaadom, og føler at den
forrige Rolighed kommer tilbage
igien i mit Hierte. (Gaaer.)

SCENA SECONDA.

Atrio interno del Tempio di Pallade.

Toante furioso, Ifigenia trattenendolo.

Toa. Lasciami indegna.

Ifi. Ascolta; Io più non chiedo
Pierà per gl' infelici,
La domando per me: Scegli altro braccio
Al barbaro costume;
Manchi il Ministro, allor che manca il Nume.

Toa. Nò, non sperarlo.

Ifi. E in seno
Della più cara amica
Hò da recar la morte? Oh Dio! Signore,
All' immagin funesta
Regger non posso.

Toa. E la tua pena è questa.
S' io credessi al mio cor, se il volgo infano,
Ch' ai saputo sedur, che i detti tuoi
Come oracoli ascolta, io non temessi,
La mia giusta vendetta
Cominceria da te. Per te rapito
Il fatal simulacro, e per te vidi
Tanta strage de' miei. Ma non t' inganni
Del popolo il favore. Un colpo solo
Basta a calmarlo; e nella furia estrema
Tutto lice ad un Re. Pensaci, e trema.

Vedi

Anden Scene.

Det Indvortes af Indgangen til
Palladis Tempel.

Thoas hæftig forbitret, og Iphigenia som
holder paa ham.

Tho. Lad mig være, du uværdige.

Iph. Hør: jeg beder ey længere
om Medynk med de Ulyksalige; jeg beder om
den for mig selv. Udsøg dig en anden Arm
til at forrette dine barbariske Offringer;
Nu da der ingen Gudindes Billede er
mere, saa kan Præstinden og undværes.

Tho. Nej, det maa du ey haabe.

Iph. Og jeg skulde anbringe
det dødelige Stød i min
allerkiereste Benindes Hierte? O Gud! Herre,
Jeg kan ikke engang taale at forestille
mig det bedrøvelige Øyeblik.

Tho. Og det skal just være din Straf.

Ehi dersom jeg fulgte mit Hiertes Raad,
dersom jeg ikke frygtede for den dumme
Almue, som du har vidst at forsøre, og som
troer dig som et Drakel, saa skulde min
retfærdige Brede begynde paa dig. Ved
din Forseelse er Billedet borttrøbet, hvorpaa
vores Skiebne berøer. For din Skyld har
jeg seet saa stort et Nederlag paa mine Folk.
Men lad Nobelens Yndest ikke bedrage dig.
Et Øyeblik er nok vit at tilfredsstille det;
og en Konge, har i sin heftige Brede lov
til alleting. Tænk derpaa, og Skælv.

Vedi grave di nemi, e faette
 Fosca nube, che intorbida il giorno;
 Senti il flutto, che mugge d'intorno,
 E non pensi a salvarti dal mar.

(parte.)

SCENA TERZA.

*Ifigenia, poi Dori accompagnata dalle guardie,
 che la conducono al Tempio, per essere
 sacrificata.*

Ifi. Misera che farò? che giorno è questo
 Di lagrime, e d'orror! D'uno straniero
 M'opprime la pietà; del Padre amato
 Mi spaventa il destin; cerco una morte,
 E trovarla non sò; la cara amica,
 La compagna fedel de' pianti miei,
 Deggio svenar io stessa - - - Eccola - - - Oh
 Dei!

Fermate, oh Dio! fermate: un sol momento,
 (alle guardie.)

Vi chiedo per pietà. Povera Dori:
 Vieni al mio sen, prendi l'amplesso estremo
 Dal carnefice tuo; l'empio tiranno
 Vuol punirmi così.

Dor. Mano più cara
 Scegliere non potea.

Ifi. Deh! perchè mai
 Accusarti tu stessa?

Dor.

Du seer en mørk Skue, som er fuld af
Støbregn og Torden, som formørker
Dagen;

Du hører Bolgerne, som bruser
omkring dig, og du tænker en paa
at rædde dig fra Havet. (gaaer.)

Tredie Scene.

Iphigenia, siden Doris gelejdet af Vagt,
som fører hende til Templet, til
at opoffres.

Iph. Jeg elændige! hvad skal jeg gjøre? Hvilken
en graads og rædsels Dag! Medynk over
en Fremmed undertrykker mig; min elskede
Faders Skiebne forskrekker mig; jeg søger
Døden, og jeg kan en finde den; jeg selv
skal dræbe den i min Bedrøvelse mig
allerkiereste Selskabs-Søster: : : Der er
hun: : : o Guder! bier, o Gud! bier
et eneste Dyeblik; (til Vagten.)

Jeg beder eder derom for Himlen Skyld.
Arme Doris! kom op til mit Bryst, tag
det sidste Favnetag af hende som skal
tage Livet af dig; Den ugudelige
Tyran vil saaledes straffe mig.

Dor. Han kunde ikke udvælge
en kærere Haand dertil.

Iph. Ach! hvorfor vilde du vel
anklage dig selv?

Dor. In quel tumulto
 Che rissolver non seppi. Il fatto ascoso
 Dava contro noi tutte al Re crudele
 Un pretesto di stragge. Io limitai
 Le sue furie a me sola.

Ifi. Ah ch' io non temo,
 Bramo la morte; e che non feci, amica,
 Per irritar quel crudo? Ei, che si mostra
 Tant' avido di sangue, ove si tratta
 D'accordar colla morte il mio riposo,
 Sà fin per mia sventura esser pietoso.

Dor. Nò vivi, o Principessa, e ti riserba
 Alla nostra vendetta,
 A una forte miglior. S'appaghi almeno
 Il tuo fiero destin del sangue mio.

Ifi. Mi scoppia il cor.

Dor. Fedele amica,

a 2. Addio.

Dor. Il mio destin non piangere,
 Tratta a morir son io;
 Ma non è fallo il mio,
 O colpa è la pietà.

Ifi. In van mi nega un Barbaro,
 Che teco mora anch' io:
 In quel funesto addio
 Il duol m'ucciderà.

Dor. Nò, resta in pace, e vivi.

Ifi. Per chi restar dovrei?

Dor. I den Allarm vidste jeg ikke, hvad jeg skulde gribe til. Hvis Forseelsen havde blevet skiult, saa havde den givet den grumme Konge Forevending til at dræbe os alle. Jeg indskrænkede hans Brede over mig allene.

Iph. Ach jeg frygter ikke, Jeg ønsker mig kun Døden; og hvad har jeg ikke gjort, Veninde, for at opirre den Gruesomme? Han, som viser sig saa meget begierlig efter Blod, hvor der handles om at tilståde mig at døe for at slippe i Rolighed, veed endog at blive medlidende til min Ulykke.

Dor. Ney: Lev, o Printsesse, og bevar dig til vores Hevn, og til en bedre Lykke. Gid at din grumme Skiebne maatte i det ringeste forsones ved mit Blod.

Iph. Mit Hierte brister.

Dor. Min troe Veninde,
Begge. Farvel.

Dor. Begræd en min Skiebne,
Jeg bliver ført hen til at døe;
men jeg har ingen Skyld,
eller og er Medyndt en Last.

Iph. En Barbar nægter mig forgieves
at jeg maa døe med dig:
I det ulyksalige Farvel
vil min Sorg vist dræbe mig

Dor. Ney, bliv i Fred, og lev.

Iph. For hvem skulde jeg blive i Live?

a 2. (Ah non vi placa, oh Dei!

(Si tenera amistà?

Dor. Ah che crudel tormento!

Ifi. Che divisione amara!

a 2. (Addio, trà poco, o cara,

(L'Eliso ci unirà.

(partono.)

SCENA QUARTA.

Tempio di Pallade; Trono da una parta,
Ara nel mezzo senza il Simulacro.

*Toante con seguito di Guardie; Ifigenia; poi Dori,
accompagnata dalle Ministre, e Ministri del
Tempio, vicina all' ara per essere sa-
grificata; e Popolo.*

Toa. Popoli, non temete: Al reo straniero
Chiuso è lo scampo; Intanto il Ciel offeso
Placar convien; si dia,
Di giustizia, e di fede un grand' esempio
Agl' uomini, e agli Dei,
Colla stragge degl' empj; Ecco la rea,

(additando Dori.)

Pera l' indegna; e tu, del Nume offeso

(a Ifigenia.)

Debil Ministra, ed infedel, che opponi

A' suoi giusti decreti

Gl' importuni sospiri,

Compisci il sacro rito; e sia la pena

Dell' imbelle tuo cor nel van conflitto

L' orror di tanta stragge al tuo dilitto.

Beg. Ach! o Guder! kan saa ømt et
(Benskab en tilfredsstillende eder?)

Dor. Ach hvilket grunt Øneblis!

Iph. Hvilken smærtefuld Adskillelse!

Beg. Far vel videre, inden kort Tid skal
(vi samles paa de Elyseiske Marker.
(de gaaer.)

Fjerde Scene.

Palladis Tempel; paa den ene Side en
Throne, i midten et Alter uden Billede.

Thoas med Sølge af Vagten; Iphigenia; derefter
Doris, geleydet af Templens Offer-
Præster og Præstinder, nær ved Al-
teret for at blive Offeret.

Tho. Frygter ikke mit Folk: For den ugudelige
Fremmede er Flugten affkaaren; imidlertid
maa man forsonde den fortørnende Himmel,
og med de Ugudeliges Odeleggelse give et
stort Exempel paa Retsfærdighed og Troeskab
for Guderne og for Menniskene;
Her er den skyldige, (pegende paa Doris.)
Lad hende døe den uværdige; og du,
(til Iphigenia.)
den fortørnede Gudindes utroe og Modløse
Præstinde, som med dine utiudige Suk sætter
dig op imod hendes retfærdige Domme,
Du skal fuldføre Oftringen; og Rædselen af
saa manges Død skal være Straffen, for
dit ubesindige Hierres unyttige Opsætsighed
og for din Forbrydelse.

CORO.

Delle Ministre, e Ministri del Tempio.

Quant' ombre meste
Scendono all' Erebo,
Gran Dea, per te!
Ah che sì barbara
In cor celeste
L'ira non è!

Ifi. (Ecco il punto fatal! Figlia di Giove,
(s' accosta all' ara, e da quella prende
il sacro ferro.)

Vindice irata Dea! se vano è il pianto,
La tua giusta a placare ira fuèsta,
Questo sangue la plachi!

(in atto di ferire Dori.)

SCENA QUINTA, ED ULTIMA.

Oreste affannato rompendo la folla, e detti.

Ore. Ahimè! t'arresta.

(Fermando il braccio a Ifigenia.)

Toa. Che ardir!

Ifi. Che veggio?

Toa. Il rapitore indegno!

Ifi. L' infelice stranier!

Toa. Fremo di sdegno.

Fermatelo, custodi. A tempo il Cielo,

(Oreste vien circondato da alcune Guardie.)

Perfido, ti guidò, di sua vendetta

Chor.

Af Templens Offer-Præster og Præstinder.

Hvor mange bedrøvede Snygger,
O Gudinde, nedstiger til Erebum
for din Skyld!

Ach der ikke saa barbaesk
en Brede i et
Guddommeligt Hierte!

Jph. (Her er det ulykkelige Dneblis!) Jupiters Datter,
(Hun nærmer sig til Alteret, og tager den hellige
Dre af samme.)

Du hævnende og fortørnede Gudinde!
dersom Graad er unyttig, til at forsone
din retmæssige og gruelige Brede, saa
lad dette Blod tilfredsstille den!

(i Stilling til at dræbe Doris.)

Femte og sidste Scene.

Orestes bekymret, som bryder igiennem Trængselen af Folket, og de forrige.

Ore. Ach holdtinde. (han holder Iphigeniæs Arm.)

Tho. Hvilken Forvovenhed!

Jph. Hvad seer jeg?

Tho. Den uværdige Røvere!

Jph. Du ulykkelige Fremmede!

Tho. Jeg fryser af Forbittrelse. Soldater, griber ham. (Orestes bliver omringet af nogle af Bagten.)

Himlen fører dig, du Troeløse, i rette Tid
herhid, til at opfylde dens Hævns Maat.

Giv

La misura a compir. Rendimi il Nume,
Che rapisti, o fellone, e ti prepara
A placarlo col sangue

Ore. Allor ch'io vengo

Le tue furie a sfidar, vedi tiranno,
Che tremar non mi fai. Per or la stolta
Ira raffrena, e quel ch'io reco, ascolta:
Chiedi il Nume rapito;
Il Nume io renderò; ma s'hai desio,
Di faziarlo di sangue, eccoti il mio.

Toa. Ebben, si tragga dunque

All' ara il rapitore, e primo sia
Come al delitto, anche alla pena.

Ifi. E il Nume

Chi ti rende, o Signor? Salvagli entrambi,
Pria che perder la Dea.

Toa. Si perda il Nume,

Perisca il regno mio; subbissi il mondo,
E Tauride con esso; ad onta ancora
Degl' uomini, e de' Numi io vuol che mora.

(Qui si replica il coro sudetto, e intanto Oreste
vien condotto all' Altare.)

Ifi. (E non mojo d'affanno!)

Toa. Che si farà? che si pensa?

(a Ifigenia ch'è alquanto sospesa.)

Ore. Odi, tiranno:

Sfoga pur la tua rabbia; insulta, indegno,
De' miseri al destin; ma sappi almeno,
Quel che avrai da temer: Verran frà poco,
Della mia morte al grido, a queste arene
Col ferro, e colle faci Argo, e Micene.
Sappi, ch'è regio sangue

Quel

Giv mig Gudinden igien tilbage, som du har bortsnappet, din Forrædere, og lav dig til at forsone hende med dit Blod.

Ore. Nu jeg kommer for at opfordre al din Bitterhed, saa kan du see, Tyran, at du ey kan skrække mig. Stil nu lidet din daarlige Bredde, og hør hvad jeg siger dig: du forlanger den borttagne Gudinde tilbage; du skal faae den; men dersom du har Længsel efter at mætte hende med Blod, da har du mit.

Tho. Vel da, slæber Røveren til Alteret, og somt han har været den fornemste i Misgierningen, saa lad ham og være den første i Straffen.

Jph. Og hvem giver dig Gudindens Billede igien, Herre? Spar dem hellere begge toe, end at du skulde miste Gudinden.

Tho. Lad Gudinden blive borte,
Lad mit Rige gaae under, og Verden forgaae,
og Tauris med, saa vil jeg enda, til Trods
for Menniskene og Guderne, at han skal døe.
(her igientages førkommeldte Chor, imidlertid bliver
Drestes ført til Alteret.)

Jph. (Og jeg døer ey af Rummer!)

Tho. Hvad gjør man? Hvad tænker man paa?
(til Jphigenia som staaer i Tanker.)

Ore. Hør, Tyran: udgyd kun al dit raserie; bespot du de elændiges Skiebne; men viid i det ringeste hvad du skal faae at frygte for: der skal inden kort Tid, ved Rygtet af min Død, komme Argos og Myæna til denne Strandbred, med Sverd ogild. Viid, at det er Kongeligt Blod, det som du

Quel che pensi versar: Del Re de Regi,
 D' Agamennone invitto udisti il nome?
 E sai, ch' Ilio distrutta
 Del suo giusto furor conserva ancora
 Le reliquie funeste?

Trema, Tiranno: ecco il suo figlio Oreste.
 (additando se stesso.)

Ifi. Omnipotenti Dei! che ascolto! Oreste!
 Il caro fratel mio? vieni al mio seno.
 Ah dove? in qual momento
 Ti trova Ifigenia?

Ore. Numi! che sento!
 Tu Ifigenia? Ecco compito alfine
 L' Oracolo fatal: Rapito è il Nume;
 Ritrovo la Germana; è giunto ormai
 Il Fin d' nostri affanni.
 Non manca il Ciel, quando parlò.

Toa. T' inganni:
 Con sì strani prodigj il Ciel dispone
 Servire al mio furor; La mia vendetta
 Più grave, più funesta
 Volle render così. Vedi, a qual segno
 Temo gli Atridi: A vendicare Oreste
 Venga la Grecia; intanto
 Si vegga esangue a piè dell' Ara, e sia
 Delle mie furie ultrici
 Ministra la Germana.

Ifi. Empio, che dici?
 Ah mi fulmini il Cielo, il suol m' inghiotta,
 Prima che del german lavi nel sangue
 La scelerata destra!

tænker at udgyde: Har du hørt Kongernes
Konges den uovervindelige Agamennons Navn?
Og veed du, at det ødelagte Ilium bevarer
endnu de bedrøvelige overblevne Levninger
af hans retmæssige Brede?

Skialo, Tyran, see er hans Søn Orestes.

(pegende paa sig selv.)

Iph. I almechtige Guder! Hvad hører jeg! Orestes!
Min fiære Broder? Kom op til mit Bryst.
Ach hvor? i hvilket Øjeblik finder
Iphigenia dig?

Ore. I Guder! Hvad hører jeg? Er du
Iphigenia? See nu er Draflers Dom
opfyldt: Gudinden er borttaget, jeg finder
min Søster igien; nu er Enden paa vor
Kummer endeligen kommen.

Himlen bryder ey sit Løfte, naar den har talt.

Tho. Du bedrager dig: med saa udsædvanlige
Fertegn vil Himmelen hielpe mig i min
Brede, den har just saaledes vilde skaffe
mig en større og strængere Hævn. Du kan
nu see hvortidet jeg frygter for Atrei Herkomst:
Lad Grækenland komme for at hævne
Orestem; imidlertid skal man see ham død
for Alterets Fod, og hans egen Søster
skal være Præstinden der opoffrer ham
for min hævnende Brede.

Iph. Hvad siger du Ugudelige?
gid Himlen maa slaae mig med Lynild,
og Jorden maa opsluge mig, førend jeg
skalde toe min Misdæderste Haand i
min Broders Blod!

Tho.

Toa. Ebbene io stesso, (scendendo dal Trono.)
 Perfida, compirò la mia vendetta:
 L' indegno io svenerò.

Ifi. Fermati, aspetta:
 Si ferva al tuo furor; ma non profani
 Un empio il sacro rito. Un Nume io sento,
 Che m' agita, che m' empie, e che mi rende
 Di me stessa maggior. Tremino i rei
 Dell' eterna vendetta al grand' esempio:
 Assistimi, gran Dea! Vendico il Tempio.
 Ferisce Toante.)

Toa. Ahimè!

(Cade nelle braccia di alcune guardie, che
 lo portano via.)

Ifi. Cadi, tiranno, e teco porta
 Frà le Furie d' abisso il tosco, e l' ire.

Ore. Oh fiero colpo!

CORO.

Oh memorando ardire!

Ifi. Fermatevi, custodi,
 (mettendosi in moto le Guardie, e il popolo.)

Popoli, udite: è questo
 Un decreto del Cielo. Oh come chiaro
 Si manifesta il suo favor: sparite
 Ecco le nubi, ecco sereno il giorno,
 Torna l' usato lume;
 Della vittima sua contento è il Nume.
 Quel crudo mostro era il più grande oggetto
 Dell' ira degli Dei: con quanto sangue
 Il Tempio profanò! con quanta strage
 Funestò questa Terra! ah chi di voi

Non

Tho. Nu vel da, jeg skal selv, (stiger ned af Thronen.)
Troeløse, fyldestgjøre min Hævn:
Jeg skal dræbe den Uværdige.

Jph. Holdt, vie:
Man maa søye din Brede; men en Ugubelig
maa ey vanhellige den hellige Ofring.
Jeg føler at en Gud rører, bevæger og
opfylder mig, ja gjør mig dristigere end jeg
selv er. Lad Misbæderne skielve for den
ævige Hævns Straf: Hielp du mig store
Gudinde! jeg hævner Templen.

(Hun dræber Thoas.)

Tho. Ach!

(han falder i Armene paa nogle af Bagten, som
bær ham bort.)

Jph. Fald, Tyran, og før al din Gift og grumme
Brede med dig til Furierne i Helvede.

Ore. O store Hændelse!

Chor.

O erindringsværdige Mod!

Jph. O Bagthavende,

(da Bagten og Folket sætter sig i Bevægelse.)
og Folket, værer stille, og hører: Dette er
Himlens besluttede Raad. O hvor klar
tilkiendegiver den sin Yndest: See Skærne
ere forsvundne, see den klare Dag, og
Solen skinner igien som sædvanlig; Gudinden
er fornøyet med sit Offer. Dette grumme
Udyr var det største Maal for Gudernes
Brede. Med hvormeget Blod har han
ikke vanhelliget Templen! med hvormange
Mord har han ikke bedrovet Jorden! ach
hvem af eder begræder ikke en Bestefader

SCENA QUINTA.

Non piange estinto dal rapace artiglio
 L'avo, la sposa, il genitore, o il figlio?
 V'hò vendicato, amici; ecco purgato
 Del suo mostro la terra. Il santo Nume
 Portiamo in altro suolo
 Lungi da tanto orror. Venite, io v'offro,
 In più liete contrade, e più feconde
 Dolce nido, e dolce esca; Il suolo Argivo
 Venite a popolar; lasciam per sempre
 Questi lidi funesti
 E in noi di tanto lutto orma non resti.

CORO.

Segviam la Donna forte,
 Che il mostro reo punì,
 Ove tranquilla forte
 Ci offre più lieti i dì.

Isi. Più non pensiamo a' danni
 Di così lungo orror;
 E tremino i Tiranni
 D'un Nume punitor.

TUTTI.

E tremino &c.

(*Fine dell' Opera.*)

en Brud, en Fader eller en Søn, som er
 død for hans glubende Kloer? jeg har
 hævnret eder, mine Venner, see nu er Jorden
 rensket for denne Banskabning. Lader os
 føre den hellige Gudinde til et andet Land,
 langt fra dette græffelige Stæd. Kommer,
 jeg tilbyder eder ro lige Boepæle, og
 velsmagende Føde i behageligere og frugtbarere
 Lande; Kommer og bebygger det Uraiviske
 Land; lader os for Evig forlade disse
 bedrøvelige Havbredder; og lad der ikke
 findes hos os ringeste spoer af den
 store overvundne Sorg.

Chor.

Lader os følge med dette tappre Fru-
 entimmer,
 som straffede det misdæderske Udyr,
 derhen, hvor en roelig Skiæbne
 tilbyder os glædere Dage.

Jph. Lader os en mere tænke paa det onde,
 vi har udstaaet i saa langsommelig
 en Stræf;

Dg lad Tyranner skielve
 for en straffende Gud.

Alle.

Dg lad Tyranner skielve ic.

Ende paa Synge = Spillet.

Errata.

- Pag. 27. den 8de Linie læs: Ugubelige.
— 33. den 8de Linie læs: smærtesulde.
— 62. den 25de Linie delitro, læs: delitto.
— 75. den 7de Linie læs: barbarff.

ALCESTE,

TRAGEDIA PER MUSICA,

DA RAPPRESENTARSI

NEL

REGIO TEATRO;

Alceste,

En Tragisk Opera,

til at opføres

[paa]

Hof. Theatret,

Overfadt paa Dansk af R. Soelberg.

Kjøbenhavn 1774,

Erlst hos H. J. Graae boende i Knabroestredet No. 70.

TRAGEDIA PER MUSICA
ARGOMENTO.

Admeto, Re di Fera in Tessaglia, Sposo di Alceste, trovandosi sul punto di perder la vita, Apollo, che esiliato dal Cielo, era stato accolto da lui, ottiene dalle Parche, che non morrà, purché si trovi chi muoja in vece sua; Alceste accetta il cambio, e more; ma Ercole, amico di Admeto, che giunge in Fera in tal circostanza, ritoglie Alceste alla morte, e la rende al suo sposo. Tal è il piano della celebre Tragedia d' Euripide intitolata Alceste; ma io, in luogo d' Ercole, ho finto, che Apollo benificato da Admeto operi per gratitudine questo prodigio.

La Scena è in Fera.

PER.

ADMETO

Indhold.

Da Admetus, Konge i Phææ i Thes-
salien og Alcestis's Gemahl, finder
sig paa det yderste til at miste Livet, for-
maær Apollo, som, imedens sin Landflyg-
tighed fra Himmelen var bleven vel antaget
af ham, hos Parcerne, at han ey skulde døe,
naar der kun fandtes en, som vilde døe i hans
Stæd; Alcestis's andtager at gaae i hans
Stæd, og døer, men Hercules, Admett
gode Ven, som kommer til Phææ, i den
Tid da dette hænder, bringer hende tilbage
igien fra Døden, og giver hende igien til
hendes Gemahl. Saagedes er Planen til
den berømte Euripedis Tragedie, kaldet
Alcestis; men jeg har digtet, at Apollo,
som havde nydt Belgjerninger af Admeto,
udretter dette Underværk af Taknemmelighed,
i stæden for Hercules.

Skuepladsen er i Phææ

PERSONAGGI:

ADMETO, Re di Fera in Tefaglia.

Il Sgr. ANDREA GRASSI.

ALCESTE, Sua Spofa.

La Sgra. TERESA TORRE.

EUMELO,)

ASPASIA,) Loro Figli.

ISMENE, Confidente di Alcefte.

La Sgra: ELISABETTA ALMERIGI.

EVANDRO, Confidente di Admeto.

Il Sgr: JENS MUSTED.

Gran Sacerdote d' Apollo.

Oracolo.

Un Nume Infernale.

Apollo.

CORO di Cortigiani.

- di Damigelle.

- di Sacerdoti d' Apollo.

- di Numi infernali.

La Poesia è del Sgr. Ranieri di Calfabigi.

La Musica è del Sgr. Cavaliere Gluck.

Personerne:

Admetus, Kongen af Pheræ i Thessalien;

Hr. Andreas Grassi.

Alcestes, Hans Dronning;

Hr. Theresia Torre.

Demetrius,)
Aspasia,) Deres Børn.

Ismene, Alcestis Fortroelige;

Hr. Elisabeth Almerigi.

Evander, Admetis Fortroelige:

Hr. Jens Mused.

Apollinis ypperste Præst.

Oraclet:

En Helvedes Gud.

Apollo.

Chor af Hoffets Herrer.

= af Hof-Damerne.

= af Apollinis Præster.

= af Helvedes Guder.

Poesien er af Hr. Ranieri af Callabigi.

Musiken er af Hr. Cavalier Gluck.

ATTO PRIMO.

SCENA PRIMA.

Gran piazza della Città di Fera, terminata dalla facciata del Real Pallazzo.

All' alzarfi della tenda si vede tutta la piazza ingombrata da folto popolo, confusamente disposto; tutti hanno in mano rami d' Ulivo intrecciati di nastri simbolo de' supplicanti, e mostrano estrema afflizione; a destra Ara, su cui bruciano profumi, a sinistra Evandro, Ismene, e alcuni de' Cittadini più distinti

Evan. **P**opoli, che dolenti
Della sorte d' Admeto, in lui piangete
Più il Padre. che il regnante, udite: E'
giunto
Per lui l' ultimo dì; non à soccorso,
Speme non à. D' inesorabil morte

Den første Act.

Første Scene.

En stor Plads i Staden Pherce, for
Enden af saume, er det
Kongelige Slot.

Naar Dækket gaaer op, sees heele Pladsen
opfyldt med Folk, som staer uden nogen Dr-
den; de holder alle Olte. Greene i Hænderne
indflættede med Baand, som et Tegn at de
vil anraabe Guderne, og viser sig høyligen
bedrøvede; Paa høyre Side er et Alter, hvor-
paa brænder Røgelse; Paa venstre Side
Evander, Ismene, og nogle af de
fornemste Borgere

Evander. **J** Folk, J, som ere bedrøvede
over Admeti Skiebne, og begræder i ham
meere eders Fader, end eders Regent, horer:
hans sidste Dag er kommen; der er ingen Hielp,
og intet Haab meere for ham.

Prèda egualmente sono
Nel tugurio i pastori, i Re sul trono.

CORO.

Ah di questo afflitto Regno,
Giusti dei, che mai sarà!
No, per noi del Ciel lo sdegno
Peggior fulmine non à

Ism.
a solo. { Infausta Reggia! che immer-
sa in gemito
Di voci flebili risuonerà!
Patria infelice! che un denso
turbine
D'armi straniere circonderà.

CORO.

Ah di questo afflitto regno,
Giusti Dei! che mai sarà?

(Segue Ballo esprimente dolore.)

Evan. Amorosi vassalli, oggi riceve
Di tante sue virtù nel comun lutto
Un giusto premio il nostro Re; Ma in vano
Per lui si piange: Alle preghiere, ai voti
Non son propizi i Numi; andiamo al Tempio
Viti-

Hyrderne i Hytten, ere ligesaa vel-
den grumme Dods Bytte, som Kongerne
paa Thronen.

Chor.

Ach! Retfærdige Guder! Hvad skal
der vel blive af med dette bedrø-
vede Rige!

Men, Himmelen's Brede kan en
have en værre Lynild, til Straf
for os!

Ism. **Det uslykkelige Slot!** som er ned-
alleene. **slaget af Rummer,**
vil blive opfyldt af Graad og
Hulen.

Banhædige Fæderneland! som
vil blive omringet
af en fæl Virvelvind af frem-
mede Baaben!

Chor.

Ach! Retfærdige Guder! Hvad skal
der vel blive af med dette bedrø-
vede Rige!

(Her følger en Dans, som tilkiendegiver Sorg.)

Evan. I Kierlige Undersaatter, i Dag saaer
vores Konge, i den almindelige Sorg, en
velfortient Lon, for sine mange store Dyder;
Men man græder forgæves for ham: Guderne
ere ikke gunstige mod vore Bønner og Bøster;

Vittime, doni ad offerir; si chiedi
 Un Oracolo almeno; almen si sappia
 In sì grave periglio
 Se per noi v'è pietà, se v'è consiglio.

CORO.

Ah di questo afflitto regno
 Giusti dei, che mai farà!

(s' apre la porta del Palazzo.)

Ism. Tacete - - - ah della Reggia
 S' apron le porte! - - - Oh Dio!
 Mi trema il cor: Mille funesti oggetti
 Mi dipinge il pensier. Venite; andiamo
 La dolente Regina
 Pietosi ad incontrar - - ma no - - fermate;

(Comparisce sulla porta la Regina.)

Nel suo dolore oppressa
 Co' mesti figli suoi viene ella stessa.

(Il Popolo voltandosi, e vedendo Alceste; che tien per mano i due suoi figli, separandosi a dritta, ed a sinistra, per dargli luogo, intuona il Coro seguente, mentre ella s' avvanza con il suo seguito.)

SCENA SECONDA.

Alceste, Eumelo, Aspasia, seguito di Damigelle, e detti.

Coro

Lader og gaae til Templen og frembringe Slagts
Offer og Gaver; man maa i det ringeste forlange
et Svar af Oraklet; man maae, i saa stor
en Fare, i det ringeste viide, om der er
Medynk og Raad for os.

Chor.

Ach! Retfærdige Guder! Hvad Skal
der vel blive af med dette bedrø-
vede Rige!

(Slottets Port aabnes.)

Ism. Tier stille = = = Ach! Slottets Porte
aabnes! = = = O Gud!
Mit Hierte skielver: Mine Tanker asmaler
tusinde bedrøvelige Ting for mig. Kommer,
lader os
gaae den bedrøvede Dronning i Møde, og viise
vores Medynk = = = Men nej = = = hier

(Dronningen sees i Porten.)

Der kommer hun selv, overvældet af Kummer,
med sine forrigfulde Børn.

(Folket, som vender sig, og seer Alcestes, som har
sine to Børn ved Haanden, adskiller sig til høyre
og venstre Side, for at gjøre hende Plads, og istem-
mer følgende Chor, imens at hun kommer frem med
sit Følge.)

Anden Scene.

Alcestes, Kumelus, Aspasia, Følge af
Hof-Damer, og de forrige.

Chor

Coro a destra *Coro a sinistra.*

Misero Admeto! -- Povera Alceste!
Dolenti immagini -- Idee funeste

Tutti

Di duol, di lagrime, e di pietà!
Chi fra gli amplessi . - Chi fra i lamenti
De' Figli teneri - - Figli innocenti,

Tutti

L' afflitta Madre consolerà? |

Alc. Popoli di Tessaglia, ah mai più giusto
Fù il vostro pianto! A voi non men che a
questi

Innocenti fanciulli

Admeto è Padre. Io perdo

Il caro Spoio, e voi

L' amato Re: La nostra

Sola speranza, il nostro amor c' invola

Questo caso crudel; ne sò chi prima

In si grave sciagura,

A compiangere m' appigli

Del regno, di me stessa, o de' miei figli.

La pietà degli Dei sola ci resta.

Ah non si perda, o fidi,

L' ora in dolersi; insieme

La clemenza de' Numi

Corriamo ad implorar. Già si prepara

Per cenno mio il sacro rito; io stessa

A voi darò l' esempio

D' umiltà, di rispetto.

Tutti. Al Tempio, al Tempio.

Co-

Chor paa høyre Chor paa venstre
Side Side.

Elendige Admete! = = Arme Alcestes!
I lykkelige Billeder . I bedrovede For-
restillinger.

Alle.

Til Sorg, Graad og Medsynt!
Hvem skal ved disse unge . Hvem skal ved
Børns Favnetag, . . disse uskyldi-
ges Klage.

Alle.

Troste den kummerfulde Moder?

Alle. Ach! I Thessaliske Folk, aldrig har eders
Graad været bedre anvendt! Admetus er
ligesaavel eders som
disse uskyldige Børns Fader. Jeg mister
en kjær Gemahl, og I
en elsket Konge. Denne grusomme
Skiæbne bortriver os vores eeneste Haab,
og vores Kiærlighed; og jeg veed ikke hvem jeg
først, i denne store Ulykke, skal begræde,
enten Riget, mig selv eller mine Børn.
Gudernes Medlidende er allene
tilovers for os; Ach! I troe Undersaatter,
lader os en tabe Tiden
med at beklage os; lader os tilsammen
skynde os hen at anraabe
Gudernes Misfandhed. Man tillaver
allereede, efter min Befaling, den
hellige Ofring; jeg selv
vil give eder Exempel
paa Udmyghed, og Høyagtelse
Alle. Til Templen, til Templen.

Chor.

CORO.

Ah di questo afflitto regno
Giusti Dei! che sarà

Ah per noi del Ciel lo sdegno
Peggior fulmine non à!

Alc. Basta, basta così; ciascuno al Tempio
Preceda i passi miei; verrò compagna
Alle vostre preghiere,
A' vostri sacrifici. Avanti all' ara

(Partono tutti, restando solo Alceste co' Figli, e le
Damigelle.)

Una misera Madre,
Due bambini infelici,
Tutto un popolo in pianto
Presenterò così; forse con questo
Spettacolo funesto, in cui dolente
Gli affetti, i voti suoi dichiara un regno,
Placato alfin sarà del Ciel lo sdegno

Jo non chiedo, eterni Dei,
Tutto il Ciel per me sereno;
Mail mio duol consoli almeno
Qualche raggio di pietà
Non comprende i mali miei,

Chor.

Ach! Retfærdige Guder! Hvad
skal der
blive af med dette bedrøvede
Rige?

Ach Himlens Brede kan ey have en
værre Lynild, til Straf for os.

Alc. Lad det nu være nok saaledes; gaaer nu
alle hen
til Templen, Jeg kommer efter, for at
være deelagtig i eders Bønner og Ofringer.

(Alle gaaer bort, undtagen Alcestes med Børnene, og
Hof-Damerne.)

Der for Alteret vil jeg da fremstille
en elændig Moder, med
to ulysalige Børn,
og et heelt Folk i Graad; maaskee at Himlens
Brede ved dette bedrøvelige Optrin,
hvori et Rige tilkiendegiver
sin Kierlighed og Hengivenhed, endeligen
skal lade sig tilfredsstille.

O! evige Guder, jeg begierer ey
At Himlen aldeles skal klares
op for mig;
Men lad i det ringeste en Straa-
le af
Medynk trøste min Kummer.
Hvo som ey har en Gætesælles om-
me Kierlighed,

Ne il terror, che m' empie
 il petto,
 Chi di moglie il vivo affetto,
 Chi di madre il cor non à

Eum. Madre mia - -

Asp. Bella Madre - -

Eum. Non t' affligger così.

Asp. Tu mi dicesti - - -

Eum. Madre, tu m' insegnasti - - -

Asp. Ti sovvien - - -

Eum. Tel rammenti.

a Due. Che son giusti gli Dei, che son clementi

Alc. Cari Figli! del diletto

Sposo mio ritratti espressi,
 Ah correte a' dolci amplessi;
 Ah stringetevi al mio sen.

Freddo ò il sangue in ogni
 vena,

Se a voi penso, ó Figli amati,
 Ah di me più sventurati
 Non vi renda il fato almen!

Non comprende i mali miei
 Ne il terror, che m' empie
 il petto,

og hvem som en har et Moders
 Hjerter,
 Kan en begribe mine Ulykker
 og den Rædsel, som opfylder mit
 Bryst.

Lum. Min Moder = = = =

Usp. Deylige Moder = = = =

Lum. Bedrov dig en saaledes.

Usp. Du har sagt mig = = =

Lum. Du har lært mig, Moder = = =

Usp. Du husker det = = = =

Lum. Du erindrer dig det,
 begge. At Guderne ere retfærdige, og at de ere misfæn-
 delige.

Alc. Kære Børn, I min elskte Ge-
 mahls

udtrykte Billeder,

Ach! ulyk, at jeg kan omfavne
 eder,

Ach! trykker eder op til mit
 Bryst.

Mit Blod tilsner i hver en Aare
 Naar jeg tænker paa eder, aller-
 kæreste Børn.

Ach! gld Skæbnen i det rin-
 gste en

glor eder ulykkeligere end mig!

Hvem som en har en Egtesælles
 omme Kierlighed,
 og hvem som en har et Moders
 Hjerter,

Chi di moglie il vivo affetto,
Chi di madre il cor non hà.

(parte co' Figli.)

Coro delle Damigelle con Ismene.

Miseri Figli ! - - - Povera Alceste!
Dolenti immagini - - - Idée funeste

Di duol, di lagrime, e di pietà !

Chi fra gli amplessi - - Chi fra i lamenti
De' figli teneri - - . Figli innocenti,

L' afflitta Madre consolerà ?

(partono.)

SCENA TERZA.

Tempio d' Apollo, con statua del Nume, Ara, e Tripode. Gran Sacerdote preceduto da Ministri, e sacrificatori con Incenseri, strumenti da Sacrificio, e vittime.

GranS. A te, Nume del giorno, a te del Cielo
Ornamento, e splendor, da noi svenate
Queste vittime sono ; A te consuma
La sacra fiamma arabo odore ; Ingombra
Colle nere ali sue l' orrida morte
Il nostro amore, il nostro Re: risplenda
Un tuo raggio per lui ; tu rasserena
La Tessaglia infelice in pianto avvolta,

Kan en begribe mine Ulykker
og den Rædsel, som opfylder
mit Bryst.

(Hun gaaer med Børnene.)

Chor af Hof-Damerne med Ismene.

De arme Børn . . . Ule Alcestes!

Tynkeltige Billeder . . . I bedrovelige Fo-
restillinger

Til Sorg, Graad og Medynk.

Hvem skal ved disse unge. Hvem skal ved

Børns Gavnetag . . . de uskyldige

Børns Klage

Troste den Kummerfulde Moder?

(De gaaer.)

Tredie Scene.

Apollinis Tempel med Gudens Billede,
Alter og Tresod. Den ypperste Præst, og
for ved ham Opvarterne og Offer-Præ-
sterne, med Røgelse-Kar, Offer-
Redskeber og Slagt-Offere.

y. Præ. Til dig, du Dagens Gud, til dig Himmelens
Ziir, og Glands, ere disse Offere
af os slagtede; For dig fortærer den
hellige Lue, den Arabiske Røgelse; Den græffelige
Død overskygger med sine fæle Vinger
Borens Konge, som vi elsker; Lad en
af dine Straaler skinne for ham; Trilfredsstil
Du det ulykkelige Thessalien som svømmer i
Graad,

E d' un popolo amante i voti ascolta.

Coro di Sacerdoti.

Dilegua il nero turbine,
 Che freme al trono intorno
 O faretrato Apolline
 Col chiaro tuo splendor
 Sai, che ramingo, ed esule
 T' accolse Admeto un
 giorno,
 Che dell' Anfriso al mar-
 gine
 Tu fosti suo pastor

Gran S. Suspendete, o Ministri,
 Il sacrificio, e le preghiere: Al Tempio
 La Regina s' avvanza; alla dolente.
 Devota pompa esser vorrà presente.

SCENA QUARTA.

*Alceste, Eumelo, Aspasia, Ismene, e seguito
 delle Damigelle, Popolo, e detti.*

Alc. Nume eterno immortal, se col tuo sguardo,
 Che de' nostri pensieri
 Scopre i segreti, in me fin or trovasti
 Puro cor, caste voglie,

og bønher et Folk, som elsker sin
Konge.

Chor af Præster.

Du Apollo som bærer Pille og
Kogger,

Fordriv det mørke Uvejr,
Som suuser omkring Thronen,
Med din klarstinnende Glands.

Du veed, at Admetus tilforn tog vel
imod dig,

da du ombandrede og var lands-
flygtig;

og at du været Hyrde hos ham
ved Flodens Amphrysi Bredder.

y. Præ. Hører op 3 Præster

med Offeringen, og Bønnerne: Dronningen
nærmer sig til Templet; Hun vil være
nærværende ved denne smertefulde og
andægtige Ceremonie.

Fjerde Scene.

Alcestes, Eumelus, Aspasia, Isinene, med
Sølge af Hof-Damer; og Folket,
samt de forrige.

Alc. Du ævige udodelige Gud, efterdi du med
dit Syn,
hvormed du opdager vore Tankers Hemmelig-
heder, hidindtil har fundet et reent Hierte,
Kydsk Attraae, Uskyldighed og Hengivenhed
til Guderne,

Innocenza, e pietà; se ogni mia sorte
 Da te conobbi; e se il tuo culto, è questa
 Immagin tua mai fù da me negletta,
 L' offerte, i voti miei benigno accetta.

(Alceste co' figli prende luogo vicino al gran Sacerdote, e mentre si replica il Coro, si fa l' offerta de' doni, e si adorna l' Ara di ghirlande.)

CORO.

Dilegua il nero turbine,
 Che freme al trono intorno
 O faretrato Apolline
 Col chiaro tuo splendor!

Grans. I tuoi priegi, O Regina, i doni tuoi
 Propizio oltre l' usato
 Apollo accoglie. A cento segni espressi
 Già presente io l' affermo - - - Ecco che
 invaso
 Dal suo sacro furor quel che ragiono,
 Oltrapassa il mortale - - - Ecco si spande
 (Infiammandosi a poco a poco, e con entusiasmo,)

Odor celeste - - - Al simulacro intorno
 Arde un cerchio di luce - - - Ah già son
 pieni

Questi archi, e queste mura
 Della mente del Nume; I suoi decreti
 Ei stesso detterà - - - L' altare ondeggia,
 Il tripode vacilla;
 Si scuote il fuol - - - rimbomba il tempio,
 Oh genti,

hos mig, og du veed, at jeg har kiendt, at al
min Lykke kom fra dig;
og at jeg aldrig nogen Tiid har forsømt at dyrke
dig, og dette dit Billede, saa antag da misfun-
delig mit Offer og mine Bønner.

(Alcestes med Børnene tager Plads nær ved den hø-
perste Præst, og imedens at Choret igientages, bliver
Gaverne offrede, og Alteret udziæres med Blomster-
Krandse.)

Chor.

O du Apollo, som bær Pille og
Kogger,

Fordriv det mørke Uvejr,
som suuser om Thronen,
med din klarskinnende Glands!

y. Præ. Dine Bønner, o Dronning, og dine Gaver
antager Apollo med meer end almindelig
Raade. Jeg forsikrer, ved hundrede udtryffelige
Tegn, som jeg seer, at han allerede er her nærvæ-
rende = = = Aht, at hvad jeg, som nu er opfyldt
af hans hellige Førlighed, taler, overgaaer det
dødelige = = =

See nu udbreder sig en himmelsk Lugt = = =

(Han bliver efterhaanden mere hæftig, og med Henrykkelse.)

Rundt om Billedet brænder en Krands af
Klarhed = = = Ach disse Høvelvinger, og disse
Mure ere allerede fulde af Gudens Billie; han
vil selv affige sit besluttede Raad = = = Alteret
bevæger sig,

Trefoden ryster;

Jorden bæver = = = Templet giver Gienlyd = = =

In rispetto. in timore - - -

Tacete, udite. - - - E tu deponi Alceste

(S'avvanza la Regina co' Figli vicino all' ara, e s'inginocchia.)

L' orgoglio 'del Diadema :

Piega a terra la fronte, ascolta, e trema

ORACOLO.

(si pronunzia dalla bocca del Nume.)

Il Re morrà, s' altri per lui non
more.

CORO.

Che annunzio funesto

Di nuovo terrore!

Fuggiamo da questo

Soggiorno d' orrore.

(Fuggono tutti.)

SCENA QUINTA.

Alceste, Eumelo, e Aspasia.

Alc. Ove son! che ascoltai! Qual non oscuro
Oracolo fatale.

Il Nume pronunziò! Morrà lo sposo,
S' altri per lui non more! - - - a chi pro-
porlo!

Da chi sperarlo! - - - A quel crudel decreto

Ciascun m' abbandonò. De' miei fedeli

Alcun non veggo - - - A tutti

Cara è la vita - - - Il miglior dono è questo,

Che far possan gli Dei - - - Misero Admeto!

Prence infelice! ove trovar chi voglia,

Per prolungarti i giorni,

O Folk, bærer Høragtelse og Frygt
 Tier; Hører. = = = Og du Alcestes, nedlæg
 (Dronningen nærmer sig med Børnene til Alteret, og
 falder paa Knæ.)

Kronens Høhed:

Bøyn dit Hoved til Jorden, hør og skælv.

Draklet.

(dette tales ud af Afgudens Mund.)

**Kongen skal døe, hvis en anden en
 døer for ham.**

Chor.

Hvilket et bedrøveligt Budskab

Om en nye Rædsel!

Rader os fye bort fra dette

Forstræffelige Stæd.

(de flyer alle bort.)

Femte Scene.

Alcestes, Eumelus og Aspasia.

Alc. Hvor er jeg! hvad hørte jeg! Hvilket et
 uhykkeligt Svar gav Guden, og som en er
 tvetydigt! Min Gemahl skal døe,

hvis en anden en døer for ham! = = Hvem kan
 man gjøre sigt et Forslag! Af hvem kan man
 vente det!

Enhver forlader mig ved denne grumme Dom.
 Jeg seer ikke nogen af mine troe Folk = = = Alle
 har Livet kiert = = = Det er den beste Gave,
 som Guderne kan give = = = Elændige Admete!
 Uhyksalige Konge! hvor skal man finde nogen,
 som, for at forlænge dine Dage, vil forglemme

Se stesso, e i giorni suoi porre in oblio!
 V'è, chi t'ami a tal segno? - - - Ah vi
 son io.

Già tutta alla mente
 Luminosa si mostra
 La grande Idéa: Già di sublime ardire
 Mi s'empie il cor. Chi tanto
 Di me, del mio volere
 Signor si rende! - - Ah lo conosco - - Il Nume
 Il Nume in me si muove; Egli m'ispira
 Il sacrificio illustre: Ei vuol che Alceste
 Un magnanimo esempio oggi assicuri
 Alle spose fedeli a' dì futuri.

Ombre, larve, compagne di
 morte,

Non vi chiedo, non voglio
 pietà;

Se vi tolgo l'amato Conforte,
 V'abbandono una sposa
 fedel.

Non mi lagno di questa mia
 sorte;

Questo cambio non chiamo
 crudel.

Ombre, larve, Compagne di
 morte,

Non v'offenda sì giusta
 pietà.

Forza ignota, che in petto mi
 sento,

sig selv og sit eget Liv!

Er der nogen, som elsker dig saa høyt? Ach! Ja
det er mig.

Denne høje Tanke viiser sig allerede
herlig i mit Sind: mit Hierte opfyldes
allerede af en stor Driftighed.

Hvem er det som tiltager sig saa
stor Magt over mig og min Billie! = = =

Ach jeg kiender ham = = = Guden,
Guden rører mig; Han indskyder mig at
blive dette ypperlige Offer: Han vil at Alcestes
i Dag skal blive et sikkert og høymodigt exempel
paa troe Egtfæller for tilkommende Tider.

Ulander og Skygger, som ere i Dø-
dens Selskab,

Jeg forlanger en, og vil en, at I
skal vne mig;

Derksom jeg fratager eder en tier
Gemahl,

Saa overlader jeg eder igjen en
troe Hustrue.

Jeg beklager mig ikke over denne min
Skiebne;

Jeg kalder ikke dette Bytte grumt.

U Skygger og Ulander, som ere Dø-
dens Selskab,

Lad saa retmessig en Medynk en
mishage eder.

En ubekjendt Kraf, som jeg fornem-
mer i mit Hierte,

Giver

M' avvalora, mi sprona al
 cimento,
 Di me stessa più grande
 mi fa.
 Ombre, Larve, compagne di
 morte,
 Non vi chiedo, non voglio
 pietà.

SCENA SESTA.

Alceste in atto di partire con Eumelo, e Aspasia, indi Evandro, che frettoloso accorrendo s' incontra in lei, poi Ismene da un' altra parte.

Evan. Ah t' affretta. o Regina, in brevi istanti
 Admeto non vivrà: L' orror di morte
 Già gli corre sul volto; almen rivegga
 La dolce sposa.

Ism. Alceste,
 Ah corri, ah non tardar: Di te richiede,
 Te chiama il Re; Morir si sente, e seco
 La sua sposa non vede;
 Non trovai Figli. Hà sempre
 Sulle labbra il tuo nome, e gira intorno
 Gli occhi gravi, e languenti,
 Di te cercando.

Alc. (Omai
 L' atto grande s' adempia.)

Evan. Da' Numi, ah ben lo fai,
 Non v' è più che sperar; vieni, t' abbracci

Giver mig Noed, og skynder mig
til dette Forsøg.

Ja ophøyer mig over mig selv.

Jeg Stygger og Vlander, som ere Dø-
dens Selskab,

Jeg forlanger ey, og vil ey, at J
skal ynke mig.

Siette Scene.

Alcestes som vil gaae med Kumelo og
Aspasia, derefter Evander, som kommer
hastende, og møder hende, siden
Ismene fra den anden Side.

Evan. Ach skynd dig, O Dronning; Admetus lever
ikkuns saa Dyeblik: Dødens Angest har ud-
bredet sig
paa hans Ansigt; Lad ham i det ringeste
see hans søde Gemahl endnu engang.

Ism. Alcestes,
Ach løb! Ach tøv ikke: Kongen spørger efter dig,
han kalder paa dig; han føler at Døden er nær,
og seer ikke sin Egtfælle hos sig;
Han finder ikke Børnene;
Han har altid dit Navn paa Læberne, og vender
sine afmægtige og længselsfulde Dyne allevegne
omkring, for at søge efter dig.

Alc. (Nu maa da
denne store Gierning fuldføres.)

Evan. Ach du veed det vel, at der er intet
at haabe hos Guderne; og lad

L' infelice tuo sposo
 Un' altra volta ancor; vada alla tomba
 Con quel dolce conforto
 Più lieto almen, Che più gli resta in
 queste
 Sue mortali agonie?

Alc. Gli resta Alceste.

(Con maestà, e risolutezza; parte in fretta cò-
 figli.)

SECNA SETTIMA.

Evandro, Ismene. e subito a uno, a due, a tre Ministri del Tempio, Cittadini, Uomini, e Donne da diverse parti, i quali interrogando i sudetti personaggi, che in atto di partire mostravano di andare dietro ad Alceste, gli fermano sulla Scena.

Una voce. E non s' offerse alcuno?

Altra voce. E alcuno ancora (Con fretta quasi interrompendosi)
 Non si presenta?

Altra. E' vana
 Questa speranza

Evan. Ogn' uno
 Ama se stesso - - -

Ism. Ama la vita

Una Voce. E come
 I vecchi padri - - -

Altra V. E i figli - - -

Altra. E i congiunti - - -

Un' alt. E le spose - - -

Altr. Amati oggetti - - -

Den ullykkelige Gemahl endnu engang
omarme dig; Lad ham med denne søde
trost i det ringeste gaae desto gladere
til Graven. Hvad har han meere tilovers
i denne hans sidste Døds Striid?

Alc. Han har Alcestes.

(med Majestæt, og færdig Beslutning; og gaaer hastig
bort med Børnene.)

Syvende Scene.

Evan der, Ismene, og strax derpaa nogle
efter nogle af Templens Præster, samt
Indbyggere, Mandfolk og Fruentim-
mer, fra adskillige Sider, som adspør-
ger de bencevnte Personer, hvilke vare paa
veye til at gaae bag efter Alcestes, og faaer
dem til at bie paa Skue-Pladsen.

En Røst. Og ingen har tilbudet sig?

En anden. Og har ikke nogen end- (med Hast, som de falde
nu fremstillet sig? hverandre i Talem.)

En anden. Det er
unyttigt, at haabe det.

Evan. Enhver
elsker sig selv

Ism. Og elsker Livet.

En Røst. Og hvorledes
De gamle Fædre

En anden. Og deres Børn

anden. Og Blodsforvandterne

En anden. Og de nye gistede

anden. Som de elsker

anden.

- Alt.* Amorosi così - -
Alt. Teneri tanto - -
Tutti. In lutto abbandonar, lasciar in pianto!
Una Voce. Non hò cor - -
Altra. V. Non mi sento
 Tanta virtù - -
Altra. Tremo in pensarlo - -
Alt. Oh giorno
 Infausto troppo - -
Alt. E la Regina? - -
Alt. E Alceste? - -
Evan. Parti
Ism. Corre al Conforte.
Evan. Ah non resiste
 Misera al suo dolore!
Ism. Anche per lei
 Ci rimane a tremare
Una Voce. Oh Alceste - -
Altra V. Oh Admeto - -
Altra. Giusto Re - -
Alt. Dolce Padre - -
Alt. Ah non lagnarti - -
 D' un popolo fedel. - -
Alt. Non incolparlo
 Di finto amor.
Alt. Di menzognera fede.
Tutti. Troppo domanda il Ciel, troppo ci
 chiede.

CORO.

Chi serve, e chi regna,
 E nato alle pene;
 Il colmo del bene
 Il trono non é.

- anden. saa kiærlige = = =
 anden. saa omhiertede = = =
 alle. Skulde de forlade dem i Sorg og Graad!
 En Røst. Ney jeg har ikke Hierte = = =
 En anden. Jeg finder ey, at jeg
 har saa megen Dyd = = = =
 anden. Jeg sfiælber ved at tænke derpaa = = =
 anden. O alt for
 ulyksalige Dag = = = =
 anden. Og Dronningen?
 anden. Og Alcestes?
 Evan. Hun gif.
 Ism. Hun sfiynder sig hen til hendes Gemahl.
 Evan. Ach den elændige, hun kan ey
 udholde sin Kummer!
 Ism. Vi har og Marsag til
 at frygte for hendes Sfiæbne.
 En Røst O Alcestes = = = =
 anden. O Admetus = = = =
 anden. Den retfærdige Konge = = = =
 anden. Den sønne Fader = = = =
 anden. Ach beklag dig ikke
 over et troe Folk.
 En anden. Beskyld det ey
 for en forstilt Kiærlighed.
 anden. Og for en falsk Troeskab.
 alle. Himlen forlanger alt formeget af os.

Chor.

Baade den som tiener, og den som
 regierer
 Er fød til Viderværdigheder;
 Thronen er ikke den
 største Lyksalighed.

I pianti vi sono,
Le cure, gli affetti,
Gli affanni, e i sospetti,
Tiranni de' Re.

(Partono tutti da diverse parti, ed Evandro, e Ismene dalla parte ov' è entrata Alceste.)

Fine dell' Atto Primo.

ATTO SECONDO.

SCENA PRIMA.

Oscura e folta selva sacra agli Dei infernali, con Simulacri rozzi de' medesimi; Notte.

Alceste, e Ismene.

Ism. Ferma: Perche abbandoni
Il tuo sposo spirante, i figli in pianto,
La Reggia in lutto? in questi
Solitari ritiri

D' avide belve il piede
Come ardisci inoltrar? Con qual disegno?
Per qual vana speranza? e vuoi lasciarti
Tanto in preda al dolor - - -

Alc. T' accheta, e parti - - (con Maestà.)

Ism. Ma dove andrai? Già l' ombre sue dispiega

Der er Graad,
Sorg, Sindes Lidelser,
Kummer og Mistanker
Kongernes Tyranner.

(De gaar alle, til adskillige Sider; og Evander og Ismene til den Side hvor Alcestes er gaaet.)

Ende paa den første Act.

Den Anden Act.

Første Scene.

En mørk og tyk Skov, helliget for Helvedes Guder, med sammes ilde-dannede Billeder; Nat.

Alcestes og Ismene.

Ism. **Tie:** Hvorfore forlader du
Din døende Gemahl, dine grædende Børn,
og Slottet i Sorg? Hvorledes tør du
vove dig her ud i disse
Døe opholds Stæder
for de vilde glubende Dyr? I hvad Forsæt?
Bedihvad for et unyttigt Haab? og vil du
saaledes reent overgive dig til et Rod for
din Kummer

Alc. **Tie** stille, og gaae (med Majestæt.)

Ism. Men hvor vil du gaae hen? Den stille Nat

La cheta notte. Ignoto
 Sono a noi queste selve: Un culto antico
 Sacre le rende: Ogn' uno
 Ne paventa l' accesso - - Ah se frattanto,
 Che qui senza consiglio
 Errando vai, che privo
 Di te, del tuo soccorso.
 Lasci lo spolo tuo, morte l'invola.

Alc. Non parti? (con isdegno.)

Ism. Ubbidirò.

Alc. Lasciami sola. (con impeto.)

Ism. Parto - - Ma senti - - Oh Dio!

Di te che mai farà!

Alceste, ah per pietà

Parla - - rispondi.

Mi fa tremare il core,

Quel, che non fai celar;

Ma più mi fa tremar

Quel, che m'ascondi

(parte.)

SCENA SECONDA.

Alceste poi Coro de' Numi infernali non veduto;
indi i Numi medesimi

Alc. Partì. Sola restai - - - Teneri affetti,
 Magnanimi pensieri,

Eccovi in libertà - - Ma - dove - sono -

(s' avvanza al bosco.)

In qual parte m'aggio?

Dove

udbreder allerede sine Skygger: Disse Skove
 ere os ubekjendte: En gammel Dyrfelse gjør
 dem hellige: Enhver frygter for at komme
 herhid = = = = Ach dersom, imidlertid,
 at du her gaaer og omvanker
 raadvild, og forlader din Gemahl allene,
 uden din Hielp,
 at Døden bortriver ham.

Alc. Er du ey endnu gaaet? (med Bredde.)

Ism. Jeg skal adlyde.

Alc. Lad mig være alleene. (med Hæftighed.)

Ism. Jeg gaaer = = Men hør = = O Gud!
 Hvad vil der blive af dig!

Alcestes, Ach for Himlens skyld
 Tael, = = = svar.

Det som du ey kan dølge
 kommer mit Hierte til at skielve;
 Men det som du dølger for mig,
 kommer mig endnu til at skielve
 meere.

(Hun gaaer.)

Anden Scene.

Alcestes, siden et Chor 'af Helvedes Guds
 der, som ey sees, derefter
 de samme Guder.

Alc. Hun gif. Jeg blev allene = = = Nu da min om-
 me Kierlighed, og I mine høymodige Tanker, nu
 har i eders Frihed = = = Men = = = hvor er jeg = =
 (gaaer ind i Skoven.)

Til hvilken Side skal jeg vende mig?

Dove incauta m' inoltro? - - Ah qual paura
 Spirano queste piante; In qual profonda
 Caliginosa notte
 Mi veggo immeria! Un cheto
 Alto silenzio ingombra
 La tenebrosa selva, ove non odo
 Vento alcun, che susurri,
 Fronda scossa che tremi, Eco che plori;
 Sol questi muti orrori
 Interrompe talor lugubre suono
 D' acqua, che fra le rupi urta, e si frange,
 O di notturno augel, che rauco piange.
 E fra tanti spaventati
 Io respiro infelice! - - Ah mentre in vita
 Mi serba amor, che vive in me, s' affretti
 Il glorioso cimento.
 Proteggetemi, o Numi, ecco il momento.
 (s' inoltra verso i Simulacri.)
 Tu tiranno dell' Ombre,
 Tu Signor dell' Abisso, e voi di Lete,
 E voi di Flegetonte
 Implacabili Dei, che avete il trono
 In quelle ignote al Sol chiostre funeste,
 Chiamo voi, parlo a voi - -

Voce non veduta.

Che chiedi Alceste?

Alc. Chi mi parla! - - Che rispondo?

(si vedono comparire nel fondo del bosco alcuni
 ipettri.)

Ah che veggo! - - Ah che spavento
 Ove fuggo! - - Ove m' ascondo!
 Ardo - - Gelo - - e il core jo sento

Veni-

Hvor vover jeg ubetænksumme mig hen?

Hvilken en Skræk indjager disse Træer?

Hvilken en sort og fæl Nat omringer mig!

En dyb Taushed hersker overalt i

Denne mørke Skov; jeg hører ikke

en Bind som suuser

ikke et Blad, som rører sig, en heller Echo som

græder; Denne græffelige Taushed afbrydes

allene undertiden af en bedrøvelig Lyd af

Band, som slaaer op til Klipper og bryder sig,

og af Nat-Ugler, som hylér med en hæs Stem-

me. Og jeg Ulyksalige lever

iblandt saa mange Forfreakkeller! = = = Ach

jeg maa, mens Kierlighed lader mig leve,

og den lever i mig, skynde mig at fuldføre

mit roesværdige Forsæt.

Beskytter mig, O Guder, her er det Øneblif.

(nærmer sig til Billederne.)

Du Skyggernes Tyran,

Du Afgrundens Herre, og J Lethes

og Phlegethons uforsønlige Guder,

som har eders Throne i de

for Soelen ubekjendte bedrøvelige

Boeliger; Det er eder jeg kalder paa;

Jeg taler til eder = = =

En Røst som høres.

Hvad vil du, Alcestes?

Alc. Hvem taler til mig! Hvad skal jeg svare?

(nogle Spøgelsér lader sig see bag i Skoven.)

Ach; hvad seer jeg! • Ach hvilken Skræk!

Hvor flyer jeg hen! • • Hvor skjuler jeg

mig; Jeg bluffer • jeg tilsner • og føler at

Venir meno -- oppresso in seno
 Con -- un -- lento -- pal -- pitar
 Non ò voce -- Non ò pianto.
 Manco -- moro; -- e in tanta pena
 Il vigor -- mi resta -- appena,
 Per dolermi -- e per tremar.

(s' appoggia, e si lascia cader sopra un fasso.)

Coro de' Numi Infernali non veduto.

E vuoi morire, o misera!

Quando di gioventù

T' adorna il fiore?

Troppo ti lasci opprimere

In dura servitù

Da un cieco amore.

Alc. Stelle! -- chi mi risveglia (rinvenendo.)
 Da quel forte letargo, in cui mi strinse
 Debolezza, e terror! -- L' ardir primiero
 Come ritrovo in me! -- Come diversa
 Tanto son da me stessa! -- O fia che morte,
 Quanto più s' avvicina
 Meno orribil diventi;
 O che men si sgomenti
 Nell' incontro crudel, chi per sua scelta
 Fugge la vita; all' alma mia non sono
 Già tremende così, già tanto atroci
 Quell' ombre, quelle larve, e quelle voci.

Coro de' Numi Infernali non veduto.

Altro non puoi raccogliere

Da questa tua virtù

Che un vano onore.

mit Hierte bliver afmægtig, og beklemt
i mit Bryst med, et, . . . langsomt, . . . Slag.
Jeg kan ey tale, . . . Jeg kan ey græde; Jeg be-
svimer, . . . Jeg døer, . . . og jeg har i min sto-
re Rummer, . . . næppe Kraft, . . . tilovers
til at beklage mig, . . . og, . . . til at skælve.
(Hun hælder sig til en Steen, og lader sig falde paa den.)

Chor af Helvedes Guder som ey sees.

Dg du vil døe, O elændige!

Da du dog endnu er

i din Ungdoms Blomster?

Du lader dig alt for meget undertrykke

i en Blind Kierligheds

haarde Trældom.

Alc. Himmel! Hvem opvaagner mig

(Hun kommer sig igien.)

af den dybe Slummer, hvori jeg af Afmægtighed
og Angest var faldet! Hvorledes finder jeg
min forrige Driftighed igien i mig! Hvorle-
des jeg er mig selv ey mere liig! eller det maae
være, at Døden, jo meere den nærmer sig,
bliver jo mindre forfækkelig;

Eller og at den, som efter eget Vall

skyer Livet, frygter mindre

for dens Grusomme Møde; Disse Skygger;

disse Aander, og deres Røst

ere ikke meer saa græsselige og grusomme.

Chor af Helvedes Guder, som sees ikke.

Du kan ey have anden Nytte

af denne din Dyd

end en forfængelig Ære.

Pensa, mal cauta giovane,
Che mai risorge più,
Mai più, chi more.

Alc. Lo sò, Numi, lo so - - Ma forse intanto
Spira il mio ben; forse fra' labbri suoi
Cogl' ultimi singulti
Si confonde il mio nome; Ah nò! Si salvi:

(s' alza risoluta.)

Viva l' amato Admeto, e Alceste adempia
I decreti del ciel, vittima illustre
D' amor, di fedeltà - - Numi d' Averno,

(s' avvanza risolutamente verso il bosco.)

Udite il voto mio tremendo, e sacro:
A voi, per il mio sposo, io mi consacro.

(Esce il Coro de' Numi infernali.)

Un Nume infernale.

Dunque vieni: La morte t' accetta,
E di Lete ti mostra il sentier;
Già ti chiama, ti sgrida, t' affretta
Dalla sponda l' antico Nocchier.

(circondano Alceste.)

Alc. Uditemi, fermate - - Ah troppo, o Numi,
Siete pronti a' miei voti! Il caso mio
E' degno di pietà soffrite almeno
Che una moglie, una madre,
Dal consorte, da' figli abbia un amplesso,
Prenda l' ultimo addio.

Betænk, uforstigtige unge Menneſke,
at den ſom døer,
kommer aldrig tilbage igien.

Alc. Jeg veed det, Guder, jeg veed det = = = men maaſtee min allerkiereſte imidlertid døer; Maaſtee at han med ſine Læber i de ſidſte Suf nævner mit Navn; Ach nej! Jeg maa frelle ham: Den elſkte Admetus ſkal (Han reifer ſig med leve, og Alceſtes ſkal opfylde færdig Forſæt.) Himmelenſ Befalinger; ſom et herligt Offer paa Kierlighed og Troeſkab = = = I Helvedes Guder,
(Han gaar med beſluttet Driftighed hen i Skoven.)

Hører mit forſkrækkelige og hellige Røſte:
Jeg opofrer mig til eder i min Gemahls Stæd.

(Choret af Helvedes Guder kommer frem.)

En af Helvedes Guder.

Kom da: Døden modtager dig,
Og vilſer dig Benen til Lethe;
Den gamle Færge-Mand paa Land-
Bredden

kalder allerede paa dig, ja han ſtæl-
der, og ſkynder paa dig.

(De omringer Alceſtes.)

Alc. Hører mig, bier = = = Ach, O Guder, i ere alt for haſtige med mit Røſte! Min Omſtændig-
hed er Medynk værd. Tillader i det ringeſte
at en Huſtrøe tager ſidſte Afſked
med ſin Egtefælle, og at en Moder ſaaer
det ſidſte Savnetag af ſine Børn.

Un Nume infernale:

Ti sia concesso.

Alc. Non vi turbate, nè,
Pietosi Dei!

Se a voi m' involerò
Qualche momento.

Anche senza il rigor
De' voti miei

Io morirò d' amor,
E di contento. (parte.)

(I Numi infernali accompagnando Alceste fino alla
scena esprimono co' gesti il loro stupore, e partono.)

SCENA TERZA.

*Camera interiore del Pallazzo Reale, con sac-
cracrio domestico, ed Ara. La Scena è illu-
minata per celebrare l' inaspettato ristabi-
limento di Admeto.*

*Coro de' Cavalieri, e Damigelle di Corte, in-
di Admeto, con seguito, ed Evandro.*

CORO.

Dal lieto foggiorno,

Funesti pensieri,

Fuggite, volate.

Al Trono d' intorno,

Ridenti piaceri,

Venite, tornate.

En af Helvedes Guder.

Det skal være dig tilladt.

Alc. Men, fortørnes en,
 I modlidende Guder,
 Hvis jeg skynder mig bort
 fra eder nogle Øyeblik.

Jeg vil, endog foruden
 mit strenge Løfte,
 Doe af Kierlighed,
 og med Fornøielse. (Hun gaaer.)

(Helvedes Guder følger Alcestes hen til Siden af Skue-
 Pladsen, og tilkiendegiver deres Forundring med Gebær-
 der og gaaer.)

Tredie Scene.

Et Cabinet i det Kongelige Slot, med et
 lidet Huus-Sacristie, og et Alter. Skue-
 Pladsen er illumineret til at høytidig-
 holde Admeti usforventede Opkomst.

Chor af Hoffets Herrer og Damer, deref-
 ter Admetus med Følgeskab,
 og Evander.

Chor.

Sløer, I bedrøvede Tanker,
 og skynder eder bort
 fra dette glade Stæd.

Dg I smilende Fornøielse,
 kommer iagen tilbage
 omkring Thronen.

Evan. Signor, mai più sincero,
 D' un popolo fedele,
 Il giubilo non fù. Quanto l' affisse
 Di perderti il timor! Padre t' adora,
 Ti rispetta regnante; in te ripone
 La sua felicità. No, non eccede
 Il publico piacer, quando fra tante
 Di pianto, e di dolor meste vicende
 Pietoso a' nostri voti il Ciel ti rende.

Adm. Da qual letargo, Evandro,
 Mi risveglio in un punto? e qual portento
 Alla tomba m' invola! Ancora ingombra
 D' immagini di morte
 La mente mi vaccilla; Ad altri oggetti
 Rivolgerfi non osa
 L' attonito pensier: sospeso ancora
 In un dubbio molesto
 Non sò troppo, se sogno, o se son desto.

Evan. Ah respira mio Re; Giorni felici
 Ti promette la sorte. Idee più liete
 Nell' anima raccogli;
 Pensa a goder. Del nostro amore è dono
 La vita, che t' avvanza: Il nostro pianto
 Dal Ciel l' ottenne: alcun de' tuoi più cari
 L' Oracolo adempì.

Adm. Come! che ascolto!
 Che disse il Nume?

Evan. Il Re morrà, se un altro
 Non muor per lui.

Adm. Barbara legge! e credi - - -

Evan. Sì, tu rissorgi, e in un momento; effetto
 Non è questo del caso,
 Non d' umano soccorso;

Evan. Herre, aldrig har noget Troe Folks høytidelige Glæde været meere velmeent. Hvor havde den Frygt for at miste dig bedrovet dem! De tilbeder dig som Fader, de ærer dig som deres Regent; de grunder deres Lykzalighed paa dig. Ney den almindelige Glæde kan ey gaae for vidt, naar den medlidende Himmel, mit i saa mange begrædelige og smertefulde Tilfælde, giver dig tilbage igien efter vore Bønner.

Adm. Af hvad for en tung Søvn, Evander, vognede jeg nu paa engang? og hvad for et Jerntegn undrager mig fra Graven! Mit Sind er endnu opfyldt med Forestillinger om Døden, og er uvis paa sig selv; Mine forkrækkede Tanker tør ey henvende sig til andre Ting; Jeg svæver endnu i en stor Tvivlraadighed, og veed ey til visse, om jeg drømmer, eller om jeg er vaagen.

Evan. Ach! min Konge lev; Skiæbnen lover dig lykzaligere Dage. Lad din Siæl falde paa glædere Tanker; Tænk paa at leve fornøyet. Det Liv, som du har tilbage, er en Gave af vores Kierlighed til dig: Vores Graad erlangede det af Himmelen: En af dine meest kiære Undersaatter har opfyldt Draklets Dom.

Adm. Hvorledes! Hvad hører jeg!

Hvad har Guden sagt?

Evan. Kongen skal døe, hvis en anden ey døer for ham.

Adm. O barbariske Befaling! Og du troer

Evan. Ja, du er kommen op igien, og i dette Øyeblik; Det er ikke noget, som er skeet ved Skiæbnen, ikke heller ved menneskelig Hielp; Det er Himlens

Gier-

Opra è del Ciel: Vi fù, Signor, ch' a morte
Per te s' offerse; il dubitarne e' vano.

Adm. Oh troppo ingiusto, oh strano
Voler de' Numi; oh sacrificio illustre
D' un amico fedel! Merita, Evandro,
Più d' ogn' altro la vita,
Chi così ne fa dono - - E a chi son io
Di tanto debitor?

Evan. Non è palese.

Adm. E Alceste? e la mia Sposa
Ov' è? che fa? perche non viene ancora
Meco a goder di queste
Contentezze improvise?

Evan. Eccoti Alceste. (guardando entro la Secna.)

SCENA QUARTA.

Alceste, Ismene, e Detti.

Adm. Adorata consorte! e pur di nuovo
Ti riveggo, son teco,
(correndo ad abbracciarla.)

Son tuo, ti stringo al sen. Per te penoso
M' era il morir; per la diletta Alceste
Amo tantq la vita. I cari Figli
Così mi serbi il Ciel, come io sol bramo
Nel nostro dolce laccio
Passarne i giorni, e poi morirli in braccio.

Alc. (Oh momento! oh dolor!) (mesta, e confusa)

Adm. Sposa! ben mio,
Ma perche non m' abbracci?
Ma perche non mi parli? Ah qual m' ascondi
Tuo segreto dolor! Quanto crudele
E' per me quel silenzio! - E il tuo frequente

Im-

Gierning: Herre, der har været nogen, som har tilbudet sig i dit Stæd; Det er ey at tvivle paa.

Adm. O hvor uretfærdig og fælsom er Gudernes Villie; O hvilket et herligt Offer af en troe Ven! Evander, den som gjør sig en Gave af sit Liv, fortjener det, meere end nogen anden = = = Og hvem er jeg da saa høyligen forbunden?

Evand. Det er ey bekiendt.

Adm. Og Alcestes? Og min Gemahlinde, hvor er hun? Hvor gaaer det hende? Hvi er hun endnu ey kommet hid for at tage Deel i denne uventede Fryd med mig?

Evand. See der har du Alcestes.

(Han seer ind paa Siden af Stuepladsen)

Fjerde Scene.

Alcestes, Ismene, og de forrige

Adm. Tilbedelige Gemahlinde! Og jeg seer dig dog igjen, jeg er hos dig,

(Han løber hen at omfavne Hende.)

Jeg trykker dig op til mit Bryst. For din Skyld var Døden mig bedrøvelig; Jeg elsker Livet saa høyt, for din Skyld, min høytelskede Alceste.

Gid Himlen bevare vore kære Børn, da jeg alle ne ønsker at tilbringe mine Dage i vores søde Egte-forening, og siden at døe i dine Arme.

Alc. (O hvilket Øyeblik! O! Smærte!)

(bedrøvet og forvirret.)

Adm. Men, Gemahlinde! min Skat,

hvi omfavner du mig ey!

hvorfore taler du ey til mig! Ach hvad er det for en hemmelig Sorg, som du sfiuler for mig! hvor er din Taushed gruesom for mig! og du blegner

D

saa

Impallidire! Il sospirare, il tanto
 Fissare in Ciel i sguardi, ed a vicenda
 Girarli in me, che dir vorrà? Quel pianto,
 Che ti scorre sul volto,
 Che reprimer non fanno
 I tuoi languidi lumi, è amore, è affanno?

An perche con quelle lagrime
 M' avveleni il mio contento?
 Dunque io godo un sol momento,
 E poi sempre ò da soffrir!
 I dol mio - - .

(sempre con passione, e premura)

Alc. (Morir mi sento.) (sempre confusa.)

Adm. Non rispondi?

Alc. (Ah che martir.)

Adm. Uno sguardo - - -

Alc. (E senza piangere.)

Adm. Un' amplesso - - -

Alc. (Oh Dio! l' estremo.)

Adm. Ah! m' ascolta.

Alc. (Io gelo, io tremo.)

Adm. Parla almen.

Alc. (Che posso dir?)

Adm. E' mia pena il tuo tormento;
 Sei mia speme, e il mio tesoro.

Alc. (Mille volte io così moro,
 Pria di giungere a morir.)

Adm. Consorte; Alceste! e perche più palese
 A me non è tutto il tuo core? A parte
 Perche più non son io de' tuoi contenti,
 Delle tue pene?

Non

saar ofte! du sukker, du seer saar ofte stibt
 paa Himmelen, og vander undertiden dine
 Øyne til mig; hvad vil det sige? Hvad vil den
 Graad sige, som nedstrømmer paa dit Ansigt,
 og som dine matte Øyne en kan hemme,
 er det Kierlighed, er det Sorg?

Ach hvi forgifter du min Glæde
 med disse Taarer?

Jeg glæder mig da kun et Øyeblik,
 og siden skal jeg altid lide Kummer!

Min Gudinde . . .

(altid med Kierlighed og Omhyggelighed.)

Alc. (Jeg føler, at jeg døer,)

(altid forvirret.)

Adm. Svare du en?

Alc. (Ach hvilken Piine!)

Adm. Et Øyeblik . . .

Alc. (Da uden at græde.)

Adm. Et Favne. Taa . . .

Alc. (O Gud! det sidste)

Adm. Ach hör mig.

Alc. (Jeg tæsker, jeg skælver.)

Adm. Tael i det ringeste.

Alc. (Hvad skal jeg sige?)

Adm. Din Kummer er min Plage;

Du er mit Haab, og min Skat.

Alc. (Saaledes døer jeg tusinde Gan-
 ge, førend jeg kommer til at døe.)

Adm. Gemalinde! Alcestes! ach hvi er du en
 meere aabenhjertet mod mig?

Hvorfore har jeg en større Andeel med dig
 i dine Bekymringer og i din Glæde?

Alc. Ah la fedel tua sposa
Non affigger così. Tu vivi; al mondo
Altri non v'è, che più ne goda, e v'abbia
Di me parte miglior.

Adm. Ma perche tanto
Dunque t' affanni?

Alc. Oh Dio! - - -
Non curar di saperlo.

Adm. I cari Figli? - - (con premura.)

Alc. Non ti turbar, son salvi i Figli. (con affanno.)

Adm. E come
Temer puoi, che la sorte,
Che ci ride felice, ancor si cangi?
Vivo, Sei mia, son salvi i Figli, e piangi?

Alc. Ma - - non sai? - - Ma t'è ignoto,
Come Apollo parlò?

Adm. Lo sò, t' intendo:
V'è, chi more per me. Senti: io comprendo
Del magnanimo voto
La sublime virtù. Tuo sposo, appresi
Il prezzo della vita; Un si grandono
Avanza ogni mercè; ma, se t'è noto
Quest' Eroe, quest' amico,
Questo benefattor, scopriilo: io giuro,
Ch' eterno in questi lidi
Il suo nome vivrà; che alla sua sposa
A' Genitori, a' Figli
Padre, figlio, consorte
Sempre farò; che dopo te, mia vita,
La miglior parte avranno
Di tutti i miei pensieri, e del cor mio.
Parla,

- Alc. Ach bedrøv ey saaledes din troe Gemalinde. Du lever; i Verden er ingen, som glæder sig mere derover, og som har større Deel deri, end jeg.
- Adm. Men hvorføre bekymrer du dig saa meget?
- Alc. O Gud! = = =
Bryd dig ey om at faae det at vide.
- Adm. De fiære Børn = = = (Med Omhyggelighed.)
- Alc. Foruroelige dig ey, Børnene ere i god Behold. (Med Bekymring.)
- Adm. Og hvorledes kan du frygte, at Skæbnen, som smiler lykkeligen til os, skal endnu forandre sig? Jeg lever, du er min, Børnene ere frelste, og du græder?
- Alc. Men = = du veed ikke = = men er det dig ubekjendt, hvorledes Apollo har talet?
- Adm. Jeg veed det; og jeg forstaaer dig: Der er nogen, som døer for mig. Hør, jeg begriber denne Dyds Ypperlighed, af dette ædelmodige Offer. Jeg har, som din Gemahl lært hvor dyrebart Livet er; Saa stor en Gave overgaaer ald Belønning; men dersom denne Helt, denne Ven, og denne Belgiorere er dig bekjendt, saa aabenbar hvem han er: jeg sværger, at hans Navn skal ævig leve i disse Egne; og at jeg altid skal staae hans Hustrue i Mand's Stæd, hans Børn i Faders Stæd, og være som en Søn mod hans Forældre; og at de, næst efter dig, mit Liv, skal have den største Andeel i alt hvad jeg skal tænke paa, og i mit Hjerte. Tael dog.

Alc. Oh Dei! (con affanno.)

Adm. Piangi?

Alc. Ah sposo!

Adm. E ben?

Alc. Son io.

Ism.) Santi Numi del Ciel!

Evan.)

Adm. Tu? - - come? Alceste,
 Tu stessa! - - Oh colpo atroce!
 Oh nero giorno! Oh d'una cieca mente
 Misero error! - - Tu m'ami,
 E te non ami! E a segno
 Di morir, di lasciarmi,
 Di privarmi di te! - - Che mai facesti? - -
 Io quando mai ti chiesi
 Questa prova d'amor? Ma quando ancora
 A quel voto crudel t'abbia sospinta
 La tirannia di fregolato affetto?
 Non vivrò: Vano è il dono; io non l'ac-
 cetto.

Alc. Sposo, non v'è più tempo; I voti miei
 Son scritti in Cielo. Il tuo presente stato
 Lo palesa abbastanza; e mai più chiaro
 Il Dio parlò.

Adm. Nò, sempre oscuro, e sempre
 Misterioso risponde. Io volo al Tempio,
 A interrogar di nuovo
 L'Oracolo fallace. Il mio rifiuto
 Saprà la Terra; io voglio
 Che conosca, che apprenda,
 Che non curano i Numi
 Innocenza, e virtù; che si fan gioco
 De' mortali infelici. In questo stato
 Più riguardi non ò: Colla ragione

Alc. O Guder! = = = (med Bedrøvelse.)

Adm. Græder du?

Alc. Ach Gemahl!

Adm. Nu vel da?

Alc. Det er mig.

Isin.) O hellige Himmels Guder!
Evan)

Adm. Du? = = = Hvorledes? = = = Alcestes,

Du selv! = = O grumme ulykke!

O fæle Dag! O elændige Bildfarelse af en

forblindet Forstand! = = = Du elsker mig,

og du elsker dig en selv, og det saaledes

at du vil dee, forlade mig,

og skille mig fra dig! = = = Hvad har du vel

gjort? = = Naar har jeg nogen Tiid forlangt

denne Prøve paa Kierlighed af dig? Men naar

har endog denne urimelige Kierligheds

Syrrannie drevet dig til at gjøre dette gruesomme

Løfte? Ney jeg vil ikke leve: Gaven er unyttig;

Jeg tager en mod den.

Alc. Min Gemahl, det er forsildigt; mine Løfter

ere skrevne i Himmelen. Din nærværende

Sundheds Forsatning bevæiser det nok; og Gu-

den har aldrig talet tydeligere.

Adm. Ney, han svarer altid forblummet

og mørkt. Jeg vil skynde mig til Templet

for at spørge det skuffende

Drakel paa nye igien. Jorden skal faae

at viide om jeg faaer Afslag; Jeg vil

at den skal kiende og lære,

at Guderne hverken agter

Ukyldighed eller Dyd; og at de driver Spot med

de ulyksalige Mennesker. I den Omstændighed

som jeg er udi, har jeg ingen Agt for dem:

Perdo il timor. Da tanti
 Fulmini atroci, e in sì brev' ora oppresso
 Odio il Cielo, odio il Mondo odio me
 stesso.

Nò, crudel, non posso vivere,
 Tu lo fai, senza di te.

Non mi salvi ma mi uccidi,
 Se da me così dividi

La più viva, la più tenera
 Cara parte del mio cor.

E un sì barbaro abbandono,
 E l'orror d'un tale addio

Virtù credi, e chiami amor!

Nel tiranno affanno mio

Ogni morte, o Nami! è un dono
 D'una vita così misera

Peggior sorte, oh Dio! non v'è

Nò, crudel, non posso vivere,
 Tu lo fai, senza di te.

(parte, e seco Evandro,)

SCENA QUINTA.

Alceste, Ismene. e Damigelle d' Alceste.

Alc. Oh tenerezza! Oh amore!

Degni d'altra fortuna,

E troppo presto estinti - - Ah già s'avanza

Il momento fatale! Ad ora, ad ora

Illanguidir mi sento;

Frygten forgaaer mig tilligemed Forstanden, og da jeg i saa faae Øyeblik paa engang seer mig under tryk af saa mange grimme Fjendslag, saa hader jeg Himmelen, jeg hader Verden, ja mig selv med.

Nej, Gruesomme, jeg kan ey leve foruden dig, det veed du.

Du fresser mig ey, men du dræber mig, hvit du saaledes skiller mig ved den licereste, ommeste og meest levende Deel af mit Hjerte.

Og du troer, at dette grimme Farvel, og denne græffelige Afskæed er Dyd, og du kaldet det Kierlighed!

I denne min grimme Kummer Er Døden, O Gud! mig en Gave. Der er ingen værre Skiebne til end et saa elændigt Liv.

Nej, Gruesomme, jeg kan ey leve uden dig, det veed du.

(han gaacr, og Evander med ham.)

Femte Scene.

Alcestes, Ismene og Alcestis Hof-Damer).

Alc. O Omhed, o Kierlighed! som er bedre Lykke værd, om som alt for hastig udslukkes = = Ach det uhykkelige Øyeblik nærmer sig allerede! Jeg føler at jeg bliver Tiid efter anden meere og meere mat; Jeg finder

Mi sento indebolir. M' abbaglia il giorno,
(fiede.)

Mi s' aggrava il respiro; un fuoco interno
Consumando mi v` - - Diletta Ismene,
Amorose compagne,
Negl' estremi momenti.

Assistetemi ancora. A me togliete
(se le toglie la Corona; se le sciogliono i Capelli.)

Queste misere pompe; a me recate
Le ghirlande, i profumi:

(partono due Damigelle.)

L' ultime offerte mie abbiano i Numi.

Ism. Oh come rapida,
Nel suo bel fiore,
La vita amabile
Per te fuggì!

Coro di Damigelle.

Oh come rapida
La vita amabile
Per te fuggì!

Ism. Qual rosa tenera,
Che in su l' albore
Gelido Borea
Inaridì.

CORO.

Oh come rapida,
Nel suo bel fiore,
La vita amabile
Per te fuggì!

(Entrano co' fiori, e profumi le Damigelle.)

E il

at jeg bliver afnægtig. Dagen blinder mig,
(Hun sætter sig.)

jeg taber min Aande; En indvortes Ild
fortærer mig = = = Min elskte Ismene;
og I mit kære Selskab,
Hjælper mig endnu i de sidste Dneblif.
Eager disse elændige Prændelser af mig.

(De tager Kronen afhende, og løser hendes Haar.)

Og bringer mig Blomster-Krandse og
Kogelser: (To Hof-Damer gaacr.)
Guderne skal have mine sidste Offringer.

Ism. O hvor hastig
forsvandt Livet,
i sit beste K'or,
for dig, elskværdige!

Chor af Hof-Damerne.

O hvor hastig
forsvandt Livet
for dig elskværdige!

Ism. Ligesom den spæde Rose,
som den kolde Norden Wind
forvisner
i Dagningen.

Chor.

O hvor hastig
forsvandt Livet,
i sit beste Flor,
for dig, elskværdige!

(Hof-Damerne kommer ind med Blomster og Kogelser.)

Ism.

Ism. E il cor non mi si spezza! e il nostro affanno,
La tua pietà, la tua virtù non scema
L'ingiustizia del Ciel?

Alc. T'accheta. i Numi
A torto accusi: Alceste offendi: Io stessa
Volontaria m'offerfi, e la mia morte
E' pietà, non rigor. Gli amati figli
Fà che vengano a me: Fra tante pene

(parte una Damigella.)

Abbia qualche contento
Nello stringerli al petto
Una Madre che more - - E voi fratanto
Meco a' Numi porgete
I voti, e le preghiere; e non piangete.

(preparano l'altre l'offerte full' ara.)

CORO.

Una Voce. Così bella! *altra voce:* Così giovane!

altra. Così casta! *altra:* Così cara!

Tutti. Crudel preda a morte avara
Giusti Dei perche farà!

Una Voce. Quel bel volto, e quel bel riso,

altra. Lo Splendor di quei bei lumi,

Tutti. Ah perche, pietosi Numi!
Sempre a noi s'asconderà?

(*s' alza Alceste sostenuta dalle Damigelle; s' accosta all' ara, e bruccia de' profumi.*)

Jfm. Og mit Hierte brister ey! Og vores Sorg,
din Hengivenhed, og din Dyd kan ey formilde
Himmelens Uretfærdighed?

Alc. Tie. Du har Uret i at beskylde

Guderne: Du fortørner Alcestes: Jeg har selv
frieuilligen frembudet mig; og min Død kom-
mer af Medynk, og ey af Evang. Lad mine kiære
Børn komme til mig: Jeg maa, i det mindste,

(En Hof-Dame gaaer.)

i saa stor Rummer, have den Glæde, at
trykke dem op til mit Bryst, nu da jeg, som
deres Moder, gaaer til Døden . . . og J, opløs-
ter imidlertid eders Bønner tillige med mig
til Guderne; og græder ikke.

(De andre tillaver Offeringerne paa Alteret.)

Chor.

En Røst: Saa deilig! en anden Røst: Saa ung!
en anden: Saa lyst! en anden: Saa elskværdig!
alle. I retfærdige Guder, hvi skal hun
være den graadige Døds Rov
og Bytte!

En Røst: Det deylige Alsyn, og den behageli-
ge Smil,

en anden: De smukke Dynes Glans,
alle. Ach, medlidende Guder! hvorfor
skal de altid fremdeles skules
for os?

(Alcestes staaer op, og Hof-Damerne holder bende; Hun
nærmer sig til Alteret, og brænder Røgelse.)

Alc. Vesta, tu che fosti, e sei
 Tutelar mio primo Nume,
 Per tuoi figli i figli miei
 Deh ricevi in questo dì!
 Ed in te trovino, allora
 Ch' io sarò fredd' ombra
 errante,
 Una Madre così amante,
 Come quella, che morì!
 (torna a federa, e si copre il volto.)

CORO.

Oh come rapida
 Nel suo bel fiore,
 La vita amabile
 Per lei fuggì!

Ism. Regina ecco i tuoi figli - -

(prendendo i figli, che entrano in Scena, e conducendoli ad Alceste.)

Alc. Amati pegni

Del pudico amor mio, teneri figli,
 Abbracciate La Madre - - ah forse questi
 I nostri sono ultimibacci. In vano
 Mi lusingai d' esser felice un giorno,
 Nel vedervi felici - - Arder le tede
 Io non vedrò ne' vostri
 Lieti imenei. Mon udirò la Grecia
 Vantar le vostre glorie,
 E le vostre virtù. Che crudel sorte
 Per una Madre! Il sen m' inonda Il petto,
 L' impeto de' sospiri

Alc. Besta Du som var og er
 min besynderlige Beskytterinde,
 Ach antag i Dag mine Børn,
 til at være dine.

Dg lad dem i dig, naar jeg bliver
 en kold og omvandrende Skvage,
 sinde lige saa kjær en Moder,
 som hun var, der døde!

(Hun sætter sig ned igien, og bedækker sit Ansigt.)

Chor.

D hvor hastig
 forsvandt Livet,
 i sin beste Flor,
 for dig elskværdige!

Ism. Dronning, her ere dine Børn ===

(Hun tager mod Børnene, som kommer ind paa Skue-
 Pladsen og fører dem til Alcestes.)

Alc. I kiære Båndt
 paa min kjødste Kiærlighed, I kiære Børn, om-
 favn eders Moder === Ach maaskee ere disse
 de sidste Kys. Jeg smigrede mig forgiæves
 om at blive engang glad, ved at
 see eder lykkelige === Jeg faaer en
 Bluffene at see, ved eders glædelige
 Bryllupper. Jeg faaer en at høre, at
 Grækenland roeser eders Dyrer. Hvilken
 grim Skiebne for en Moder! mit Hjerte
 bløder i mit Bryst;
 De hæftige Sukke quæler Ordene

Mi soffoga gl' accenti; ed all' aspetto
 Di sì fiero destin, di tanti affanni,
 Timorosa, smarrita
 Par che l' anima mia fugga la vita.

Eum. Ah mia diletta Madre!

Asp. Ah Madre amata!

Eum. Oh Dio! mi baci, e piangi?

Asp. Oh Dio! m' abbracci,
 Cara Madre, e sospiri?

Eum. E vuoi lasciarmi?

Asp. E abbandonarmi vuoi?

Eum. E parli di morir?

a 2. Miseri noi!

Eum. Rasserena i mesti lumi,

Cara Madre, per pietà!

Ah! Se mai tu n' abbandoni,

Ah di noi che mai farà!

Alc. Figli, dilette Figli! Oh Dio! Pur troppo
 Hò da morire. In vano

V' affolate al mio seno, e mi stringete

Colle braccia amorose - - Oh come presto

Questi nodi soavi

Sciolti faran! Quella pietà, quel pianto

Più giovarmi non può. Venite, andiamo

(s' alza.)

Al Genitore. a lui vi fidi, a lui

La moribonda Madre

(s' incammina, poi si ferma.)

Vi raccomandi almen. Ma qual m' affale.

Nuovo atroce pensier, che in ogni vena

Un ribrezzo mortale

for mig; Og naar jeg betragter min grumme
 Skæbne, og alle mine Betyrninger, saa bli-
 ver min Siæl forskrækket og forvirret, og det
 forekommer mig som den vil undflye Livet.

Lum. Ach min elskte Moder!

Usp. Ach min fiære Moder!

Lum. O Gud! du kysser mig, og græder?

Usp. O Gud! du omfavner mig,
 fiære Moder, og du sukker?

Lum. Og du vil forlade mig?

Usp. Og du vil slaae Haanden af mig?

begge. Vi elændige!

Lum. Stil dine bedrøvede Dynes Graad,
 fiære Moder, for Himlens Skyld!
 Ach! dersom du forlader os,
 Ach! hvad skal der da blive af os.

Ac. Børn, I allerfiæreste Børn! O Gud! Ja,
 desværre Jeg maae døe. Det er forgiæves at
 I trykker eder op til mit Bryst, og at I
 klemmer mig i eders fiærlige Arme . . .
 O hvor hastig vil ikke disse søde Baand
 blive opløste! Den Medynk og den Graad kan
 ey meere hielpe mig: Kommer, lader os gaae
 (staaer op.)

til eders Fader: til ham maae i det ringeste,
 eders døende Moder betroe og anbefale eder.

(Hun gaaer, men standser.)

Men hvad for en nye og fæl Tanke
 indfalder mig, som forarsager mig
 en dødelig Rædsel

Scorrer mi fà? Piangete, ah si! piangete,
 Innocenti fanciulli; io v' abbandono
 Con incerte speranze
 Ad un amor, ch' esser potrebbe spento
 Col volgere degl' anni. Eccovi servi
 A una Madre - - Ah qual Madre!
 Madre solo di nome: Eccovi esposti
 All' invidia, a' sospetti, agl' odi, a tanti
 Di regno, e gelosia ciechi consigli,
 Non avete più madre, amati figli.

Ah per questo già stanco mio core
 Sono, o cari bambini amorosi,
 Tanti dardi, quei languidi sguardi,
 Che girate sì teneri a me.

Gia vi sento turbarmi i riposi,
 Quando afflitti, smarriti, dolenti
 Voi direte: Ah la Madre dov' é?
 Ah la Madre! la Madre morì!

E' il più fiero di tutti i tormenti,
 Lo staccarsi da' dolci suoi figli,
 E lasciarli fra tanti perigli;
 E lasciarli in pianto così.

(parte co' Figli.)

CORO.

Oh come rapida,
 Nel suo bel fiore,

i hver en Blods-Aare? J græder, Ach ja!
 J græder, J uskyldige Børn; jeg forlader
 eder med et uvist Haab
 til en Rikærlighed, som kan blive udslukket
 med Aarenes Forandringer. Saa bliver J
 Tienere af en Moder = = = Ach hvilken en
 Moder! En Moder allene af Navnet. J bliver
 underkastede Avind, Mistanke, Had, og mange
 Regiere-Snges og misundelses blinde Raad.
 Da har J ingen Moder meere, J selfte Børn.

Ach! J kiære og kiærlige Børn;

De bedrovede Dyelast, som J med
 slig Omhed henvender til mig, ere
 lige saa mange Pile for mit ud-
 matte Herte.

Jeg fornemmer allerede, at J vil for-
 styrre min Roe, naar J bliver ilde
 behandlede, forladte og kummer-
 fulde; og da vil J siage: Ach hvor er
 vores Moder? Ach vores Moder!
 vores Moder er død!

Det er den grummeste af alle Plager,
 at forlade sine kiære Børn, og lade
 dem blive tilbage i saa mangte Far-
 ligheder, og efterlade dem saaledes
 grædende.

(Hun gaæter med Børnene.)

Chor.

O! hvor hastig
 forsvandt Livet

La vita amabile
 Per lei fuggì!
 Qual Rosa tenera,
 Che in full' albore
 Gelido Borea
 Inaridì. (partono tutti)

Fine dell' Atto secondo.

ATTO TERZO.

SCENA PRIMA.

Vestibulo del Pallazzo Reale, da cui,
 fra gli spazi delle colonne, si scopre
 la Città.

*Admeto, e Evandro con fretta da diverse
 parti.*

Adm. Ah mio fido!

Evan. Ah mio Re!

Adm. D' Alceste il voto
 Rivocarsi non può.

Evan. Non puoi tu stesso
 Morir per lei.

Adm. Non lo consente il Cielo.

Evan. E muto il Nume. Oh sorti
 Per noi troppo funeste!

i det beste Flor
 for hende, den elskværdige!
 Som en spæd Rose,
 der i Dagingen
 forvisnes ved
 den kolde Norden-Vind.

(de gaaer alle.)

Ende paa den anden Act.

Den Tredie Act.

Første Scene.

En Forgaard i det Kongelige Slot,
 hvorfra man, igiennem Aabningerne
 imellem Støtterne, seer Staden.

Admetus og Evander begge iilende
 hver fra sin Side.

Adm. Ach min troe Mand!

Evan. Ach min Konge!

Adm. Alcestis Løfte
 kan ey kaldes tilbage.

Evan. Du kan ey ey selv
 døe for hende.

Adm. Himmelen tistæder det ey.

Evan. Guden er stum. O alt for
 ulykkelig Skiebne for os!

Adm. Alceste à da morir.

Evan. Perdiamo Alceste!

Adm. Tu piangi, Evandro amato,
 E n' ai ragion; ma il mio dolor misura
 Dal tuo stesso dolor. Vedi, a qual pena
 Mi condannan gli Dei: Morir non posso
 Per chi more per me: La vita abborro,
 E m' è chiuta la tomba. Ad ogni istante
 De' miei miseri giorni
 Rammenterò della perduta Alceste
 La fede ta, l' amore,
 La virtù, la costanza; in ogni oggetto
 Mi fingerò la tua beltà, quel dolce
 Amabil sguardo, quel soave riso
 Quel modesto rossor. Più vive ancora
 Queste fiere memorie avrò presenti
 Nel sembante de' figli; e dovrò sempre
 Abbracciarli piangendo?
 Sospirando bacciarli? - - Ah qual contrasto
 D' opposti affetti! - - Ah quale
 Di tenerezza, di pietà, d' orrore
 Lunga vicenda, e amara
 Ad un Sposo, ad un Padre il Ciel prepara!

Misero! e che farò!

E come, e con qual cor

I figli abbraccerò?

Che in tanto suo rigor

Mi serba in vita ancor

La barbara pietà

Del Ciel tiranno

Misero!

Adm. Alcestes skal døe.

Evangel. Skal vi miste Alcestes!

Adm. Du græder, fiære Evander, og du har Aarsag dertil; Men døm selv efter din egen Sorg, hvor stor min kan være. Seer du, til hvilken en Rummer Guderne fordømmer mig: Jeg maae ey døe for den, som døer for mig: Jeg har Afsky for at leve, og Graven er tilluft for mig. Hvert Dyeblif af mine elændige Dage maae jeg erindre mig Alcestis Troeskab, Rieklighed, Dyd, og Bestandighed, og at jeg har mistet hende; I alt hvad som kommer mig for Dye, vil jeg forestille mig hendes Deylighed, hendes indtagende og elskværdige Dyekast, hendes søde Smil, og hendes blufærdige Rødme. Jeg faaer endog disse grumme Erindringer meere levende og nærværende for mine øyne i Børnernes Ansigter; og skal jeg da altid grædende omfavne dem og kysse dem sukkende? Ach hvilken Stridighed imellem de ulige Sinds Bevægelser! Ach hvilke langvarige og bittere Afvejlinger, af Omhed, Medynk og gruelse tilbereder Himmelen for en Gemal og for en Fader!

Jeg elændige! Og hvad skal jeg gjøre!
Og hvorledes, og med hvilket Hierte
Skal jeg omfavne Børnene?
Da den tyranniske Himmels
Barbariske Medlidenhed,
end og i sin saa store Grumhed,
sparer mig i Live.

Misero! e con qual cor
 Io li consolerò!
 Che mai risponderò
 Quando bagnati in lagrime
 La Madre al genitor
 Rammenteranno!
 La Madre . - Ah che dolor;
 Mi chiederanno

No, sì atroce costanza a tanta pena
 Non trovo in me; nel presagirla, io sento
 Innorridirmi il core - - In quale abbisso
 Dal sommo de' contenti
 Caddi in un dì! - - Voi m' invidiate, o
 Numi,

La mia felicità! Troppo il mio stato
 Era simile al vostro
 Col possesso d' Alceste - - e intanto, oh Dio!
 Come potrò vederla
 Spirarmi in braccio - - e de' begl' occhi suoi
 Adombrarsi la luce - - e in quel bel volto,
 E in quel bel sen freddo spiegarfi, e nero
 Il livido di morte! Ah già veloce
 Fugge il momento, e questa a me si appresta
 Scena d' orror! Misero me! che veggo!

(guardando dentro la Scena.)

Eccola; oh vista! Oh crudeltà! S' avvanza
 Vaccillante, languente,
 E à seco i figli - - e viene
 Agl' ultimi congedi
 La mia, ah non più mia! fedel consorte;
 Oh Alceste! Oh Figli! Oh divisione' Oh
 morte!

SCE-

Jeg elændige! Og med hvad Herte
skal jeg kunde troste dem!

Hvad skal jeg vel svare,
naar de med nedstrømmende Taare
erindrer deres Fader
om deres Moder!

Og naar de vil spørge mig om
Moderen, = = Ach hvilken Qual!

Nej, saa grim en Standhaftighed i saa stor
en Kummer finder jeg en hos mig; jeg føler at
mit Herte gyser af Skræk, ved at forestille mig
det = = = I hvilken Afgrund faldt jeg paa en
Dag fra Spidsen af Fornøielseerne! O Gud,
I har misundt mig min Lyksalighed!

Min Stand var eders alt for liig, ved det at
jeg eyede Alcestes = = = og imidlertid, O Gud!
Hvorledes skal jeg kunde see hende
doe i min Arm = = = og at hendes Dynes

Glands skal formørkes = = = og at Dodens
Kulde og dens forblegte Farve udbreder sig paa
der deltige Ansigt og paa det smukke Bryst!

Ach det Dyeblik kommer snart, og dette græs-
feltige Optrin tilberedes mig! Jeg elændige! hvad
seer jeg! (Han seer ind paa Siden af Skuepladsen.)

Der er hun; O hvilket Syn! O Grusomhed!

Hun nærmer sig vaklende og afmægtig,
og hun har Børnene med sig = = = Og min
trofaste Gemahlinde, Ach hun er en mere min!
hun kommer for at tage den sidste Afsked;

O Alcestes! O Børn! O Skilsmisse! O Død!

SCENA SCECONDA.

*Alceste sostenuta da Ismene; Eumelo, Aspasia;
seguito di donzelle, e detti; indi Numi
infernali.*

Alc. Sposo, Admeto, idol mio! ecco il momento
Che da te mi divide, e che le nostre
Amabili catene

Scioglie per sempre. Intorno a me sdegnosa

Gira l'ombra di morte,

Che il ferro stringe, alza la destra, e accenna

Vibrare il fatal colpo. In breve Alceste

Gelida spoglia in freddo marmo atcosa

Non farà più Madre, Regina, e sposa.

(vien collocata a sedere.)

Adm. Oh strazio!

Evan. Oh crudel voto!

Ism. Oh fedeltà!

Alc. San tutti i Numi, o caro,

Se in questa, che mi ride,

Giovane età, se riamata amante,

Se madre, se Regnante, a tutti avvezza

I piacer della vita, un sol sospiro

Sparfi in fartene un dono - - Ah questo dono

Merita una mercede; eccola: Io chiedo,

Che ad altra sposa in braccio

I nostri amati figli

Non t'abbiano a veder. Se lo prometti,

Se a me lo giuri, a' cari figli, a' Numi,

Chiuderò in pace al sonno eterno i luvi.

Adm. Alceste! Mio tesoro! Ah quel che chiedi,

((Accostandosi a lei, con impeto di passione))

Anden Scene.

Alcestes, som støtter sig ved Ismene; Eumelus, Aspasia; Sølgestab af Hoffets unge Fruentimmer; derefter Selvedes Guder.

Alc. Min allerkiæreste Gemal, Admete, nu er det Dyeblik kommen, som adskiller mig fra dig, og som for evig opløser vores kiærlige Egteskabs Baand. Dodens vrede Skynge sørver omkring mig, den har Segelen fat, opløster Haanden, og viiser at ville give det dødelige Hug. Inden kort Tid skal Alcestes døde Legeme skiules i koldt Marmor, og en længere være Moder, Dronning og Gemahlinde (man hjælper hende til at sidde.)

Adm. O hvilken Smerte!

Evan. O grusomme Lofte!

Ism. O hvilken Trofasthed!

Alc. O allerkiæreste, alle Guderne veed, om jeg, i denne min blomstrende Alder, og som en igienelstket Elskerinde, Ja som Moder og Dronning, og vant til alle Livets Fornøielser, har udøst et eneste Suk ved at giøre dig denne Foræring = = = Ach denne Gave fortiener en Belønning; hør da: Jeg forlanger, at vores elskte Børn en maa faae dig at see i en anden Gemahlines Arme. Dersom du lover det, dersom du vil sørge mig, de kiære Børn, og Guderne det til, saa vil jeg med Noelighed tillukke mine Øyne for den ævige Søvn.

Adm. Alcestes! Min Skat! Ach det, som du begierer, (han nærmer sig til hende med hæftig Kiærlighed.)

E mio sacro dover. Sì, lo prometto;
 L' adempirò; lo giuro
 A' Numi, a te. Te sola, Alceste, amai,
 Mentre vivesti; estinta
 Sempre t' adorerò. Questi tuoi Figli
 Saran soli i miei figli. Ogni contento
 Fugge da me col tuo morir; mi resta
 Pianto, lutto, dolor, che fine avranno
 Col finir de miei giorni - - e, oh me felice!
 Se a ricondurmi a te nella serena
 Placida sede alle bell' alme eletta
 Questo dolce momento il Ciel m' affretta.

Alc. Vieni dunque, e ricevi
 Dalla man della sposa
 Questi, che a te confida,
 Pegni diletta, - - e prendi
 L' ultimo Addio.

Adm. L' ultimo!

Alc. Ah sì - - -

Adm. Mi sento
 Da una piena d' affanni
 Sconvolto il core.

Alc. Aspasia, Eumelo, oh care
 Parti di questo seno,
 Pensate a me; venite
 Sovente alla mia tomba,
 Ornatela di fiori. (Ombra amorosa
 Vi girerò d' intorno.) e della vostra
 Povera Madre il memorabil voto,
 La fedeltà, l' amore
 Rammentate tal volta al Genitore.

er mig en hellig Pligt. Ja jeg lover det, jeg skal opfylde det; det sværger jeg baade dig og Guderne til. Jeg har elsket dig allene, Alcestes, imens du levede; Jeg skal altid tilbede dig, naar du er død. Disse dine Børn skal allene være mine Børn. Al Glæde flyer bort fra mig ved din Død; Jeg har intet andet tilbage end Graad, Sorg og Smerte, som ikke endes uden med mine Dage = = = og, O hvor var jeg lykkelig! dersom Himmelen vilde haste med det søde Dyeblik, og føre mig til dig, til det behagelige og roelige Opholds-Stæd for de udvalgte gode Siæle.

Alc. Saa kom da, og annam af din Gemalindes Haand disse kiære Vandter, som hun anfortroer dig, = = = og tag imod det sidste Farvel. !

Adm. Det sidste!

Alc. Ach ja = = =

Adm. Jeg føler at mit Hierte er færdig at at briste af saa overvættets Rummer.

Alc. Aspasia, Eumele, O I kiæreste Deele af dette Hierte, Tænker paa mig; Kommer ofte til min Grav; udziirer den med Blomster. (Jeg skal som en kiærlig Skygge svæve om eder.) Og ihukom eders Fader undertiden om eders elændige Moders erindringsværdige Løfte, og om hendes Troefasthed og Kiærlighed.

Cari figli, - - Ah non piangete:
Tutto il suo tenero affetto
Vi promette il genitor.

Adm. Cari figli - - Ah voi farete
Il conforto, ed il diletto
Soli voi di questo cor.

Alc. Ti consola - - oh Sposo - - amato.
(languidamente.)

Adm. Troppo è barbaro il mio Fato!

a 2. Ah mio bene, in tal momento
Sol m' affanna il tuo dolor.

(Alceste cade in deliquio.)

Adm. Che acerbo tormento!

(Dopo averla guardata. smaniando per la
Scena.)

Che strazio! Che Morte!

La dolce conforte

Vederfi rapir!

L' esempio son io,

Di quanto si possa

Da un misero oh Dio!

Vivendo soffrir.

Numi! Amici! Ah chi m' aita!

(s' accosta ad Alceste.)

Alc. Sposo - - Figli - - Ah mentre è in vita,
(rissorge alquanto,)

Abbracciate Alceste ancor.

(s' avanzano per abbracciarla ma sono sbigottiti da
un suono spaventevole, che si sente dentro la
Scena.)

Kiære Børn . . . Ach græder ikke :

Eders Fader lover eder
al sin omme Klærlighed.

Adm. Kiære Børn . . . Ach I skal være
Dette mit Hjertes eeneste
Trost, og Forvovelse.

Alc. Giv dig til Freds . . . D elskte . . . Gemal.
(afmægtig.)

Adm. Min Skæbne er al for grim!
begg. Ach min Skat, i sigt et Øyeblik
belymrer mig din Sorg allene.
(Alcestes falder i Besvimmelse.)

Adm. Hvilken bitter Pine!

(Efterat have betragtet hende, og jamrende sig omkring
paa Skue-Pladsen.)

Hvilken Ulykke! Hvilken Død!
at see sin kiære
Gemalinde borttrives fra sig!

O Gud! Jeg er et Exempel
paa, hvormeget en elændig
Tan udstaae
imens han lever.

Guder! Venner! Ach hvem hjælper mig!
(Han nærmer sig til Alcestes.)

Alc. Min Gemal . . . Mine Børn . . . Ach om-
favner endnu en Gang Alcestes, me-
dens hun er i Live.

(De nærmer sig for at omfavne hende, men de bliver
bange ved en forskrækkelig Lyd, som høres inden
for paa Skue-Pladsen.)

Adm.

Adm.)

Evan.) a 3. Ma qual suono di voci trémende,

Ism.)

Qual caligine involta di tenebre
Ci sorprende, ci copre d' error!

(Alceste torna a cadere in deliquio.)

(Entrano i Numi infernali a poco a poco, e s' occupa un poco la Scena.)

Adm. Quant' ombre!

Evan. Quante larve!

Adm. Di terribile aspetto!

Evan. Di sembianza feroce, e minacciosa

Adm. Che avverrà?

Ism. Che vorranno?

Eum.) Ah Madre! - -

Asp.)

(Vedendoli avvicinare alla Madre.)

Adm. Ah Spola!

Un Nume infernale.

(s' avvicina ad Alceste con gl' altri)

Vieni Alceste; il tuo voto rammenta;

Mai la Parca sospese sì lenta

Il severo suo fiero rigor.

Alc. Ahimè! Chi mi riscuote! - -

Chi mi scioglie da quella

Stupidizza di sensi, in cui languiva

Priva d' ogni dolor, tranquilla, e muta?

Qual gente mi circonda? Ah son perduta!

(voltandosi, e vedendo i Numi infernali.)

Nume infernale.

Perche ti trattiени?

Sei vittima a Dite. (ad Alceste.)

Fer-

Adm.)

Evan) alle 3. Men hvilken en forskrækkelig Lyd,
Issin.)

Hvad for et sælt Mørke overfalder
os uforvarende, og skrækker os!

(Alcestes falder igien i Besvimelse.)

(Helvedes Guder kommer nogle efter nogle, og
Skue-Pladsen formørkes noget.)

Adm. Hvor mange Skygger!

Evan. Hvilke mange Spøgeser!

Adm. Hvor forfærdelige seer de ud!

Evan. Hvilke grusomme og truende Gestalter!

Adm. Hvad mon her skal blive af?

Issin. Hvad mon de vilde?

Eum.) Ach Moder! = = = (Da de seer dem nærme sig til
Assp.) Moderen.)

Adm. Ach Gemalinde!

En Helvedes Gud.

(Nærmer sig tillige med de andre til Alcestes.)

Rom, Alcestes, husk dit Løfte;
aldrig har Parcerne nogen Tiid
opsat deres grumme Dom saa længe.

Alc. Ach! hvem opvaagner mig! = = =

Hvem befrier mine Sandser fra
Den Dødsfhed, hvori jeg laae i Dvale uden
Følelse af Smerte, og roelig og stum? Hvad
for Folk omringer mig? Ach jeg er forloren!

(I det hun vender sig og seer Helvedes Guder.)

En Helvedes Gud.

Hvi tøver du længere?

Duest Plutonis Offer. (til Alcestes.)

Adm.

Adm. Fermatevi; udite:

Saziatevi, o Dei,

E seco rapite

Un Sposo amoroso,

Che senza di lei

No, più non vivrà.

(con smania.)

Nume Inf. Non è più permesso;

Non v'è più pietà.

Adm. Ma almeno un istante.

Alc. Ma - - ancora - - un amplesso,

(languidamente.)

Nume Inf. Non è più permesso

Non v'è più pietà.

Vieni. (va per prendere Alceste.)

Adm. Ah barbari!

(Snuda la spada, e va contro i Numi)

Nume Inf. Affrena, (voltandosi con Maestà.)

Temerario Mortale,

Lo sconigliato ardir, che ti trasporta.

(prendono Alceste.)

Alc. Figli - - Addio - - Sposo - - addio - -

(venendo portata via.)

Adm. Moro. (cade tramortito, ed è portato dentro.)

Alc. Son morta.

SCENA TERZA.

*Evandro Ismene, parte de' cortigiani d' Admeto,
e delle Damigille d' Alceste.*

Una Voce. Morì.

altra. Non vive più.

Adm. Bier dog; hører:
 Møtter eder, o Guder,
 Og bortfører tillige med hende
 En stærlig Gemal,
 som uden hende
 ey vil leve længere.

(ind et oprørt Sind.)

Zel. Gud. Det er ey længere tilladt;
 Der er ey Medlidenhed meere.

Adm. Men i det ringeste et Dyeblif.

All. Men: : endnu: et: Favnetag.
 (afsmægtig.)

Zel. Gud. Det er ey længere tilladt;
 Der er ingen Medlidenhed
 meere.

Kom. (han gaaer for at tage Alcestes.)

Adm. Ach I Barbarer!

(han blotter Kaarden, og gaaer imod Guderne.)

Zel. Gud. Styr din ubesindige (vender sig med Majestet.)
 Driftighed, du fordyoyne

Menneske, som overviler dig. (De tager Alcestes.)

All. Børn, : : : Farvel : : : Gemal : : : Farvel : : :
 (da hun bliver baaret bort.)

Adm. Jeg døer. (han falder i Afmagt, og bliver baaret ind.)

All. Jeg er død.

Tredie Scene.

Evander, Ismene, endeel af Admeti Hof:
 Mænd, og Alcestis Hof-Damer.

En Køst. Hun dødes,
 en anden. Hun lever ikke længere.

Evan. Fra quelle larve
S' ascole, ci disparve.

Ism. Io gelo - -

Evan. Io tremo - -

Ism. Di terror.

Evan. Di spavento.

a 2.) Oh noi dolenti!

) Chi ci soccorrerà! - - chi ci con-
forta!

CORO.

Piangi, o Patria, o Tessaglia, è mor-
ta Alceste.

Coro nella Città in lontano.

Piangi, o Patria, o Tessaglia, Alceste
è morta.

Ism. Morte trionfa, e altera
Il vanto di beltà,
L' esempio d' onestà
Seco sen porta.

CORO.

Piangi, o Patria, o Tassaglia, è mor-
ta Alceste.

Coronella Città in lontano.

Piangi, o Patria, o Tessaglia, Alceste
è morta.

Ogni

Evan. Hun blev skiult blandt disse
Siengangere og forsvandt.

Isin. Jeg gyser . . .

Evan. Jeg skælver . . .

Isin. Af Skræk.

Evan. Af Angest.

begge. (O vi jammerfulde!

(Hvem skal hielpes os! . . . Hvem skal
troste os!

Chor.

Græd, o Fæderneland, o Theffalien,
Alcestes er død.

Chor i Staden langt borte.

Græd, o Fæderneland, o Theffalien,
Alcestes er død.

Isin. Døden triumpherer, og med Stolthed
fører Skonheds Noes,
og Vertigheds Exempel
bort med sig.

Chor.

Græd, o Fæderneland, o Theffalien,
Alcestes er død.

Chor i Staden langt borte.

Græd, o Fæderneland, o Theffalien,
Alcestes er død.

Evan.) a 2. Ogni virtù più bella
I(m.)

Con lei da noi partì.

Punirci ah voi così!

Numi voleste!

CORO.

Piangi, o Patria, o Tessaglia, è mor-
 ta Alceste.

Coro nella Città in lontano.

Piangi, o Patria, o Tessaglia, è mor-
 ta Alceste.

SCENA QUARTA.

*Admeto con seguito de' Cortegiani, che lo cir-
 conda, per disarmarlo; Eumelo, Aspasia, e
 l'altre Damigelle d' Alceste, e detti.*

Adm. Lasciatemi, crudeli; in van sperate
 (viene disarmato.)

Impedirmi il morir. S' oppone in vano
 A' miei disegni il Cielo E' morta Alceste;
 F la vita diventa

Un supplizio per me. Come potrò
 Di queste odiose mura

L' aspetto sopportar! Girar lo sguardo,
 Ne più vederla! Andar volgendo il passo,
 E incontrar da per tutto

Solitudine, e lutto! - Ah! chi mi toglie
 (con impeto.)

Evan) begge. Alle de smukkeste Dyder
Ism.) gik bort fra os med hende.
 Ach I Guder, I har vilde
 straffe os saaledes!

Chor.

Græd, o Fæderneland, o Thessalien,
 Alcestes er død.

Chor i Staden langt borte.

Græd, o Fædreneland, o Thessalien,
 Alcestes er død.

Fjerde Scene.

Admetus med Sølge af Hof-Mænd, som
 omringer ham, for at gjøre ham vaaben-
 løs; Lumelus, Aspasia, og de andre
 Alcestis Hof-Damer, og de forrige.

Lader mig være, I grusomme; I haaber for-
 gieves at forhindre (han bliver gjort værgeløs.)
 mig i at døe. Himlen sætter sig forgieves
 imod mit Forsæt: Alcestes er død; og Livet
 bliver mig en Pine: Hvorledes skal jeg kunde
 udstaae at see paa disse for mig her efterdags
 ficedssommelige Muure! og see mig om,
 og en see hende hende meere! og omvænke, og
 ikke finde andet overalt, end
 Eensomhed og Sorg! Ach! hvad forhindrer
 (med Hæftighed.)

Di sottrarmi morendo
A un destino sì rio!
E il peggior de' viventi; e l'odio mio.

Ism. Ah Signore - -

Evan. Ah mio Re - -

Adm. Scoftati; taci;
Lasciami per pietà.

Ism. Ma questo Regno - -

Evan. Ma quelli figli - -

(presentandogli i figli, che avanti a lui
s' inginocchiano.)

Adm. Ismene, Evandro, oh Dio!

Di strazziarmi cessate - - Io non hò in mente,
Non hò nel cor altri che Alceste; e voglio
Riunirmi con lei.

(appoggiandosi ad una Scena, e coprendosi il
volto.)

Ism. Ma qual fiammeggia (lampeggia.)

Improvviso balen!

Evan. Qual ampio lume

Le Nubi accende!

Adm. Ah nella tomba istessa

Coli' adorata sposa

Chiuso io farò. La seguirò fedele

Nel soggiorno felice,

Che a' giusti, ed agli Eroi il Ciel riserva.

(Impetuoso in atto di partire; nel qual tempo com-
parisce non veduto da lui sopra nuvole Apollo.)

Evan. Ferma. (lo trattiene)

Ism. Aspetta.

Adm. Che fu?

Evan. Rimira.

Ism. Osserva.

mig i at unddrage mig for saa haard
en Skiebne, ved at doe! Det er det elend-
digste Lid, nogen kan leve; jeg hader det.

Jfm. Ach Herre! ~ ~ ~

Evan. Ach min Konge! ~ ~ ~

Adm. Gaae fra mig; tie;

Lad mig være for Himlens Skyld.

Jfm. Men dette Rige ~ ~ ~

Evan. Men disse Børn.

(han viiser ham Børnene, som falder paa Knæ
for ham)

Adm. Jsmene, Evander, O Guder! Holder op med
at sonderlide mit Hierte ~ ~ Jeg har intet andet
i mit Sind, Jeg har intet andet i mit Hierte
end Alcestes; og jeg vil foreenes med hende.

(Han holder sig op til Siden af Skue-Pladsen, og
bedækker sit Ansigt.)

Jfm. Men hvad er det (det tyner.)
for en uvendt Lynild som blinker!

Evan. Hvad er det for et meget klart skin,
som antænder Skyerne!

Adm. Ach jeg skal blive indsluttet i en og
samme Grav med min tilbedelige Alcestes.
Jeg skal med Trofasthed følge med hende
til de Lyksalige Boliger, som Himlen bevarer
for de Retfærdige, og for Helte.

(Hæstigt i det han vil gaae; i samme Tiid sees Apol-
lo paa Skyer, som Admetus ey har seet.)

Evan. Vie. (holder ham tilbage.)

Jfm. Lov.

Adm. Hvad er der?

Evan. Betragt.

Jfm. See dog.

SCENA ULTIMA.

*Apollo, indi Alceste, che scende dalle Nuvole,
e detti.*

Apol. Admeto, in Cielo ancora
Il tuo misero affanno
Destò pietà: Della fedel tua Sposa
Il magnanimo voto
Piacque agli Dei. Son degni
Due sì teneri amanti
D'una sorte miglior. In terra un giorno
Se m'accogliesti, il maggior premio ottieni,
Che dal favor celeste
Sperar possa un mortal: ti rendo Alceste.

(s'apron le nuvole dalle quali Alceste scende, indi
Apollo sparisce.)

Adm Ah mia vita - - (corre ad incontrarla.)

Alc Ah mio ben - -

Adm Vivi - -

Alc. T'abbraccio!

Adm. Oh portento!

Alc. Oh stupor!

Adm. Oh me felice!

Alc. Oh cari figli!

Oh diletto consorte! e pur di nuovo

Tutti vi stringo al seno!

(abbracciandoli tutti.)

Adm. Oh Ciel pietoso!

Oh benefico Nume!

Oh fausto Di! - - Festeggi

L'inaspettato evento

Il Regno mio; s'appresti

Solenne sacrificio; e i primi, o cara,

Den sidste Scene.

Apollo, derefter Alcestes, som kommer ned af Skyerne og de forrige.

Apol. Admete, din elændige Kummer har endog opvakt Medynk i Himmelen; Din troe Gemahlindes høymodige Løfte har behaget Guderne. To saa omme elskende ere en bedre Skæbne værd. Esterdi du en Dag tog vel imod mig paa Jorden, saa erlanger du nu igien den største Belønning, som nogen Dodelig har kundet haabe af den himmelske Gunst: Jeg giver dig Alcestes igien.

(Skyerne aabner sig, af hvilke Alcestes nedstiger, derefter forsvinder Apollo.)

Adm. Ach mit Liv = = =

Alc. Ach min Skat = = =

Adm. Du lever = = =

Alc. Jeg omfavner dig!

Adm. O Jernregn!

Alc. O Forundring!

Adm. O jeg lykkelige = = =

Alc. O kære Born!

O kære Gemahl! og kan jeg da igien trykke eder alle op til mit Bryst!

(hun omfavner dem alle.)

Adm. O Medynksomme Himmet!

O miskundelige Gud!

O lykkelige Dag! = = = Mit Rige skal helligt holde denne us forventede lykkelige Hændelse; Lad, et høytideligt Offer blive tillavet.

Og lad, o kære, dine første Tanker og mine

første

Penfieri tuoi, i primi voti miei
In sì lieta fortuna abbian gli Dei.

CORO.

Vivi a noi con lieta sorte
Donna eccelsa, a cui sul trono
Altra Donna egual non fù
Bella, e casta, e faggia, e forte,
Tutte in te congiunte sono
Le bellezze, e le virtù.

FINE.

Errore di stampa.

Pag. 62. la linie 30. si legge il pianto, in
vece di: il petto:

første Løfter, for saa glædelig en Lykke,
tilhøre Guderne.

Chor.

Lev du for os med en glad Skiebne,
Du ypperlige Fruentimmer, som
ey har haft Liige paa Thronen.
Dyrlig, kydsk, dydig og bestandig!
Ja alle smukke Dyrer
ere foreenede i dig.

Ende.

Trykfeil.

Pag. 27. den 28de Linie, mit Hierte, læs min
Graad.

Die Kunst der Buchdruckerei
in der letzten Fortuna abzuwickeln

Verlag

Die Kunst der Buchdruckerei
in der letzten Fortuna abzuwickeln
Die Kunst der Buchdruckerei
in der letzten Fortuna abzuwickeln

Verlag

Verlag

Die Kunst der Buchdruckerei
in der letzten Fortuna abzuwickeln

Verlag

